O domnișoară seducătoare
SARAH MACLEAN

SARAH MACLEAN
O DOMNIŞOARĂ SEDUCĂTOARE
SERIA FRUMOASE ŞI DIABOLICE 2

***Heartbreaker by* Sarah MacLean**

Copyright © 2022 Sarah Trabucchi
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Sarah MacLean
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACLEAN, SARAH
O domnişoară seducătoare / Sarah MacLean
trad. din limba engleză: Andreea Irimia. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9581-9
I. Irimia, Andreea (trad.)
821.111
SARAH MACLEAN
Traducere din limba engleză Andreea Irimia
LITERA
Bucureşti

Adelaide

Capela Sfântului Ştefan
South Lambeth
Octombrie 1834

Se spune că norii de ploaie aduc noroc în ziua nunţii.

Se spune că dacă cerul e înnorat în timpul jurămintelor de căsătorie, viaţa de cuplu va fi senină. Se spune că rafalele de ploaie ar spăla orice ghinion sortit cuplului, lăsând doar bunăstare pentru viitor.

De asemenea, se mai spune că ziua nunţii este una dintre cele mai fericite din viaţa cuiva – momente în care miresele sunt îmbujorate de emoţie şi mirii sunt tineri şi cu priviri senine, iar hainele sunt noi şi familiile bucuroase pentru că îşi măresc numărul membrilor. Ce însemna puţină ploaie în faţa promisiunii unei asemenea fericiri?

Se urează ca vremea mohorâtă din acea zi să fie cel mai rău lucru pentru noua familie.

Dar dacă vremea urâtă nu este cel mai mare rău din ziua nunţii? Ce spune asta despre viitorul cuplului?

În acea dimineaţă de sfârşit de octombrie, în timp ce ploaia cădea în rafale, cu tunete care zguduiau grinzile, domnişoara Adelaide Trumbull stătea la altarul Capelei Sfântului Ştefan din South Lambeth, învăluită în mirosuri de tămâie şi ceară de lumânare, într-o rochie furată în întunericul nopţii de la cea mai bună croitoreasă din Mayfair, şi se gândea la posibilitatea ca lumea să se înşele cu privire la aceste superstiţii.

Adelaide, fiica de douăzeci şi unu de ani a lui Alfie Trumbull, nu era deloc îmbujorată. Tatăl ei era o brută cu un pumn de mărimea feţei unui bărbat şi se folosise mereu de acest atu. Îşi construise un mic imperiu pe South Bank, fiind şeful grupului The Bulls (Taurii), o bandă de huligani şi de hoţi numită după cel care îi adusese împreună. Adelaide învăţase repede că, dacă voia să supravieţuiască dominaţiei violente a tatălui ei, va trebui să îşi câştige

existenţa, iar la şase ani era deja una dintre cele mai bune hoaţe de buzunare din South Bank – cu degete lungi, subţiri şi iuţi, care puteau să ia un ceas sau să taie un buzunar fără să fie simţită.

O prinţesă a hoţilor.

Iar când venise timpul să se căsătorească, nu fusese nicio îndoială că tatăl ei avea să aleagă mirele – acesta era rolul regilor, nu-i aşa? Să-şi mărite fiicele pentru pământ, pentru putere sau pentru o armată mărită exponenţial prin căsătorie.

Nu conta faptul că Adelaide era prea înaltă şi cam ştearsă sau că John Scully nu-l atrăgea în niciun fel. O, el îi zâmbea când o vedea şi fusese mai mult decât dispus să guste din „marfă”, lucru pe care tatăl ei aproape că insistase ca ea să i-l permită, iar când vorbea, era plin de dulcegării, ca un om care ştia cum să prindă muştele cu miere. Dar pe el nu-l interesa Adelaide ca femeie, aşa că ea se aştepta ca, odată capturată, să fie servită mai degrabă cu oţet decât cu miere.

Ceea ce conta era că Scully era liderul Voinicilor, o bandă mai mică, mai nouă, care făcea valuri în South Bank. Mai degrabă anarhie decât organizare, Voinicii reprezentau un pericol pentru locuitori, afaceri şi pentru regatul care îi aparţinea lui Alfie Trumbull – un om care credea cu tărie în zicala conform căreia prietenii trebuie ţinuţi aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

Dacă asta însemna să-ţi sacrifici propria fiică, aşa să fie!

Adelaide nu ţinea la tatăl ei. Şi se îndoia foarte tare că va ţine la noul ei soţ. Dar acesta era destinul hărăzit ei prin naşterea în această familie şi, dacă va avea noroc, va supravieţui căsătoriei cu un monstru mai bine decât o făcuse propria mamă. Poate că John Scully va muri tânăr.

Un trăsnet răsună şi lui Adelaide îi veni în minte că gândul la moartea mirelui său în faţa preotului ar fi anulat probabil norocul adus de ploaia torenţială de afară.

Pufni într-un râs scurt şi răutăcios. Nimeni nu observă.

Îşi potrivi ochelarii pe ochi şi îşi duse degetele la gât,

unde gulerul înalt de dantelă era prea strâns, rochia de mireasă fiind făcută pentru altă femeie.

Preotul trăncănea, cuvintele lui erau o înşiruire de bâlbâieli fără sens, născute fără îndoială din teama de ceea ce ar putea să se întâmple dacă ar face vreo greşeală.

Din cuvintele lui, Adelaide desluşi ceva despre Cana Galileii. Ea aruncă o privire la bărbatul cu care urma să se căsătorească – acesta se legăna înainte şi înapoi pe călcâie, ca şi cum ar fi avut ceva mai bun de făcut decât să stea acolo. Privirea ei trecu de la mire la mama acestuia, aşezată în prima bancă – femeia care ştia şi păzea intrarea în pivniţa subterană în care se aflau o mulţime de lăzi cu arme aşteptând un viitor război pe care Alfie să-l poarte. Privirea femeii mai în vârstă era severă, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa magistratului şi nu a preotului.

Atenţia lui Adelaide se mută spre ceilalţi din rând. Două femei tinere, surorile lui Scully, care păreau gata-gata să adoarmă de la toată plictiseala adunată peste zi. În spatele lor, un rând de bărbaţi. Fraţii lui Scully, unul frate de sânge şi ceilalţi fraţi de cruce. În curând şi fraţii ei, presupunea ea. Nişte brute oribile, cu sprâncene dese deasupra ochilor, suficient de stufoase încât să le umbrească până şi nasurile, fracturate de atâtea ori încât păreau zdrobite. Şi ei se foiau şi nu aveau stare.

Un spectator oarecare ar putea crede că erau agitaţi din cauză că aveau sufletele chinuite de păcate şi că nu în casa Domnului ar fi preferat ei să fie într-o sâmbătă dimineaţă.

Dar aceasta nu era o casă a Domnului obişnuită, iar Adelaide nu era un spectator obişnuit.

Preotul continuă, de data aceasta cu suficientă claritate pentru a spune ceva despre focul iadului, ceea ce Adelaide consideră că era cam mult pentru o nuntă, dar poate că el încerca să atragă audienţa spre lumină. Mult succes!

Se întoarse un pic, doar cât să-l vadă pe tatăl ei cu coada ochiului, observând că el nu urmărea ceremonia, ci privea pe deasupra capului ei, în spatele preotului, la

geamurile cu vitralii.

Bătea cu degetele lui groase pe genunchi, nerăbdător. Împingea cu limba în interiorul obrazului – un gest pe care Adelaide îl învăţase de timpuriu, ştiind că atunci era de preferat să iasă din cameră, şi asta cât mai repede. Mijind ochii prin ochelari, se uită la cizmele lui, încă pline de noroi adus din Rookery, un cartier rău famat. Lângă cizme, lipit de tocul uneia, se afla mânerul de lemn al bastonului, arma preferată a tatălui ei.

Şi atunci îşi dădu seama că nu avea să se căsătorească în ziua aceea. Nu avea să fie o unire cu un alt clan, ci o subjugare a acestuia; tatăl ei plănuia să-l ucidă pe mire.

Îşi îndreptă din nou atenţia către preot, instinctul preluând controlul. Era un potir pe altarul din spatele lui. Probabil că era făcut din staniu, totuşi. Nu era suficient de greu. Nu, mai mult i-ar folosi sfeşnicul din alamă. Cel scurt, din partea cealaltă a altarului. Va trebui să ajungă acolo mai întâi, urcând două trepte. „Oare erau sfinte sfeşnicele?” Adelaide îşi atinse poalele rochiei, enervată de îmbrăcămintea ei nepotrivită. Dacă ar fi ştiut că va trebui să lupte, nu s-ar mai fi îmbrăcat cu ea. Îşi mişcă umerii, testându-şi mobilitatea în rochia prea strâmtă. Îşi dădu seama că rochia nu-i permitea să lovească cu putere cu acel sfeşnic. Iar ea avea nevoie să lovească cu putere.

Ce fel de brute erau în stare să transforme o nuntă într-un câmp de bătaie?

Şi, mai important, ce semnal aşteptau ca să înceapă?

— Dacă dintre cei prezenţi aici…

Adelaide îşi dădu ochii peste cap. Sigur că da. Nimănui nu-i plăcea mascarada mai mult decât unui criminal de-o viaţă, care se mai credea şi erou pe deasupra.

— …cineva are un motiv pentru care aceşti doi tineri să nu fie uniţi în sfânta căsătorie…

Lângă ea, Scully se foi, iar mâna îi alunecă pe sub haină, până acolo unde, fără îndoială, avea un pumnal. Tatăl ei nu era singurul care voia sânge în acea zi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea.

Preotul o privi mustrător, ca şi cum nicio mireasă nu ar fi îndrăznit să spună ceva *vreodată* în acel moment.

— …să vorbească acum sau să tacă pe vecie!

Pentru o clipă, se instală o tăcere lungă şi grea, şi tot pentru o clipă, Adelaide se întrebă dacă nu cumva se înşelase.

Trase adânc aer în piept în momentul în care tunetul bubui, umplând biserica, răsunând pe pietrele vechi de secole.

Războiul începuse.

Mulţimea era în picioare, pumnii zburau, săbiile erau scoase, unul sau două ace de pălărie intrau în luptă, toate însoţite de gemete şi ţipete.

Adelaide se îndreptă spre sfeşnic, agilă şi iute ca întotdeauna – aşa cum fusese antrenată să fie de la vârsta de patru ani. Şi în timp ce mergea, ţintind premiul de alamă, făcea celălalt lucru pe care îl învăţase de când avea patru ani – fura din buzunare. Nu era proastă şi ştia că s-ar putea să rămână singură după această încăierare, fără nimic altceva decât o rochie de mireasă furată, prea strâmtă pentru ea. Fără niciun ban. Anii petrecuţi pe stradă o învăţaseră să planifice lupta şi să se pregătească de fugă.

Luă trei ceasuri – unul în timp ce se ferea de un pumn impresionant – şi două punguţe pline de monede, pe care le băgă în mânecile strânse ale rochiei, în drum spre ţinta ei. Ridicându-şi fusta prea scurtă, urcă în grabă treptele, trecând pe lângă preot, care era acum ascuns în spatele altarului – cel mai sigur loc în care un om al bisericii se putea ascunde în timp ce capela sa rezervată de mafioţi devenea scena unei bătălii sângeroase.

Un strigăt se auzi în spatele ei, periculos de aproape – şi când se uită înapoi, îl văzu pe unul dintre oamenii lui Scully întinzând mâna spre ea, roşu la faţă.

— Un’ te duci, fată?

Încercă să o prindă de spatele rochiei, dar ţesătura era atât de lipită de piele, încât nu reuşi să o apuce.

Adelaide se grăbi şi luă sfeşnicul, întorcându-se imediat şi folosind toată forţa de care era capabilă ca să-l

lovească.

— La naiba cu tine!

Cu ultimele forţe, el urlă şi apucă sfeşnicul, trăgând-o spre el înainte să se prăbuşească, dar Adelaide era pregătită şi dădu drumul sfeşnicului în timp ce bărbatul se prăvălea ca un copac retezat. Tânăra se opri pentru o fracţiune de secundă – chiar mai puţin – să se gândească la opţiunile ei, cu mintea în alertă.

„Vreau eu această luptă? Este lupta mea?” se întrebă ea.

Fusese scutită de a găsi un răspuns, căci o mână o apucă de umăr. Înainte să poată să reacţioneze, se văzu trasă printr-o uşă ascunsă în spatele altarului.

Uşa se închise cu un scârţâit uşor, sunetul bătăliei de dincolo de ea dispărând, înăbuşit de lemn şi piatră, de distanţă şi de ploaia infernală care bătea puternic în ferestrele cu rame de plumb de deasupra.

Vitraliile acoperite de funingine abia filtrau lumina slabă a cerului întunecat de dincolo. Adelaide luă prima armă pe care o găsi – o carte. Întorcându-se cu faţa spre uşă, o ridică în aer vrând să lovească cu ea… şi coborî braţul imediat.

Femeia care se afla chiar în spatele uşii zâmbi.

— Te-ai hotărât să nu mă mai loveşti?

— Îmi imaginez că pedeapsa veşnică nu este uşoară pentru cei care lovesc călugăriţe, răspunse Adelaide.

— Chiar mai rău pentru cei care lovesc călugăriţele cu Sfânta Biblie.

Adelaide puse cartea la locul ei.

Călugăriţa trecu pe lângă ea, spre partea cealaltă a camerei, de unde luă un coş dintr-un dulap de jos. Îl aşeză pe masa dintre ele, lângă Biblie, apoi făcu un pas înapoi.

Adelaide privi cu precauţie coşul şi femeia.

— Nu semeni cu nicio călugăriţă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Ai cunoscut multe călugăriţe?

Ea căzu pe gânduri. Nu cunoscuse, dar nu asta era problema. Îşi împinse ochelarii pe nas.

— Tu de partea cui eşti?

Femeia îşi ridică sprâncenele.

— Nu e clar?

— Adică, de partea Taurilor sau a Voinicilor?

Călugăriţa îi răspunse, privind-o atent:

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

„De partea nimănui”, gândi Adelaide, rămânând tăcută.

— Imaginează-ţi asta, Adelaide Trumbull, spuse călugăriţa, cu ochii ei albaştri iscoditori şi sinceri. Ce s-ar întâmpla dacă aş fi de partea *ta?*

Adelaide ridică bărbia.

Oare ar putea exista o a treia cale? Una mai bună?

Imposibil. Nu existau căi mai bune pentru fetele născute în Lambeth. Nici măcar pentru prinţesele născute acolo. Mai ales pentru ele.

Uitându-se în sus, Adelaide văzu deasupra ei chipul unuia dintre personajele de pe vitralii şi se simţi invidioasă pe poziţia femeii acoperite de voal. Neidentificabilă. Nevăzută de nimeni, în afară de foarte puţini. Neimportantă. Ploaia bătea în fereastră, ameninţând să spargă geamurile deja crăpate, geamuri dintr-o sticlă albastră care formau corpul personajului.

Un ţipăt de dincolo perturbă liniştea camerei.

— Ai nevoie de un loc unde să-ţi pui prada, nu-i aşa?

Călugăriţa care nu prea părea să fie călugăriţă îi arătă încă o dată coşul.

Adelaide întâlni ochii femeii, simţind cele trei ceasuri de buzunar grele şi calde pe pielea ei, sub mâneca rochiei.

— Care pradă?

Călugăriţa ridică o sprânceană complice.

Adelaide se apropie de coş, nesigură de ceea ce va dezvălui şi ştiind că, orice ar fi fost, îi va schimba viaţa, probabil nu în bine.

Deşi, dacă era să fie sinceră, nu putea fi mai rău de atât.

Îndepărtă capacul şi găsi un mic portret într-o ramă rotundă de argint. Se uită la femeia care o privea cu atenţie

din cealaltă parte a camerei.

— Eu sunt.

— Deci ştii că ceea ce este înăuntru a fost pentru tine tot timpul acesta.

Adelaide se gândea la uşa care o despărţea de lupta de dincolo.

— Ştiai planul lui, spuse ea.

Planul tatălui ei, bătălia de dincolo, războiul care avea să vină.

Călugăriţa încuviinţă din cap.

— Tu şi cine altcineva?

— Asta vei afla mai târziu.

— De unde ştiu eu că există un „mai târziu” cu tine?

— De unde ştii că există un „mai târziu” cu cei de dincolo?

Călugăriţa avea dreptate.

Adelaide băgă mâna în coş şi scoase un teanc de haine. Pantaloni. O şapcă cu cozoroc. O cămaşă, o vestă şi un palton. O umbrelă neagră.

— Vor căuta o mireasă, o lămuri cealaltă femeie, ridicând bărbia în direcţia altarului, unde jumătate din bătăuşii din Lambeth înroşiseră fără îndoială pietrele bisericii.

— O mireasă într-o rochie furată, continuă călugăriţa.

Adelaide nu înţelesese greşit. Îmbrăcămintea era o deghizare – una care nu ar fi funcţionat niciodată pe termen lung, dar care ar fi funcţionat cu siguranţă pentru următoarele treizeci de minute, pentru următorii treizeci de metri, odată ce va deschide uşa şi va păşi în ploaie.

Doar că…

— Nu ai unde să te duci, spuse ea, clătinând din cap.

Prinţesele nu-şi părăseau regatele. Cine erau ele fără acestea? Călugăriţa îi făcu semn spre coş.

— Eşti sigură că ai luat tot?

Adelaide mai aruncă o privire în coşul pe care îl credea gol şi găsi în partea de jos o carte de vizită albastră, elegantă – cea mai fină hârtie pe care o văzuse vreodată, însemnată cu un frumos clopoţel indigo. Deşi arăta ca o

carte de vizită, nu avea niciun nume pe ea. Doar acel clopoţel şi o adresă din Mayfair.

Un clopoţel, o adresă şi, când o întoarse pe partea cealaltă, un mesaj.

Este timpul să te îndepărtezi de aceşti oameni, Adelaide.

Vino să mă vezi.

Ducesa

Şi uite aşa, se deschisese a treia cale în faţa lui Adelaide, una curată şi clară. Şi mult dorită.

Se dovedise că lumea avea dreptate.

Până la urmă, ploaia aduce noroc în ziua nunţii.

Capitolul 1

South Bank
Cinci ani mai târziu

Înalta societate din Londra folosea tot felul de cuvinte pentru a o descrie pe Adelaide Frampton.

La nord de râu, în Hyde Park, pe renumita Bond Street şi în sălile de bal din Mayfair, atunci când oamenii vorbeau despre verişoara îndepărtată a ducesei de Trevescan, ceea ce se întâmpla rar, foloseau cuvinte precum „ştearsă”. Dacă se mai insista asupra părerii lor despre Adelaide, puteau adăuga „înaltă”. Sau poate „obişnuită”. Cu siguranţă „fată bătrână” nu ieşea din sfera posibilităţilor pentru femeia de douăzeci şi şase de ani, care nu avea absolut nicio speranţă de căsătorie, cu părul ei roşu ca focul, mereu strâns sub o bonetă albă, şi cu felul în care îşi purta gulerele înalte şi „demodate”, rochiile „terne”, şi cu chipul ei „comun”, fără fard sau ruj.

Abia văzută, rar auzită, fără titlu nobiliar, nici bogată, niciodată glumeaţă, lipsită de farmec sau de abilităţi

extraordinare. „Neinteresantă.” „Modestă.” „Banală” şi, prin urmare, „uşor de trecut cu vederea”, admisă în Mayfair doar datorită unei rudenii îndepărtate.

La sud de râu însă, în depozite, spălătorii şi azile de săraci, în cartierele rău famate şi pe străzile unde Adelaide nu fusese crescută ca Adelaide Frampton, ci ca Adelaide Trumbull, ea era o legendă. Fetiţele din Lambeth se băgau noaptea în pat însetate de speranţă şi de promisiunea unui viitor, iar mamele, mătuşile şi surorile lor mai mari le şopteau poveştile despre Addie Trumbull, cea mai mare hoaţă de buzunare pe care o văzuse vreodată South Bank – cu degetele atât de rapide încât nu fusese prinsă nici măcar o dată – şi cu un viitor atât de strălucitor, încât luptase în războiul în urma căruia fuzionaseră Taurii şi Voinicii, asigurându-se că tatăl ei era regele ambelor grupuri, înainte să plece spre un viitor departe de norii de cărbune, bălţile de noroi şi mizeria din Lambeth.

După spusele lor, „Addie Trumbull plecase ca o prinţesă şi devenise o regină”.

Este remarcabil cum legendele se năşteau şi se răspândeau chiar şi în locuri unde solul era sărat şi câmpurile erau în paragină. Mai ales în acele locuri.

Nu conta că Addie nu se mai întorsese niciodată. Sora unei verişoare, prietena unei prietene a cuiva, lucra ca menajeră la curtea noii regine şi o văzuse pe Addie acolo. Era căsătorită cu un bărbat bun şi bogat, dormea în puf de gâscă, purta rochii de mătase şi mânca din farfurii de aur.

„Somn uşor, micuţelor; dacă sunteţi cuminţi şi învăţaţi degrabă să tăiaţi buzunare şi să vă mişcaţi rapid, s-ar putea să aveţi şi voi un viitor ca Addie Trumbull.”

O legendă. Un mit. Un astru pe cer.

„De neînchipuit.”

Dar, ca toate bârfele de la nord de râu şi ca toate poveştile de la sud de râu, adevărul era puţin din amândouă şi mult din niciuna. Şi, din această cauză, Adelaide rămăsese un mister în ambele locuri, ceea ce ei îi convenea destul de mult, deoarece „neobservabilul” şi „neimaginabilul” o înzestrau în egală măsură cu singura

calitate de care îi păsa – invizibilitatea.

Aşadar, iată care este adevărul. Adelaide Frampton fusese cea mai mare hoaţă pe care Londra nu o cunoscuse vreodată.

Invizibilitatea ei fusese dovedită în acea după-amiază de octombrie 1839, când, în timp ce soarele de toamnă cobora pe cer, ea intră în depozitul care era sediul oficial al celei mai mari bande de mercenari din Londra, Taurii Voinici ai lui Alfred Trumbull. Grupul fusese redenumit în urma fuziunii lor violente din ziua nunţii ei eşuate, tatăl ei lipind cele două nume – un om care ştia bine că un lucru atât de simplu poate uni oamenii pentru aceeaşi cauză.

Trecuseră cinci ani de când Adelaide nu mai văzuse interiorul depozitului – cinci ani de când părăsise Lambeth şi începuse o viaţă nouă pe partea cealaltă a râului –, dar îşi amintea locul ca şi cum l-ar fi văzut ieri. Era ca de obicei, plin până la refuz cu bunurile furate de bandă – băutură şi bijuterii, mătase şi argint şi o colecţie de arme de foc care ar fi trebuit să îi arunce pe toţi în aer până acum, având în vedere lipsa notorie de inteligenţă a grupului.

Purtând un palton bleumarin cu guler înalt, mulat, peste o cămaşă închisă la culoare şi o fustă ştearsă, Adelaide îşi croi drum prin clădire. Hainele, împreună cu şapca gri fără ornamente, care îi ascundea părul, erau concepute ca să se mişte cu uşurinţă tocmai în astfel de activităţi, asigurându-se că devenea invizibilă atunci când se ascundea în umbră sau se furişa în spatele lăzilor cu bunuri de contrabandă.

Trebuia să treacă de trei patrule diferite ca să ajungă la ultimul etaj, unde biroul tatălui ei era gol. Alfie Trumbull lua „ceaiul” în fiecare după-amiază, la ora patru, la Wild Pheasant – un bordel pe care îl deţinea la umbra palatului Lambeth. Amplasarea localului, la doar câţiva metri de locul unde dormea arhiepiscopul de Canterbury, îi dădea un farmec aparte… sau aşa credea Alfie, care se considera întotdeauna mai presus decât toţi.

Prima patrulă o obligase să se ascundă repede în spatele scărilor de la parter, a doua o făcuse să se ascundă

în colţul din spate al depozitului, iar a treia aproape că o prinsese când se strecurase printre câteva butoaie mari de whisky, fiind nevoită să aştepte ca bărbaţii să se îndepărteze, abia apoi reuşind să intre în biroul tatălui ei.

Cinci ani şi, în timp ce lumea se schimba cu o viteză nebună dincolo de acele ziduri, absolut nimic nu era diferit în interiorul imperiului lui Alfie. Acelaşi program de patrulare. Aceleaşi ascunzători. Aceleaşi conversaţii – despre cum unul dintre băieţi ajunsese pe mâna chirurgului cu o seară înainte, dar măcar le adusese o cantitate rezonabilă de bunuri.

Adelaide aşteptă ca ei să plece, recunoscătoare că tatăl ei continua să preţuiască mai mult muşchii decât creierul când era vorba de paznicii săi.

Odată aceştia plecaţi, Adelaide se îndreptă spre spaţiul de lucru al lui Alfie şi se opri, şocată.

Nu totul era la fel. Tatăl ei îşi cumpărase o masă de birou. Una cu sertare şi încuietori cu o strălucire aparte, de care sigur tatăl ei era mândru de fiecare dată când se aşeza acolo.

Nu avea să fie fericit când îşi va da seama că încuietorile lui nu făceau faţă unui hoţ de seamă.

Repede, Adelaide scoase o tabacheră din buzunarul adânc al hainei sale şi un lanţ lung de aur de sub gulerul cămăşii. La capătul lanţului atârna un tub îngust de alamă, căruia îi îndepărtase capacul înainte să deschidă cutia în care se aflau capetele unei duzini de chei de alamă. În câteva secunde, o alese pe cea potrivită şi o ataşă la pandantiv.

Învârtind cheia nou creată în încuietoarea biroului, Adelaide se bucură că reuşise să-l descuie şi începu căutarea. Nu găsi ceea ce căuta în primele două sertare şi nici în sertarul adânc şi încuiat din partea de jos a biroului greu. Doar că…

Scoase trei registre grele din sertarul adânc şi bine echilibrat pe rotile – tatăl ei nu se uitase la bani – şi le aşeză pe birou, calculându-le înălţimea înainte de a se lăsa pe spătarul scaunului şi de a se gândi la exteriorul sertarului.

Un mic zâmbet i se aşează pe buze. Până la urmă, Alfie Trumbull nu avea încredere în băieţii lui.

Pipăind cu degetele fundul sertarului, Adelaide găsi în câteva secunde intrarea într-un compartiment secret sub fundul fals al acestuia.

— Iată, şopti ea, mândră de realizarea ei, în timp ce scoase un carneţel negru, suficient de mic pentru a încăpea în buzunarul unui bărbat.

Îl deschise şi văzu că era ceea ce căuta: locaţiile celor unsprezece ascunzători de muniţii pe care Taurii Voinici le aveau în tot oraşul, împreună cu numele Voinicilor desemnaţi pentru fiecare dintre ele, orarele schimburilor de gardă şi provenienţa fiecăreia dintre armele dinăuntru, Alfie Trumbull ţinând el însuşi evidenţa tuturor.

Strecurând carneţelul în propriul buzunar, Adelaide se apucă să pună lucrurile la locul lor în sertar, dar se opri, căci privirea ei căzu pe celălalt obiect din compartimentul ascuns.

O cutie din lemn obişnuit.

Încruntându-se uşor, întinse mâna spre ea, ridicând cubul cu latura de 15 centimetri. O viaţă întreagă de hoţie o învăţase pe Adelaide că nu toate lucrurile erau atât de obişnuite precum păreau – mai ales când tatăl ei le ţinea în sertare cu fund fals –, aşa că făcu ceea ce făcea adesea când ceva îi stârnea curiozitatea.

Îl luă.

Lumina se micşora repede în interiorul clădirii, aşa că se grăbi. Punând înapoi partea de jos a sertarului, aşeză deasupra lui registrele, demontă scheletul de chei şi se ridică în picioare, strângându-şi tabachera şi luând cutia de lemn sub braţ.

— Cutia nu-ţi aparţine.

Îşi simţi inima în gât când privi spre uşă, mâna liberă alunecând deja în interiorul fustei spre buzunarul fals de la coapsă, îndreptându-se spre pumnalul pe care îl ţinea acolo. Prefera să rămână invizibilă şi să nu lase urme în timpul misiunilor, dar nu s-ar fi dat înapoi să-l elimine pe acest bătăuş dacă era nevoie.

El era exact opusul ei, ieşind uşor în evidenţă, înalt şi suplu. Stătea în umbra uşii biroului, cu şapca cu cozoroc trasă pe frunte, care nu putea totuşi să ascundă liniile armonioase ale chipului său frumos – un nas lung şi drept şi un maxilar ascuţit care părea să fi fost şlefuit de cei mai buni fierari.

Acesta nu era unul dintre bătăuşii tatălui ei.

Chiar dacă ea nu ar fi simţit asta în vocea lui, sau nu i-ar fi văzut-o după poziţia corpului, chiar dacă el ar fi părut de-al locului în acest depozit întunecat deţinut de un criminal înrăit, chiar dacă nu ar fi arătat ca şi cum îşi petrecuse tinereţea învăţând să se lupte cu sabia, nu cu pumnul… *nasul* era cel care îl trăda.

Niciodată nu petrecuse o noapte flămând. Niciodată nu fusese nevoit să se bată pentru siguranţa lui sau pentru cină. Niciodată nu fusese nevoit să fure, pentru că, evident, se născuse cu tot ce avea nevoie.

Omul ăsta era avut.

Şi amândoi vor fi prinşi din cauza lui.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, refuzând să se uite la el sau să-i vorbească, gândindu-se la opţiunile ei. Nu putea să bage pumnalul într-un om avut. Dar cu siguranţă putea să-i dea un pumn în faţă dacă el nu o lăsa să părăsească încăperea.

Numai că, atunci când ajunse la uşă, el o opri. Nu o atinse – pur şi simplu puse mână pe tocul uşii şi spuse:

— Încă o dată îţi spun: cutia nu-ţi aparţine.

— Şi ce? îi răspunse ea tăios. Îţi aparţine ţie?

El se blocă, de parcă s-ar fi simţit jignit că ea îndrăznise să-i răspundă.

Cu siguranţă, era un om cu bani. Nu avea niciun drept în acest loc. Totuşi, avea tupeul să-i spună ei – Adelaide Frampton, cea mai bună hoaţă pe care o văzuse vreodată Lambeth – ce avea voie şi ce nu avea voie să fure? Omul ăsta ar trebui să-şi cunoască lungul nasului.

— De fapt, da.

Surprinsă, ridică privirea spre chipul lui şi, deşi bărbatul îşi lăsase barbă şi cozorocul şepcii îi era tras pe

ochi, aceasta era o slabă încercare de deghizare, căci Adelaide îl recunoscu instantaneu. Şi se abţinu să nu ţipe.

El nu era doar un om cu bani. Nu era un *aristocrat oarecare.*

Şi cu siguranţă nu i se mai părea chipeş.

Bărbatul din faţa ei era ducele de Clayborn. Cel mai rău din aristocraţie, mereu serios şi cu un băţ în…

— Ăi!

Strigătul venea din afara uşii, unde ea văzu un paznic nici prea scund, nici prea înalt, care se îndrepta spre ei doi, cu ochii aţintiţi asupra lui Adelaide.

Gata cu invizibilitatea.

— La naiba, Clayborn! şopti ea, strângând mai tare cutia în mână. Trebuia să vii şi tu, să ne vezi morţi pe amândoi!

El nu putu să-şi ascundă surpriza de pe faţă.

— M-ai recunoscut?

Bineînţeles că da. L-ar fi recunoscut pe acest duce oriunde. Era imposibil să nu-l cunoşti. Ultima dată când fusese atât de aproape de ea, erau la nord de râu, în inima cartierului Mayfair, iar el îi adresase lui Adelaide câteva vorbe tăioase – genul de discurs pe care îl ţineau bărbaţii aroganţi, bogaţi şi cu titlu nobiliar, cu un dispreţ rece în faţa femeilor aflate mult sub nivelul lor. El avusese noroc că Adelaide nu avea obiceiul să-şi scoată pumnalul la dineuri.

Deşi, dacă era cineva care să o împingă la asta, numai acest bărbat putea fi acea persoană. Sever şi rece… şi mereu vizibil şi uşor de reperat.

— Tu de colo! Ce caţi în birou’ lu’ Alfie!

Adelaide nu stătu pe gânduri. O luă la fugă, o zbughi pe hol, pe sub braţul ducelui, alergând cât mai departe de paznic.

— Rahat! Băieţi, îs intruşi aci sus!

— Asta era replica mea! spuse tânăra înainte de a zbura pe scările de la primul etaj al depozitului, calculând că avea mai puţin de un minut ca să se piardă în umbră.

Dacă reuşea să ajungă până la capătul îndepărtat al clădirii, unde uşa mare era deschisă spre strada

întunecoasă, ar fi putut să dispară.

Doar că nu era singură.

Ducele de Clayborn se ţinea aproape de ea, iute în mişcări şi mai rapid decât ar fi crezut ea că ar putea fi un bărbat de dimensiunea lui, dar nu mai puţin dificil de ascuns. Ceea ce nu era problema ei.

Îi aruncă o privire.

— Hai, valea, duce!

— Nicio şansă!

Oftând enervată, Adelaide aruncă o privire în spatele ei în timp ce coborau scările. Primul lor urmăritor era la jumătatea scărilor de sus, iar alţi trei veneau de jos. Reţinându-şi o înjurătură, se îndreptă spre un rând lung de lăzi stivuite, încercând să se ascundă după una.

El se strecură lângă ea, apoi trase aer în piept pentru a spune ceva.

Adelaide îi acoperi gura cu mâna, iar barba lui veche de o zi era aspră pe degetele ei. Nu că ar fi fost interesată de cum se simţea pielea lui pe degetele ei. Dacă focul din privirea lui albastră era un indiciu, nici pe el nu-l interesa asta. Era supărat, fără îndoială, că ea preluase conducerea. Ei bine, va trebui să se obişnuiască repede cu asta dacă voia să iasă de aici nevătămat.

Ea clătină din cap şi făcu un semn spre un loc dincolo de stiva de lăzi, unde două dintre gărzile lui Alfie Trumbull cercetau cu atenţie ieşirea. Aplecându-se, îi şopti aproape de ureche, abia auzit:

— Ştii să lupţi?

Cum ea nu-şi îndepărtase mâna de pe buzele lui, el ridică o sprânceană drept răspuns, fiind clar ca lumina zilei că fusese jignit de întrebarea ei. „Bineînţeles că ştiu să lupt” se citea în privirea lui.

Probabil că nu era în stare de o luptă serioasă – în general, aristocraţii erau inutili –, dar nu avea de ales. Adelaide nu fusese prinsă în şaisprezece ani şi nu avea de gând să înceapă acum. Bărbaţii se apropiară.

Dându-i drumul, ea se mişcă tiptil în vârfurile picioarelor şi băgă mâna sub fustă, scoţându-şi pumnalul

din teaca din interiorul cizmei cu o mână, strângând cubul de lemn în cealaltă. Se lipise cu umărul de stiva de lăzi care îi proteja.

Cinci metri.

El venea în urma ei, cu aceleaşi mişcări, cu faţa la ea, cu umărul lipit de lemnul aspru.

Doi.

Pielea mănuşilor lui scârţâia în timp ce degetele i se strângeau în pumn. Avea nevoie de pumn. Ceea ce urmau să facă ar fi adus toţi paznicii în acel loc.

Unu.

Rugându-se în gând ca el să poată, într-adevăr, să lupte, ea dădu semnalul, dând din cap. De două ori.

— Acum! spuse el.

Acţionând la unison, împinseră stiva de cutii spre perechea de bătăuşi din partea cealaltă.

Două ţipete se auziră odată cu zgomotul puternic al prăbuşirii lăzilor, dar Adelaide nu stătu să vadă consecinţele acţiunii lor. O luă la fugă, ajungând aproape de scările scheletice din faţa depozitului – cele care duceau spre stradă, spre libertate.

Clayborn era pe urmele ei şi, deşi ea nu privi în spate – nu avea timp –, îi strigă:

— Ăsta nu e un loc pentru un duce!

— Dar e locul ideal pentru o lady, nu-i aşa? îi dădu el replica.

Ea nu era o lady, dar nu îl corectă, spunându-şi că era din cauză că era prea ocupată să coboare scările în forţă. Se îndreptă spre uşă, unde o aşteptau două gărzi. Fără să ezite, îl lovi pe unul dintre ei în cap cu acea cutie de lemn.

— Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu!

Se feri la timp atunci când celălalt bărbat îndreptă spre ea pumnul lui uriaş.

Auzi un *trosc* şi, deşi nu-i păsa ce se întâmpla cu ducele, se uită înapoi.

Clayborn parase lovitura cu mâna lui mare.

— Asta nu e demn de un gentleman, zise el, foarte calm, iar bătăuşul făcu ochii mari la auzul cuvintelor sale. Şi

eşti norocos că nu ai lovit-o, spuse el dându-i un pumn în faţă, lăsându-l pe ticălos în genunchi.

Ochii ei se făcură mari de surpriză în timp ce îl privea pe bărbatul inconştient.

— Ăsta să mă fi lovit pe mine? zise ea indignată. Cum ducele nu răspunse, ea adăugă: Văd că ştii să te baţi…

El îi aruncă o privire încruntată.

— Eu nu mint.

Bineînţeles că se simţea ofensat. Vai, dar e de mirare că nu luase foc întregul South Bank când ducele de Clayborn, „măritul înger al dreptăţii", pusese piciorul aici.

Ea abia avu timp să îşi dea ochii peste cap înainte să continue evadarea, ieşind din depozit şi ajungând pe stradă, ascunzându-se repede după o grămadă de gunoaie şi strecurându-şi pumnalul înapoi în buzunarul fustei, în teaca prinsă strâns de coapsă.

Clayborn o privea, iar ea ignoră căldura pe care i-o transmitea totuşi privirea lui rece.

— Eşti verişoara ducesei de Trevescan, nu-i aşa?

Îşi ascunse surpriza neplăcută că fusese identificată. Pentru o femeie care se obişnuise să rămână neobservată şi invizibilă, atenţia nemijlocită a ducelui de Clayborn se dovedi a fi enervantă, mai ales că era clar că secretul ei era dezvăluit, iar el era pe deplin capabil să se întoarcă în Mayfair şi să spună la toată Londra că ea nu era nici pe departe verişoara unei aristocrate. Cu toate acestea, Adelaide reuşi să treacă peste aceste griji.

— Ce, dumneata nu ai fructe remarcabile în arborele genealogic?

El o privi o clipă şi apoi spuse:

— Niciunul atât de remarcabil ca dumneata.

Ooo. Adelaide avea să se gândească mai târziu la aceste cuvinte. Dar acum, trebuia să fie într-un anumit loc.

— Până aici te conduc, duce. Nu vor veni după un aristocrat pe lumină, dar ar fi bine să te grăbeşti dacă vrei să eviţi să te întâlneşti cu cei mai buni bătăuşi din Lambeth.

Înainte ca el să poată răspunde, Adelaide plecă, dispăru în mulţimea de după-amiază, ştiind că, dacă ar fi

prinsă, nu ar fi cruţată.

Pentru Adelaide Frampton, născută Trumbull, lumina zilei în Lambeth era la fel de periculoasă, deoarece tatăl ei şi Taurii Voinici conduceau tot South Bank, iar ea nu ar fi găsit ajutor nicăieri aici – nu pentru că nu ar fi avut susţinători, ci pentru că aceştia nu aveau puterea să se lupte cu cea mai mare bandă de bătăuşi de pe străzile Londrei.

Ştia acest lucru din propria experienţă; ea căpătase puterea de a lupta împotriva Taurilor Voinici abia după ce părăsise mizeria din Lambeth, aşa că nu-i învinovăţea pe cei care nu aveau mijloacele de a pleca.

În câteva minute, brutele doborâte în depozit aveau să cheme o mulţime de bătăuşi afară, aşa că Adelaide se întoarse spre nord, cu scopul de a dispărea în labirintul de străzi înguste din South Bank – labirint pe care îl învăţase înainte de a şti cum o cheamă.

Din nefericire, urmăritorii ei aveau aceleaşi cunoştinţe şi experienţă ca şi ea.

Parcurse deja o distanţă rezonabilă pe drumurile întortocheate înainte de a fi prinsă în capcană, undeva între St. George’s Circus şi New Cut. Unul dintre oamenii lui Alfie stătea ca o santinelă masivă şi tăcută la un capăt, iar alţi doi se apropiau, cu cuţitele scoase, din spate. Bărbatul solid arătă cu bărbia spre cutia de sub braţul lui Adelaide.

— Ai luat un lucru ce nu-ţi aparţine, fată!

Ea îşi duse mână la bonetă, sperând că astfel nu va fi recunoscută. Cinci ani de absenţă nu schimbau un chip şi nici culoarea părului.

— De fapt, ai luat mai multe lucruri, dar cine le mai numără? mârâi tovarăşul acestuia.

Adelaide ar fi pariat tot ce avea că cei doi habar n-aveau ce avea la ea. Nici ea însăşi nu avea idee, şi cu siguranţă era cea mai deşteaptă dintre cei prezenţi.

Înainte ca ea să poată spune acest lucru însă, bruta din spatele ei vorbi:

— Pune-o jos, fată, şi nimeni nu va fi rănit.

Cu siguranţă nu avea de gând să dea cutia înapoi

acum. Adelaide îşi scoase ceasul, verificând ora. La naiba! Avea să întârzie.

— Dacă o las jos, cineva va fi cu siguranţă rănit.

El rânji, arătând mai mulţi dinţi lipsă, fără îndoială pierduţi în vreo bătaie.

— De ce să nu ne încercăm norocul?

Cei trei se apropiară de ea, lipsa lor de ezitare lăsând puţin timp unui corp să-şi calculeze următoarea mişcare – dar Adelaide nu era un adversar obişnuit. În câteva secunde, ştia cât de tare va trebui să lovească pentru a-l doborî pe Ştirb, cât timp le va lua celorlalţi să ajungă la ea şi ce va trebui să facă pentru a-i doborî. Unghiurile erau măsurate, forţa era calculată, sincronizarea era prezisă.

Se lăsă pe un genunchi. Apoi aşeză cutia din lemn de stejar pe pământ.

— Asta e, iubito, spuse Ştirbul, apropiindu-se de ea.

Mâna ei se mişcă spre buzunarul fals din fustă, pentru a lua pumnalul legat de coapsă. Şi apoi…

— Stai un pic… spuse el, încet, schimbând tonul.

Nu mai era plin de dispreţ şi de ură.

Acum era plin de altceva. Ceva mult mai periculos.

O recunoscuse.

— Tu eşti… începu el, dar înainte de a-şi termina fraza, se dezlănţui iadul.

Atenţia Ştirbului fu atrasă de ceva ce se întâmpla în spatele ei, iar Adelaide se întoarse să privească agitaţia, cele două brute care se îndreptau spre ea fiind brusc prinse într-o luptă cu ducele de Clayborn.

La naiba! Acesta era un om care avea o casă în Mayfair şi un loc în parlament. Oare nu avea nimic mai bun de făcut decât să o urmărească prin Lambeth?

Revenind la treaba ei, Adelaide se aplecă spre cutia de lemn de la picioarele ei, o prinse cu ambele mâini şi o ridică brusc ca să-l lovească pe Ştirb. Tânăra o luase deja la fugă înainte ca acesta să-şi spargă capul de pietrele de pavaj.

Un strigăt se auzi în spatele ei.

Nu ar trebui să se uite. Nu-i ceruse lui Clayborn să se

implice. Cu siguranţă nu avea nevoie de un protector. El merita un pumn!

Asta pe de-o parte, căci oricum trebuia să plece de acolo înainte ca altcineva să o recunoască.

Totuşi, se uită, exact la timp ca să vadă cum unul dintre Taurii Voinici îi aplică o lovitură puternică în faţa ducelui de Clayborn.

El îşi reveni şi lovi ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta. Şi chiar aşa era, presupunea ea; oamenii tatălui ei nu erau cunoscuţi pentru milă. Cu toate acestea, ducele le ţinu piept, reuşind o lovitură puternică şi încă una, trimiţându-l pe unul dintre adversarii săi în genunchi înainte să se întoarcă spre celălalt şi să-i aplice un pumn zdravăn, dezechilibrându-l pe bărbat şi băgându-l direct în cel mai apropiat zid, lăsându-l să alunece încet spre pământ.

Adelaide privi până când corpul se prăbuşi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Clayborn.

— Impresionant!

Nu-i putea vedea ochii în umbra după-amiezii, dar îi putea simţi privirea asupra ei în timp ce o studia înainte să spună cuvintele atât de calm, încât nimeni nu ar fi ştiut că fusese într-o încăierare pe alee cu câteva clipe mai devreme:

— Cu plăcere!

Întotdeauna un ticălos arogant. Îl privi printre gene.

— Trebuia să îţi mulţumesc?

— Da.

Un muşchi i se zbătea în maxilar în timp ce păşea peste unul dintre adversari, cu mişcări ample şi graţioase. Nu că Adelaide ar fi observat. Deloc.

— Pentru ce?

El făcu un semn cu mâna spre pământ.

— Nu e clar?

Ea se gândi la bărbaţii care se zvârcoleau la picioarele lui.

— A, trebuie să îţi mulţumesc pentru cadou? Ca şi cum ai fi o pisică şi ai fi livrat un şobolan gras la uşa bucătăriei mele?

— Mă gândeam că poate îmi mulţumeşti pentru că ţi-am salvat fun…

El se opri şi ea făcu ochii mari.

— Păi, cum, Excelenţa Ta, erai pe punctul de a folosi un limbaj vulgar?

El se încruntă la ea.

— Mărturisesc că am fost ispitit.

„Aş fi vrut eu să te ispitesc…”, gândi ea.

Dar de unde venise gândul ăsta?

El întinse o mână spre ea.

— Cutia mea, te rog.

Deci cubul de lemn era o cutie. Bineînţeles că era. Se uită la ea, analizând-o în timp ce dădea înapoi spre ieşirea de pe alee, trecând cu grijă peste trupul întins al propriului adversar, punând distanţă între ei.

— Ce este înăuntru?

El îşi strânse buzele şi ea se prefăcu că nu se uita la buzele lui.

— Nimic important.

— Alfie Trumbull a crezut că este suficient de important ca să o fure.

— Alfie Trumbull a crezut că valorează suficient de mulţi bani ca să o fure.

Doar că lui Alfie nu-i plăcea furtul; nu credea că merită riscul în comparaţie cu infracţiuni mai ample şi mai profitabile. Deci, orice ar fi fost în această cutie, valora bani. Şi încă foarte mulţi, dacă tatăl ei riscase să o fure de la un duce.

Chiar dacă nu valora bani, adusese un duce în Lambeth, aşa că, orice ar fi fost înăuntru, era un secret valoros.

Cum Adelaide îşi făcuse o viaţă din comerţul cu secrete ale oamenilor puternici, iar în prezent era foarte interesată de secrete care îl priveau pe acest om puternic, nu avea de gând să renunţe uşor la acesta.

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

— Aici, în South Bank, amândouă înseamnă acelaşi lucru, duce. Dar aici jucăm după reguli simple. Ce-am găsit,

al meu să fie.

Spunând asta, ea o luă din nou la fugă, ieşind din alee cu viteză – îndreptându-se spre docuri.

Bineînţeles, el o urmări.

— Este un lucru privat, rosti el în timp ce ţinea pasul cu ea, cuvintele ieşind din el chinuit, ca şi cum i-ar fi displăcut să le rostească.

Ceea ce bineînţeles că era adevărat – acesta nu era un bărbat care ar fi stat să explice prea multe unei persoane inferioare lui, cum era Adelaide.

— Asta e clar, altfel nu te-ai fi furişat într-un depozit bine păzit, jucându-te de-a hoţul elegant. Ea îi aruncă o privire ironică. Nu se poate să fi crezut că nu vei fi reperat.

El îşi scărpină barba.

— Iartă-mă dacă nu sunt la fel de priceput ca dumneata la deghizări. O măsură rece din cap până în picioare, deşi Adelaide nu se simţea atât de rece sub privirea lui. Credeai că poţi pur şi simplu să intri acolo, să furi de la şeful uneia dintre cele mai puternice bande din Londra şi să pleci?

— De fapt, tocmai asta făceam până când mi-ai stricat toată după-amiaza.

— Te protejam! mârâi el, la fel de nervos ca şi ea.

O trecu un fior la auzul acestor cuvinte, severe şi directe, şi se trezi întrebându-se când întâlnise ea ultima oară un bărbat care să aibă instinctul de a o proteja. Din experienţa ei, bărbaţii o lăsau să se descurce singură. Nu cunoscuse senzaţia de a fi protejată. Era ciudat… şi cald.

Nu că ar fi recunoscut vreodată că era un sentiment plăcut.

— Serios? Şi cum ţi-a mers? M-ai protejat?

— Nu ai observat că am doborât mai mulţi bărbaţi masivi cât nişte case? Sau ai nevoie de ochelari noi?

Adelaide îşi ajustă ochelarii cu pricina mai sus pe nas şi o coti la dreapta, apoi la stânga, intrând repede pe o altă alee.

— Vederea mea este impecabilă.

Era obosită. Fusta era grea – încă un mod în care

lumea împiedica femeile. O mână se duse spre talie, unde cordonul o strângea.

El o urmări, ţinând pasul cu uşurinţă.

— Şi ce? Aveai de gând să înfrunţi un depozit plin de bătăuşi după ce ai furat de la ei? El se uită spre cubul de lemn. Proastă alegere a armei!

Trebuia să scape de el. Văzuse prea multe. Întrebase prea multe. Ar fi trebuit să-i dea cutia şi să-l lase în pace – era ceea ce el voia şi nu era ca şi cum ea avea nevoie de cutie. O luase doar pentru că o intrigase.

Problema era că, acum că ştia că îi aparţinea lui, o intriga şi mai mult.

Ceea ce era la fel de iritant ca şi persoana lui, sincer. Băgă cutia sub braţ şi mări viteza.

— O fată trebuie să se descurce în această epocă modernă. Îmi pare foarte rău, duce, dar trebuie să ajung undeva şi nu am timp pentru… dumneata.

Cu o smucitură, trase de cordonul fustei sale cenuşii şi terne, aceasta zburând în spatele ei, dezvăluind o pereche de pantaloni subţiri, de culoare bleumarin, teaca unui pumnal şi cizme înalte din piele. Eliberată, o luă de-a dreptul la fugă.

El scoase un sunet de surpriză în spatele ei, iar ea îşi dori din tot sufletul să se întoarcă pentru a vedea şocul de pe faţa lui severă. Rezistând impulsului, Adelaide se strecură printr-o deschizătură îngustă din faţa ei, recunoscătoare pentru elementul surpriză şi pentru viteza suplimentară pe care i-o dăduse pierderea fustei… câştigase suficient teren ca să răstoarne o grămadă de butoaie şi să-l lase în urmă pe gentlemanul ei ticălos.

Nu gentlemanul *ei.* Nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Înjurătura lui ajunse la ea, dar el rămase în urmă.

Triumfătoare, Adelaide ieşi de pe aleile întunecoase şi se trezi în lumina soarelui de după-amiază târzie. Erau acolo oamenii care lucrau din greu pe lângă Tamisa cea plină de bărci, cu mareea care urca. Oameni care se grăbeau încoace şi încolo să îşi termine treaba înainte de

lăsarea întunericului. Privi în amonte, uşurată. Până la urmă, avea să ajungă la întâlnire.

Încetinise pasul, scoţându-şi paltonul şi boneta şi aruncându-le în spatele unei grămezi de lăzi din lemn, strecurându-şi tabachera şi carneţelul lui Alfie în buzunarele pantalonilor. Apoi îşi desprinse o şapcă de la brâu. Trăgându-şi cozorocul peste ochi, mări pasul. Femeia în rochie mohorâtă dispăruse, înlocuită de un docher obişnuit, înalt şi subţire. Se îndreptă direct spre malul râului, din nou invizibilă.

Sări de pe malul râului pe cea mai apropiată barjă – grea şi plină de cărbune. Un strigăt de surpriză răsună din partea unuia dintre bărbaţii aflaţi la capătul celălalt al barjei, dar Adelaide dispăruse deja, sărind pe următoarea barjă, îngrămădită cu saci de mortar.

Nu era timp pentru nimic din toate astea. Nu era timp pentru a fi urmărită de Taurii Voinici. Cu siguranţă nu avea timp să se gândească la chipuri frumoase şi la duci care săreau în luptă.

Pierduse timpul ca să le distragă atenţia bărbaţilor care provocaseră încăierarea.

Un alt salt. O altă barcă, aceasta deja încărcată doar pe jumătate. Nu exista trafic care să se compare cu cel de pe Tamisa când era mareea mare. Niciun loc mai bun pentru a dispărea. Adelaide învăţase asta de mică.

Se ascunse în spatele unei stive înalte de lăzi şi îşi consultă ceasul înainte de a arunca o privire în amonte.

Se auzea zgomotul făcut de balansarea barjelor în urma salturilor cuiva.

Adelaide rămase nemişcată, scoţându-şi pumnalul din cureaua de la coapsă şi lăsându-şi lucrurile pe pământ. *La naiba!* O viaţă întreagă fusese capabilă să dispară în mulţime şi, dintr-odată, îşi pierduse îndemânarea.

Ducele de Clayborn stricase totul – ca şi cum, văzând-o, o făcuse vizibilă pentru restul lumii.

Strângea mânerul pumnalului şi asculta, încercând să audă paşii grei ai urmăritorului ei în ciuda zgomotului apei.

Trase cu ochiul pe lângă marginea lăzilor.

— La naiba, mormăi în sinea ei înainte de a-l privi fix pe bărbatul înalt şi puternic şi nici pe departe mai puţin bătăuş decât ea, având în vedere că se bătuse pe docuri în ultimele trei sferturi de oră. Ai ratat drumul spre Westminster, duce.

— Hm, scoase el un sunet din gât, destul de atrăgător, dacă Adelaide ar fi vrut să recunoască.

N-ar fi trebuit să-i placă. El era ducele de Clayborn. Îl ştia de un an de zile şi nu-l plăcuse niciodată.

El păşi în ascunzătoare, luând cutia de la picioarele ei.

— Furtul este o infracţiune.

— Ai de gând să chemi magistratul?

— Nu, spuse el, încet. Dar ce ai vrut să furi?

Era suficient de aproape pentru a-l atinge, iar Adelaide ştia că trebuia să se îndepărteze de el. Chiar dacă n-ar fi fost el duce, era încă ziuă şi unii oameni de pe Tamisa puteau să-i vadă.

Nimeni de pe Tamisa nu se uita.

— Cine a spus că am furat ceva?

Era ceva la el. Ceva sălbatic şi fără limite şi excitant… şi periculos. El făcu un pas mai aproape, spunându-i pe un ton viril şi misterios:

— Nu e nevoie să îţi recunoşti fapta. Eu recunosc un hoţ când îl văd.

El întinse mâna spre ea, iar ea îşi ţinu respiraţia, întrebându-se unde o va atinge, cum se va simţi mănuşa lui pe pielea ei.

Doar că el nu îi atinse pielea. În schimb, spuse încet:

— Roşu.

Pentru o clipă ea nu înţelese, apoi simţi un nod în gât. Îşi ridică şuviţa de păr de la tâmplă şi o duse după ureche.

Ducele îi urmărea mişcările, cu privirea lui în care nu se citea nimic. Adelaide se înroşi pentru că el îi văzuse părul şi pentru că îşi dădu seama cât de aproape erau unul de celălalt. Iar el era cald şi mirosea proaspăt, a citrice – un miros care nu venea din South Bank.

Nu era un miros pentru nasul lui Adelaide.

Dar Adelaide Frampton era femeie până la urmă, şi

ştia foarte bine ce înseamnă această senzaţie la care avea şi ea dreptul. Bărbatul acesta nu era pentru ea, ceea ce îl făcea să fie o tentaţie şi mai mare, precum dulciurile şi mătăsurile, poşetele şi ceasurile de buzunar. Ca toate acestea la un loc. Prea tentant ca un hoţ să reziste.

Şi când hoţul nu rezistă, fură. Adelaide îi fură un sărut de o clipă, cât o bătaie de inimă.

Gândindu-se că apoi îl va putea returna pe duce lumii căreia îi aparţinea.

Doar că sărutul nu durase doar o bătaie de inimă. O, ar fi putut fi aşa dacă el ar fi rămas în continuare stană de piatră, surprins de buzele ei, dar ducele trase adânc aer în piept şi ea se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală. Se întrebă dacă nu cumva el ar putea să o prindă de braţe şi să o împingă cu putere.

Nu ar fi fost surprinsă. Să se sărute în văzul întregii Londre nu era pentru Adelaide Frampton, cea nebăgată în seamă de nimeni. Şi nici pentru Addie Trumbull, legenda, cea de neînchipuit.

Doar că…

Când el puse o mână pe ea – ţinând strâns cutia de lemn cu cealaltă mână –, nu o împinse. O, pentru o clipă ea simţi ezitarea în strângerea lui, ca şi cum el se gândea ce să facă. Dar apoi… el preluă controlul.

Cu braţul lui puternic, bărbatul îi cuprinse spatele, ţinând-o lipită de el, în timp ce mâna liberă îi ridică bărbia, apoi o mângâie pe obraz, înclinându-i capul ca să aibă un acces mai bun la gura ei.

Dintr-odată, părea că el era hoţul şi ea prada.

Şi acolo, pe malul Tamisei, în văzul tuturor, Adelaide îi dădu voie să o fure, lăsându-se pradă acestui sărut pe care ea îl începuse şi la care el se alăturase – un sărut care nu se compara cu nimic din ce mai trăise ea.

Bărbatul ăsta sever şi neînduplecat săruta ca un ticălos cu experienţă.

Nu că Adelaide s-ar fi plâns.

În schimb, ea se apropie mai mult, o mână ajungând la pieptul lui, cald şi mai musculos decât părea în vesta şi

cămaşa pe care le purta. Ea suspină simţind respiraţia lui, simţind barba lui aspră, simţind buzele lui la fel de pricepute cum îşi imaginase ea.

El profită de acel suspin, din fericire, trecându-şi limba peste buzele ei deschise, luându-i buza de jos între ale lui, muşcând-o uşor, şi apoi pătrunse cu limba în gura ei, sărutând-o pasional – doar o dată, ca şi cum ştia că nu trebuia să o facă. Ca şi cum nu ar fi putut rezista.

La fel cum Adelaide ştia că nu ar fi trebuit să o facă.

La fel cum nici Adelaide nu putea rezista.

La naiba cu lumina zilei, la naiba cu docurile, la naiba cu ducele!

Un clopot sună în depărtare.

La naiba!

Ea se îndepărtă la auzirea sunetului, iar un mârâit de nemulţumire răsună adânc în pieptul lui, în timp ce îi urmări buzele pentru o clipă, ca şi cum retragerea ei ar fi fost o greşeală.

Şi ea simţea la fel.

Pentru că, dintr-odată, el nu mai părea atât de mult un duce.

Poate că era din cauza apusului de soare – felul în care lumina aurise întregul râu, furând realitatea şi lăsând nimic altceva în afară de acest om, care era cumva mult diferit de ducele arogant şi neplăcut pe care îl cunoscuse ea înainte. Era înalt şi incredibil de frumos şi săruta de parcă nu avea de gând să se oprească niciodată.

Ceea ce ei i-ar fi convenit.

Adelaide îşi ajustă ochelarii, deranjaţi de îmbrăţişarea lor, şi se întrebă dacă nu cumva înnebunise, pentru că o mânca limba să-i sugereze să nu se oprească. Dar el spuse:

— Nu trebuia să fac asta.

Lumina scăzu în intensitate, iar Adelaide reveni la realitate, primind confirmarea neplăcută a ceea ce ştia dintotdeauna. Că ea era Adelaide Frampton, iar el era ducele de Clayborn şi că, indiferent ce fusese acest sărut… era o greşeală enormă. Pentru amândoi. Una care, dacă ar fi fost descoperită de Mayfair, ar fi ruinat mai mult decât

şansele lui Adelaide de a fi invitată la cină.

Din fericire, avea o cale sigură de a-l face pe bărbat să tacă.

Îşi trecu vârful degetelor peste buzele lui, plăcându-i felul în care ochii lui se închideau la atingere, cu genele lor întunecate şi incredibil de lungi.

— Nu, spuse ea încet, aproape tristă. Nu trebuia să o faci.

Şi apoi se strecură din îmbrăţişarea lui, mâna ei alunecând de-a lungul muşchilor încordaţi ai antebraţului până la cutia misterioasă de lemn din mâinile lui – cea pe care ea o furase deja şi care, prin urmare, era de drept a ei.

Profitând de surpriza lui, ea o recuperă şi se întoarse spre marginea barjei, apele întunecate şi învolburate ale Tamisei părând ameninţătoare la câţiva metri mai jos – râul o va duce departe.

— Ce...? întrebarea lui se transformă într-un strigăt aspru în timp ce ea sări pe barcă. Nu! Adelaide!

Aterizase pe puntea micului vas fluvial în timp ce el striga. Bărbatul cu umeri largi de la cârma noului ei mijloc de transport se îndepărtă de barjă cu o prăjină lungă, punând prea multă distanţă între cele două vase pentru a putea fi urmărită de cineva.

Chiar şi un om cu picioarele la fel de lungi ca ale lui Clayborn.

Îi mulţumi din cap căpitanului bărcii, iar acesta îşi înclină pălăria în direcţia ei. Niciunul nu rosti numele celuilalt. Prea multe priviri vigilente pe râu.

Şi Clayborn, în special, era cu ochii pe ea.

El îi spusese pe nume: Adelaide.

Adelaide se lăsă sub copertina care proteja restul vasului de lumea largă. Avea nevoie de ceva, orice, ca să nu se uite înapoi. Ca să nu ştie că el o privea.

Deşi îşi dorea să-i simtă din nou privirea asupra ei.

Până la urmă, era plăcut să fie observată.

Capitolul 2

Adelaide se strecură în cabina slab luminată a micuţei bărci, ce părea pentru toată lumea un vas obişnuit care îşi vedea de micile treburi de pe râu: livrarea de cărbune, de cereale sau de alte mărfuri obişnuite. Din exterior, nu părea să existe vreo posibilitate ca micul vas să găzduiască vreo persoană interesantă, cu atât mai puţin patru.

Cu toate acestea, aşa cum ziua aceea arătase deja, aparenţele sunt înşelătoare.

Înăuntru, nu era nicio grămadă de marfă în drum spre Richmond. Nicio bucată de cărbune care urma să fie livrat la conacele de la est de oraş. Niciun pachet care să fie descărcat pe docurile londoneze.

În schimb, vasul se mândrea cu o cameră somptuoasă, căptuşită cu paravane care ofereau intimitate, pentru a se asigura că nimeni nu vedea mătăsurile şi satinul care acopereau pereţii, sau mobilierul impresionant şi pernele luxuriante care umpleau spaţiul, ceea ce îl făcea un mijloc de transport ideal pentru a se deplasa în linişte şi neobservat prin oraş, fără ca nimeni să nu realizeze că patru dintre cele mai puternice femei din Londra se aflau în interior.

Desigur, majoritatea londonezilor nu ar recunoaşte că cele patru femei în cauză erau puternice, iar femeile în cauză nu aveau nicio intenţie să îi corecteze.

Faptul că lumea nu avea aşteptări mari de la ele era perfect pentru ca viaţa secretă pe care o duceau să treacă neobservată.

— O sincronizare impecabilă, ca întotdeauna, spuse Adelaide, scoţând din buzunar carneţelul pe care îl furase de la Taurii Voinici.

Îl aşeză pe măsuţa joasă, se lăsă pe o canapea chiar în dreptul uşii de la cabină, apoi acceptă o ceaşcă de ceai de la Lady Sesily Calhoun, prietena şi confidenta ei – şi soţia căpitanului navei.

— Eşti sigură că a fost o sincronizare bună? întrebă Sesily cu un aer dezinvolt.

Adelaide luă o gură de ceai.

— Da, sunt sigură.

— Da, pentru o evadare, era momentul potrivit, zise Sesily.

— Dar lasă-mă să-ţi spun... Nu părea că doreai să scapi, Adelaide.

Vorbele acestea veneau din partea lui Lady Imogen Loveless, ale cărei bucle negre şi sălbatice se mişcau de la prea mult entuziasm, în timp ce se apleca în faţă de pe propriul scaun, de cealaltă parte a cabinei.

Văzuseră sărutul. Adelaide mai luă o gură de ceai, gândindu-se ce să le spună şi oprindu-se în cele din urmă la un:

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Puse ceaşca pe farfurie şi se aplecă în faţă, prefăcându-se că se uită la dosarul albastru de pe masă, incrustat cu un clopot indigo ornamental. Deschizând dosarul, analiză documentul dinăuntru – o fişă completă despre un lord John Carrington, care era întâmplător fratele mai mic al unui Henry Carrington, duce de Clayborn, cel pe care Adelaide tocmai îl sărutase pe doc.

Întâmplător fusese şi sărutul. Nu exista niciun motiv pentru care să discute despre el cu prietenele ei. Niciodată. Nu avea nicio legătură cu dosarul din mâinile ei. Şi ele nici nu ar sta să audă scuzele ei că fusese doar un moment de slăbiciune. Deşi chiar asta fusese. În mod clar.

Adelaide îşi spunea că nu ducele de Clayborn era motivul pentru care continua să citească dosarul fratelui său, ci doar dorinţa de a-şi aminti cine era acest frate. Nu pentru că ar vrea să ştie mai multe despre duce...

De ce ar vrea aşa ceva?

Inima ei începu să bată cu putere, iar ea îşi dorea să-şi poată ascunde neliniştea din voce.

— Cât e ceasul?

— Mai avem destul timp până ajungem, spuse Sesily, dând de înţeles că aveau timp să stea la poveşti. Cine era?

Nu părea posibil ca ele să nu-l fi recunoscut. Barba lui de o zi nu reuşea să-i ascundă adevărata identitate, iar ea îl

recunoscuse instantaneu. *La fel cum şi el o recunoscuse pe ea.* Cu toate astea, ea încerca să evite explicaţiile.

— La cine vă referiţi?

Prietenele ei nici nu băgară în seamă întrebarea.

Bineînţeles că nu. Văzuseră prea multe. Înţelegeau prea multe. Asta era munca lor, nu-i aşa?

— Clar nu era unul dintre Taurii Voinici, spuse Imogen.

Adelaide tresări.

— Categoric nu.

Din contră, el spusese că o proteja.

— Un vechi prieten? o iscodi Sesily.

— Categoric nu, spuse Adelaide, şi asta era adevărat.

Ea şi ducele de Clayborn nu schimbaseră mai mult de douăzeci de cuvinte pe malul nordic al râului şi, în acele scurte şi îngrozitoare momente, jurase să nu şi-l facă vreodată prieten pe acest om oribil. Într-adevăr, îşi petrecuse destul de mult timp încercând să-i descopere secretele pentru a le putea folosi împotriva lui.

Avusese impresia că singurele lui secrete nu erau deloc ale lui, ci ale fratelui său, enumerate în dosarul pe care îl avea în mână. Adelaide începu să-l răsfoiască, ca şi cum nu ar fi memorat deja totul.

— El era… nimeni.

Cele două femei o priveau bătând din pleoape, fără nici o altă expresie pe faţă, apoi Sesily izbucni în râs.

— Trebuie să credem că tu – Adelaide Frampton – te-ai sărutat cu un… nimeni?

— Fără… fără motiv? adăugă Imogen.

— În plină zi? spuse Sesily din nou.

— De fapt, era în amurg, interveni Adelaide.

— În timp ce ne aşteptai să te luăm? o iscodi Imogen.

— După ce ai comis o mică infracţiune?

Adelaide lăsă ceaşca de ceai pe masă şi se ridică, scoţându-şi şapca şi desfăcând nasturii vestei mulate pe care croitoreasa grupului lor o crease pentru ea. Sesily o privi o clipă înainte de a adăuga:

— …şi în pantaloni?

Adelaide îşi ajustă ochelarii.

— Sunt perfect sub acoperire.

— O, da, nimănui nu i-ar sări în ochi o doamnă care aleargă pe malul râului în pantaloni, o tachină Sesily cu un zâmbet ironic. Mai ales când se sărută cu bărbaţi chipeşi în amurg.

— De ce ar face-o? glumi Adelaide. Cu siguranţă şi tu ai mai făcut astfel de lucruri înainte.

Sesily zâmbi larg, dezvăluind un şir de dinţi albi şi strălucitori.

— Într-adevăr, am făcut de toate. Dar asta nu miră pe nimeni.

Asta era adevărat. Sesily era subiectul unui scandal bine cunoscut – fiica unui conte recent învestit cu acest titlu şi a contesei sale tupeiste. Necăsătorită până în urmă cu câteva luni, ea avea treizeci de ani, era bogată, frumoasă şi avea acea neînfricare absolută pe care orice femeie independentă merita să o aibă. Bineînţeles, societăţii nu-i păsa de femeile neînfricate, aşa că lumea petrecuse ani întregi încercând să o învingă pe Sesily, numind-o Sexily pe la spate… fără să-şi dea seama că numele pur şi simplu îi dădea mai multă libertate, mai multă putere.

Această femeie nu mai săruta însă bărbaţi chipeşi în amurg. Ea săruta un singur bărbat frumos, Caleb Calhoun, care era căpitanul vasului pe care se aflau.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

— Mă crezi că am stat pe acel doc, aşteptându-te să ajungi şi m-am întrebat: „Ei bine, Adelaide, ce ar face Sesily în această situaţie?”

Sesily râse şi zise:

— Atunci, ai făcut ceea ce trebuia!

— Dacă aţi terminat de vorbit… se auzi vocea celei de-a patra femei din colţul îndepărtat al cabinei, ducesa de Trevescan, cunoscută pur şi simplu ca Ducesa în multe dintre cercurile mai rafinate din Mayfair, ca şi cum ea ar fi fost reprezentarea singulară a titlului – frumuseţe, graţie, bani, putere… al cărei duce era mai mult absent în viaţa ei, căci nu-i păsa câtuşi de puţin ce făcea soţia lui cu viaţa ei sau cu banii lui, după cum indica vasul pe care călătoreau

cu toţii în acel moment.

Adelaide se întoarse spre Ducesă, privirea îi căzu pe ziarul din mâinile femeii, pe care era scris un titlu îndrăzneţ:

DREPTATEA JUPELOR?
SAU FRUMOASELE JUSTIŢIARE?

— Văd că încă ne atribuie nouă infracţiunile din toată Londra, spuse Adelaide. Deci totul este în regulă pe lume.

După câţiva ani în care lucraseră sub supravegherea Scotland Yardului, cele patru provocaseră o mică scenă la Whitehall cu un an înainte, atrăgând atenţia noii Poliţii Metropolitane şi, prin extensie, a ziarelor. Cu siguranţă că nu exista nimeni care să iubească mai mult decât un ziarist un zvon despre doamnele care provoacă probleme.

— Nu e vorba despre „infracţiuni” astăzi, spuse Ducesa. O anumită infracţiune.

— Care dintre ele?

— Căzătura lordului Draven la balul de la Beaufetheringstone.

Era un mod blând de a se referi la bărbatul care căzuse de la etajul trei şi murise.

— Se pare că o femeie a fost văzută fugind de la locul faptei, continuă Ducesa. După cum ştim cu toţii.

Lady Helene, fiica marchizului de Havistock, care, de asemenea, fusese la locul crimei care îl lăsase pe un anume Lord Draven – un bărbat odios şi neplăcut – mort de-a binelea în preţioşii trandafiri ai lui Lady Beaufetheringstone în urmă cu două săptămâni.

Totuşi, tatăl lui Lady Helene nu fusese *doar* la locul faptei, ci chiar el înfăptuise crima. Putreziciunea de om provenea dintr-o familie aristocrată care îşi construise o avere prin maltratarea oamenilor de pe tot globul. Numai în Londra investise în mai multe închisori private, care se lăudau cu condiţii abominabile, şi într-o mulţime de fabrici care îşi „împrumutau” muncitorii de la azilurile de săraci din South Bank, obligându-i să muncească în situaţii

insuportabile. Aşa-zişi „muncitori”. Nu erau muncitori. Erau copii – vulnerabili şi uitaţi de societate… consideraţi de unică folosinţă de oameni ca Havistock.

La fel ca mulţi alţii, marchizul de Havistock se afla de ani întregi pe lista lui Adelaide. Aşteptase ca bărbatul să facă ceva care să-l compromită pentru totdeauna, şi iată că făcuse. În timp ce majoritatea aristocraţiei ignora cu plăcere adevărul despre cum Havistock îşi construise averea, nu ar fi putut să accepte uciderea unuia dintre ai lor de către un alt aristocrat.

Tot ce avea nevoie grupul era o dovadă – pe care Lady Helene, chiar fiica lui Havistock, ar fi putut să o furnizeze, imediat ce ar fi fost eliberată din cuşca aurită a casei londoneze a tatălui ei.

Şi aici interveneau Adelaide şi restul grupului.

— Deci ei cred că noi am fost cele care l-au împins pe Draven. Când Ducesa aprobă din cap, Adelaide adăugă: Şi tu ai fost cea care s-a asigurat de asta.

— I-am chemat pe domnul şi doamna West marţea trecută.

Era vorba de Duncan West, proprietarul ziarului *News of London.* El şi soţia lui cunoşteau pe toată lumea şi ştiau tot ce mişcă în Marea Britanie.

— S-ar putea să-mi fi scăpat „informaţia” că nu doar o singură femeie a fost văzută fugind de la locul faptei, ci o haită de femei.

Sesily ridică o sprânceană.

— Cu siguranţă putem găsi o denumire mai bună decât „haită”, nu-i aşa? Făcu o pauză. O turmă? O ceată?

— Un grup de corbi se numeşte „răutate”[1], sugeră Imogen.

Sprâncenele lui Sesily se ridicară.

— Ei bine, *aşa* mai zic şi eu!

Adelaide râse, dar rămase atentă la Ducesă.

— Am furat din buzunarul lui Havistock în acea seară. Atunci am obţinut evidenţa fabricilor sale.

Un carneţel, nu foarte diferit de cel pe care tocmai îl

1 În engleză, un grup de corbi se numeşte „răutate” – *unkindness* (n.tr.)

furase din Lambeth, pe care marchizul îl scăpa rareori din vedere, cu informaţii despre fiecare dintre cele cinci fabrici ale sale, inclusiv numărul de muncitori, orarele, fondurile plătite către casele de muncă pentru munca de zi cu zi a muncitorilor şi multe altele.

— Şi nu s-a auzit nimic despre asta la Whitehall, interveni Sesily. Havistock a decis, fără îndoială, să nu raporteze infracţiunea noastră minoră pentru a nu atrage atenţia asupra infracţiunii sale majore. Sincer, mă simt puţin jignită. Dacă vrem să scăpăm de cineva, o facem în mod public. Nu aruncând pe cineva de la balcon.

Adelaide era de acord. Poate că grupul se bucura să pedepsească oamenii care-i abuzau pe cei neajutoraţi, dar ele nu ar fi făcut o crimă.

— Cu toate acestea, continuă Ducesa, ziarelor le place povestea femeilor misterioase dispreţuite de toţi.

Adelaide luă acest lucru în derâdere.

— De parcă singura modalitate de a vedea realitatea lumii acesteia este să fii dispreţuită de un bărbat.

— Ca şi cum a fi dispreţuită te face să fii misterioasă, adăugă Sesily.

— Noi suntem misterioase? întrebă Imogen.

— Nu şi dacă tu ai ceva de spus în legătură cu asta, Imogen, zise Adelaide.

Imogen, înnebunită după explozibil, zâmbi larg.

— Îmi place să-mi fac o intrare triumfătoare.

— Îţi place să provoci *scandaluri,* spuse Ducesa. Din fericire pentru tine, nimeni nu se aşteaptă ca tu să fii cea din spatele lor.

Adelaide nu se putu abţine să nu zâmbească puţin la auzul acestor cuvinte. Nimeni nu se aştepta ca nişte femei să fie în spatele unor pagube reale.

Nimeni nu se aştepta niciodată la nimic de la femei, punct.

— Ideea este că, adăugă Ducesa, Havistock este atât de nebun şi de viclean încât nu mă aştept să stea liniştit până când nu va descoperi cine a asistat la uciderea lordului Draven. Acea persoană – Lady Helene – este în

pericol. Nu va conta că este fiica lui; îi va distruge viaţa dacă va descoperi ce a văzut ea. Iar dacă va descoperi că a fugit… nu se va opri de la nimic pentru a o aduce înapoi.

Adelaide tresări la auzul acestor cuvinte, tremurând la ceea ce zise Ducesa în continuare:

— Sau pentru a o reduce la tăcere.

Cvartetul deveni tăcut. Petrecuseră ani de zile luptând cu cei mai răi din Londra – cei care abuzează de bani şi de putere pentru a-i ţine pe cei slabi sub papucul lor, iar în tot acest timp, se confruntaseră cu mai mulţi bărbaţi decât puteau număra, care şi-ar fi sacrificat cu plăcere copilul pentru a-şi păstra puterea.

Lady Helene ştia de ce era capabil tatăl ei şi venise la ele, urmărind reţeaua de zvonuri despre misteriosul cvartet care făcea dreptate femeilor în faţa bărbaţilor care erau prea puternici ca justiţia de stat să-i pedepsească.

La fel ca zeci de alte tinere înaintea ei care fuseseră martore la evenimente îngrozitoare, Helene trimisese vorbă prin intermediul unui servitor de încredere la altul, apoi la altul, apoi la altul, apoi la altul, până la ducesa de Trevescan, care intrase imediat în acţiune şi se asigurase că tânăra domnişoară nu va mai fi nevoită să doarmă niciodată sub acoperişul tatălui ei.

Ducesa îi răspunsese imediat cu o scrisoare, dându-i instrucţiuni domnişoarei să fie pregătită în acea seară la ora şapte fix. Lady Helene trebuia să aştepte, cu geanta în mână, să fie scoasă din conacul Havistock.

Ca o tactică de diversiune, Adelaide urma să se întâlnească în acelaşi timp cu mama tinerei, asigurându-se că Lady Helene va avea timpul necesar să plece înainte ca toţi cei din casă să vină să o caute. Inclusiv teribilul ei tată.

Bineînţeles, până când Londra îşi va fi dat seama că ea lipseşte, fata se va afla fericită în casa din Mayfair a Ducesei, fără ca nimeni din aristocraţie să îşi dea seama că ea dăduse o declaraţie ca martor la Scotland Yard şi avusese câteva prânzuri lungi şi încântătoare cu bărbatul cu care urma să se căsătorească. În acest timp, Ducesa, Sesily, Adelaide şi Imogen vor termina munca de luni

întregi şi-l vor duce pe tatăl ei în faţa justiţiei.

Totul ar trebui să se rezolve în zece zile, dacă totul va merge conform planului, ceea ce se va întâmpla, cel mai probabil. Niciun plan de-al Ducesei nu putea fi distrus.

— Şi acum… în ce stadiu suntem? Adelaide, presupun că vizita ta la Taurii Voinici a fost un succes?

Adelaide întinse mâna spre carneţelul de pe masă şi i-l aruncă Ducesei, care îl prinse cu uşurinţă.

— Foarte bine, spuse Ducesa, răsfoind notele mâzgălite, în timp ce Imogen se aplecă să ridice cutia de lemn de pe masă, în timp ce Sesily o ajuta pe Adelaide cu hainele.

— Îmi imaginez că Alfie Trumbull nu va fi fericit când va afla că a pierdut locaţia tuturor depozitelor de arme de pe o rază de 32 de kilometri. Îşi ridică privirea. Nu a intervenit nimic?

— Câteva surprize, dar nimic la care să nu pot face faţă.

Ducesa o privi atentă, cu ochii ei albaştri.

— Ce fel de surprize?

„Ducele de Clayborn era acolo”, gândi Adelaide.

Trebuia să o spună. Era important. Ducele nu era un prost. Ea îi luase misterioasa cutie de lemn şi nu avea să treacă mult timp până când el avea să pună întrebări despre ea, încercând să înţeleagă ce învârtea ea în South Bank – întrebări care i-ar fi pus pe toţi, şi munca lor, în pericol.

Cutia îi va cumpăra tăcerea doar pentru o perioadă de timp.

Dar, cumva, când Adelaide deschise gura, tot ce spuse era:

— Alfie are un birou nou – încuietori şi sertare cu fund fals.

— Chiar aşa? zise Ducesa pe un ton ironic. Dacă nu este atent, cineva ar putea crede că este om de afaceri. Altceva?

— Taurii Voinici au pornit pe urmele mele.

Se făcu linişte, nu se mai auzea decât sunetul vestei

lui Adelaide pe care o dădea jos, fiecare femeie uitându-se la ea ca şi cum nimeni dinăuntru nu se gândise vreodată la posibilitatea ca Adelaide să fie văzută. Urmărită. Prinsă.

Observată.

Chiar şi Imogen se opri din inspectarea cutiei de lemn.

— Cum adică „au pornit pe urmele tale”?

Adelaide se prefăcu că nu observă surpriza prietenelor ei, în schimb ridică din umeri.

— M-au văzut. M-au urmărit. Dar am scăpat.

Mai multă tăcere. Apoi Sesily întrebă:

— Te-au *văzut?*

Adelaide îşi scoase cămaşa, luând rapid lenjeria de corp din mâinile lui Sesily.

— Da. Era, aşa cum ai subliniat, în miezul zilei.

— Credeam că era la amurg? întrebă ducesa, cu gâtul uscat.

— Dar tu eşti… *tu,* spuse Sesily, mişcându-se pentru a lega rapid un corset peste lenjeria de corp. Nimeni nu te *vede,* Adelaide.

— Ei bine, astăzi au făcut-o, răspunse Adelaide, neplăcându-i faptul că se înroşise la faţă. Astăzi am fost…

Făcu o pauză, gândindu-se la evenimentele anterioare. Fusese distrasă. De un bărbat. Vorbise cu el. Acceptase ajutorul lui. Îi plăcuse, dacă era să fie sinceră. Şi apoi făcuse cel mai neobişnuit lucru pentru ea pe care şi-l putea imagina: îl sărutase. Fără să se gândească la repercusiuni. Nu se gândise deloc. Îşi împinse ochelarii pe nas şi adăugă:

— Nu am fost… nu am fost eu însămi.

— Aşa zic şi eu, spuse Imogen, întorcându-şi atenţia la cutia de lemn.

— Ţi-am spus că ai prea puţin timp la dispoziţie până la ora întâlnirii cu noi, spuse Ducesa, întorcându-se, cu o grămadă de mătase în braţe. Am fi putut să o trimitem pe Imogen.

Apropiindu-se, Ducesa desfăcu pachetul de mătase neagră, dezvăluind o rochie elegantă. Adelaide îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe un scaun din apropiere înainte de a-

şi ridica braţele şi de a le permite lui Sesily şi Ducesei să îi tragă rochia cu volănaşe pe cap, vorbind prin crinolina şi jupoanele dinăuntru.

— Imogen ar fi ieşit cu siguranţă în evidenţă.

— O, nu ca tine, care te mişti precum ceaţa? îi dădu Imogen replica.

Ea se mişcase precum ceaţa. Nu era vina ei că ducele de Clayborn *apăruse* pur şi simplu acolo. Neinvitat. Scoase capul de sub rochie.

— Ai fi fost observată când ai fi detonat explozibilul, Imogen.

Imogen Loveless era genul de femeie pe care oamenii o remarcau, pentru că era imposibil să nu o remarci. Era un derviş învârtitor – o carte care putea fi judecată după copertă. Scundă şi plinuţă, cu un păr negru, des şi ondulat, şi cu o pasiune pentru experimentele de chimie care aveau la fel de multe şanse să salveze ziua pe cât aveau să o distrugă, Imogen era o prietenă lângă care nu te plictiseai, dar care îţi dădea şi fiori.

Este suficient să spunem că era o încântare la petreceri.

— Explozibilul poate fi o diversiune utilă! spuse Imogen, fluturând cutia în direcţia lui Adelaide. Ce este asta?

Adelaide întinse o mână în timp ce Sesily începea să strângă şnururile de la spatele rochiei.

— Dă-mi-o.

Curiozitatea se citea în ochii lui Imogen.

— Ce este?

Îi dădu cutia lui Adelaide, care o întoarse imediat pe toate părţile, analizând cubul din lemn de stejar din toate unghiurile.

De peste umăr, Sesily spuse:

— Arată ca o jucărie pentru copii.

Chiar aşa arăta. Un simplu bloc de lemn, de 15 centimetri cubi, fără găuri de chei, fără zăvoare sau îmbinări vizibile, fără nicio dovadă că ar fi existat un vârf sau un fund sau ceva în interior.

— Nu este.

— De unde ştii?

„Pentru că îi aparţine ducelui de Clayborn”, gândi ea din nou, fără să spună nimic.

— Pentru că Alfie Trumbull nu are niciun motiv să ţină o jucărie în fundul fals al sertarului de la birou. Aş paria tot ce am că înăuntru se află ceva valoros.

Un pariu sigur, căci secretele aparţinând unuia dintre cei mai respectaţi şi mai puternici aristocraţi din Mayfair erau una dintre cele mai valoroase monede din lume. Lui Adelaide nu-i plăcea nimic mai mult decât un puzzle, iar acesta era magnific. Îl cercetă pe toate părţile.

— Întrebarea este, cum se deschide? întrebă Imogen.

— Nu ştiu, spuse Adelaide încet.

„Dar voi afla”, îşi spuse ea.

— În niciun caz nu are cum să fi fost făcută de unul dintre Taurii Voinici, spuse Sesily, cuvintele ei auzindu-se în fundal, în timp ce Adelaide se concentra asupra cutiei, apăsând şi trăgând, fără niciun rezultat.

— La naiba, şopti ea, strâmbându-se când Sesily o înţepase cu o agrafă de păr, în timp ce-i prindea părul într-un coc strâns. Au! Uşurel, Sesily!

— Nu am ce să fac, i-o tăie cealaltă femeie, înfigând o altă agrafă în părul neînduplecat al lui Adelaide. Părul tău era foarte deranjat.

Obrajii lui Adelaide se îmbujorară la auzul acestor cuvinte. La amintirea privirii lui Clayborn pe şuviţa rebelă ce îi căzuse atunci pe frunte. La uşurarea blândă din vocea lui când îi şoptise „Roşu”, ca şi cum ar fi aşteptat o viaţă întreagă să ştie ce culoare avea părul ei.

— Am putea să aruncăm cutia în aer! glumi Imogen.

— Cred că vrem să ştim ce se află în interiorul unei cutii atât de misterioase, spuse Ducesa, înapoindu-i ochelarii lui Adelaide. Ceva suficient de important încât Taurii Voinici să creadă că merită să fie ascuns.

— Că merită să fie furat, în primul rând, spuse Adelaide, nerăbdătoare. Tocmai de aceea am de gând să o deschid.

Ea voia să deschidă cutia. Şi apoi voia să dea buzna în casa din Mayfair a lui Clayborn şi să-şi arate îndemânarea. Îşi închipuia că îl va şoca din nou, aşa cum o făcuse cu acel sărut.

Acel sărut…

Cel pe care el îl crezuse o greşeală, îşi reaminti ea, înainte să ridice privirea şi să descopere privirile fixe ale celor trei prietene.

— Din curiozitate, adăugă ea, deşi niciuna dintre cele trei nu părea convinsă.

— Ei bine, spuse Ducesa, venind în faţă, dându-i lui Adelaide un set nou de mănuşi, aşteptând ca ea să le tragă pe mâini înainte să încheie nasturii. Ne vom întoarce la misterul cutiei de lemn când vom termina cu misiunea noastră actuală, doamnelor, pe care îmi place să o numesc „Protejarea lui Lady Helene de tatăl ei cel odios şi menţinerea ei în siguranţă până când îl putem preda la Scotland Yard”.

— Nu este cel mai amuzant titlu, remarcă Sesily.

— De acord, zise Adelaide. Nu e prea uşor de ţinut minte.

— Deşi *aştept cu nerăbdare* partea în care îl zăpăcesc pe Tommy, spuse Imogen, fericită.

Adelaide zâmbi în timp ce Ducesa îi potrivea mănuşile.

— Nu-mi imaginez că detectivul inspector ar fi încântat să îi spui Tommy, Imogen.

— Prostii, zise Imogen. Suntem buni prieteni acum. Mă gândesc să-l invit la cină.

Sesily vorbi înainte să muşte dintr-o prăjitură.

— I-ai aruncat în aer închisoarea, Im!

— Şi gândeşte-te la felul în care îi va delecta pe alţii cu această poveste! A fost practic un cadou.

— Oricum ar fi, spuse Ducesa printre râsete, sper că putem să ne ocupăm de această problemă… fără să-i atragem atenţia lui *Tommy…* sau celorlalţi.

Imogen zâmbi.

— Voi face tot ce pot.

— Bine, atunci. Ne mişcăm repede. Adelaide coboară de pe vas, Helene urcă.

Ducesa se întoarse spre Adelaide şi-i spuse:

— Există deja o trăsură pe drum ca să te scoată din casă la sfârşitul întâlnirii voastre. Ţine minte, nu vrem să-l distrugem pe logodnicul ei. Vrem pur şi simplu ca ea să plece de acolo cât mai repede.

Adelaide încuviinţă în timp ce Sesily îi puse o pălărie neagră pe cap, ascunzând fiecare şuviţă rătăcită din părul roşu al lui Adelaide, care ar putea să se desprindă sau să se vadă prea mult.

— Am mai făcut-o de o mulţime de ori până acum.

Se auzi mişcare la intrarea în cabină, unde soţul lui Sesily apăru în uşă. Sesily se întoarse, iar Adelaide văzu ceva ce nu putea înţelege în privirea bărbatului înalt.

— Caleb?

— Am ajuns, spuse el încet.

Sesily se îndreptă spre el ca un magnet, de parcă nu avea altă opţiune decât să se lipească de el când era în cameră, ducându-se să-l îmbrăţişeze. Deşi Adelaide văzuse exact aceste mişcări de o sută de ori în ultimul an de când cei doi se căsătoriseră, în acea seară ea căzu pe gânduri.

Îşi imagina cum ar fi să experimenteze asta – măcar o dată – să simtă că are o jumătate. O pereche.

„Ce? Prostii!”

Îşi alungă repede gândul.

Se scuturăr din visare. Nu mai era timp pentru asta.

Îndreptându-şi umerii, ridică dosarul de pe masă. Când avea să părăsească această cabină, nu va mai fi Adelaide Frampton, cea cu cele mai uşoare degete din Londra. Urma să fie cu totul altcineva – mai valoroasă pentru femeile din societatea londoneză decât diamantele sau mătăsurile sau chiar decât ultimele bârfe. Şi mai periculoasă pentru bărbaţi.

— Dar… spuse Caleb, pe un ton grav.

Toate se uitau la el.

— Fata… nu mai este aici.

Capitolul 3

Lui Henry Carrington, al şaselea duce de Clayborn, nu-i plăcea să fie convocat nicăieri.

În cei treizeci şi şase de ani petrecuţi pe acest pământ, descoperise că erau puţine lucruri bune care decurgeau din această experienţă.

Când avea zece ani, fusese chemat acasă de la Eton, în Sussex, pentru naşterea fratelui său mai mic, Jack, şi pentru moartea ulterioară a mamei lor, patru zile mai târziu. Când avea şaptesprezece ani, fusese chemat înapoi la moşie pentru a descoperi că tatăl său murise, iar el fusese numit duce.

După aceea, chemările veniseră mai des – aducându-l acasă din diverse motive. La douăzeci de ani, era vorba de o secetă care ameninţa culturile. La douăzeci şi doi de ani, fusese o epidemie de gurmă printre caii din grajdurile de la conacul Clayborn. La douăzeci şi trei, douăzeci şi cinci şi douăzeci şi nouă, fusese chemat la şcoala lui Jack pentru a se ocupa de obrăzniciile adolescentului rebel Carrington (un lucru imposibil).

Dar şi societatea îl convoca în diverse locuri – la urma urmei, era dorită prezenţa unui duce la un bal/prânz/cină/muzical/dans de ţară/ceai. Şi nu toţi ducii erau ca el, impregnat din pântecul mamei cu un simţ al responsabilităţii neobosite, pe care o purta cu o clasică rigiditate. Sever, bine educat şi impecabil de manierat.

Din fericire, acum, când era considerat o persoană de vază a regatului şi unul dintre puţinii membri activi ai Camerei Lorzilor – care chiar încerca să servească poporul şi pe Majestatea Sa –, mai puţini îndrăzneau să-l convoace.

Se pare că nimeni nu o informase pe marchiza de Havistock despre acest lucru. Doamna aristocrată, căsătorită cu un om josnic care merita un mormânt timpuriu, îl convocase categoric pe Clayborn pentru ora şapte în acea seară, ceea ce explica de ce ducele era într-o

dispoziţie proastă la sosirea sa la conacul somptuos situat la est de oraş, pe malul râului Tamisa.

Starea lui de spirit avea de-a face şi cu vânătaia de pe obrazul proaspăt ras şi cu faptul că, cu nici două ore mai devreme, pierduse bunurile furate. Cu siguranţă şi hoaţa care le furase era de vină.

Domnişoara Adelaide Frampton trecuse pe lângă el în timp el ce stătea în faţa sediului atent păzit şi extrem de protejat al lui Alfred Trumbull, întrebându-se cum va intra înăuntru şi cum îşi va recupera cutia. Domnişoarei nu-i fusese greu să-şi facă un astfel de plan de intrare – intrând direct în depozit, forţând lacătul unui sertar de birou bine securizat şi furând singurul lucru care avea vreo valoare pentru el… toate fără să fie observată.

Cum de lumea largă nu o observa pe Adelaide Frampton în momentul în care ea intra într-o încăpere era un lucru pe care nu avea să-l înţeleagă niciodată.

Întreaga Londră o credea o domnişoară liniştită şi modestă – o frunză nefericită pe ramura familială a ducesei de Trevescan, una dintre cele mai puternice figuri ale aristocraţiei. În ultimii cinci ani, Clayborn auzise o mulţime de poveşti despre trecutul lui Adelaide. Era un şoarece sărac de la ţară, ajunsă cu nimic altceva decât cu hainele de pe ea. Fiica unui vicar, rămasă orfană prea tânără. Prietena din copilărie a ducesei şi o verişoară mai îndepărtată a acesteia. Părea mai degrabă fiica unui servitor.

Poveştile erau nenumărate şi scurte şi întotdeauna spuse cu o uşoară urmă de surpriză şi dispreţ, ca şi cum ar fi fost de neînchipuit să existe cineva care să *dorească* să ştie mai multe despre Adelaide Frampton.

Poveştile erau, de asemenea, nişte tâmpenii, lucru pe care îl ştia de un an de zile – era suficient să se uite la Adelaide Frampton ca să ştie. În anul care trecuse de când o cunoscuse, Clayborn o văzuse furând din buzunarele multor aristocraţi în văzul întregii Londre şi demascând un conte care ulterior ajunsese în închisoarea Newgate – un bărbat monstruos care se născuse cu putere şi privilegii şi

care nu avusese niciodată o femeie care să-i ţină piept.

Dacă lui Clayborn i-ar fi plăcut să parieze, şi-ar fi plasat întreaga avere pe probabilitatea ca Adelaide să fi avut mai mult decât o mică legătură cu acea arestare.

În acea după-amiază, o privise cum luase mai multe bunuri din depozitul celebrei bande din South Bank. Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat de siguranţa ei, ar fi fost impresionat.

Ducele de Clayborn se pricepea la oameni, şi în niciun caz Adelaide Frampton nu avea cum să fie fiica unui vicar, o fată de la ţară sau verişoara unei ducese.

Cum se făcea că nimeni, de o parte şi de alta a Tamisei, nu părea să o remarce, era o enigmă pentru el. Clayborn nu se putea abţine să nu o observe. O observa constant. În sălile de bal, când apărea cu prietenele ei ciudate, şi la dineuri, când era cea mai tăcută din încăpere, şi la plimbările ei de dimineaţă prin Hyde Park. Ani în şir fusese capabil să o recunoască pe Adelaide Frampton dintr-o mulţime. Doamne, dar niciodată nu dăduse greş în a o depista!

Ideea era că, de atunci, o observase în voie. Ceea ce nu prea îi păsa, deoarece femeia nu părea să-l observe niciodată pe el.

Asta era enervant.

Îl remarcase în acea după-amiază. Îi vorbise. Discutase cu el. Furase de la el.

Îl sărutase.

Şi… ca să pună şi mai multă sare pe rană, ea reuşise să fugă cu cutia lui.

Trebuia să o recupereze de la ea. La naiba, ar fi căutat-o chiar acum dacă nu ar fi fost aici, în holul casei Havistock… convocat.

Dar mesajul fusese clar.

Clayborn…

Trebuie să discutăm despre fratele tău.
Ne vedem la ora şapte!

Olivia, Lady Havistock

Clayborn se aştepta la această convocare specială de câteva luni, deoarece Jack se îndrăgostise, după spusele lui, „complet şi iremediabil de Lady Helene”. Ca şi cum ar fi jucat într-o comedie shakespeariană şi ar fi fost lovit de o săgeată trasă de un bărbat cu cap de măgar.

Oare? Parcă aşa era povestea; el fusese întotdeauna mai bun la matematică decât la literatură.

Ideea era că Jack era îndrăgostit, iar Lady Helene părea cumva dispusă să accepte dragostea lui nebunească. Cum Clayborn nu-l văzuse pe Jack bând, jucând la jocuri de noroc sau chiar fumând în ultimele câteva luni, era dispus să susţină o căsătorie între cei doi.

Deşi treizeci şi şase de ani de convocări urgente îl făceau să creadă că marchiza de Havistock ar putea avea o altă părere despre situaţie.

Urmase un servitor pe holurile conacului până la un salon elegant amenajat, cu un mic birou sculptat în mod sofisticat, care fusese în mod clar ales mai degrabă pentru aspect decât pentru utilitate. Cu toate acestea, marchiza de Havistock stătea în spatele biroului, ca şi cum ar fi fost o regină în faţa supuşilor – un efect care era subliniat de frumuseţea ei impresionantă. În ciuda căsniciei ei anevoioase cu un bărbat josnic, aşa cum era soţul ei, şi a naşterii a şase copii, marchiza se maturizase frumos, evitând cumva ridurile care se aşezau pe pielea altora, faţa ei fiind lipsită de semnele trecerii timpului.

— Clayborn! spuse ea pe nerăsuflate când el intră în cameră, ca şi cum ea se grăbea teribil şi prezenţa lui era necesară. Ce bine că ai venit!

Dorindu-şi să poată fi oriunde în altă parte, Clayborn ştia care era rolul lui în acel moment, aşa că traversă încăperea şi făcu o scurtă plecăciune. Alţii în locul lui i-ar fi spus că era fericit de invitaţie, dar plecăciunea fusese singurul lucru de care era atunci în stare.

— Am citit despre… *prestaţia* dumitale în Camera

Lorzilor săptămâna trecută, spuse ea, veninul picurând din fiecare cuvânt.

Se referea la faptul că el îşi pierduse cumpătul în faţa adunării în timp ce încerca să le trezească compasiunea pentru alţii.

— Ce bun samaritean eşti dumneata, vorbind despre… ce era? Munca de nu ştiu ce fel?

— Munca prestată de copii, răspunse el cu un ton rece ca gheaţa.

Genul de muncă pe care soţul ei o folosea fără ezitare sau conştiinţă. Genul de muncă care îi aducea marchizului destui bani încât angajase o bandă de hoţi pentru a distruge viitorul lui Clayborn în parlament.

Desigur, acum, obiectul furat şi informaţiile conţinute se aflau în mâinile unui alt hoţ, mult mai interesant, cu care ar fi preferat să negocieze.

— Aaa, da. Marchiza continuă, fluturând o mână ca şi cum întregul subiect ar fi fost peste puterea ei de înţelegere. Ştii că Havistock nu-mi vorbeşte niciodată despre lucrurile pe care le dezbateţi voi, *bărbaţii.*

— Exploatarea muncii copiilor nu ar trebui să fie un subiect pe care doar *bărbaţii* să îl dezbată, se auzi o voce de femeie.

Clayborn se întoarse la auzul acestor cuvinte şi observă că în apropiere stătea o femeie îmbrăcată într-o rochie elegantă, amplă, din mătase neagră, cu mănuşi până la încheietura mâinii, cizme impecabil lustruite, o pălărie mică şi o jumătate de voal.

Încremeni când o văzu, privirea lui parcurgând-o, înregistrându-i coloana vertebrală dreaptă, talia de sub corset, pielea pistruiată de pe piept, gâtul lung, maxilarul ascuţit şi buzele pline – buze pe care le cunoştea îndeaproape încă din acea după-amiază.

Buzele aparţinând lui Adelaide Frampton. Buze ataşate de restul corpului lui Adelaide Frampton.

Dacă ar fi fost un alt bărbat, sprâncenele i s-ar fi ridicat în semn de surprindere. Dar el era ducele de Clayborn şi ştia cum să-şi ascundă surprinderea în public.

„Ce naiba căuta ea aici?” se întrebă în sinea lui.

Ea nu se mişcă, iar el nu putea să citească în ochii enormi, căprui, ascunşi în spatele voalului scurt. Ar fi făcut orice ca să vadă acei ochi expresivi. Era o deghizare inteligentă – una care ascundea ochelarii care i-ar fi dezvăluit atât de uşor identitatea. Cu toate astea, el era străbătut de instinctul sălbatic de a-i smulge pălăria neagră şi prostească de pe cap şi de a-i desface părul pe care de obicei îl ţinea bine prins. Părul roşcat pe care îl descoperise în acea după-amiază.

Era un instinct care nu-l caracteriza.

La fel ca toate celelalte pe care ea le trezise în el.

— Nici nu ar trebui să existe o dezbatere pe tema asta, continuă Adelaide, în timp ce el ignora bătăile sălbatice ale inimii sale. „Un flagel. Un lucru pe care ar trebui să-l alungăm în întunericul trecutului şi să-l închidem.” Făcu o pauză. Nu asta aţi spus în discursul dumneavoastră de săptămâna trecută, Excelenţă?

— Aşa este, aprobă el.

„De unde ştia ea?” se întrebă el în sinea lui.

— Vă înşelaţi, bineînţeles, adăugă Adelaide.

Marchiza fu şocată pentru că Clayborn îşi ridică sprâncenele. Nu era un lucru pe care el îl auzea des.

— Spuneţi-mi de ce.

— Atunci când alungăm păcatele în trecut, nu trebuie să le punem lacăt şi să uităm de ele. Trebuie să le ţinem aproape, astfel încât să ne amintim să nu le permitem niciodată să se întoarcă la lumină.

„Cum putea cineva să nu o observe?” se gândi el.

— Ei bine, nu sunt sigură că ar trebui să numim acest lucru un păcat. Soţul meu îmi spune că aceşti copii sunt bine răsplătiţi pentru muncă. Îi împiedică să dezvolte gustul pentru lenevealã.

Era un argument dezgustător, unul pe care Havistock îl adusese de zeci de ori în timpul dezbaterilor din Camera Lorzilor. Clayborn preferă să-şi ţină gura decât să-i dea o replică tăioasă femeii din spatele biroului, care se părea că era la fel de odioasă ca şi soţul ei.

Dar Adelaide Frampton nu vru să se abţină.

— Cu adevărat, să auzi un astfel de argument într-o casă construită pentru lenevire cu bani obţinuţi prin munca acelor copii şi a altora din întreaga lume este… Făcu o pauză, iar el îşi imagină că îşi căuta cuvintele ca să sune mai politicos… Este o experienţă.

Marchiza aproape că dădu ochii peste cap.

— Doamnă. *Aţi întrecut măsura.*

Lui Clayborn îi venea să-i zică vreo două marchizei – cuvinte prin care să-i atragă atenţia la felul cum vorbeşte şi să-şi amintească rangul ei.

Înainte de a putea vorbi însă, domnişoara Frampton spuse:

— Nu am fost prezentaţi.

Se făcu linişte în timp ce marchiza se calmă şi spuse:

— Presupun că nu vă cunoaşteţi.

De ce nu? Adelaide Frampton era prezentă cu regularitate la baluri şi dineuri, dansuri şi serate muzicale.

Înainte ca el să menţioneze acest lucru, marchiza continuă:

— Bărbaţii se străduiesc din răsputeri să evite părţile murdare ale vieţii, nu-i aşa?

Clayborn nu răspunse, presupunând că era o întrebare retorică.

— Aceasta, dragule, continuă marchiza, este Spioana Relaţiilor Nedorite.

El fu nevoit încă o dată să-şi ascundă surprinderea.

În general, Clayborn făcea tot posibilul să rămână în afara bârfelor şi a discuţiilor din societate. O, participa la baluri, mai dădea pe la clubul la care era înscris, mai apărea pe la cursele de cai, dar asta era pentru politică şi pentru că aşa se obişnuia, nu pentru că îi făcea plăcere. Chiar dacă nu era un împătimit al vieţii mondene, trebuia să fi trăit într-o peşteră ca să nu fi auzit de Spioana Relaţiilor Nedorite.

Era angajată de femeile din înalta societate ca să verifice trecutul bărbaţilor care doreau să se căsătorească cu fiicele lor. Despre Spioana Relaţiilor Nedorite se vorbea

în şoaptă în tot Mayfair, de fiecare dată când o bijuterie a societăţii era curtată de un domn mai puţin ideal. „Biata fată”, şopteau femeile în spatele evantaielor, „cineva ar trebui să o cheme pe Spioana Relaţiilor Nedorite”.

Iar atunci când era chemată, de obicei pentru a confirma o suspiciune deja existentă, ea ştia totul despre bărbatul în cauză – temerile din copilărie, năzdrăvănii din perioada şcolii, defectele sale de adult, contabilitatea completă a datoriilor, reţelele de prietenii, cunoştinţele de afaceri, amantele, descendenţii nelegitimi, moravurile incurabile.

Nu exista secret pe care Spioana Relaţiilor Nedorite să nu-l poată descoperi. Ea era o legendă pentru femeile din Mayfair… şi un duşman de temut pentru mulţi dintre bărbaţii din zonă.

Şi nimeni nu-i ştia numele. Cel puţin, nimeni nu recunoştea că îl ştie, în ciuda faptului că bărbaţii necăsătoriţi din Londra erau dispuşi să facă practic orice ca să-l obţină. Adevărata identitate a Spioanei Relaţiilor Nedorite era cel mai bine păstrat secret al femeilor, până în acel moment, când ducele de Clayborn îi descoperi identitatea.

Un fior de entuziasm îl străbătu la aflarea faptului că, dintr-odată, era din nou chit cu domnişoara Adelaide Frampton. Ea se credea deghizată, fără să-şi imagineze vreodată că el o urmărise suficient de mult timp pentru a o recunoaşte sub voal, o deghizare ineficientă, la fel ca barba lui de o zi.

Fără să-şi dezvăluie gândurile, Clayborn se întoarse în micul scaun, conştient că picioarele acestuia erau fragile ca nişte beţe de chibrituri, ca să o privească pe femeia în negru.

— Spioana Relaţiilor Nedorite? întrebă el, dorindu-şi să aibă un ton calm şi uniform, în ciuda celor aproape o duzină de întrebări care îi stăteau pe limbă. Este o denumire oficială? O funcţie din partea reginei?

Lady Havistock chicoti. Adelaide nu, iar Clayborn se miră de comportamentul ei echilibrat şi rece.

— Cred că sunteţi pe cale să descoperiţi cât de importantă este, duce.

El se lăsă pe spate în scaun, fără să răspundă, neplăcându-i cât puţin mişcată era ea de prezenţa lui. Fusese bine mişcată mai devreme; de ce era atât de echilibrată acum?

Adelaide scoase din mica geantă de la picioarele sale, una abia suficient de mare pentru a încăpea o bucată de hârtie, un dosar albastru, cu un clopoţel indigo mare pe copertă.

Inima lui Clayborn începu să bată cu putere.

— Ce este acesta?

— Acesta, spuse ea, cuvintele sale fiind măsurate şi atente, în timp ce puse dosarul în poală, aşezându-şi o mână înmănuşată cu o dantelă magnifică, întunecată ca miezul nopţii, deasupra lui, este dosarul fratelui dumneavoastră.

Clayborn se îndreptă brusc de spate.

— Şi în el?

Ea zâmbi satisfăcută.

— Totul.

„Ce ştia ea?” se întrebă Clayborn.

Deschisese cutia? Atât de repede? Nu. Abia avusese timp să se deghizeze – era imposibil să fi găsit rezolvarea puzzle-ului, să fi înţeles ce era înăuntru.

Şi totuşi, chiar şi fără cutia sa furată, ideea că un astfel de dosar exista – ceva care l-ar putea bântui pe Jack pentru tot restul vieţii sale – şi că un astfel de lucru ar fi în mâinile lui Adelaide Frampton şi a colaboratorilor săi – era cel puţin… o idee neliniştitoare. Ce era în dosar? Despre Jack? Despre *el?* Şi cine ar fi comandat un asemenea dosar?

Răspunsul era clar: marchizul de Havistock. Prietenul de odinioară al tatălui său, apoi duşmanul său de moarte. Bărbatul care ar fi făcut orice să-l distrugă pe Clayborn, inclusiv să ruineze şansele fratelui său cu femeia pe care o iubea.

Bărbatul care îl angajase pe Alfie Trumbull să-i fure cutia de lemn, acum aflată în mâinile lui Adelaide

Frampton.

Nu pentru mult timp.

Ea deschise dosarul.

— John, fratele dumneavoastră mai mic cu zece ani.

La naiba. Jack era prostuţ, dar nu era un om rău. Şi tot el avea să asigure moştenitorii familiei. Orice ar fi fost, nu merita asta – mai ales dacă era un mesaj menit să-l reducă la tăcere pe Clayborn însuşi. În mâinile marchizului, ar fi fost folosit pentru a-l reduce la tăcere pe Clayborn în parlament. Pentru a opri iniţiativa lui de a pune capăt exploatării muncii copiilor. Pentru a menţine cuferele lui Havistock pline cu aur obţinut pe spinarea celor care nu se puteau apăra singuri.

„Îi las să mă atace pe mine, dar nu şi pe Jack. Nu şi dacă am un cuvânt de spus în legătură cu asta”, gândi Clayborn.

Rezistă impulsului de a-şi întinde gâtul să se uite în dosar. Ignoră bătăile puternice ale inimii. „Oare ce ştia ea?”

— Sunt sigur că aţi vrut să vă referiţi la el ca la Lord Carrington.

Îi pieri zâmbetul când fusese corectată de el.

— Nasul lui este la fel de drept ca al dumneavoastră? întrebă ea.

„Ce?” gândi el.

Înainte ca el să reacţioneze, ea continuă dezinvoltă:

— Greu de crezut că ar putea fi, având în vedere persoanele cu care se asociază.

— Ştiam eu! interveni Lady Havistock. Un ticălos!

„De parcă femeia asta nu ar fi fost căsătorită cu cineva mult mai rău.”

Clayborn nu fu nevoit să rostească aceste cuvinte cu voce tare, căci Adelaide i-o luase înainte.

— Da, aşa este. De fapt, majoritatea bărbaţilor din Mayfair ar merita acest calificativ. Se pare că acest Carrington…

— *Lord* Carrington, o corectă el, privind-o pe Adelaide cu tot dispreţul rece pe care îl putea aduna.

Ştia ea cui îi făcea jocul? Ce armă putea fi în dosarul

ei?

Nu avea cum să fie de partea marchizului în mod intenţionat. Clayborn îi urmărise comportamentul din înalta societate din ultimul an. De mai mult timp, chiar. Fusese martor la dezgustul din ochii ei când îi privea de la marginea sălilor de bal. Odată o văzuse cum fura din buzunarul lui Havistock. Nu avea cum să fie în aceeaşi şleahtă cu acel om.

Şi atunci ce urmărea?

Ea rămase tăcută pentru o clipă, iar el se simţi nespus de mulţumit că-i dădea bătăi de cap.

— *Lord Carrington,* începu ea din nou, la fel ca atâţia alţi nobili înstăriţi care l-au precedat, este destul de priceput în a acumula datorii uriaşe într-un timp extrem de scurt.

Oare uitase că se afla într-o casă deţinută de un nobil înstărit? Că mai era un alt nobil înstărit în cameră? Şi nu oricare. Un *duce.*

Clayborn se abţinu să nu-şi arate dezgustul. Nu era genul de om care să profite de titlul nobiliar pe care îl avea. Niciodată nu l-ar folosi doar pentru a impresiona. Îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să se ridice la înălţimea acestui afurisit de titlu. Să-l merite. Dar această femeie îl zăpăci cu rochia ei neagră şi cu spatele drept, cu părul ei roşu ca focul, pe care chiar şi acum îşi dorea să-l vadă despletit, şi cu acel frumos dosar albastru care îl ameninţa cu toate secretele pe care ea le-ar putea cunoaşte.

Secrete pe care ea le avea deja în posesie, pentru că el o sărutase în loc să-şi ia cutia şi să plece. *Acel sărut...*

Fusese o greşeală. Evident. Ducele de Clayborn nu avea obiceiul de a săruta femei pe barje de marfă. Cu siguranţă nu femei ca aceasta, care îi ameninţa viitorul într-o multitudine de moduri diferite.

— Ce fel de datorii? întrebă marchiza, deloc jignită de dispreţul evident al domnişoarei Frampton pentru aristocraţie.

— Din cele obişnuite, zise ea cu o voce calmă.

Clayborn consideră următoarele informaţii ca fiind

atât dureroase, cât şi nesurprinzătoare, căci erau lucruri pe care le ştia deja despre fratele său.

— Este un jucător înrăit, a pierdut mii de lire sterline în mai multe cazinouri din Londra. Se uită fix la Clayborn. Din fericire pentru el, încă mai este primit acolo pentru că se ştie că ducele îi plăteşte datoriile la intervale regulate.

Totul era adevărat. Jack era tânăr, bogat şi fără ţeluri. Cel puţin, aşa fusese. Clayborn se lăsă pe spate în scaun şi o privi.

— Fratele meu nu a mai pus piciorul într-un local de jocuri de noroc de trei luni.

— Lui Carrington îi place să bea.

— A renunţat la băutură.

Ea zise pe un ton rigid:

— Şi îi plac femeile.

Până la douăzeci şi şase de ani, da, fratele lui îşi făcuse toate poftele.

— Din nou spun, acest lucru nu mai e valabil.

— De când?

— De trei luni.

Clayborn avea senzaţia că ochii ei aruncau cuţite spre el.

— Presupun că trebuie să credem că tot de atunci a renunţat şi la băutură.

— De fapt, aşa este.

Fu un moment de pauză în timp ce ea îl privea, iar el rezistă impulsului de a-i smulge vălul de pe ochi.

— De ce? Ce s-a întâmplat acum trei luni?

El nu ezită să răspundă.

— S-a îndrăgostit.

Ea zâmbi relaxată pentru o clipă şi spuse:

— Aaa, dragostea.

— Chiar aşa, spuse el, ca şi cum ar fi fost de ajuns.

— Ei bine, e un detaliu drăguţ, dar irelevant pentru raportul meu despre acest posibil cuplu.

Aşeză o mână înmănuşată peste cealaltă pe dosarul ei şi îşi întoarse atenţia asupra marchizei, care stătea împietrită, singurul semn că auzise înşiruirea de

caracteristici ale lui John era gestul de a-şi împreuna degetele de la mâini.

După o tăcere îndelungată, femeia mai în vârstă spuse:

— Continuaţi, atunci. Credeţi că-i va face rău fetei mele?

Adelaide ezită, iar Clayborn strânse din dinţi, furia răscolindu-l.

Fratele său putea fi caracterizat în multe feluri şi putea fi un adevărat idiot uneori, dar nu ar fi ridicat *niciodată* mâna asupra cuiva mai slab decât el.

— *Nu*-i va face rău, spuse el apăsat. Fratele meu este un om schimbat. O iubeşte pe Lady Helene, lucru pe care l-aţi fi ştiut dacă aţi fi încercat să creaţi dosarul cu informaţii mai relevante şi mai puţin superficiale decât datoriile de la cazinou. El nu i-ar face *niciodată* rău.

Un moment de tăcere, apoi ea spuse:

— Vorbiţi ca un bărbat care nu s-a gândit niciodată la soarta femeii după căsătorie.

Cuvintele sale fură pline de dispreţ, iar temperatura din încăpere păru să crească puternic în urma lor.

— O femeie nu poate mânca dragoste, continuă Adelaide. Nu o purta. Nu poate locui în ea.

— Nu e greu de crezut că sunteţi renumită pentru ruperea logodnelor.

— Dar e greu de crezut că sunteţi un bărbat în toată firea, îi dădu ea replica. Căci argumentul legat de dragoste aparţine basmelor şi adolescenţilor imaturi.

Sprâncenele lui se ridicară.

„Cine naiba se credea femeia asta?” gândi el.

Apoi, Adelaide se adresă marchizei.

— După părerea mea, milady, cea mai rea trăsătură a acelui bărbat este imaturitatea, ceea ce ar putea avea un impact asupra fericirii lui Lady Helene în viitor. Sunt mai puţin preocupată de incapacitatea lui de a se feri de datorii…

— Pe mine mă preocupă *datoriile*!

Marchiza strigă cuvântul, ca şi cum ar fi fost o

infracţiune asemănătoare cu crima. Ca şi cum ar fi venit cu o condamnare la moarte.

Iar pentru oamenii cu bani, datoriile chiar însemnau o astfel de condamnare – mai ales când datornicul în cauză urma să se căsătorească cu fiica lor. Cui îi păsa de dragoste? Nimeni nu se aştepta ca fiicele nobililor să-şi iubească soţii. Pentru ei, căsătoria era o afacere. Unirea familiilor. Ca şi cum două mari naţiuni îşi uneau forţele.

— O, pentru… începu Clayborn, abia abţinându-se să nu facă o remarcă nepoliticoasă. Chiar dacă nu aş şti de suma şi de locul unde se află fiecare bănuţ din averea fratelui meu, aş putea să vă reamintesc că Jack este moştenitorul meu şi că eu nu am nicio problemă în a-mi plăti datoriile.

— O, te rog, spuse Lady Havistock, brusc plină de toată acreala unei mame a cărei fiică este peţită. Nu va fi moştenitorul tău pentru mult timp. În curând îţi vei da seama că devii prea bătrân ca să prinzi o mireasă tânără care să te dorească cu adevărat şi vei înşfăca prima fată frumoasă pe care o vei vedea.

Ei bine… Clayborn cu siguranţă ar fi putut să trăiască fără să-i spună cineva că e „prea bătrân”. Nu avea nicio intenţie de a înşfăca vreo fată, frumoasă sau nu, dar nu mai spuse asta.

Nici măcar atunci când Adelaide Frampton decise să-şi spună părerea.

— Doamna are un punct de vedere excelent, duce. Mă surprinde că nu am fost solicitată încă să întocmesc un dosar despre *dumneavoastră,* având în vedere credinţa aceasta nestrămutată în dragoste… Oare nu există vreo biată femeie dispusă să vă cucerească inima?

— De fapt, mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa asta ferindu-mă de femeile care căutau să-mi câştige inima.

Se aşternu o linişte adâncă în urma acestor cuvinte – cuvinte care îl făceau să pară un adevărat cretin – şi pentru prima dată în viaţa lui, ducele de Clayborn simţi că se încălzeşte de la… Doamne, simţea oare jenă?

Refuza să se uite la ea, la această femeie exasperantă care îl făcuse să se simtă confuz de două ori în acea zi. Nici măcar atunci când ea spuse, cu o voce rece:

— Cu adevărat, chiar e greu de crezut că aţi reuşit.

El se ridică de pe scaun. Trebuia să părăsească această casă. Şi pe această femeie.

— Lady Havistock, începu el, dacă m-ai chemat aici ca să îţi atingi scopul – acela de a pune capăt curtării fiicei tale de către fratele meu cu orice informaţie pe care această femeie a adunat-o în dosarul ei –, te asigur că ne-aţi irosit timpul amândurora. Fratele meu are douăzeci şi şase de ani şi, indiferent de eşecurile sau succesele sale, el este mai mult decât o colecţie de acuzaţii pe o foaie de hârtie. Refuz să particip la acest joc al secretelor şi al minciunilor. Dacă Lady Helene şi Jack se hotărăsc să se căsătorească, au binecuvântarea şi sprijinul deplin al ducatului.

— Serios, Clayborn, mi-ai arunca fiica în gura lupilor?

Cu toată puterea, se abţinu să nu spună că Lady Havistock şi Adelaide Frampton semănau mai mult cu lupii decât fratele său, care nu dorea altceva decât să se căsătorească cu femeia pe care o iubea.

Ignoră întrebarea şi se întoarse să plece, făcând doar trei paşi până când o voce rece îl opri.

— Din moment ce insistaţi că fratele dumneavoastră a avut un comportament impecabil timp de trei luni, Excelenţă, poate că puteţi explica de ce, acum două săptămâni, s-a aliat cu un grup de bărbaţi din South Bank, care nu se ocupă cu altceva decât cu lucruri nesăbuite?

Se referea la Taurii Voinici. Oameni cu care se întâlnea însuşi marchizul de Havistock, vru să adauge Clayborn. Da, Taurii Voinici conduceau cazinourile de mâna a treia pe care Jack le frecventase în cea mai neagră perioadă a vieţii sale, dar erau, de asemenea, mafioţi de închiriat, lipsiţi de orice simţ al moralităţii şi dispuşi să facă orice pentru o sumă de bani.

Taurii Voinici, cu care el şi ea se luptaseră împreună, umăr la umăr, chiar în acea după-amiază.

Se întoarse.

— Vă înşelaţi. Jack nu s-a mai apropiat de South Bank de luni bune.

Ea nu-i răspunse, iar el era foarte încordat.

— Spuneţi-mi tot.

Ea se uită la dosarul ei.

— Acum treisprezece zile, fratele dumneavoastră s-a bătut într-un ring de lupte clandestin.

— Ce? De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care o fac majoritatea, presupun. Pentru bani. Ea analiză dosarul. De atunci, a mai participat de şapte ori la lupte… şi a câştigat de şase ori. Impresionant.

Imposibil. Ar fi observat urmele pumnilor pe corpul lui. Când îl văzuse ultima oară pe Jack? De mai mult de două săptămâni…

Totuşi, Clayborn clătină din cap.

— Informaţia dumneavoastră este incorectă. Dacă fratele meu ar fi avut probleme, ar fi venit la mine.

— Excelenţă, spuse Spioana Relaţiilor Nedorite, cuvintele sale fiind reci ca gheaţa. Cred că veţi constata că această audienţă specială va decurge mult mai uşor dacă veţi accepta că informaţiile mele nu sunt niciodată incorecte.

„E timpul să te descurci singur, Jack.”

Acestea erau cuvintele din mintea lui. Cuvintele pe care le rostise, rece şi paternal, cu trei luni înainte. „Dacă vrei să te căsătoreşti cu fata, trebuie să dovedeşti că poţi avea grijă de ea.” Lady Helene era tânără şi inocentă, abia îşi făcuse intrarea în societate.

Atunci ei doi stăteau în faţa unui cazinou din South Bank, unde Jack îşi pierduse încă o dată alocaţia lunară din cauza dorinţei de a câştiga o mică avere la pariuri. „Aceasta este ultima datorie pe care o plătesc.”

Dacă apăruseră alte probleme, iar Jack nu mai apelase la el?

Chiar dacă spusese că nu-i mai plăteşte nicio datorie, chiar dacă ar fi vrut să fie dur – ca orice frate mai mare –, tot l-ar fi ajutat până la urmă. Chiar dacă Jack lua decizii

stupide din motive stupide, era responsabilitatea lui. Era în grija lui.

Aşa cum fusese întotdeauna.

Dar, în acel moment, aflase adevărul. Informaţiile oferite de Adelaide Frampton nu erau incorecte. Ceva mersese prost. Jack avusese nevoie de ajutor. În loc să apeleze la fratele său, apelase la Taurii Voinici. Şi ei îşi luaseră onorariul. Îl cunoşteau pe Jack şi slăbiciunile sale. Şi nu se temeau să le exploateze. Şi nici n-ar fi ezitat să le exploateze pe ale lui Clayborn. Ştiau că el era calea de acces la fondurile lui Jack şi erau dispuşi să facă orice pentru a păstra acea cale deschisă.

Inclusiv acceptând un comision pentru a-i fura secretele, aflate acum în posesia acestei femei, care îşi făcuse o carieră din a dezvălui lumii secretele bărbaţilor puternici.

Trebuia să recupereze acea cutie. Împreună cu dosarul din poala ei, care includea Dumnezeu ştia ce.

Şi trebuia să ajungă la Jack.

— Domnule, înţeleg că noul hobby al fratelui dumneavoastră ar putea fi un şoc, dar diferenţa dintre acum trei luni şi acum două săptămâni nu este…

Se opri brusc, atmosfera fiind foarte tensionată. Se mai uită o dată la notiţele din dosar, înainte să se uite la el. Clayborn îşi ţinea respiraţia. Ce mai ştia ea? Unde urma să cadă a doua bombă? În capul cui?

— Ştiţi unde se află fratele dumneavoastră în acest moment?

— Nu ştiu.

— Nu vă cred, spuse ea, ceea ce o şocă pe marchiză.

— Eu nu mint.

Era a doua oară când îi spunea asta în acea zi.

— Dar în această situaţie, nu spuneţi tot adevărul, nu-i aşa?

De unde ştia ea?

— Am auzit destule, o întrerupse marchiza, ridicându-se în picioare. Nu mă interesează în mod deosebit unde se află pungaşul. Nu se va mai apropia niciodată de Helene a

mea. De fapt, voi răspândi cu plăcere această informaţie în lung şi-n lat. Domnişoarele din înalta societate trebuie să ştie adevărul. Ar fi ceva dacă el era duce şi ea ar fi fost făcută ducesă prin căsătorie. Dar un al doilea fiu? Unul care îşi petrece serile luptându-se ca un câine? Se întoarse spre Clayborn. Eu abia mă pot gândi la aşa ceva şi tu permiţi această… această pată pe numele tău?

Clayborn îşi muşcă limba, rezistând impulsului de a sublinia ironia faptului că o femeie căsătorită cu marchizul de Havistock considera că datoriile şi luptele ilegale sunt o pată, în timp ce închidea ochii la multitudinea de infracţiuni dezgustătoare, avare şi dezmăţate ale soţului ei.

— Fratele meu o iubeşte pe fiica dumitale, Lady Havistock. Şi ea îl iubeşte pe el.

— Iubire! rosti marchiza cu scârbă. Omul acela i-a vândut lui Helene a mea promisiuni deşarte, Clayborn. Nu există nicio îndoială în această privinţă. Este o fată cu capul pe umeri şi nu s-ar căsători *niciodată* cu fratele dumitale neisprăvit ştiind toate astea. Nici acum, nici *altădată*!

Lady Havistock rosti aceste cuvinte din ce în ce mai tare până când răsunară în toată încăperea, lovindu-se de mobila de mahon şi de decoraţiunile aurite, sub privirea dispreţuitoare a strămoşilor Havistock. Se ridică şi se năpusti spre uşa camerei, aproape smulgând-o de la locul ei, ca să le strige servitorilor:

— Cineva să o aducă pe Helene! Imediat!

Clayborn oftă. Situaţia *asta* nu avea cum să se termine bine. Femeile acestea reuşiseră să-i strice ziua.

— Te asigur, Lady Havistock, că orice s-a întâmplat între fratele meu şi fiica dumitale, ea a fost un participant activ şi voluntar.

Spusese ceva nepotrivit.

— Nu-mi pasă de insinuarea dumitale. Dacă aş fi bărbat, ţi-aş atrage atenţia că nu te comportaţi corespunzător. Se întoarse spre spioana ei. Sper că nu vă deranjează să mai staţi puţin, doamnă. Aş vrea ca Helene să afle ce am discutat direct de la dumneavoastră.

Clayborn îşi împreună mâinile la spate.

— Există o problemă cu acest plan, milady.

Adelaide Frampton se uită la el, iar el se trezi încă o dată dispus să facă orice ca să-i întâlnească privea. Să-i cunoască gândurile.

Marchiza îl privi fix.

— Ce problemă?

O bătaie se auzi în uşă, iar servitorul care îl condusese mai devreme pe Clayborn în cameră păşi liniştit înăuntru, cu o foaie de hârtie împăturită în mâna înmănuşată.

— Doamnă, spus el, plecând capul în semn de respect.

— Ce este?

Marchiza se săturase în mod clar. Servitorul încercă să spună ceva, dar nu avea curaj. Clayborn îşi simţea inima bătând cu putere.

— Ce este asta? spuse marchiza neliniştită, ca şi cum ar fi ştiut deja ce era.

Totuşi, nu fu nevoită să citească ce scria acolo, căci Adelaide Frampton se ridică de pe scaun şi spuse ceea ce toţi ştiau deja că este adevărat.

— Aş paria că este un bilet de la fiica dumneavoastră, care vă informează despre planurile ei.

Marchiza o privi şocată pe Spioana Relaţiilor Nedorite.

— Ce planuri?

„Adelaide chiar ştia totul”, gândi Clayborn.

— Duce? întrebă domnişoara Frampton, doar foşnetul rochiei ei mai auzindu-se în tăcerea de gheaţă care se lăsase.

Pentru o clipă, fusese distras de acea rochie. De forma ei înaltă şi suplă – o formă pe care o cunoscuse îndeaproape cu nici trei ore în urmă, când o strânsese la pieptul lui. De mirosul ei suav – de cimbru şi ploaie proaspătă şi secrete – miros pe care îl va asocia de acum încolo cu necazurile.

— Unde este fiica mea?!

El încercă din răsputeri să rămână calm la auzul ţipătului marchizei.

„Cum aflase ea toate acestea?” se întrebă ducele în sinea lui.

Adelaide răspunse ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

— Nu v-aţi dat seama încă, Excelenţă? Eu ştiu totul.

Aroganţa pură a cuvintelor nu ar fi trebuit să stârnească în el atâta interes. N-ar fi trebuit să-l tenteze. Fratele său fugise cu o domnişoară necăsătorită la pachet, iar Clayborn trebuia să facă ordine în mizeria lăsată de el cât mai curând posibil.

Nu avea acum timp să se preocupe de această femeie care îi dăduse ziua peste cap… poate mai mult decât ziua, poate chiar toată viaţa. Cu un oftat, îşi băgă mâna în buzunar şi îşi scoase ceasul înainte să-i răspundă marchizei.

— Dacă totul a mers bine, fata este acum în drum spre Nottingham.

Ceva se schimbase în postura lui Adelaide. Se relaxase. Era eliberată, uşurată.

„Asta nu mai ştia, dar aflase acum.”

Şi era uşurată că Lady Helene plecase. *De ce?*

— De ce naiba ar fi acolo?

Adelaide şi Clayborn se întoarseră surprinşi să se uite la marchiză, care tocmai folosise un limbaj profund nepotrivit pentru o marchiză.

— Pentru că fug ca să se căsătorească, răspunse Adelaide.

— Ce să facă?! strigă marchiza. Unde?

Presupun că se îndreaptă spre locul unde toate cuplurile fug când caută să se căsătorească repede.

— Gretna Green?

Lui Lady Havistock îi dădeau lacrimile.

— Gretna Green.

Clayborn confirmă, simţind brusc că poate recăpăta controlul situaţiei.

— Nu e o metodă originală, dar e eficientă, zise domnişoara Frampton. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, aveţi pe cineva la îndemână care este dispus să le ia urma.

Lady Havistock se agăţă de ultima speranţă.

— Dumneavoastră! V-am plătit cu bani frumoşi ca să rupeţi această relaţie! Şi o veţi rupe!

— Îmi voi pregăti imediat trăsura, milady, încuviinţă Adelaide şi zâmbi cu subînţeles, ca şi cum acesta fusese planul său de la bun început.

„Ce punea la cale?” se întrebă ducele.

Femeia asta avea un dosar despre fratele său, era în posesia secretului de familiei Clayborn şi plănuia să părăsească oraşul. Ceea ce se va întâmpla doar peste cadavrul său. Nu avea cum să plece singură.

— Puteţi să faceţi asta? întrebă Lady Havistock, sceptică.

„O, lui Adelaide nu i-a plăcut asta”, se gândi ducele.

— Milady, am urmărit unsprezece cupluri până la graniţă de când lucrez ca Spioana Relaţiilor Nedorite şi niciodată nu mi-a scăpat vreunul, spuse domnişoara Frampton, cu o nuanţă de supărare în tonul ei, în timp ce puse dosarul la loc în geantă şi se adresă în continuare marchizei. Nu am de gând să încep acum să pierd urma cuiva. O voi aduce pe fiica dumneavoastră înapoi la Londra în zece zile. Munca dumneavoastră, în acest moment, este să vă asiguraţi că nimeni nu ştie că a plecat.

Lady Havistock încuviinţă din cap, părând uşurată.

— Helene este în vizită la nişte prieteni la ţară.

Adelaide zâmbi cu subînţeles.

— Ce bine de ea!

Se îndreptă spre el, la uşă, cu privirea protejată de pânza voalului ei. „Smulge voalul!” îi reveni obsedant gândul. Pălăria ascundea roşul strălucitor al părului ei. „Desfă-i părul!” Buzele ei, roz şi moi, cu gustul razelor de soare şi al picăturilor de ploaie. „Sărută-le!” Adelaide era destul de înaltă ca asta să fie uşor de făcut.

— Nu am văzut niciodată un nas atât de drept, spuse ea.

El se încruntă de surprindere şi confuzie la aceste cuvinte. Ce-i păsa ei de nasul lui?

Înainte ca el să poată întreba, ea răspunse, simplu:

— Greu de crezut că unii oameni trec prin viaţă fără să şi-l rupă.

Ea tăcu o clipă, ca şi cum îi măsura nasul, apoi se apropie. Lui i se tăie respiraţia din cauza acestei apropieri, nepotrivite în orice încăpere, mai ales când ei erau doar nişte străini.

Nu chiar străini, totuşi.

Ca şi cum el i-ar fi dat voie, femeia apropie mâna de obrazul lui.

Lady Havistock rămase şocată. Chiar şi ea, care nu ezitase să-l cheme la ea acasă, nu ar fi îndrăznit vreodată să-l atingă. Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva. Nimeni nu-i spusese lui Adelaide Frampton asta, se pare, pentru că ea îl atinsese.

Nu. Nu chiar. Dar acolo, în spaţiul dintre mănuşa ei şi pielea lui, căldura ei era magnetică. Faptul că încă nu-l atinsese făcea senzaţia mai puternică decât dacă chiar ar fi făcut-o.

Ducelui îi luă mai mult timp decât ar fi trebuit ca să-şi dea seama că ea se uita la vânătaia lui, pe care o căpătase mai devreme în acea zi, în urma pumnului primit de la unul dintre Taurii Voinici pe aleea dintre depozit şi malul sudic al Tamisei.

I se opri respiraţia pentru o clipă.

— Ar trebui să puneţi pe cineva să îngrijească vânătaia asta. Cuvintele erau mult prea blânde având în vedere locul în care se aflau. Mult prea intime.

Plăcerea trezită de aceste cuvinte îl enervă şi mai tare.

Cu un semn de „la revedere” către Lady Havistock, ea trecu pe lângă el, mirosul ei, căldura ei, prezenţa ei obsedându-l atât de mult încât amuţise. Ajunsă la uşă, tânăra se uită peste umăr.

— Bănuiesc că aveţi de gând să luaţi urma?

El îşi drese glasul, singurul indiciu al faptului că ea îi luase graiul. Urma cui? A fratelui său? A lui Lady Helene? Drumul către Gretna Green?… Urma ei.

— Da! zise el până la urmă.

— Bine, zise ea.

În umbra acelui văl blestemat, ea zâmbi.

„De ce mă bucură atât de mult zâmbetul ei?” se întrebă el.

— Atunci, continuă ea, ne luăm la întrecere!

Capitolul 4

Era târziu, mult după ce soarele apusese după acoperişurile din Covent Garden, iar Adelaide îşi pregătea trăsura pentru drumul spre Scoţia. Nu era prima dată când făcea asta în toiul nopţii. Nu era prima dată când se îndrepta spre nord pentru a opri căsătoria unei perechi nepotrivite. Nu era nici prima dată când o făcea singură, doar cu un vizitiu care conducea trăsura – trăsurile se deplasau mai repede cu mai puţini pasageri, iar Adelaide se pricepea să treacă neobservată.

Totuşi, pentru prima dată, era foarte entuziasmată de această călătorie.

„Atunci, ne luăm la întrecere!”

Privirea ducelui de Clayborn, când ea spusese asta, părea să spună că a aşteptat o viaţă întreagă o asemenea provocare. Privirea aceea fusese suficientă ca să-i facă inima să bată cu putere.

Ducele era genul de bărbat care se bucura la culme să se întreacă cu femei precum Adelaide Frampton. Snobismul şi atitudinea sa superioară îl făceau nesuferit – de câte ori făcuse el referire la titlul său nobiliar în acea seară?

El putea să facă pe cineva să se simtă nedorit folosindu-se doar de privirea lui rece, lucru pe care Adelaide îl simţise pe propria piele, deoarece fusese ţinta acesteia de câteva ori în ultimul an. De la distanţă, bineînţeles. Ducele de Clayborn nu se sinchisise să se apropie de ea.

Cel puţin, nu în public.

Sau, mai degrabă, nu în publicul din Mayfair.

Publicul din South Bank era diferit, se pare. De faţă cu publicul din South Bank, el se apropiase atât de mult de ea încât o sărutase. Adelaide nu voia să recunoască faptul că se gândea cam des la acel sărut. Îşi spunea că îl uitase deja.

La fel cum uitase şi senzaţia braţelor lui ca de oţel în jurul ei. Asprimea bărbii lui pe pielea ei. Gâfâitul de plăcere care venea din adâncul pieptului lui.

Toate acestea erau uşor de uitat, nu-i aşa?

Nu asta spusese el la final?

Nu, spusese ceva mult mai rău. Spusese că totul fusese o *greşeală.*

Ignorând valul de căldură care o străbătuse la amintirea aceasta jenantă, Adelaide avu grijă să-şi ia cu ea roţi de trăsură de rezervă şi un coş cu mâncare şi băutură în interiorul vehiculului, echilibrând cu grijă greutatea acestora în timp ce bifa obiectele necesare pentru călătorie, mişcându-se rapid şi eficient, nerăbdătoare să pornească la drum.

În buzunar avea o listă de grajduri cu cai puternici.

Era nerăbdătoare să câştige.

O hartă a hanurilor care erau prietenoase cu femeile care călătoresc singure. Geanta ei cu haine, medicamente şi cutia imposibil de deschis a lui Clayborn.

Intrase de puţin timp în viaţa ei, cu bătaia lui de pe alee, cu apariţia la conacul Havistock şi cu dorinţa de a o urmă în Scoţia, şi cu „fratele meu e îndrăgostit” – ca şi cum asta ar fi contat.

Şi trupul lui înalt şi suplu, şi sărutările lui nespus de tentante.

Pe care ea deja le uitase.

Adelaide tuşi. Verifică tot ce avea în trăsură ca să fie sigură că nu-i lipseşte nimic din cele necesare călătoriei. Era un obicei rămas din copilărie, să fie organizată şi să verifice tot. O lecţie din aceeaşi perioadă când învăţase să taie buzunare.

„Viteza nu valorează nimic dacă nu ai un plan bun.”

Erau cuvintele tatălui ei de atunci. Îşi aminti cum el îi răsucise mâna drept pedeapsă pentru că se grăbise şi fusese nevoită să taie de două ori haina pe care exersa extragerea punguţei cu bani.

Chiar dacă acum îi lua mai mult timp să se pregătească, făcea asta ca să evite pierderea timpului datorată vreunei neplăceri care ar fi putut apărea pe parcursul călătoriei.

Ştia că avea nevoie de fiecare minut dacă voia să ajungă înaintea lui Clayborn la Helene şi la Jack, oriunde s-ar fi aflat aceştia. El nu era genul care să subestimeze competiţia şi să se relaxeze. Adelaide era la fel, aşa că ştia că lupta va fi pe cinste!

Ar minţi dacă ar spune că nu a fost încântată de faptul că el acceptase provocarea ei. Trecuse mult timp de când nu mai simţise că a întâlnit pe cineva pe măsura ei. Nimic nu se asemăna cu această cursă în care trebuia să găsească o fată care era în pericol.

Ca să o protejeze de cei care îi puteau face rău. Ca să se asigure că îşi va putea face un viitor aşa cum dorea ea, fără compromisuri – să-şi câştige independenţa.

Ce alt cadou mai frumos poate exista pe această lume pentru o femeie?

Mulţumită de munca ei, Adelaide termină cu bagajele.

— Deci, fata a plecat la Gretna Green.

Se întoarse şi o văzu pe ducesa de Trevescan apropiindu-se de uşa din spate a tavernei – deasupra tavernei erau camerele lui Adelaide.

Adelaide îşi scutură fusta.

— La fel ca multe alte fete înaintea ei – alergând după speranţa deşartă a unei vieţi sigure.

— Crezi că se căsătoreşte cu acel băiat doar pentru a scăpa de tatăl ei?

— Cred că orice femeie cu capul pe umeri care alege o nuntă grăbită în locul libertăţii o face pentru că e obligată de circumstanţe.

Adelaide strânse cordonul hainei şi se îndreptă spre partea din faţă a trăsurii ca să verifice frâiele şi hamurile.

— Eşti atât de cinică, îi zise Ducesa.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

— Dar tu de când crezi în dragoste?

Căsătorită de mult timp cu un duce care nu-şi părăsea niciodată proprietatea din insulele Scilly, ducesa de Trevescan era mai mult văduvă veselă decât ducesă, bucurându-se de ceea ce trebuia să fie cea mai bună dintre toate căsătoriile – una care includea un soţ absent. Ducesa îşi petrecea zilele cheltuind imensa avere a ducelui, locuind în casa ei mare şi dezvoltându-şi vasta reţea de informatori – toate acestea în slujba unui bine superior: distrugerea celor mai răi dintre oamenii Londrei.

— O, eu cred în existenţa ei, spuse Ducesa, apropiindu-se. Cred că ia minţile oamenilor. De aceea cred şi că fata îl *iubeşte,* deoarece planul nostru s-a dus pe apa sâmbetei odată cu fuga ei. Puse o mână pe botul unuia dintre cai, coborându-şi vocea pentru a-i face pe plac animalului. Presupun că nu o putem învinovăţi cu adevărat. Dacă el este fermecător şi chipeş.

— Este?

Adelaide se apropie de marginea trăsurii.

— Ce? Fermecător?

Adelaide inspectă o roată de la trăsură pe care o mai inspectase de două ori.

— Chipeş.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Cred că trebuie să fie, dacă seamănă cu fratele său. Poate că Clayborn este insuportabil, dar nu este cel mai urât bărbat pe care l-am văzut.

Adelaide era recunoscătoare că era întuneric şi nu i se vedeau obrajii îmbujoraţi.

— Nu am observat.

Se lăsă linişte. Ea se ghemui şi se uită sub trăsură, ca şi cum ar fi fost ceva foarte important acolo, simţind brusc că spusese exact ce nu trebuia.

Ducesa chicoti.

— Hai, că ai observat şi tu! Nu te mai preface, Adelaide!

Ea oftă şi se ridică în picioare, întorcându-se cu faţa spre prietena ei.

— Omul acela este arogant şi îngâmfat. Este îngrozitor! Îmi va face mare plăcere să-l învingă în cursa spre nord.

Ceva se aprinse în privirea Ducesei.

— Eşti foarte hotărâtă!

— Merită să fie pus la punct cum se cuvine! Îi lipseşte orice calitate, este pretenţios, rigid, sever, neplăcut... pretenţios.

— Ai spus pretenţios de două ori.

— Pentru că este de două ori mai pretenţios decât oricare alt nobil, răspunse ea. Dar ideea este că toate aceste defecte umbresc frumuseţea chipului său şi, mai ales, buzele lui, care nu sunt specifice unui duce.

Ducesa îşi ridică sprâncenele.

— Dar cum sunt buzele unui duce?

Adelaide făcu un gest cu mâna.

— Ştii ce vreau să spun.

Ducesa nu era chiar aşa sigură că mai ştia.

— Au trecut mulţi ani de când nu am mai sărutat buzele unui duce, aşa că va trebui să te cred pe cuvânt.

Adelaide ignoră tachinările din tonul prietenei sale şi tăcerea prelungită în timp ce Ducesa o privea curioasă, gândindu-se fără îndoială la ce să spună în continuare.

Sprijinindu-se de trăsură, Ducesa se hotărî să schimbe subiectul, lucru pentru care Adelaide îi era extrem de recunoscătoare.

— Deci, ce crezi tu că pune la cale fata?

— O prostie! spuse Adelaide fără nicio ezitare.

Ducesa râse.

— Bine, dar vreau detalii.

— În urmă cu două săptămâni, Helene a asistat la crima făcută de tatăl ei.

— Asta ştim.

— Ea ne-a spus nouă, dar nu numai nouă.

Ducesa aprobă din cap, înţelegând.

— I-a spus şi logodnicului!

— Care, în loc să ceară ajutorul fratelui său puternic, arogant, iritant, *pretenţios,* înger al dreptăţii, decide să ia problema în propriile mâini şi…

— Vorbim un pic mai târziu despre îngerul dreptăţii, interveni Ducesa.

„În niciun caz”, gândi Adelaide.

— …şi se întoarce la ringul de lupte al lui Alfie Trumbull ca să facă repede rost de bani şi să plece cu ea din Londra.

— Nu ca să se căsătorească, adăugă Ducesa, înţelegând. Sau ca să se căsătorească, tot una e, tot fugiţi sunt. Urmăriţi de Spioana Relaţiilor Nedorite, de ducele de Clayborn şi… dacă au ghinion, de monstruosul ei tată.

— Un măcelar, un brutar şi un lumânărar, ca în cântecelul acela pentru copii[2]. Adelaide făcu o pauză. Eu, bineînţeles, sunt lumânărarul. Foarte deşteaptă, într-adevăr.

Râsul Ducesei fu acoperit de gălăgia ce venea din interiorul tavernei atunci când uşa din spate se deschise. Proprietara tavernei, Maggie O’Tiernen, ieşise cu un butoi gol în mână, îl lăsă pe pământ şi dădu drumul la uşă. Veni spre ele şi le vorbi cu accentul ei, tipic coastei Galway unde îşi petrecuse tinereţea.

— Sunteţi în regulă, fetelor?

Adelaide zâmbi. Numai Maggie s-ar fi adresat astfel unei ducese şi unei hoaţe, chiar dacă le găsise pe aleea din spatele tavernei sale, unde în mod clar puneau ceva la cale.

O femeie de culoare care plecase din Irlanda la Londra cu prima ocazie pe care o avusese. Maggie venise doar cu hainele de pe ea pentru a-şi construi o viaţă nouă în care să poată trăi liber ca femeie, în care să poată fi ea însăşi. Ştiind prea bine ce le putea face lumea celor care doreau să trăiască autentic, construi aici un refugiu sigur, în colţurile întunecate ale Covent Garden – o tavernă

2 *A bytcher, a baker, and a candlestick maker,* vers din cântecul pentru copii „Rub-A-Dub-Dub” (n.tr.)

cunoscută doar sub numele de The Place. Regulile erau simple: dacă erai femeie şi dădeai peste acest loc, The Place te primea, indiferent de motivul pentru care veneai, indiferent de persoana pe care o iubeai.

The Place nu era cu nimic diferit de palatul care se ridica la niciun kilometru spre vest. În ambele locaţii, femeile domneau.

Totuşi, dacă o întrebai pe Adelaide, ea ar fi fost prima care ţi-ar fi spus că ar fi preferat oricând palatul lui Maggie decât pe al Victoriei, pentru că la Maggie orice femeie putea fi regină. Adelaide încă îşi mai amintea prima dată când venise la The Place – prima dată când se simţi acasă în săptămânile care urmară după fuga ei din South Bank.

Maggie îi văzuse frica, nesiguranţa, panica lui Adelaide că ar putut fi nevoită să se întoarcă şi să înfrunte mânia tatălui ei şi cenzura lumii din care încercase să scape. Deveniseră rapid prietene – două femei născute într-un loc care nu li se potrivea, fiind destinate pentru mai mult. În decurs de o săptămână, Adelaide locuia în camerele de deasupra tavernei, lucrând pentru Ducesă, făcând parte dintr-o lume nouă, vibrantă, pe care nu şi-o imaginase niciodată.

— Îţi faci planuri? întrebă Maggie.

— Întotdeauna, răspunse Adelaide.

Maggie ridică bărbia în direcţia Ducesei.

— De obicei tu le faci, nu?

Cealaltă femeie clătină din cap.

— Nu şi în seara asta. În seara asta, Adelaide este cea care face planul pentru bătălie.

„Bătălie.” Din nou acel cuvânt. Avea un adversar formidabil de înfruntat pe parcurs. La acest gând, pulsul i se acceleră, pregătind-o pentru ceea ce avea să vină.

— Ai văzut ziarele de săptămâna asta, Ducesă? întrebă Maggie.

Ducesa schiţă un zâmbet.

— Da, le-am văzut.

Maggie râse încântată.

Ar fi trebuit să bănuiesc că vei fi mulţumită.

— De ce anume? întrebă Adelaide. Unii dintre noi nu-şi permit luxul de a zăbovi şi de a citi ziarele, să ştii.

— Biata de tine, o tachină Maggie. *News* are bârfe de la Scotland Yard.

Adelaide se întoarse către Ducesă:

— Ce bârfe?

Ducesa se prefăcu că şterge o pată invizibilă de pe mânecă.

— Este important de reţinut că este o simplă bârfă. Prostii şi o relatare a dispariţiei lordului Draven. Îi aruncă o privire lui Maggie. Cu care noi nu avem nimic de-a face.

Maggie încuviinţă din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Nu era stilul vostru.

Adelaide nu era proastă. Ştia la fel de bine ca oricine că bârfele nu erau niciodată complet false; cu siguranţă nu atunci când erau relatate de către *News.*

— Spune-mi.

— Surse din interiorul Scotland Yard au dezvăluit că detectivul inspector Peck are un nume pentru grupul care a înscenat o explozie acolo anul trecut.

„Grupul.” Ele fuseseră. Adelaide zâmbi.

— *Se presupune* că totul a fost o înscenare.

Ducesa aprobă.

— Corect. Aşa se zice. Absolut orice în acea închisoare ar fi putut lua foc spontan.

— Continuă, atunci. Cum numeşte el acest grup?

Maggie şi Ducesa zâmbeau cu gura până la urechi.

— „Frumoase şi diabolice”

Adelaide nu-şi putu opri râsul încântat, care izbucni din ea când auzi acea poreclă.

— Asta e… Este…

— Perfect, nu-i aşa? râse şi Maggie zgomotos.

— Imogen ştie?

Ducesa încuviinţă.

— Tocmai mi-a spus că îi va face o vizită detectivului inspector Peck ca să-l laude pentru creativitatea sa.

Adelaide râse la această idee – ultima dată când Imogen şi Thomas Peck fuseseră unul în apropierea

celuilalt, o explozie zguduise Scotland Yard.

— Nu-mi pot imagina că Peck o va lăsa să se apropie de locul ăsta acum. Făcu o pauză. „Frumoase şi diabolice”. Perfect!

Şi apoi, ca şi cum ar fi fost chemat de numele acesta, un clopot răsună în întuneric, de undeva de sus. O persoană care stătea de veghe pe acoperiş semnala că ceva nu era în regulă.

Cele trei femei rămăseseră încremenite, doar vântul răcoros de octombrie bătând în jurul lor.

Ducesa privi spre alee, peste umărul lui Adelaide.

— O noapte caldă…

— Neprielnic de caldă, adăugă Maggie, apropiindu-se de Ducesă, ducând mâna sub fustă până la pumnalul pe care Adelaide ştia că îl ascundea acolo.

Adelaide se lăsă încet într-o poziţie ghemuită, îndreptându-se spre propriul ei pumnal, ascuns în cizmă. Înainte de a ajunge la el însă, Ducesa spuse, tare şi veselă ca şi cum ar fi fost oriunde altundeva decât pe o străduţă din Covent Garden, în toiul nopţii:

— Excelenţă! Ce surpriză încântătoare!

Adelaide încremeni, apoi îşi reveni.

Cu siguranţă, cel care se apropia era ducele de Clayborn, lumina felinarelor legănate de vânt în spatele trăsurii luminându-i ochii albaştri de pe chipul frumos.

Ce naiba? Ce căuta el aici?

Nu că i-ar fi dat vreodată satisfacţia să ştie că o luase prin surprindere. În schimb, îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi îl fixă cu o privire rece.

— Un pic cam departe de Mayfair, nu-i aşa, duce? Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar având în vedere locurile prin care aţi umblat azi, de ce să nu faceţi o plimbare şi prin Covent Garden să vedeţi cum e pe aici?

— Am văzut destul de multe prin oraş, recunosc, spuse Clayborn, oprindu-se la câţiva metri distanţă, umbrele aleii pictând parcă liniile aspre ale feţei sale aristocratice.

Cercetă cu privirea zona – trioul de femei pe o alee

întunecată din spatele unei taverne renumite.

— Doamnelor, le salută el făcând o mică plecăciune, ca un gentleman, ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de bal şi nu pe o alee lăturalnică. Plecaţi într-o călătorie, domnişoară Frampton?

„El ştia tot.”

Ea îl privi demnă.

— În nordul ţării.

— Ce interesant! Şi eu mă îndrept în acea direcţie!

Ducele ştia exact încotro se îndrepta ea. Ceea ce însemna că vălul ei nu o ascunsese câtuşi de puţin la conacul Havistock, iar el ştiuse de la bun început cine era.

Ar fi trebuit să fie şocată de această revelaţie. Supărată. Sau cel puţin frustrată. Dar, în schimb, se simţi… entuziasmată.

Un adversar pe măsură.

Şi unul periculos, deoarece cunoştea adevărata identitate a Spioanei Relaţiilor Nedorite – o informaţie pentru care jumătate din Londra ar plăti scump ca să o afle. Va trebui să se ocupe de asta, în cele din urmă. Dar cutia ascunsă în geanta din trăsura ei era suficientă pentru a-i asigura tăcerea pentru moment. Chiar şi ducii aroganţi înţelegeau că informaţia era o monedă de schimb, iar dezvăluirea necesita o răsplată.

— Trebuie să recunosc, duce, spuse ea, nu mă aşteptam să ştiţi unde să mă găsiţi.

— Cred că aţi fi surprinsă dacă aţi afla cât de multe ştiu despre dumneavoastră.

„Cu adevărat!” zise ea în sinea ei, dar cu voce tare îi răspunse:

— Ei, serios?

— Adelaide Frampton, o verişoară a Ducesei – se uită la ducesa în cauză – care locuieşte deasupra la The Place.

— Care loc? întrebă Maggie – întrebarea ei preferată.

El schiţă un zâmbet.

— Locul dumneavoastră, dacă ar fi să ghicesc, domnişoară O’Tiernen.

Maggie îşi ridică bărbia, mândră.

— Aveţi dreptate, duce!

— Maggie, ţi-l prezint pe ducele de Clayborn, spuse Adelaide.

— Încântată, spuse Maggie când acesta făcu o plecăciune în direcţia ei.

— Nu fi atât de sigură, spuse Adelaide, adăugând: Nu-mi pasă dacă unii oameni îmi cunosc secretele, duce… şi dumneavoastră aţi aflat prea multe dintre ele prea repede.

El veni mai aproape, cu mişcări line şi uşoare, diferite de cum fuseseră în acea după-amiază. Nu era acelaşi om, desigur. Nu mai era pe picior de plecare. Acum, el conducea atacul.

— Sentimentul este reciproc. Nici mie nu-mi pasă de secretele pe care le aveţi.

— Şi ce secrete sunt acelea? întrebă Ducesa, prea dezinvoltă.

Atenţia lui Clayborn se îndreptă spre cealaltă femeie înainte să repete cuvintele lui Adelaide:

— Nu-mi pasă dacă unii oameni îmi cunosc secretele.

— Nu-ţi face griji, Ducesă; o să-ţi spun mai târziu, spuse Adelaide, fără să-şi întoarcă privirea de la el.

Privirea lui Clayborn deveni furtunoasă când Ducesa spuse „Îhî”, ca şi cum nu se aştepta la altceva. Şi aşa era. Femeia îşi făcuse o afacere din colectarea de informaţii despre cei mai puternici bărbaţi din Londra. Ar fi deosebit de interesată de faptul că Adelaide credea că ducele de Clayborn era proprietarul cutiei pe care o furase în acea zi.

Totuşi, Adelaide încă nu înţelesese de ce Taurii Voinici se aflau în posesia unui lucru atât de ciudat. Îl privea în întuneric – nu semăna deloc cu tipul de bărbat care îşi petrecea timpul cu Taurii Voinici. Era un om cu coloană vertebrală. Un om distins. În anul de când începuse să-l observe, nu-l văzuse niciodată cu altă înfăţişare decât cea a unui duce. Cel puţin, nu până în acea după-amiază. Cu barbă şi dând pumni ca un bătăuş de la docuri şi sărutând, de asemenea, ca unul dintre ei.

El nu ar trebui să o caute pe ea. N-ar trebui să se gândească deloc la ea, şi totuşi, spuse:

— Aveţi ceva ce-mi aparţine.

Cutia. Ea îl privi cu atenţie.

— Ce anume?

Privirea lui scânteia în lumina lămpii, enervat pe ea. Acest bărbat care nu minţea trebuia acum fie să dezvăluie numele bunului său furat, fie să mintă. Iar lui nu-i plăcea asta.

Numai bine. Nici ea nu-l plăcea pe el prea mult.

— Dosarul dumneavoastră.

Ducesa se speriase, chiar dacă Adelaide râse triumfătoare.

— Nu există absolut nimic din dosarul acela care să vă aparţină. Sunt informaţii despre familia *mea.*

— A, dar nu aţi auzit? Ce-am găsit, al meu să fie!

El o privi înfuriat. Ea se îndreptă spre trăsura ei şi aruncă o altă bombă.

— Chiar şi atunci când obiectul i-a aparţinut înainte *unui duce.* Fusese o lovitură. Deşi ea îi subliniase titlul nobiliar, el nu reacţionă deloc, de parcă îi era ruşine că se lăudase cu el, folosindu-l ca o armă la ultima lor întâlnire.

— Să nu credeţi că o să vă permit pur şi simplu să-l păstraţi, spuse el, îndreptându-se spre ea, oprindu-se doar când Maggie şi Ducesa se interpuseră între ei doi.

Toţi nobilii înstăriţi erau exact la fel.

— Nu am nevoie de nicio *permisiune.* Este al meu acum.

Ducelui i se zbătu un muşchi pe obraz.

— Cât de mult vreţi pe el?

— Ce vă face să credeţi că am de gând să vi-l vând?

— Cu asta vă ocupaţi, nu-i aşa? Colectaţi aceste informaţii şi le livraţi celui care vine cu oferta cea mai bună? Nu sunteţi „Spioana” din bunătatea inimii dumneavoastră – dacă ar fi aşa, nu aţi fi pus piciorul în conacul Havistock, deoarece lordul Havistock şi Lady Havistock exemplifică ce e mai rău în aristocraţie, nu credeţi? Cam aici se termină misiunea de-a salva femeile lumii.

Voise să o insulte; nu funcţionase.

Puţini îşi dăduseră seama de adevărata strategie a Spioanei Relaţiilor Nedorite. La suprafaţă, părea că îşi alegea clienţii fără să stea pe gânduri – disponibilă pentru toate circumstanţele, toate scandalurile fiind la fel. Dar scandalurile nu erau toate la fel, şi nici casele în care intra nu erau la fel. În schimb, ea alegea scandalurile care aveau cel mai mare impact asupra celor mai puternice familii ale societăţii, conduse de bărbaţi puternici care aveau prea multe de pierdut. Prin munca ei, ea putea accesa o reţea de soţii, fiice şi surori, care ştiau întotdeauna mai multe decât îşi imaginau bărbaţii şi care adesea doreau să le împărtăşească, pentru a ispăşi păcatul suprem… legătura cu un om rău.

„Frumoasele” erau acolo să le ajute să se ispăşească. Şi să-i doboare pe cei mai răi dintre acei oameni.

Marchizul de Havistock era cel mai rău dintre cei mai răi – rău cu familia sa, crud cu lumea şi, pe deasupra, un criminal. Adelaide ar fi încântată de dispariţia acestui om.

— Nu este de vânzare. Făcu o pauză. Mai ales nu pentru dumneavoastră.

El simţi lovitura, dar încercă să rămână calm.

— Aţi spus că doriţi să vă luaţi la întrecere.

Schimbarea subiectului nu o deranjă.

— Aşa am făcut. Şi îndrăznesc să spun că sunt deja în frunte.

— Dacă eu câştig, îl returnaţi.

— Eu concurez doar cu adversari de valoare.

— Ce înseamnă asta?

— Dovediţi-vă valoarea şi vom vedea.

El aşteptă ca ea să continue.

— Câştigaţi prima etapă!

El zâmbi satisfăcut. Un bărbat arogant.

— S-a făcut! Spuneţi locaţia.

Maggie râse atunci, înţelegând deja ce avea Adelaide în minte. Hanurile de pe traseu. Maggie schimbă o privire complice cu Adelaide, iar aceasta se uită apoi la duce.

— Care ar mai fi provocarea dacă v-aş spune?

Ducesa de Trevescan îl privi pe Clayborn peste

umărul lui Adelaide.

— Ce vânătaie urâtă ai acolo, Clayborn! spuse ea, atenţia ei mutându-se de la faţa lui la cea a lui Adelaide, întrebând-o: De unde a apărut?

Adelaide ridică o sprânceană.

— Eşti surprinsă că cineva a vrut să-l lovească pe aristocratul ăsta?

Maggie tuşi pentru a-şi acoperi râsul, iar Ducesa zâmbi.

— Nu cunosc niciun duce care să nu merite un pic de bătaie, dacă stau să mă gândesc bine.

— Da, ei bine… acesta a primit-o astăzi, zise Adelaide.

„În timp ce lupta alături de mine”, gândi ea apoi.

Adelaide ignoră acest gând şi fărâma de vinovăţie care venea cu el, în schimb se făcu că se uită peste umăr la el, observând că privirea lui rece nu dezvăluia nicio reacţie la cuvintele ei. Ei nu-i plăcea asta. O făcea să vrea să-l zgândăre. Se uită în ochii lui – uimitor de albaştri în lumina slabă.

— Ar cam fi timpul să plec, duce. Cineva trebuie să-l găsească pe fratele dumneavoastră.

Îi întoarse spatele, făcându-i semn cu capul vizitiului, Marcus, cel care urma să conducă prima parte a călătoriei, ferind-o de ochii vigilenţi ai Londrei. El era deja aşezat, pregătit pentru călătoria îndelungată şi gata să prindă viteză. Când vor schimba caii, Marcus se va întoarce în oraş, iar ea va fi singură într-o trăsură rapidă şi uşoară… imbatabilă.

Clayborn o privea calm.

— Pe mâine, atunci! spuse el.

— N-aş fi aşa de sigură.

El se legănă pe călcâie, băgându-şi mâinile în buzunare şi, brusc, pentru o clipă, bărbatul de la docuri se întoarse. Dezinvolt, graţios şi ispititor.

Nu. Ducii nu erau ispititori. Cu siguranţă nu ducele acesta.

Nici măcar atunci când el spuse încet:

— Vom vedea.

Nici măcar atunci când se întoarse şi o luase înapoi pe alee, dispărând în întuneric, făcând-o să se simtă, în mod ciudat, ca şi cum ea ar fi fost cea care fusese lăsată în urmă.

După o clipă lungă, răsună fluieratul încet al lui Maggie.

— Nu m-ar deranja ca acel bărbat să se adăpostească în trăsura mea.

Adelaide se încruntă şi Ducesa râse, iar vuietul unor discuţii şi râsete îndepărtate din interiorul tavernei ajunse până la ele.

— Voi fi sinceră, adăugă Ducesa, ironic. Buzele acelea… nu semănau cu nicio pereche de buze de duce pe care le-am văzut eu vreodată. Nu e de mirare că le sărutai în plină zi în această după-amiază, Adelaide.

Obrajii lui Adelaide se aprinseră. La naiba! Ar fi trebuit să ştie că îşi vor da seama. Adelaide îi aruncă o privire prietenei ei.

— Voi două aţi venit aici cu un motiv anume?

— De fapt, da, spuse Ducesa, devenind serioasă. I-ai enervat pe Taurii Voinici, Adelaide. Ai fost văzută şi ai scăpat, iar lui Alfie nu-i place să fie luat de prost. Danny deja îşi bagă nasul prin împrejurimi. Te caută.

Adelaide căzu pe gânduri. Danny Stoke era mâna dreaptă a lui Alfie Trumbull – trimis să rezolve afaceri murdare suficient de importante încât să necesite un minimum de fineţe. Era de vârsta lui Adelaide şi era băiatul la care Alfie se referea cu regularitate ca la copilul pe care nu-l avusese niciodată. Ceea ce nu o deranjase niciodată pe Adelaide, deoarece îşi dorea mereu să fi fost şi ea copilul pe care tatăl ei nu l-a avut niciodată.

Apariţia lui Danny nu era o surpriză. Ştia că fusese recunoscută în timp ce fugise din depozit – din vina lui Clayborn. Iar Alfie nu ar fi putut suporta nici măcar o şoaptă despre fiica lui pierdută de mult timp – despre care se vorbea deja în Lambeth –, care se întorcea să fure de la el.

— Alfie cată să mă-nveţe minte, spuse ea, folosind vocabularul celor din South Bank.

Maggie încuviinţă din cap, cu ochii ei întunecaţi şi serioşi.

— Punând întrebări, cel puţin.

— Totuşi, nu va mai întreba mult timp, nu-i aşa?

Taurii Voinici nu erau cunoscuţi pentru tact sau amabilitate, foloseau forţa brută, iar The Place mai suferise şi înainte din cauza lor.

— Vor trebui să vină înarmaţi până în dinţi dacă vor să ne mai atace aici, spuse Ducesa.

Localul era bine protejat de mai multe grupuri de securitate atât în interiorul, cât şi în afara tavernei. Nici măcar Taurii Voinici nu ar fi fost atât de proşti încât să vină după ea.

— Dar nu ne vor pe toate. Adelaide se uită spre uşa închisă a tavernei. Doar pe mine.

Totuşi, ea ar fi preferat să moară decât să le pună în pericol pe aceste femei sau pe cei din The Place. Dacă Taurii Voinici aveau informaţii despre ea, era bătălia ei. Doar a ei. Se uită la prietenele ei, la aceste femei care, cu ani în urmă, îi oferiseră o nouă cale, un nou început.

— Dar voi? Dacă ei cred că mă ascundeţi…

Ambele bărbii se ridicară mândre.

— Lasă-i să vină! spuse Maggie.

Ducesa veni în faţă, luând-o pe Adelaide de umeri.

— Vom trimite vorbă. Să rămâi în locurile sigure. Cele în care avem prieteni.

O reţea vastă de taverne şi de hanuri pe drumurile din toată Marea Britanie, administrată de una dintre membrele echipei lor, Mithra Singh, o negustoare Punjabi cu abilităţi de a fabrica bere şi a păstra secrete.

— Şi să fii mereu pe fază!

Aşa fusese toată viaţa ei.

Adelaide înjură cu sete, ştiind că aveau dreptate şi urând totuşi acest lucru. Neavând de ales, se întoarse spre trăsură. Îi făcu un semn din cap lui Marcus, care înţelesese că era vremea să plece. Ea se urcă în trăsură.

Ducesa se apropie de uşa trăsurii înainte ca Adelaide să o închidă în urma ei.

— Zece zile nu înseamnă prea mult.

Când Adelaide nu răspunse, femeia care se mândrea cu faptul că era mereu cu un pas înaintea tuturor spuse:

— Aproape că îmi pare rău că nu mă alătur ţie, Adelaide. Mi-ar plăcea foarte mult să văd cum se desfăşoară acest joc.

— Nu este un joc, spuse Adelaide brusc. O fată este singură în bătaia vântului, posibil urmărită de tatăl ei ucigaş, cu nimic altceva decât un aristocrat incapabil să îi ofere siguranţă, iar eu… eu sunt tot în bătaia vântului.

Îşi muşcă limba şi îşi zise în sinea ei: „Cu ducele de Clayborn”.

— O vei găsi, aşa cum se întâmplă întotdeauna, spuse Ducesa cu simplitate. O vei găsi, o vei aduce înapoi în siguranţă, iar noi ne vom ocupa de ea în continuare. Dacă îl iubeşte pe băiat, îl poate avea în cele din urmă. Dar acum…

— …avem alte planuri, încheie Adelaide. Să ruinăm un aristocrat. Să-l demascăm drept un criminal. Să facem dreptate.

— Toate acestea vor fi partea uşoară.

Adelaide ridică o sprânceană.

— Atunci care este partea dificilă?

Ducesa şi Maggie îşi zâmbiră una alteia, apoi Maggie zise:

— Jocul cu ducele.

Răspunsul lor răsună în adâncul ei.

— Nu va fi niciun joc cu ducele!

— Bineînţeles că va fi! spuse Ducesa. Şi dacă te cunosc, fiind în bătaia vântului cu ducele care te urmăreşte, se va dovedi a fi jocul tău preferat.

Lui Adelaide nu-i păsa ce făcea ducele acela. Şi totuşi, întrebă:

— Ce fel de joc?

— De-a şoarecele şi pisica.

Maggie râse zgomotos de dincolo de uşa trăsurii.

— Cine este pisica şi cine este şoarecele? întrebă Maggie.

— Uită-te la ea: Adelaide Frampton, un geniu solitar

cu simţul dreptăţii şi talentată la furat. Ducesa zâmbi, acel zâmbet care însemna că totul decurgea conform planului. Evident, Adelaide este pisica.

Capitolul 5

În noaptea următoare, Clayborn, acoperit de noroi şi plin de frustrare, intră în hanul Hawk and Hedgehog.

El venea din ploaia rece de afară, trecând pe lângă un client care tocmai ieşea, atingându-se uşor de acesta, intrând în tavernă, unde era cald şi multă gălăgie. Clayborn avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că lumea se oprise din vorbit la venirea lui, în timp ce ochii i se adaptau la lumina puternică dinăuntru.

Atrase atenţia celor mai mulţi dintre oamenii aflaţi acolo – o gamă largă de călători şi de localnici. Un grup de femei în haine de lucru râdeau la o masă îndepărtată. O pereche de tineri în picioare în bar, cu cizme noroioase care făceau mizerie pe podeaua de stejar zgâriată. Un fermier cu faţa rotundă, cu pielea închisă la culoare, mare cât o casă, cu o femeie voluptuoasă lipită de el. Iar în spatele harului, stăpâna tavernei, plinuţă, cu părul negru strălucitor, pielea de porţelan şi buzele frumos arcuite. Clayborn îi întâlni ochii întunecaţi, observând că ea părea să-l recunoască amuzată, ca şi cum ştia ceva ce el nu ştia.

Sau, mai degrabă, ca şi cum ea ştia ceea ce el nu voia să accepte.

Îi pierduse urma lui Adelaide.

Ştia că nu trebuia să se gândească la ea într-un mod atât de informal. Era duce, la urma urmei, iar ea era o femeie pe care abia o cunoştea, oricât şi-ar fi dorit să fie altfel. Şi numai Dumnezeu ştia cât de mult îi stăpânise mintea în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Se gândise la ea în timp ce lăsa Londra în urmă, cu zorii răsăritului, sigur că va ajunge din urmă trăsura ei mai mare şi mai grea în câteva ore. Se gândise la ea în timp ce

soarele era sus pe cer şi el îşi trăsese şapca mai jos pe frunte, cocoşându-şi umerii şi refuzând să găsească un adăpost. Starea lui trecuse de la iritare la frustrare. Se tot gândea la trăsăturile ei. Ochii ei căprui şi ageri, strălucind de inteligenţă în spatele ochelarilor cu rame metalice. Bărbia ei ascuţită, pe care o ridica pentru a-l provoca sfidător. Obrajii ei, înroşiţi de la răcoarea serii de octombrie… sau de la altceva? Erau roz şi atunci când o sărutase. Roz ca buzele ei.

Stătuse cu gândul la acele buze mai mult decât ar fi trebuit, în timp ce caii lui alergau spre nord. În timp ce el începuse să caute, după ore de călătorie, orice urmă că Adelaide trecuse pe acolo.

Dar Adelaide Frampton nu era de găsit.

Nu era niciun semn de la ea la hanul Tipped Pheasant din Hanslope.

Nici la Cock and Canary din Wilton.

În Shawell, la hanul Singing Stone Inn, erau patru clienţi beţi, prea ameţiţi de băutură ca să fie de ajutor.

Aşa că, în momentul în care ajunsese pe aleea tavernei Hawk and Hedgehog, Clayborn era hotărât să rămână să mănânce, să facă o baie, să doarmă şi să se mai liniştească, fiindcă era nervos la culme că ea, aşa cum promisese, era mult înaintea lui. Nu se va mai putea lăuda niciodată cu abilităţile sale de vizitiu.

Şi acum, de parcă nu se enervase destul, dădu peste o sală plină de petrecăreţi care se holbau la el.

Clayborn deveni rigid, se îndreptă de spate, în timp ce încerca să nu observe ochii curioşilor. La urma urmei, era un duce. Oamenii îl remarcau de cele mai multe ori, dar de obicei o făceau cu admiraţie.

În schimb, acest grup se uita la el de parcă ar fi fost o ciudăţenie – o creatură desprinsă din romanul lui Mary Shelley. Totuşi, foamea şi oboseală erau mai puternice decât dorinţa lui de a pleca, aşa că se apropie de proprietara tavernei.

— Bună seara, călătorule! Îi arătă cu mâna un scaun. Bere? Mâncare?

Clayborn arătă în direcţia butoiului cu bere din spatele barului.

— Mulţumesc.

— Desigur, spuse ea, întorcându-se să scoată o halbă, aşezând-o pe tejgheaua din lemn de mahon strălucitor din faţa lui. Excelenţă.

El o privi în ochi.

— Aveţi ochiul format.

Ea zâmbi.

— Trăsura dumneavoastră poartă un blazon ducal – ar trebui să aveţi grijă, să ştiţi... sunteţi o pradă pe cinste pentru o hoaţă de drumul mare. Înainte ca el să poată cere mai multe detalii, ea adăugă: Deşi, dacă e să fiu sinceră, chiar şifonat şi obosit cum sunteţi acum, duhniţi a nobil.

Se pare că titlul lui nu era foarte apreciat la Hawk and Hedgehog.

— Ar trebui să-mi cer scuze?

— Nu văd de ce aţi face-o, spuse ea simplu. Nu e vina dumneavoastră că v-aţi născut aşa.

Era aproape imposibil de crezut că spusese asta, dar exista un sâmbure de adevăr în cuvintele ei. Oricum, nu avea niciun motiv să discute despre titlul lui cu această femeie, oricât de primitoare ar fi părut.

— Aş dori o cameră, vă rog. Şi o baie. Şi mâncare.

Ea zâmbi cu gura până la urechi, ca şi cum el ar fi spus ceva extrem de amuzant.

— Dumnezeu mi-e martor că banii ducilor sunt la fel de buni ca ai celorlalţi.

Clayborn înţelese aluzia şi băgă mâna în buzunar, pregătit să plătească orice taxă suplimentară pe care această femeie de afaceri iscusită ar fi adăugat-o pentru a găsi loc pentru un aristocrat în acea seară.

Doar că buzunarul lui era gol, cu excepţia unei găuri de cinci centimetri în ţesătură. Punga lui cu bani dispăruse.

Se uită fix în ochii sclipitori ai stăpânei tavernei, suspicios.

— Probleme, Excelenţă?

Ea ştia exact care era problema.

— Presupun că nu-mi daţi nimic pe datorie.

Femeia trase adânc aer în piept.

— Din experienţa mea, cei bogaţi nu-şi plătesc niciodată datoriile.

Chicotelile se auzeau prin încăpere, deşi, când se uită încruntat spre ei, toţi păreau să-şi vadă de treaba lor. Aiurea! Nu întâlnise niciodată un grup de oameni mai preocupaţi de el.

Clayborn înjură în sinea lui când o voce se auzi lângă umărul lui.

— Plătesc eu pentru duce, Gwen.

Se înfierbântă la auzul cuvintelor.

„Nu i-am pierdut urma!” gândi el.

Se simţi triumfător, deşi ştia că era un lucru prostesc. Nu era ca şi cum ea ar fi fost o comoară nepreţuită, la naiba! Şi totuşi, se uită spre ea ca şi cum chiar asta găsise, o comoară, făcând tot posibilul să-şi amintească faptul că Adelaide Frampton era o femeie supărătoare, care îl contrazicea mereu, indisciplinată şi, de asemenea, o hoaţă.

Ea arăta de parcă ar fi petrecut pe drum la fel de mult timp ca şi el. Purta o rochie de călătorie de un verde intens sub o mantie întunecată, umedă de ploaie, iar tivul fustei era plin de noroi. Obrajii îi erau înroşiţi de la aerul rece al nopţii. Îşi scoase ochelarii aburiţi de la căldura din cârciumă ca să-i şteargă. Singurul lucru care rămăsese nederanjat de călătorie era părul ei – tocmai cel pe care el voia să-l vadă desfăcut, dar care era bine ascuns sub bonetă, cu strălucirea sa de cupru, care îl ispitise pe docuri.

Ar fi trebuit să arate mai şifonată de atât – doar era o femeie care umblase pe drumuri şi nu avusese timp să se aranjeze, având nevoie de o oglindă şi de un lavoar. La urma urmei, în tot timpul în care o cunoscuse pe Adelaide Frampton – şi o urmărise pe Adelaide Frampton – în sălile de bal din Mayfair şi pe barjele din South Bank, nu o văzuse niciodată neîngrijită.

Ar fi trebuit să arate foarte rău.

În schimb, arăta extrem de bine. Arăta de parcă locul ei era aici, în această tavernă plină de hoţi.

Ea îi zâmbea ca şi cum ar fi deţinut o multitudine de secrete. Ceea ce, desigur, era adevărat, pentru că, indiferent de aspectul ei exterior, Adelaide Frampton era mereu cu un pas înaintea tuturor.

Nu şi faţă de el, totuşi. Nu şi în acel moment.

— Am câştigat!

Ea nu se grăbi să spună nimic. Îşi readuse ochelarii pe nas şi îl privi atentă.

— Ai câştigat?

— A fost o cursă. Şi dumneata tocmai ai sosit!

— Chiar aşa?

Nu-i plăcea felul în care ea îl lua peste picior.

— Nu erai aici când am intrat.

— Nu eram? întrebă ea.

— Te-aş fi văzut.

Ceva se schimbase în ochii ei, căldura strălucitoare din ei fiind înlocuită de o răceală adâncă, făcându-l să-şi dorească să ştie ce era în mintea ei.

— Hmm, zise ea, zâmbetul ei devenind misterios în timp ce se întorcea spre proprietara localului.

Îşi dădu gluga jos, lăsând-o să cadă pe umeri, atrăgându-i atenţia asupra bonetei ei încă o dată. La ceea ce ascundea sub ea.

— Cât îţi datorează?

— Păi, o bere, spuse Gwen, arătând paharul. Şi o porţie de mâncare.

Adelaide aprobă din cap şi scoase o pungă de sub mantie.

Clayborn protestă imediat.

— Nu. Nu pot să iau bani de la…

Cuvintele îi rămaseră în gât când văzu cum ea deschidea punga cu bani. O pungă de bani foarte familiară. Degetele ei lungi şi agile. Scoaseră dinăuntru o bancnotă de o liră.

— Asta ar trebui să ajungă. Şi la fel şi pentru mine.

Era de ajuns să acopere mâncarea şi berea pentru tot localul, dar nu asta era ideea…

— M-ai jefuit!

Ea se întoarse şi se uită la el.

— E o acuzaţie destul de gravă.

— Şi asta nu înseamnă că negi acuzaţia, hoaţo! Asta e punga mea!

— Eşti sigur? Buzele ei pline se strâmbară în timp ce ea măsura greutatea pungii cu bani. La atingere se simte ca şi cum ar fi a mea.

El o privi pe sub gene.

— Ce-am găsit, al meu să fie?

— Înveţi repede, spuse ea înainte să pună punga pe tejghea, în faţa lui. M-am plictisit în timp ce te aşteptam să ajungi.

— Asta e o scuză? întrebă el, ignorând plăcerea pe care o simţi la auzul veştii că ea îl aştepta.

Nu-i păsa dacă ea îl aştepta sau nu. Tot ce conta era ca ea să nu-i găsească mai întâi pe Jack şi Helene.

Cu toate acestea, când Adelaide ridică din umeri, el descoperi că îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit. Şi apoi ea spuse:

— Mâinile mele erau plictisite.

Ceea ce lui îi plăcu din nou *mult* mai mult decât ar fi trebuit, deoarece îl făcu să se gândească la alte moduri în care ea ar putea să-şi folosească mâinile când erau plictisite, în afară furtului din buzunarele lui.

El îşi drese glasul. În mod evident, era ceva în aerul din această tavernă de la marginea drumului care îl împiedica să-şi amintească faptul că nu se înţelegea cu Adelaide Frampton. Luă punga cu bani, strecurând-o în buzunarul pe care ea nu-l tăiase.

— Nu te-am simţit.

— Bineînţeles că nu ai simţit nimic, spuse ea, jignită. A fost o vreme când eram cea mai bună hoaţă din Londra.

— Te rog să mă scuzi, spuse el. Nu ştiam de poziţia dumitale ca regină a tăietorilor de buzunare.

— Merit să mi se aducă mai multe onoruri.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş face cinste cu o masă?

— Mă tem că altă dată, deoarece am plătit deja pentru masa dumitale.

Adelaide trecu pe lângă el, mirosul ei – de cimbru şi ploaie proaspătă – persistând în aer, în timp ce ea se îndrepta spre o masă într-un colţ îndepărtat al încăperii.

„Nu trebuie să mă iau după ea”, gândi el.

Se cuvine să stea singur, să mănânce cina şi să se retragă în camera lui pentru a se trezi devreme şi a i-o lua înainte. Dar „se cuvine” nu mai era valabil de mult pentru ducele de Clayborn. Nu şi atunci când „trebuia să o vadă” preluase controlul asupra lui. Nu când simţea *nevoia* să se ducă spre ea, ca un câine care era tras de lesă.

Ea se aşeză pe un scaun în cealaltă parte a mesei, lăsându-l pe el să stea în faţa ei, cu spatele la restul încăperii, simţind căldura a zeci de ochi curioşi asupra lui.

— Ducii sunt o apariţie rară în aceste locuri, spuse Adelaide.

— Ieşim atât de mult în evidenţă?

Ea râse, iar el parcă simţi sunetul cald pe propria piele.

El se foi în scaun când ea spuse:

— Doar nu crezi că reuşeşti să te amesteci cu restul.

— Ba chiar cred asta.

Ea râse din nou, de data aceasta mai zgomotos.

— În toată viaţa dumitale ai fost mereu altfel decât oamenii de rând.

— M-am amestecat perfect printre ei ieri după-amiază.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nu e adevărat.

— De ce nu?

Ea enumeră motivele pe degete.

— Mergi ca un duce. Vorbeşti ca un duce. Te îmbraci ca un duce.

— Nu m-am îmbrăcat ca un duce! Purtam o cămaşă cu mâneci scurte şi un pardesiu, cizme de lucru şi o şapcă. Nu m-am bărbierit!

Ea îl privi fix.

— Chiar şi barba dumitale de o zi era perfectă. Moale şi unsă şi exact aşa cum ar fi fost barba unui duce dacă ar fi

lăsat-o vreodată să o vadă altcineva în afară de valetul său.

El ridică o sprânceană fără să se poată abţine.

— Moale, nu-i aşa?

Ea se înroşi. *Victorie!*

Nu am putut să nu observ când mă asiguram că rămâi tăcut. Nici măcar nu te puteai ascunde ca o persoană obişnuită.

— Aha, spuse el, bucurându-se încă de moment.

Ea îi cercetă chipul.

— Barba dumitale creşte repede.

El îşi trecu o mână peste obraz, unde îi crescuse barba de o zi.

— Mă bărbieresc de două ori pe zi.

Tăcură amândoi pentru o clipă, uitându-se unul în ochii celuilalt, înainte să-şi dea seama simultan că nu trebuiau să discute despre ritmul de creştere a bărbii lui.

Gwen veni cu două platouri pline de mâncare în mână. Aşezându-le pe masă, se uită la el şi apoi la Adelaide.

— Te-a iertat, din câte văd.

Adelaide zâmbi şi îşi ajustă ochelarii, o gropiţă drăguţă ivindu-se pe obraz. Cum de el nu o observase până acum?

— Îi plac provocările.

Stăpâna tavernei râse.

— Ei bine, cu siguranţă are parte de multe provocări din partea grupului.

Clayborn se uită la Gwen.

— Grup?

Femeia ignoră întrebarea şi băgă o mână în buzunarul şorţului, scoţând un plic şi dându-i-l lui Adelaide.

— A venit la uşa bucătăriei cu nici cinci minute în urmă.

— Hmm, spuse Adelaide, strecurând un deget sub sigiliul de ceară. Este târziu.

În timp ce Adelaide citea mesajul, Clayborn se aplecă în faţă. Înainte ca el să poată descifra vreunul dintre cuvinte, degetele ei lungi împăturiseră hârtia şi o

strecurase în faldurile fustei.

— Îţi mulţumesc, Gwen. Se pare că voi rămâne peste noapte până la urmă.

Adică nu plănuise să rămână peste noapte?

— Plouă cu găleata afară, spuse el, surprins. Cu siguranţă nu aveai de gând să mergi prin ploaie…

Adelaide se uită lung la el.

— Dacă fratele dumitale intenţiona să meargă prin ploaie, da, m-aş fi pornit şi eu. Dar lordul Carrington şi Lady Helene au poposit la un han la două ore distanţă de aici. Pe vremea asta, înseamnă mai degrabă la patru ore distanţă, ceea ce înseamnă că eu… Se uită în cele din urmă la grămada de mâncare din faţa ei. Eu pot să mă îndop cu plăcinta cu carne frăgezită în bere a lui Gwen, să mă arunc în pat şi să recuperez timpul mâine.

— Cum să nu! Gwen râse şi îi făcu cu mâna unui băiat brunet din apropiere. Îl voi pune pe Wei să-ţi ducă bagajele sus.

— O să plătesc şi eu pentru camera mea, chiar acum dacă vreţi, domnişoară Gwen, îi spuse el acesteia înainte de a-i arunca lui Adelaide o privire rece. Acum că mi-am primit banii înapoi.

Gwen deveni instant serioasă.

— Mă tem că nu mai avem camere, duce!

Clayborn se încruntă.

— Aveaţi una acum nici cinci minute când am intrat…

— Da, dar nu aveaţi bani atunci. Aşa că am dat-o.

Privi în jurul său, uitându-se la feţele celorlalţi – nu sosise nimeni de când ajunsese el.

— Cui?

Se aşeză tăcerea, el înţelegând cam greu ce se întâmplase. Se uită la Adelaide, care arăta satisfăcută ca o pisică în faţa unui castron cu frişcă.

— Pasărea care ajunge prima mănâncă viermele…

— Ar trebui să mă simt jignită dacă îmi compari camerele cu viermi, Adelaide Frampton, spuse Gwen înainte de a se uita la Clayborn. Există o mansardă caldă deasupra grajdului, dacă doriţi.

— Nu este nicio cameră disponibilă, spuse el, întorcându-se spre Adelaide. Îţi vine să crezi?

Ea ridică din umeri şi luă o furculiţă, începând să mănânce din plăcinta fragedă din faţa ei.

— Este o singură cameră disponibilă, de fapt. Ultima cameră. Camera mea.

„Nu doar ultima cameră. Ultimul pat. *Patul ei.* Unde va dormi fără mine. În timp ce eu dorm în…”, gândi el.

— În grajd atunci, duce? întrebă Gwen.

Clayborn avea impresia că făcea parte dintr-un joc numit „Enervează ducele”. Nu-i plăcea asta.

Nu-i plăcea nici felul în care Adelaide Frampton îl privea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să facă scandal. Ca şi cum se aştepta ca el să joace rolul omului care nu ar fi suportat o noapte de disconfort.

— În grajd va fi bine, spuse el, bucurându-se de surpriza care se citi în ochii ei la răspunsul lui.

— Excelent. O voi adăuga la nota de plată.

— Îmi imaginez că voi plăti o sumă specială pentru fân.

Gwen îi făcu cu ochiul.

— Moale ca un puf de gâscă, vă jur.

— Doar ce e mai bun pentru pielea fină a ducelui, spuse Adelaide, zâmbind ironic.

Nu ar fi trebuit să o lase să îl tachineze. Nu ar fi trebuit să o lase să-i atragă privirea spre o piele de un alt fel, o piele frumoasă de culoarea piersicii, atât cât se vedea deasupra liniei rochiei ei de călătorie. Nu ar fi trebuit să-i lase cuvintele să-l facă să se gândească la cum ar fi atingerea pielii ei.

Uşa tavernei se deschise în spatele lui, lăsând să intre frigul vântului şi al ploii de dincolo, amintindu-i că o călătorie nocturnă spre un alt han ar face noaptea asta să fie insuportabil de lungă. Fânul de la Hawk and Hedgehog era mai bun decât nimic.

— Sunt sigur că va fi bine, Gwen. Mulţumesc.

Gwen râse zgomotos, îl bătu pe umăr şi se uită la Adelaide.

— Nu este cel mai rău duce pe care l-am avut vreodată aici, aş spune eu.

Adelaide ridică o sprânceană.

— Îl cunoşti de prea puţin timp.

Chicotind din nou, Gwen se duse spre tejghea, iar Adelaide ridică furculiţa, înfigând un cartof rotund şi băgându-l în gură. Se uită la el cum îşi înfuleca propria mâncare, urmărindu-i mişcările un timp îndelungat, încât el începu să se simtă inconfortabil sub privirea ei.

Clayborn puse furculiţa jos.

— Ce este?

— De ce îi urmăreşti pe fratele dumitale şi pe Lady Helene?

Întrebarea ei fu o surpriză pentru el – genul care venea pe neaşteptate şi obliga oamenii să spună adevărul, fără să le dea prea mult timp de gândire.

— Pentru că fratele meu merită să fie fericit.

Ea aştepta mai multe argumente.

— Atât de simplu?

— Trebuie să fie mai complicat?

— Nu ştiu, spuse ea. Eu nu am fraţi.

— Nu ai avut pe nimeni care să te înveţe cum să te urci într-un copac?

— Nu erau mulţi copaci acolo unde am crescut eu, spuse ea, încet, iar el se miră.

— Nu eşti verişoara Ducesei şi fiica unui vicar de la ţară, atunci?

Ea zâmbi.

— Nu sunt cel mai bun exemplu de fiică de vicar, într-adevăr, dacă ne gândim la ziua de ieri.

— Dacă ne gândim la ziua de ieri, aş zice mai degrabă că ai fost crescută în South Bank.

Ea se întoarse la mâncarea ei, luându-şi timpul necesar ca să compună înghiţitura perfectă pe furculiţa ei. Avea el dreptate? Fusese ea crescută acolo? Părea imposibil ca altceva să fie adevărat având în vedere felul în care se strecurase pe străduţe, de parcă locul fusese cartografiat pe pielea ei.

Mestecând gânditoare, ea îi răspunse în cele din urmă:

— Nu am avut un frate mai mare sau copaci în jurul meu, dar am avut o mulţime de acoperişuri şi chiar mai mulţi copii dispuşi să-şi arate abilităţile de căţărare. Până la urmă, acoperişurile şi copacii nu sunt lucruri atât de diferite. Ambele oferă o privelişte mai bună.

O viziune îl străfulgeră – Adelaide Frampton pe un acoperiş din Londra, soarele apunând la orizont, transformându-i părul roşcat în flacără pură. Şi apoi, fără să vrea, viziunea se schimbă, iar Clayborn era acolo, întinzându-se spre ea. Trăgând-o aproape. Muşcând-o uşor pe buza inferioară şi strecurându-şi limba în gura ei. Împietri instantaneu în faţa imaginii acesteia, ştiind că realitatea ar depăşi cu mult imaginaţia.

Dar era sigur că nu se va întâmpla niciodată. Îşi drese glasul, îndepărtând gândurile păcătoase. Ea merita mai mult decât sărutări pe docuri. Decât fanteziile din tavernele de la marginea drumului. Decât ceea ce îi putea oferi el. Acum nu era momentul să şi-o imagineze pe Adelaide Frampton goală pe un acoperiş.

— Dar dumneata ai făcut asta? întrebă ea.

El se trezi din visare. Îşi drese din nou glasul.

— Poftim?

Ea ridică o sprânceană şi îi adresă un zâmbet complice.

— L-ai învăţat pe fratele dumitale să se caţăre în copaci?

— Aa. Nu. Făcu o pauză. De fapt, Jack a căzut dintr-un copac când avea opt ani şi şi-a rupt braţul.

— Şi dumneata unde erai?

El era în casă. Studia. Vrând să-l impresioneze pe tatăl lor, chiar dacă el murise cu un an în urmă. Vrând, chiar şi atunci, să se asigure că se ridică la înălţimea moştenirii lui.

În schimb, nu fusese acolo când Jack căzuse din copac. Nu fusese acolo să-l ajute să ajungă în casă.

— Nici măcar nu am ştiut că se întâmplase asta până

când nu a fost la doctor.

Jack se întorsese cu braţul în ghips, cu un zâmbet curajos pe faţă, gata pentru orice aventură nesăbuită care urma. Nu fusese dezamăgit câtuşi de puţin. Dar Clayborn fusese.

— Ar fi trebuit să…

Făcu o pauză, uitându-se la ea în timp ce mesteca gânditor o bucată de plăcintă, uitându-se la felul în care ea îl privea cu acei ochi căprui enormi care chiar şi în spatele ochelarilor păreau să vadă totul şi să nu judece pe nimeni – şi constată că nu se putea opri.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.

— Aveai… cât, optsprezece ani? spuse Adelaide.

El se uită imediat la ea, şocat de cunoştinţele ei, înainte de a-şi aminti că ea ştia, desigur, acest lucru. Scria probabil în dosar. De acolo ştia diferenţa de vârstă dintre ei.

„Ce altceva mai ştia ea?”

Înainte ca el să poată întreba asta, ea adăugă:

— Abia dacă erai bărbat pe atunci.

— Suficient de bărbat ca să deţin acest titlu. Să conduc proprietatea, spuse el, auzind răceala din propriile cuvinte. Ştiind că era neplăcută. Poate că de aceea spuse şi restul: Suficient de bărbat încât să ştiu că ar fi trebuit să am mai multă grijă de el. Făcu o pauză. Atunci şi acum.

Doamne! De ce spusese toate acestea?

Ceva străluci în ochii ei. Înţelegere. Ceva asemănător cu mila. La naiba! Nu voia *asta.* „Nu spune nimic!” îşi dorea el în sinea lui.

Nu avu noroc.

— Merită să fie fericit.

Ea îi repetă cuvintele, iar el aprobă din cap, înainte ca ea să adauge:

— Aşa că îl urmăreşti şi încerci să mă împiedici să-i dezvălui secretele.

— Nu există în acel dosar secrete care ar trebui să-i oprească nunta, spuse Clayborn. Nimic care să-l împiedice

să aibă un viitor solid şi sigur ca soţ al lui Lady Helene.

— Pentru că el este moştenitorul dumitale.

El încuviinţă.

— Pentru că este moştenitorul meu.

Ea mai înţepă un cartof cu furculiţa şi îl flutură în aer în direcţia lui în timp ce-l întreba:

— Ce te face să fii atât de sigur că nu te vei căsători şi nu vei avea propriul copil care să te moştenească?

„Nu voi permite acest lucru”, gândi el.

Fusese salvat de la a da un răspuns de către Gwen, care se întoarse, de data aceasta mai prietenoasă, mâna ei mângâind umerii lui Clayborn ca şi cum el nu ar fi fost un duce.

— O, taverna mea e plină în seara asta. Ploaia a adus pe toată lumea în căutare de căldură. Şi vorbăreţi, de asemenea – atât de multe întrebări!

El deveni rigid din cauza familiarităţii ei şi o privi pe stăpâna tavernei, cu şoldul ei lipit de umărul lui. Înainte ca el să poată insista asupra bunelor maniere, ea se aşeză cu spatele la restul încăperii şi se aplecă, făcând un spectacol din ştergerea blatului de mahon al mesei.

— Nu-i pot învinovăţi. E cald aici, nu-i aşa, Adelaide?

Nu era cald. Deloc.

Atenţia lui Adelaide trecu de la el – fusese vreodată studiat cu atâta atenţie? –, alunecând peste umărul lui spre uşă. Ceva se schimbase în privirea ei profundă şi maronie, imposibil de observat pentru restul camerei. Observabil doar pentru el, pentru că avea un obicei teribil de a o analiza pe această femeie.

— Ce fel de întrebări? întrebă Adelaide, aparent calmă, deşi nu era.

— Oameni care caută camere. Se întreabă dacă am loc în grajd.

Privirea pe care i-o aruncă lui Adelaide fu suficient de semnificativă pentru a atrage curiozitatea lui Clayborn.

— Aceleaşi întrebări pe care le puneai şi tu.

Ochii lui Adelaide priviră din nou în depărtare, ochi căprui, ageri în spatele ochelarilor, analizând încăperea şi

oprindu-se undeva în spatele lui, în direcţia barului.

El vru să se întoarcă, să se uite în spate, să vadă ce-i captase ei atenţia, dar ea se întinse spre el, mâna ei prinzându-i mâna, oprindu-l. Atenţia lui fu acaparată de atingerea ei, inima începu să-i bată mai tare când simţi degetele ei, moi şi calde. Un impuls sălbatic îl împingea să-i ia mâna şi să i-o sărute. Să-şi treacă limba peste degetele ei. *Mai mult decât atât.*

Se foi pe scaun, visând în continuare cu ochii deschişi, nedorindu-şi să se mai termine. În imaginaţia lui, urcau scările spre o cameră liniştită şi un pat moale. Vedea cum părul ei roşu se răsfira, atrăgându-i atenţia. El reveni brusc la realitate şi o văzu pe ea cum şi îşi trase gluga pe cap, acoperindu-şi parţial chipul.

— Vino cu mine în camera mea.

Ce naiba? Zarva din tavernă îl făcu să creadă că nu auzise bine. O înţelesese greşit, cu siguranţă.

Chiar şi Gwen părea şocată de ofertă.

— Ce?

— Să nu-i spui Ducesei!

Adelaide se puse în mişcare, se ridică de la masă, iar Clayborn se ridică şi el din politeţe.

Cealaltă femeie rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi spuse:

— Voi lua secretul în mormânt, evident.

— Ce legătură are Ducesa cu asta? întrebă el.

— Îi plac secretele, zise Adelaide.

Această invitaţie trebuia să rămână un secret. O noapte în camera ei. Singuri. Doar ei doi. Din cauza zgomotului, nu putea gândi clar. Dar putea simţi dorinţa.

Cu toate acestea, încercă să reziste.

— Nu aş putea… Ar fi…

— Nu se cade, spuse Gwen în locul lui, iar el fu în acelaşi timp atât recunoscător, cât şi enervat de cuvintele ei.

— Da. Asta era, zise el.

Adelaide era în picioare, scuturându-şi fusta.

— Din câte mă cunoşti, Gwen, crezi că sunt interesată

de regulile bunului-simţ? Va fi prea cald în grajd, iar ducele are nevoie de o noapte de odihnă decentă dacă vrea să ţină pasul cu mine.

Clayborn ar fi pariat toată averea lui că nu era cald în grajd. Nu cu răcoarea pişcătoare care pătrundea în această tavernă de fiecare dată când se deschidea uşa.

— Aaa, spuse Gwen ca şi cum era o prostie că nu se gândise şi ea la asta. Corect! Mult prea cald pentru aristocraţii sensibili.

— Eu nu sunt sensibil, spuse el.

— Prostii. Toţi aristocraţii sunt sensibili, spuse Adelaide şi se întoarse spre cealaltă femeie, cu privirea ei fermă. Te vei ocupa de trăsura lui?

Gwen se îndrepta deja spre bar, unde băiatul pe care îl numise Wei stătea în picioare, gata să primească următoarele instrucţiuni. Clayborn se uită la Adelaide.

— Ce s-a întâmplat cu trăsura mea? Este o şaretă nouă.

— Daaa, nouă şi frumoasă, spuse ea, ridicându-i farfuria de pe masă şi dându-i-o. Făcută pentru viteză în oraş, nu pentru forţă aici. Şi inscripţionată cu sigiliul ducal.

— Bineînţeles, spuse el. Îi aparţine unui duce.

Ea ridică o sprânceană.

— Ar trebui să îngenunchez în semn de reverenţă?

El îşi muşcă limba din cauza cuvintelor ei provocatoare. Din cauza imaginii pe care o invocau – extrem de nepotrivită. Mai bine tăcea ca să nu o provoace mai mult, având în vedere limba ei ascuţită.

„Nu te gândi la limba ei!”

— Ducii nu dorm în căpiţe de fân. Veţi împărţi camera cu mine. Şi ne vom retrage *acum.*

Ea îşi ridică propria farfurie şi se îndreptă spre scara care urca la etaj. Când observă că el nu o urmă, se întoarse spre el, gluga mantiei acoperindu-i ochii în timp ce îl chemă:

— Excelenţă?

Formula de politeţe îl trezi. Îşi îndreptă coloana vertebrală. Ceva se întâmplase, iar ea îi ascundea ce

anume. Analiză taverna, fără să găsească nimic în neregulă. Un nou-venit luase loc la bar, cu spatele la ei. Fermierul şi frumoasa lui deveneau din ce în ce mai indecenţi. Trioul de femei tinere din colţ râdea şi striga după bere.

El clătină din cap, uitându-se la Gwen.

— E prea cald aici jos.

Gwen încuviinţă.

— Focul e de vină. E imposibil să găseşti un loc confortabil.

— Nu este deloc cald aici, spuse el, simţindu-se ca şi cum ar fi fost într-un spectacol de teatru fără să-şi cunoască replicile.

— Aşa se simt uneori oamenii atunci când le este extrem de cald, spuse Adelaide, îndepărtându-se de la masă. Confundă senzaţia cu frigul.

— Asta este opusul a ceea ce se întâmplă, spuse el. Oamenii confundă frigul cu căldura. Îşi dau hainele jos şi mor din cauza acestuia.

— Bărbatul ăsta vrea să-şi dea hainele jos, Adelaide. Ar fi bine să-l duci sus înainte să-i deranjeze pe ceilalţi, interveni Gwen.

Situaţia era imposibilă, el era sigur de asta. Deşi nu ar fi trebuit să discute despre îmbrăcăminte în apropierea unor femei. Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva.

Nimic din toate astea nu era normal, dacă stătea să se gândească mai bine.

Încremeni. Indiferent de jocurile pe care le făcea, el rămânea ducele de Clayborn. Erau lucruri pe care nu putea să le facă.

Adelaide abia se întoarse, cu faţa umbrită de marginea glugii. *Ascunsă.* De ce? De *cine*? Într-o zi, avea să aibă ocazia să o privească pe această femeie la lumina zilei, fără bariere între ei, şi să-i pună întrebări la care ea să răspundă.

— Acum, duce!

El clipi, nefiind obişnuit să primească ordine.

— Acum?

— Acum, spuse ea încet, înainte de a pleca, dispărând în mulţime, spre scările care duceau spre camerele hanului.

Nu ar trebui să facă nimic din toate astea.

Nu ar trebui să mănânce cu ea, sau să converseze cu ea, sau să o urmărească din han în han.

Şi, *cu siguranţă,* nu ar trebui să o urmeze prin cârciumă, până la o scară care îl ducea la camere private.

O cameră. O singură cameră privată. Şi un pat.

Dar viziunea aia blestemată se întoarse. Acel pat. Adelaide în el, cu părul întins în valuri mătăsoase. Şi era greu să refuzi ocazia de a o vedea în realitate.

Cu siguranţă, el va *refuza.* Imediat ce va găsi cuvintele.

Imediat ce va termina cu imaginaţia.

Numai că în tavernă erau mai mulţi oameni decât crezuse iniţial, iar ea dispăruse deja, aşteptându-se ca el să o urmeze.

„Nu”, îşi spuse el. „Nu dispăruse. *Fugise.”*

Ceea ce însemna că cineva o urmărea. Altcineva în afară de el. Şi el nu putea permite asta.

Capitolul 6

Când ajunseră la etajul hanului Hawk and Hedgehog, Adelaide încerca să-şi explice bătăile puternice ale inimii ca fiind cauzate de pericolul prin care trecuse, acela de a fi descoperită.

Alfie Trumbull nu construise una dintre cele mai mari bande criminale din Londra fără să ştie câte ceva despre urmărirea oamenilor în afara oraşului. Dacă cineva avea o treabă murdară de rezolvat, Taurii Voinici se ocupau de ea – pentru un preţ pe măsură.

Pentru că văzuse cum tatăl ei îşi construise imperiul bandiţilor, Adelaide veni cu ideea unei reţele de taverne sigure pentru Ducesă şi prietenele ei. Acum, mai mult de douăzeci de hanuri o numeau pe ducesa de Trevescan

patroană şi erau administrate de Mithra Singh şi de echipa ei de cârciumari şi mesageri.

Bărbatul care punea întrebări jos – indiferent dacă lucra sau nu pentru Alfie – o neliniştise pe Gwen, iar atunci când menţionase că punea aceleaşi întrebări ca Adelaide, mesajul fusese clar. Bărbatul din tavernă îi căuta pe Helene şi pe Jack, la fel ca Adelaide. Dar el nu avea reţeaua de informatori a lui Adelaide şi vestea că cei doi se aflau la un han aflat mai la nord, la două ore distanţă.

Adelaide, pe de altă parte, ştia acum că ea şi Clayborn nu erau într-o întrecere amicală doar între ei doi până la Gretna, ci se întreceau şi cu oamenii angajaţi de Havistock, ceea ce era mult mai periculos. Orice urmăritor care se respecta ştia că Helene era cu John Carrington, fratele ducelui de Clayborn. Aşadar, ştiau că dacă îl urmăreau pe Clayborn, ar fi ajuns în cele din urmă la fratele său.

Asta pe de-o parte. Acum, dacă îl mai găsesc pe duce şi în prezenţa ei, vor face uşor legătura cu Spioana Relaţiilor Nedorite, aflându-i identitatea.

Of, aristocraţii ăştia îngreunau întotdeauna situaţia!

Mai ales aristocraţii ca ducele de Clayborn, care atrăgea toată atenţia cu umerii săi largi şi cu atitudinea lui de om sigur pe el, de stăpân peste lumea întreagă.

Gwen avea să-i dea mâncare urmăritorului lui Helene, să-i dea băutură şi să-i spună adevărul – că nu mai era nicio cameră liberă la acest han încă de dimineaţă şi că nu văzuse niciun cuplu care să treacă pe acolo, grăbit spre Gretna Green. În grajd, sigiliul de pe trăsura ducelui fusese deja acoperit cu noroi, ca nimeni să nu-l vadă pe întuneric.

Doamne, omul acesta nu putea nici măcar să călătorească cu discreţie!

Şi el credea că se poate *amesteca* printre oamenii obişnuiţi.

Îndreptându-se spre camera ei ascunsă de restul oaspeţilor, Adelaide îşi puse bătăile puternice ale inimii pe seama oboselii. Nu mâncase prea mult în acea zi şi era obosită de la drum.

Îşi spunea că inima nu-i bătea aşa de tare din cauza însoţitorului ei.

Nici din cauză că, după închiderea uşii, se aflau complet singuri, fără teama de a fi descoperiţi.

La prima vedere, camera părea obişnuită, pregătită pentru orice călător care trecea pe acolo. Dar, ca în toate hanurile susţinute de Ducesă, nu era nimic obişnuit în ea, aflată chiar deasupra sălii de mese a hanului, având o fereastră mare care oferea o vedere clară asupra drumului.

Camera, la fel ca alte douăzeci de camere din tavernele din Marea Britanie, nu era niciodată oferită călătorilor în trecere, cu excepţia cazului în care călătorul sosea cu o referinţă din partea Ducesei… sau călătorul era unul dintre locotenenţii de încredere ai Ducesei.

Adelaide ar fi putut sosi cu mult după ce ducele de Clayborn s-ar fi arătat la uşa hanului Hawk and Hedgehog, şi el tot ar fi fost lăsat să doarmă în grajd.

Aşa cum ar fi trebuit să fie în acea noapte.

Singură, ea ar fi rămas la masă, invizibilă. Şi chiar dacă ar fi fost observată, nu avea nicio îndoială că se putea ascunde fără probleme, că ar fi găsit un loc sigur, căci unii proprietari de taverne din inima Scoţiei ar fi ţinut departe de ea pe oricine o urmărea – chiar şi Taurii Voinici – făcând-o nevăzută.

Ducele de Clayborn însă nu se putea ascunde. El era un armăsar într-o turmă de oi. În momentul în care ar fi fost observat, oricine ar fi căutat-o pe Lady Helene ar fi ştiut că se afla pe drumul cel bun, ceea ce ar fi îngreunat misiunea ei, aşa că Adelaide nu avea de ales. Trebuia să-l ţină aproape.

Acesta era singurul motiv pentru care îl invitase în camera ei.

În interiorul camerei, ea îşi scoase mantia, agăţând-o într-un cârlig de pe peretele de lângă uşă, luând farfuria din mâna lui, în timp ce îşi scoase şi el haina. După ce aşeză mâncarea pe o masă din apropiere, ea se întoarse şi îl văzu stând în uşă.

— Nu ţi-e foame?

— Nu.

Ea ridică din umeri şi luă un păstârnac prăjit din farfurie. Muşcă din leguma delicioasă, mestecând puţin la ea.

— Mă gândeam că preferi să mănânci într-un loc mai retras.

— Nu în felul acesta. Nu cu dumneata.

„Eu sunt o greşeală în viaţa lui”, se gândi ea.

Adelaide încercă să nu se simtă jignită de cuvintele lui.

— Atunci nu am ce să vă fac, duce. Poţi să te întorci în tavernă. El rămase tăcut şi nemişcat, iar ea adăugă: Eu am de gând să mănânc. A fost o zi lungă – chiar mai lungă pentru dumneata. Îţi sugerez să faci la fel.

Ridicându-şi farfuria, se aşeză pe banca de la fereastra din spatele mesei, privind prin geamul pătat de ploaie spre aleea pe care nu se vedeau nici grăjdari, nici călători. Aveau să fie norocoşi dacă drumurile erau practicabile dimineaţă.

— Dacă crezi că mă insulţi prin faptul că nu iei masa cu mine, te asigur că nu reuşeşti. Eu mi-am făcut un stil de viaţă din a mânca singură şi uneori pe fugă.

Şi zicând asta, luă o muşcătură enormă din plăcinta ei, întrebându-se dacă ducele mai văzuse vreodată o femeie mâncând în afara unei săli de mese formale.

— De ce? întrebă el.

Ea înghiţi mâncarea delicioasă din gură şi se adresă farfuriei sale.

— Poate să vorbească, mare minune!

— Din nou sunt tratat precum creatura lui Shelley[3], mormăi el.

Ea se uită la el atunci, curioasă.

— Din nou?

— De ce ţi-ai făcut un stil de viaţă din a mânca singură?

Lui Adelaide nu-i plăcu tonul întrebării lui. Nu s-ar fi

3 Referire la romanul *Frankenstein* de Mary Shelley

supărat tare dacă ar fi simţit milă în întrebarea lui, chiar dacă asta arăta că el o vedea mai vulnerabilă. În acel caz, ea s-ar fi arătat mândră şi ar fi fost dornică să-i arate contrariul. Dacă întrebarea lui ar fi exprimat dezgust, de parcă a fi singură era ceva de rău, atunci ea nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar, în schimb, el vorbi cu indiferenţă. Fusese chiar… o întrebare.

Şi asta o făcu pe Adelaide să simtă ceva ce ura.

Ruşinea.

— Nu mă deranjează, spuse ea.

— În regulă.

— Nu mă deranjează, insistă ea, ca şi cum ar fi avut ceva de dovedit. Sunt obişnuită să fac lucrurile singură. Prefer asta, sincer.

El o privi cu atenţie şi ea căută să găsească un semn în privirea lui, o reacţie, dar nimic.

Adelaide ridică din umeri şi mai luă o gură de plăcintă.

— Mai bine să mănânci singur decât cu o persoană care e dispusă să te arunce la câini, spuse ea. Când eşti singur, nu eşti dator nimănui şi nimeni nu are aşteptări de la tine. Nu te temi niciodată că nu te vei ridica la înălţimea aşteptărilor.

Urmă o tăcere lungă – suficient de lungă ca Adelaide să se simtă stânjenită, aşa că se dedică mâncării. După un timp care păru o eternitate, el se depărtă de perete şi traversă camera, alăturându-se ei, luând câteva îmbucături în tăcere înainte de a spune:

— Mi-e greu să cred că nu te ridici la înălţimea aşteptărilor cuiva.

Îi făcu plăcere remarca lui.

— Vorbeşti aşa pentru că eşti nevoit. De mine depinde dacă dormi în camera asta sau în grajd.

El zâmbi, iar ei îi plăcu prea mult zâmbetul lui. Încercă să alunge gândul.

— Oricum, există ocazii în care mănânc cu alţi oameni. Cu prietenele mele. Am fost la dineuri, la unele erai chiar şi dumneata. Deşi probabil că nu îţi aminteşti.

— Bineînţeles că-mi amintesc.

Spuse asta cu un alt ton. Părea jignit, iritat, ofensat.

— Eu… începu ea şi se opri. Mă mir. Nu ai fost tocmai politicos cu mine atunci.

— Domnişoară Frampton, spuse el.

Ea nu se putu abţine să nu râdă de formalitatea aceasta, având în vedere că se aflau într-un dormitor la un han de provincie aflat la kilometri distanţă de orice oraş. Formalitatea nu îşi avea locul aici.

— Te-am împiedicat să îţi faci un duşman puternic – lordul Coleford era un om periculos.

Ea râse.

— Crezi că nu ştiam asta?

— Ştiu că ştiai. Întotdeauna am bănuit că dumneata eşti motivul pentru care el îşi va petrece restul zilelor la închisoarea Newgate.

— Omul şi-a ucis mai multe soţii. De aceea îşi va petrece restul zilelor la Newgate.

— Mulţumită dumitale şi grupului… Cum vă numiţi?

Ea ezită, neplăcându-i faptul că el o observase. Nu era obişnuită cu asta.

— Nu ştiu. La cine te referi?

— V-am văzut, spuse el. În seara aceea, la cină, eraţi doar trei. Lady Imogen nu era acolo. Dar deseori sunteţi patru. Şi apoi, aseară, m-am gândit că s-ar putea să fiţi mai multe.

Erau mai multe. Ducesa. Imogen. Sesily. Maggie. Celelalte.

— Prietenele mele, zise ea.

Scotland Yard le numea „Frumoase şi diabolice”. Ziarele aveau multe alte nume pentru ele: „Gaşca Rochiilor”, „Haosul Crinolinei”, „Muselina Buclucaşă”.

— Nu par să îţi fie doar prietene. Par mai mult decât atât. Genul de prietene care pot distruge un conte dintr-un capriciu.

— Nu a fost un capriciu, spuse ea, deşi ştia prea bine că nu trebuia să se dea de gol, ştiind că risca mai mult decât era rezonabil, pentru că nu era doar ea implicată.

— Nu, nu-mi imaginez că a fost. Îmi imaginez că a fost

ceva bine planificat. În liniște, fără să fie nevoie de discursuri frumoase în parlament.

— În liniște, până când trebuie să se facă destul zgomot pentru a schimba ceva, fu ea de acord. Îi întâlni privirea. „În liniște”, totuși, destul de tare încât ai auzit.

Acest om, care văzuse totul. Care observase totul.

Care o observase pe ea.

— Secretul dumitale este în siguranță cu mine, spuse el, cu ceva asemănător cu admirația în ochi, iar ea îl crezu.

Chiar dacă n-ar fi trebuit.

El era periculos.

— Oricum, nu sunt sigur că înțeleg toată amploarea secretului.

— Este vorba de prietenie, spuse ea, cu fermitate.

Adelaide nu vorbise niciodată cu nimeni despre prietenele ei și nici nu ar fi trebuit să vrea să o facă. N-ar fi trebuit să vrea ca el să înțeleagă. Totuși…

— Ele au fost primii oameni care m-au făcut să simt… că nu sunt singură. Deși nu mă asemăn cu ele – nu am titluri nobiliare ca Ducesa, nu sunt bogată ca Sesily, nu… ei bine… nimeni nu seamănă cu adevărat cu Imogen.

— Lady Imogen e cea care seamănă cu un tobogan spiralat de la un bâlci, unul care îți dă fiori.

— E o fată straşnică!

Adelaide zâmbi, gândindu-se la prietena ei nebunatică.

— Una nu o exclude pe cealaltă, spuse el, schițând un zâmbet.

Rezistând imboldului de a spune mai multe, Adelaide își drese glasul și își ajustă ochelarii.

— Nu știu ce ai observat la noi, dar nu e ceea ce crezi.

Un zâmbet secret jucă pe buzele lui.

— Am observat că atunci când oamenii influenți cad, voi sunteți adesea prin preajmă.

Bineînțeles că asta a observat.

— Asta nu te îngrijorează? Ești un om influent.

O privi o clipă înainte să-i răspundă.

— Nu sunt îngrijorat. Dar poate că aș avea motive

întemeiate să fiu, deoarece ruperea logodnelor nu este nici pe departe cel mai periculos lucru pe care îl faci, domnişoară Frampton. El se mai gândi un pic. Deşi în prezent alergi prin Marea Britanie, singură, pentru a face exact asta.

— Nu singură, spuse ea fără să se gândească.

După ce rosti aceste cuvinte, se îmbujoră şi lăsă capul în jos, apoi luă încă o gură de mâncare, ştiind că el îi urmărea fiecare mişcare. Ignoră faptul că atenţia oferită de el îi făcea plăcere.

— Să îţi spun ce mai cred eu? întrebă el, continuând să vorbească doar după ce ea încuviinţă din cap. Nu cred că îi urmăreşti pentru a rupe logodna. Fratele meu poate că este un măgar uneori şi cu siguranţă ar putea fi numit prost în alte momente, dar nu i-ar face niciodată rău lui Helene. Clayborn se aplecă un pic peste masă. Şi cred că ştii asta.

Ea fu surprinsă, dar nu arătă acest lucru.

— Ce te face să crezi asta?

Una dintre sprâncenele lui întunecate se ridică.

— Am fost atent, Adelaide Frampton. Când ai auzit că fratele meu şi Lady Helene se îndreptau de la Londra spre Gretna, nu ai fost şocată, nu ai fost furioasă şi nu te-ai speriat. Din contră, ai fost uşurată.

Avea dreptate. A fost.

Şi el observase asta.

— Într-o zi, sper că vei găsi calea de a-mi spune de ce, zise el. Dar nu îţi cer să-mi dai acum un semn că această speranţă nu e deşartă. Şi nici nu îţi cer bani, putere sau răzbunare. În schimb, te întreb dacă mă laşi să iau cina cu dumneata. Ca niciunul dintre noi să nu fie singur.

Şi, după două zile în care se gândise că bărbatul acesta era periculos, acela era momentul în care el devenise de-a dreptul înspăimântător, căci îi oferise ceva ce ea nu putea refuza. Companie.

Mâncară împreună, larma de la taverna de dedesubt răzbătând slab. Adelaide îl privi cu coada ochiului până când nu se mai putu abţine să nu vorbească.

— La conacul Havistock, l-ai numit pe John

moştenitorul dumitale.

El se uită la ea cu ochii lui ca o zi albastră şi senină.

— Jack este moştenitorul meu.

— Pentru că nu ai planuri de căsătorie.

— Corect.

— De ce nu?

Era întrebarea la care evitase să răspundă la parter. Clayborn se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pentru o clipă.

— Te oferi dumneata?

— Ce? Nuuu. Ce?

Doar nu credea cu adevărat că ea s-ar mărita cu el…

— Adelaide, spuse el, cu un zâmbet ştrengăresc pe care ea îl detestă pentru că îi plăcea prea mult. Glumesc, dar îţi mulţumesc că m-ai pus în banca mea, rănindu-mi mândria.

— Nu am vrut să spun că nu eşti o partidă bună, se grăbi ea să spună.

— Mulţumesc.

— Adică, eşti *un duce.*

El încuviinţă din cap.

— Un duce care crede în dragoste… sau cel puţin aşa spui.

Ceea ce, în mintea lui Adelaide, îl făcea să semene cu o creatură mitologică.

— Cred că fratele meu este îndrăgostit de Lady Helene, asta da.

— Şi asta e de ajuns?

— Cum domnişoara îl iubeşte la rândul ei, voi face tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Spuse asta cu o certitudine fermă, ca şi cum nu era mare lucru, dar pentru Adelaide era cel mai frumos lucru pe care îl auzise, admirând omenia lui. Ea îl întrebă:

— De ce eşti aşa sigur că se iubesc?

El se întoarse la mâncarea lui, vorbind cu ochii în farfurie.

— Pentru că am fost martor la asta.

Ea fusese mişcată de sinceritatea răspunsului său, aşa că o luă gura pe dinainte:

— Şi nu îţi doreşti să trăieşti şi dumneata astfel de sentimente?

Tăcerea se aşternu între ei, încărcată de ceva ce Adelaide nu putea identifica. Ceva care o făcea să se jeneze, ca şi cum ar fi întrecut măsura. Ceea ce, desigur, era adevărat. Dacă ducele de Clayborn îşi dorea sau nu să simtă dragostea nu era absolut deloc treaba ei.

— Ei bine, spuse ea, când devenise clar că el nu avea de gând să răspundă. Sunt sigură că multe domnişoare de viţă nobilă şi perfecte din toate punctele de vedere s-ar căsători cu plăcere cu dumneavoastră şi ar produce o grămadă de moştenitori.

— Aş prefera să nu fiu în vizorul Spioanei Relaţiilor Nedorite.

Uşoara tachinare din cuvintele lui o făcu să se mai relaxeze, revenind la normal. Deşi nu ştia dacă se simţea vreodată „normal” când era cu el.

— Este ceva ce ar trebui să ştiu despre dumneata, Henry Carrington, duce de Clayborn, impecabil de educat, incredibil de erudit, suficient de chipeş încât să le faci pe tinerele doamne din Mayfair să-şi miroasă sărurile ca să nu leşine, şi un adevărat erou pentru oamenii de rând?

El se încruntă.

— Nu-mi spune aşa.

— Chipeş?

— Erou, spuse el plin de dezgust.

— Ziarele te numesc astfel, spuse ea. Le plac cuvintele dumitale frumoase. Se spune că vei schimba lumea.

— Un scop demn de urmat, nu?

— Absolut, recunoscu ea. Dar nu o poţi face din parlament.

— Nu te interesează politica, din câte văd.

— Sunt o femeie care trăieşte în această lume, Excelenţă. Existenţa mea este politică, fie că îmi pasă sau nu. Nu este vorba de politică, ci de politicieni.

El aprobă din cap.

— Nu crezi că putem face schimbări.

— Cred că grupurile mari de oameni puternici au puţine motive să facă schimbări. Tăcu o clipă. Deşi trebuie să recunosc că discursurile dumneavoastră sunt frumoase.

Şi chiar erau. Odată, ea fusese în tribuna din Camera Lorzilor când el vorbise despre exploatarea muncii copiilor, despre copiii născuţi în medii defavorizate, fără titluri nobiliare – atunci el aproape că o dăduse pe spate. Exprimase multă furie în discursul lui, şi pe bună dreptate. Adelaide recunoscuse acea furie, căci o simţea şi ea.

Nu că ar recunoaşte asta.

— Sunt frumoase, dar nu sunt de ajuns, spuse el.

Ea ridică din umeri şi mai luă o gură de plăcintă.

— De ce vorbeşti când trebuie să acţionaţi?

— Mărturisesc că şi eu mă gândesc la asta uneori. El se lăsă pe spate în scaunul său. Înseamnă că dosarul acela conţine destule despre mine, până la urmă.

— Nu. Un nevoie de un dosar ca să ştiu ceva despre dumneata, zise ea. Trebuie doar să fiu abonată la ziarul *News.*

Şi dacă ai fi fost angajată să mă cercetezi? Ziarul ar fi fost suficient?

„Dar cine şi de ce ar vrea să fii cercetat?” se gândi ea.

Luă o îmbucătură, ca să nu spună cu voce tare ceea ce gândise. Mestecă încet şi înghiţi.

— Toată lumea are secrete. Chiar şi eroii, spuse ea în cele din urmă.

Adelaide citi în ochii lui că fusese deranjat de ceva. Se simţi triumfătoare. Poţi să o scoţi pe Adelaide din South Lambeth, dar nu poţi să scoţi hoaţa din Adelaide. Ea îşi dădu seama că ducele de Clayborn ascundea ceva. Un secret.

— De ce te-ai oferit să împărţi această cameră cu mine?

Nu putea să-i spună adevărul. El nu părea genul de om care să suporte să fugă de un duşman atunci când ar putea lupta cu el. Într-adevăr, îl văzuse luptând cu oameni

mai puternici şi mai voinici decât el, fără ezitare.

Asta în primul rând. În al doilea rând, motivul pentru care ea îl invitase aici nu era, până la urmă, bărbatul acela din tavernă care era în căutarea unei fete ce se afla în siguranţă în braţele iubitului său, la doar două ore distanţă de acest loc, pe vremea asta ploioasă şi rece.

„Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el”, îşi aminti ea cuvintele lui.

Povestea vieţii lui, felul în care Clayborn era dispus să-şi sprijine fratele, ca un frate mai mare, responsabil, grijuliu, cumsecade. Ducele avea sentimente nobile şi era sincer.

Dar nu era sincer în totalitate. Avea un secret, un secret suficient de valoros încât fusese furat de Alfie Trumbull şi pe care ducele însuşi voia să-l recupereze.

Punându-şi farfuria pe masă, Adelaide se duse la geanta ei aşezată pe o băncuţă joasă, la capătul patului. Conştientă că el o privea atent, ea o deschise şi căută înăuntru, până când găsi ceea ce căuta.

Întorcându-se spre el, ea aşează dosarul fratelui său pe masă. Deasupra, plasă cutia din lemn de stejar, apoi îşi luă farfuria, se aşează la loc pe scaun şi începu să mănânce din plăcintă. Se uita la felul în care el încerca din răsputeri să nu se năpustească asupra lor.

El se uită în ochii ei.

— Mi le dai înapoi.

Ea înclină capul într-o parte.

— Poate.

Se citea suspiciunea pe faţa lui.

— În schimbul unei sume de bani.

— Sau poate din bunătatea inimii mele, de ce nu?

El pufni, nu suficient pentru a râde, dar suficient pentru ca ea să se întrebe cum ar suna râsul lui.

— Nicio şansă.

Ea arătă cu furculiţa spre cutie.

— Deschide-o şi dosarul este al dumitale.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— Nu.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Interesant! Deci, orice ar fi înăuntru... este mai preţios decât dosarul fratelui dumitale?

„Fascinant”, continuă Adelaide în sinea ei.

El ezită să răspundă, în mod clar detestând faptul că îi dăduse mai multe informaţii decât intenţionase prin simplul fapt că îi refuzase cererea să deschidă cutia.

— Ceea ce este înăuntru este *un lucru privat.*

Era a doua oară când folosea aceste cuvinte ca să descrie conţinutul cutiei. Ea lăsă jos farfuria şi luă cutia, inspectând-o, apoi spunând satisfăcută:

— Atunci cutia *poate* fi deschisă.

— Da.

Cuvântul îi fusese smuls, parcă cu forţa.

Ea întoarse cutia pe toate părţile, căutând ceva.

— Atunci trebuie să existe o cheie.

El o privi un timp îndelungat, dar nu mai avea stare. Veni să stea lângă ea şi o întrebă:

— Vrei un indiciu?

— Ştiu foarte bine că nu îmi vei da unul pe gratis.

El se arătă nedumerit.

— Dar care ar mai fi distracţia atunci?

— Niciuna.

Ştia asta foarte bine. Trebuia să dea ceva la schimb.

— Şi atunci ce? continuă ea. Spuneţi-mi care ar fi preţul.

— Să mi răspunzi la întrebări.

Asta ar putea fi extrem de costisitor. Totuşi, ea se aventură în joc.

— Asta e tot?

— Da. Pentru fiecare întrebare la care răspunzi cu sinceritate, îţi voi da un indiciu pentru a deschide cutia. Iar când o vei deschide, eu voi primi conţinutul ei. Şi dosarul.

Ea nu înţelegea.

— Păi, şi eu ce primesc?

— Satisfacţia de a şti cum să deschizi cutia.

Auzind răspunsul lui îngâmfat, de parcă ea nu merita un premiu mai mare, Adelaide fu năpădită de dorinţa de a-i

demonstra câteva lucruri.

Nu avea cum să vorbească serios, decât dacă întrebările ar fi fost de genul celor la care ea nu ar fi răspuns cu sinceritate. Dar Adelaide se prezentase în faţa magistratului de mai multe ori în viaţa ei, aşa că ştia cum să ţeasă o poveste. Se va descurca oricum.

— Câte întrebări?

— În funcţie de câte indicii ai nevoie.

Ea încuviinţă din cap.

— Continuă, atunci!

— De unde ştii unde este fratele meu?

— Adică de unde ştiu unde este în momentul ăsta?

— Da.

— Cum de dumneata nu ştii? Doar ştiai că fugise cu fata.

El aprobă din cap.

— Am ştiut, dar aflasem cu puţin timp înainte să afli dumneata. Un bilet scris în grabă, primit cu câteva momente înainte de a fi chemat la conacul Havistock.

Ea încuviinţă din cap. Avea sens. Helene şi Jack plecaseră repede şi, dacă bărbatul de la parter era un indiciu bun, plecaseră chiar la timp ca să scape de vânătoarea tatălui ei.

În schimbul adevărului lui Clayborn, ea oferi puţin din adevărul ei.

— Cuplurile care se îndreaptă spre Gretna Green sunt rareori inteligente în ceea ce priveşte alegerile lor. Aleg în mod regulat viteza în detrimentul siguranţei şi abia dacă îşi acoperă urmele – asta le cauzează eşecul. Ar fi putut să se oprească aici, dar mai adăugă: Fratele dumitale şi Lady Helene aveau doar câteva opţiuni pentru noaptea aceasta. Spioana Relaţiilor Nedorite are o reţea de mare anvergură cu informatori în fiecare han. Nu sunt greu de urmărit. Îi vom prinde mâine.

— Noi? întrebă el.

Ea îşi muşcă limba.

— *Eu* îi voi prinde. Vei ajunge şi dumneata în cele din urmă, sunt sigură.

Buzele lui se strâmbară şi de aceea ea se uită la gura lui. Sau poate avea legătură cu lumina slabă, cu focul cald şi cu faptul că se aflau împreună într-un dormitor. Sau poate pentru că îşi amintea constant de senzaţia buzelor lui pe buzele ei atunci când se sărutaseră.

„El a spus atunci că nu trebuia să facă asta!”

Se forţă să-şi amintească cuvintele lui după ce o sărutase, să-şi amintească de faptul că el numise acel sărut o greşeală.

El îi făcu semn spre cutie.

— Dacă aplici presiune pe două colţuri opuse, vei putea să roteşti un panou exterior.

Un val de entuziasm o străbătu în timp ce se juca cu cutia din lemn de stejar, învârtind-o în aer de mai multe ori, apoi grăbindu-se să urmeze instrucţiunile lui. După o primă încercare eşuată, găsi colţurile care activau puzzle-ul şi – o *rotire.* Se uită la el.

— Uimitor!

Simţea cum el o privea mai atent decât înainte.

— Hmmm.

Nu era prima dată când el murmura aşa, de data asta parcă aprobând cuvintele ei şi… recunoscându-i abilităţile.

N-ar fi trebuit să-i placă.

Erau prea multe lucruri la acest bărbat care nu ar fi trebuit să-i placă.

Şi totuşi, nu se putea opri.

— Dumneata ai făcut asta?

— Nu.

— Ce urmează? întrebă ea, cu degetele pipăind cutia, în căutarea unor noi locaşuri sau butoane.

Şi acolo unde nu avusese acces înainte se afla o mică crestătură. Abia sesizabilă. Scoase un mic sunet de încântare şi o cercetă. Apăsând, trăgând.

Îi veni o idee şi luă furculiţa în mână.

— Nu!

Cuvântul era ferm, insistent, nu putea fi ignorat. Ea se opri şi se uită spre el.

— Nu?

— Nu, spuse el, ca şi cum ar fi fost de ajuns.

Ea o puse jos.

— Deci… ce?

— O altă întrebare.

— Sau continui să mai încerc ceva.

El aprobă din cap.

— Sau continui să încerci orice vrei. Dar s-ar putea să nu ţi-o mai las mult timp să te joci cu ea, acum că ştiu unde este şi că suntem obligaţi să stăm împreună pentru seara asta.

Cuvintele lui o enervară. Nu se uită spre pat, în ciuda faptului că oboseala îşi spunea cuvântul.

El se lăsă pe spate, încrucişându-şi braţele la piept.

— Să mai pun o întrebare? Să grăbesc lucrurile?

Ea aprobă din cap. Încă una. Încă una şi va pune capăt acestui joc, care devenea din ce în ce mai periculos.

— Sunt o carte deschisă.

— Nu, Adelaide.

Numele ei. I-a spus pe nume!

— Nu eşti deloc ca o carte deschisă. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat jos?

Ea nu tresări. În schimb, îl fixă cu o privire rece.

— Ce e în cutie?

El ezită şi, deşi ei îi venea greu să creadă, el părea că-i va răspunde.

— Nimic care să te facă să dai bir cu fugiţii din camera asta.

— Nu ştiu ce vreţi să spui, zise ea. Şi eu nu am fugit de nicăieri.

El spuse pe un ton dezaprobator:

— Eu nu îţi dau indicii în schimbul minciunilor. Ceva în acea cârciumă te-a neliniştit, Adelaide Frampton. Şi nu pari genul de femeie care să se sperie uşor. Ce a fost?

Ea clătină din cap, căci nu putea să-i spună. Nu putea avea încredere în el. Trebuia să se gândească la Helene, la pericolul în care se afla aceasta, la faptul că ea trebuia să o protejeze. Nu avea încredere că el nu va sta în calea planului ei, dacă ar şti adevărul.

— Nu a fost nimic.

El se ridică brusc de pe scaun, revenind la locul lui de la uşă, stând cu spatele la ea. După câteva momente de linişte o întrebă:

— Eşti în pericol?

Bineînţeles că asta întrebase.

— Nu.

Se uită peste umăr.

— Dar vei fi?

— Din cauza a ceea ce am făcut noi ieri, acum sunt pe urmele mele câţiva Tauri Voinici, Excelenţă. Da, cred că aş putea fi din nou în pericol într-o zi.

El oftă frustrat din cauză că ea ocolea răspunsul, acceptă tacit faptul că ea nu avea de gând să-i spună cât de gravă era de fapt situaţia. Se întoarse cu faţa spre ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Îmi dai lumea peste cap!

Ea se simţi flatată, căci nimeni nu-i mai spusese asta vreodată.

— Şi mi se pare culmea, continuă el, că îţi imaginezi că eşti greu de găsit.

— Cum m-ai găsit aici?

— Am crezut că eu pun întrebările.

Ea mai puse o dată cutia pe masă.

— E rândul meu. Cum m-ai găsit în seara asta?

— Am căutat mai întâi în alte trei hanuri. Era al naibii de frig şi ploua al naibii de tare.

— Şi dacă nu eram aici? Ai fi renunţat?

— Nu, Adelaide, spuse el, nu aş fi renunţat.

Răspunsul lui o nelinişti. Clătină din cap ca şi cum ar fi putut să alunge senzaţia aceasta, să şteargă cuvintele lui din mintea ei.

— Din cauza cutiei şi a fratelui dumitale.

— Hmmm.

Deci, era doar parţial adevărat. Ca un cuvânt pe pergament, şters de ploaie.

— Şi de unde ai ştiut să mă găseşti în Covent Garden? La The Place?

Evită să numească acel loc „acasă” El nu avea nevoie să ştie prea multe. Adelaide nu voia ca el să ştie că ea locuia acolo, singură în apartamentul cu două camere, având drept companie doar vuietul tavernei de dedesubt.

— Crezi că eşti singura care are acces la informaţii?

Ea îl privi printre gene.

— Nu-mi place ca informaţiile despre mine să fie răspândite fără permisiune.

El ridică o sprânceană, uitându-se la dosarul de pe masă unde se aflau informaţiile despre fratele său, împărtăşite cu Lady Havistock.

— Ce ciudat! Noi, ceilalţi, ne bucurăm destul de mult de asta.

El nu se prefăcu că nu înţelege.

— Informaţiile pe care le am eu urmează să fie folosite împotriva oamenilor care merită asta.

— Fratele meu nu merită.

— Nu, nu merită.

Amândoi au fost surprinşi de acest răspuns.

— Când ţi-ai dat seama de asta?

— Ieri, la conacul Havistock.

Când îşi dăduse seama că Jack, Lord Carrington, se apucase să se bată pentru Taurii Voinici ca să o ţină pe Lady Helene în siguranţă. Era un om cumsecade care făcea tot ce putea să protejeze femeia pe care o iubea.

Cumsecade, la fel ca fratele lui.

— Şi totuşi, eşti pe urmele lor în continuare. Ca să rupi logodna.

„Nu din acest motiv”, gândi ea, dar spuse:

— Da.

— De ce?

Pentru că un om îngrozitor urmărea o fată nevinovată. Iar „Frumoasele” trebuiau să o ţină în siguranţă. Iar Spioana Relaţiilor Nedorite era cel mai bun instrument din arsenalul lor. Dar acestea erau secrete pe care ea nu avea voie să le spună. Singura variantă la care se gândise era:

— Pentru că fratele dumitale nu este cea mai importantă piesă din acest puzzle.

Trupul său deveni rigid şi o expresie serioasă i se aşeză pe chip, braţele lui fiind încrucişate la piept ca o armură, în timp ce se sprijinea cu spatele de uşă.

— Şi aici ne contrazicem.

Ea ridică bărbia, ţinându-se mândră, ignorând felul în care o afectaseră acele cuvinte simple, lipsite de furie şi pline de adevăr.

— Nu este nici prima şi nici ultima dată când mă voi afla în conflict cu bărbaţi puternici. Ar fi trebuit să se oprească acolo, căci el nu trebuia să ştie mai multe. Doar că ea adăugă: Mi-am petrecut o viaţă întreagă în dezacord cu bărbaţi puternici.

Ea se aştepta ca el să se certe cu ea, să-i spună că fratele lui era diferit, că el era diferit, că ei erau de încredere. Să o preseze să spună mai multe. Era un joc pe care îl cunoştea bine.

Vorbele lui totuşi nu urmară scenariul din mintea ei.

— Nu în noaptea aceasta.

Ea se încruntă.

— Ce?

— Mâine-dimineaţă începem din nou. În noaptea asta, nu ne mai contrazicem.

Imposibil.

— De ce nu?

— Pentru că suntem aici, în această cameră, împreună. Şi orice te-a neliniştit în tavernă, *oricine* te-a neliniştit... În noaptea asta... va trebui să treacă mai întâi de mine.

Dacă ei i s-ar fi dat înainte şansa să vină cu vreo zece variante ale răspunsului său, acesta nu ar fi fost pe listă. Dar nu putea să nege cât de mult îi plăcea promisiunea din acele cuvinte, o promisiune pe care nimeni nu i-o mai făcuse până atunci.

Promisiunea că o va proteja, nu din alt motiv decât pentru că putea să facă asta.

Bucuria înflori în inima ei, fără să fie chemată, nedorită. Cine era acest bărbat, până la urmă? Ce era acest joc?

— Nu sunt o domnişoară la ananghie.

— Nu te contrazic. Am văzut pumnalul pe care îl ţii legat de coapsă.

Arma în cauză se simţi parcă mai grea.

— Şi totuşi, stai de pază de parcă aş fi la ananghie.

Urmă încă o tăcere lungă, suficientă pentru ca Adelaide să se întrebe dacă terminaseră pentru noaptea asta, ca să se ridice şi să se ducă spre geanta ei, nerăbdătoare să îşi găsească o ocupaţie, sub privirea lui vigilentă.

— Tatălui meu îi plăceau puzzle-urile.

Aceste cinci cuvinte fură de ajuns pentru o revelaţie, fură un dar de la ducele de Clayborn, care, chiar şi atunci când vorbea despre dragoste, nu dezvăluia nimic din inima lui.

Ea stătu pe loc, uitându-se la el.

— El a făcut cutia!

Ducele nu era nevoit să răspundă, căci ea avea dreptate, iar asta explica o serie de lucruri, printre care de ce se aventurase ducele de Clayborn în South Lambeth, deghizat. Conţinutul cutiei avea o valoare care era mai presus de orice bogăţie. Era, aşa cum spusese el, un lucru privat.

— Şi mie îmi plac puzzle-urile, adăugă el, iar ea încuviinţă din nou din cap. El se depărtase de perete. De aceea te-am urmărit de la depozit până la docuri, până la Covent Garden. De aceea te-am urmărit până la acest han de la capătul pământului.

— Ei, haide, suntem la doar o zi de mers cu trăsura de Londra.

— Dar aici jucăm după alte reguli, nu-i aşa? Cuvintele lui erau liniştite, în timp el venea mai aproape. Am putea la fel de bine să fim pe cealaltă parte a planetei.

Ea începea să regrete că îl îndemnase să plece de la locul lui de lângă uşă, căci mişcările şi mersul său îi făceau inima să bată mai tare şi mai repede. Doar faptul că el era un pic mai aproape de ea îi dădea deja ameţeli. Ceea ce era o prostie, desigur.

Doar că îl vedea clar în faţa ei, înalt şi tonifiat – nu ca orice aristocrat pe care îl mai văzuse vreodată. Aristocraţii trebuiau să fie mai scunzi şi mai slabi şi mai înzorzonaţi. Trebuiau să fie sperioşi, laşi şi plângăcioşi. Se pare că nimeni nu-l informase pe ducele de Clayborn despre asta.

Ea îşi ţinea spatele drept şi se străduia din răsputeri să nu-şi dezvăluie fluturii din stomac.

— Îţi mai este foame? întrebă ea.

— Da. Totuşi, el nu se opri la masă, ci o ocoli, venind aproape de ea, pantalonii lui aproape atingând fusta ei.

Ea se ridică în picioare.

„Mâncarea! Mâncarea era o soluţie!” gândi ea şi apoi spuse cu voce tare:

— Legumele rumenite în cuptor sunt destul de…

— Am observat.

El îi tăie calea, punându-se fix în faţa ei. Şi apoi nu se mai mişcă.

Ea simţi un fior pe şirea spinării. De ce, Doamne?

— Mâncarea dumitale se răceşte.

— Îmi plac puzzle-urile, spuse el.

Ea schiţă un zâmbet.

— Dar nu puteţi mânca un puzzle.

El zâmbi ironic.

— Hmmm.

Sunetul acela o făcu să se înfierbânte. Adelaide trase adânc aer în piept…

El auzi asta, o sprânceană întunecată ridicându-se într-un arc perfect.

— Ţi-am promis că îţi voi da indicii despre cutie dacă îmi spui adevărul… şi cred că respiraţia… s-ar putea să fie cel mai sincer lucru din partea dumitale în noaptea asta.

Şi apoi el ridică mâna, îndreptând-o spre ea.

Ea rămase nemişcată, aşteptând atingerea lui, respiraţia ei devenind neregulată.

— Ce ai spus la parter? întrebă el, cu vocea lui groasă şi virilă. E cald aici?

Acelea erau cuvinte de cod. Adelaide avu sentimentul că şi acum tot cuvinte de cod erau, dar un altfel de cod,

unul pe care ea nu-l înţelegea.

— Chiar aşa este, continuă el. Eşti îmbujorată.

Degetele lui îi atinseră obrazul, iar ea simţi cum pielea îi luă foc.

— Uite cât de roşii sunt!

O atinse cu degetele de-a lungul maxilarului, de-a lungul liniei gâtului, până la lanţul de aur care atârna mereu în jurul gâtului ei, apoi mai jos, pe spate, sub ţesătura rochiei. Mâna lui zăbovi acolo, iar ea se întrebă dacă el va ridica lanţul, dacă va trage pandantivul de acolo de unde zăcea, ca un secret pe pielea ei.

Când atingerea lui se mută din nou, urmărind încă o dată lanţul, înapoi la baza gâtului, ea închise ochii, conştientă de felul în care inima îi bătea cu putere.

— Iar acesta… El desenă un mic cerc pe pielea ei, acolo unde pulsul ei se simţea cel mai tare, trădând-o. Acesta este cel mai sincer moment din noaptea asta.

Ochii ei se deschiseră, întâlnindu-i pe ai lui, care deja o priveau, aşteptând ca ea să se uite la el, strălucind de la cunoaşterea faptului că el trezise ceva în ea. *La naiba!*

El îşi retrase mâna. *La naiba!*

La naiba!

— Cutia nu are cheie, spuse el încet. Dacă o forţezi, se va bloca. Nu va exista nicio modalitate de a accesa informaţiile dinăuntru. Dar ţi-ai dat deja seama de asta.

Ea încuviinţă din cap, deşi abia se putea concentra să audă ce spunea el. Se întreba ce ar face el dacă ea i-ar apuca mâna şi i-ar pune-o din nou pe pielea ei.

— Se poate sparge, spuse ea, abia recunoscându-şi vocea, fiind rămasă aproape fără suflare. Un ciocan ar face treabă bună.

— Ai putea folosi ciocanul, spuse el.

„Este mai aproape acum? La urechea mea? Cuvintele acestea pot fi considerate o mângâiere?” gândi ea.

— Dar atunci conţinutul ar fi distrus, continuă el. Şi asta este *Inacceptabil.*

Adelaide tresări la auzul acestui cuvânt, rostit cu o siguranţă fermă şi parcă cu o ameninţare, ca şi cum el nu

avea de gând să permită acest lucru.

O vreme stătură tăcuţi şi nemişcaţi, până când Clayborn făcu un pas înapoi şi privi în altă parte, spre mâncare.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să…

Cum el ezită, Adelaide spuse:

— Nu a fost…

Dar nici ea nu putu să-şi găsească cuvintele pentru a-şi termina propria propoziţie, pentru că el interveni:

— A fost inacceptabil.

Cum putea un cuvânt rostit de două ori în doar câteva secunde să aibă sensuri atât de diferite?

— N-ar fi trebuit să te ating.

Dar ea îşi dorea asta.

— Cu siguranţă nu ar fi trebuit să te sărut ieri.

Ea strânse din dinţi şi se depărtă, punând distanţă între ei, urând scuzele lui. Se prefăcu că se uită prin geantă.

— Nu există niciun motiv să îţi ceri scuze pentru ieri.

El pufni în râs, deşi nu era amuzat.

— Aceasta este cea mai gravă dintre infracţiunile mele.

— Nu ştiu de ce, spuse ea. Nu m-ai sărutat.

— Ce?

El nu putea să-şi ascundă surpriza, ceea ce ei îi plăcea nespus.

— Nu m-ai sărutat.

— Ba da, insistă el.

— Nu m-ai sărutat.

— Domnişoară Frampton…

Ea *ura* faptul că el îi spunea aşa.

— Te asigur că am făcut-o, continuă el. Am fost acolo.

Ea se uită la el atunci şi, în alt moment, s-ar fi putut bucura de surpriza lui. Nu şi atunci, însă.

— Nu. Eu te-am sărutat. Asta e cu totul altceva. Prin urmare, nu trebuie să-ţi ceri scuze.

El scoase un sunet aspru.

— Tu…!

— Nu trebuie să te gândeşti la greşeala dumitale, asta vreau să vă spun, Excelenţă. Ea îl întrerupse, făcându-i semn cu mâna spre pat, apoi îi spuse, repede şi cu o lipsă de emoţie impusă: Acum sunt obosită, iar mâine va fi o zi lungă în care va trebui să-i prindem pe fratele dumitale şi pe Lady Helene. Ai prefera să dormi în pat sau pe scaun?

— Hmmm.

Ea se uită din nou la el, cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare.

— Pe scaun, spuse el.

Bineînţeles că alesese scaunul, doar era un gentleman veritabil, care îşi ceruse scuze pentru că o sărutase şi pentru că o atinsese, genul de gentleman pe care Adelaide nu-l suporta.

— Atunci, dacă nu te deranjează, vrei să ieşi din cameră ca să pot…

Făcu un semn cu mâna spre pat.

El se întoarse imediat cu faţa la uşă şi cu spatele la ea.

— Bineînţeles. Mă scuzi. Da. Desigur. Făcu câţiva paşi spre uşă şi apoi se opri, ca un câine de vânătoare ajuns la capătul lesei. Se uită înapoi. Numai că, dacă plec…

— Da?

— Nu eşti în siguranţă aici.

Adelaide nu se putu abţine să nu râdă.

El se încruntă.

— Ţi se pare amuzant?

— Mi se pare amuzant că mă consideri incapabilă să mă protejez singură.

Ca şi cum ea nu s-ar fi învăţat de mică să fie propriul ei salvator.

Fruntea lui se încruntă. Fără să mai spună ceva, plecă, închizând uşa. Adelaide se întoarse spre lavoarul din colţ, spunându-şi că totul era spre binele ei – scuzele lui, felul în care el fusese în mod clar oripilat de sărutul de pe docuri şi de faptul că o atinsese. El era un duce, la urma urmei, iar ea o hoaţă născută pe partea greşită a râului Tamisa.

Restul era doar o deghizare.

Luă săpunul şi pudra de dinţi din geantă, îşi scoase ochelarii şi se spălă rapid înainte să se dezbrace până la cămăşuţă. Traversând camera, luă dosarul de unde se afla, dar lăsă o lumânare aprinsă pe masă, umbrele luminii dansând pe suprafaţa netedă a cutiei de lemn.

Punând dosarul înapoi în geantă, îşi spuse că el îşi putea păstra secretele. Ea nu avea nevoie de ele.

Ceea ce era o minciună, desigur. Cu fiecare clipă petrecută cu ducele de Clayborn, îşi dorea să ştie şi mai multe despre el. Ceea ce era periculos, într-adevăr, pentru că asta o făcea să-l placă. Şi de la plăcere putea ajunge la dorinţa ca el să fie al ei.

Iar ducele de Clayborn nu avea cum să fie vreodată bărbatul lui Adelaide Frampton.

Dimineaţa, când se trezi, văzu cutia din lemn de stejar tot pe masă, lângă lumânarea stinsă. În cealaltă parte a camerei, ducele de Clayborn dormea pe scaunul… pe care îl mutase pentru a bloca uşa.

„Va trebui să treacă mai întâi de mine”, îşi aminti ea cuvintele lui.

Adelaide ignoră strânsoarea din piept pe care o simţi când îl văzu relaxat, cu mânecile suflecate, cu o parte din pielea lui sărutată de soare zărindu-se sub o pătură de lână cu care el se acoperise. Se îmbrăcă în linişte – anii de practică făcând acest lucru posibil –, minunându-se că el îşi lăsase secretele pe masă, că avusese încredere în ea.

Mare greşeală. O hoaţă se născuse să fure, nu-i aşa?

Adelaide plecă înainte ca el să se trezească, cu comoara lui în mână.

Capitolul 7

Ducele de Clayborn era într-o dispoziţie proastă.

Pe capra trăsurii, el stătea ghemuit din cauza frigului şi îşi trăsese borul pălăriei pe ochi. Strânse mai tare frâiele

şi înjură în vântul tăios care părea de decembrie, nu de sfârşit de octombrie.

Totuşi, nu vremea mohorâtă şi rece îi dăduse starea asta de spirit şi nici călătoria chinuitoare în trăsură, pe drumul plin de denivelări pe care roţile scârţâiau în timp ce soarele de după-amiază începea să apună.

Nu, fusese în starea asta – blestemând vremea şi drumurile şi vehiculele şi o creangă de stejar atârnată care era cât pe ce să-i smulgă capul şi o roată ruptă care îl făcuse să întârzie o oră întreagă cât trebuise să stea să o înlocuiască – de când se trezise în dimineaţa aceea, gârbovit în cea mai incomodă poziţie pe care o putea avea un corp în timpul somnului, pe un scaun tare, într-o cameră rece, la hanul Hawk and Hedgehog.

Sincer, starea lui de spirit ar fi putut supravieţui gâtului înţepenit.

Doar că Adelaide dispăruse.

Era imposibil, sau cel puţin aşa crezuse el când pusese scaunul la uşă în timp ce ea dormea. Când intrase în cameră, ea era deja în pat, doar o singură lumânare mai era aprinsă, luminându-i calea în timp ce el încercase să-şi facă un culcuş cât se putea de confortabil, deşi avea o pătură mică, un foc aproape stins şi un scaun incomod.

Când stinsese lumânarea şi încercase să doarmă şi el, îi fusese aproape imposibil, ştiind că nu ar fi trebuit să împartă camera cu o domnişoară necăsătorită.

În întuneric, îşi spusese că făcea asta ca să câştige întrecerea. Faptul că Adelaide nu putea să plece fără ca el să se trezească îl scutea de posibilitatea ca ea să i-o ia înainte. Se gândise că va ţine pasul cu ea de la început în a doua lor zi de călătorie, că va fi cu ochii pe ea încă din zori de zi şi nu o va pierde din nou.

Acesta era doar unul dintre cele două motive pentru care acceptase să stea în aceeaşi cameră cu ea. Celălalt era că voise să fie paznic la uşă, să o ştie în siguranţă.

Încercase să doarmă deja de câteva ore, făcând tot posibilul să rămână un gentleman, să evite să se gândească la ea, la trupul ei cald şi moale în singurul pat

din cameră, să nu se întrebe dacă ea îşi scosese rochia înainte să se urce în pat, dacă îşi desfăcuse părul roşcat, dacă acesta se răsfira pe cearşafuri aşa cum îşi imaginase el înainte, când nu ar fi trebuit să facă asta.

Făcuse o listă cu toate lucrurile la care nu trebuia să se gândească, dar asta nu-l ajutase să adoarmă. Ceasul din holul de afară marcase ora unsprezece, apoi miezul nopţii.

Când sună ora unu, el cedă în sfârşit, permiţându-şi să asculte ritmul lin şi uniform al somnului ei, să numere respiraţiile ei cum alţii numără oile ca să adoarmă. Era sigur că se va trezi înaintea ei.

În schimb, se trezise fără ea.

Ceea ce nu-l bucură deloc.

Înjură din nou, concentrându-se la drum, strunind caii ca să meargă mai repede, recunoscător că îl aşteptase o pereche rapidă şi puternică atunci când se oprise să schimbe caii – singurul lucru bun care i se întâmplase în acea zi, având în vedere că era în urma lui Adelaide în cursă şi nu avea nicio indicaţie despre cât de departe era ea în urmărirea fratelui său.

Clayborn făcuse tot ce putuse să o prindă, sărind de pe scaun de când deschisese ochii. Nu-i luase mult timp să descopere două lucruri – în primul rând, camera avea o ieşire secretă, o uşă perfect ascunsă după o tapiserie de pe o parte a patului, care ducea la un set de scări din spate ce dădeau direct în grajd. Ar fi trebuit să se aştepte la asta – Adelaide Frampton nu s-ar fi lăsat niciodată prinsă în capcană, ea care iubea atât de mult libertatea.

Şi, în al doilea rând, descoperise că ea luase cutia lui.

Se aplecă în faţă şi le spuse cailor un „Dii!” încurajator, sperând că vor fi motivaţi să reducă distanţa pe care ea o lăsase.

Ea plecase.

El avusese încredere în ea că nu-i va lua cutia, spunându-şi, în timp ce stătea în întuneric, că o va auzi dacă va veni după ea. Nu.

Asta era o prostie. De fapt, îşi spusese că ea va rămâne, iar cutia, în mâinile ei sau în ale lui, va fi mereu

aproape de el.

Dar Adelaide Frampton era în primul şi în primul rând o hoaţă… şi se furişase sub mantia nopţii, chiar înainte de răsărit, după spusele grăjdarului pe care îl chinuise cu întrebările la şase şi jumătate dimineaţa.

El nu era foarte departe în urma ei, iar o pereche de cai puternici putea face diferenţa.

Dar Clayborn ştia că nu trebuia să o subestimeze pe Adelaide şi, pe măsură ce soarele apunea şi frigul începea să muşte şi îşi amintea că în curând caii lui vor obosi, Clayborn pierdu controlul gândurilor sale – începuse să se gândească la lucrurile pe care îşi promisese să le ţină la distanţă.

Totul începu în mod inocent. Logica îi spunea că şi caii ei vor obosi, că şi ea va trebui să se oprească. Şi ea va fi tentată de mâncarea caldă şi de un pat moale…

Asta fusese greşeala lui, că-şi permisese să se gândească la ea într-un pat moale, la amintirea celorlalte părţi ale ei care erau moi, la respiraţia ei în timp ce dormea, la pielea obrazului ei când o atinsese cu o seară înainte, la pulsul ei pe care îl simţi, rapid şi ispititor, la buzele ei.

Şi la toate celelalte părţi pe care nu le explorase încă. O avalanşă de gânduri se prăbuşi peste el. Îşi imagină picioarele ei lungi, sânii plini, pielea de pe spate care tresărea la atingerea lui, suspinele pe care el i le-ar provoca, acel păr roşu ca focul pe care încă nu-l văzuse cum trebuie, dar pe care îl atinsese… şi era moale ca mătasea… şi era o tentaţie pură.

Apoi nu-şi mai imagină doar moliciune, ci o înlocui cu imagini în care ea îl strângea de păr, în care îl muşca de umăr, în care îi cerea să-i facă tot felul de lucruri.

Gemu, blestemându-şi frustrarea în timp ce lua o curbă, dorindu-şi să se gândească la orice altceva în afară de ea – la bătăile copitelor, zgomotul roţilor, scârţâitul arcurilor în frig.

După curbă, urmă din nou un drum drept. Se uită atent în depărtare şi se întrebă dacă nu cumva o chemase

în gând, pentru că acolo, la o sută de metri în faţă, era o trăsură care se deplasa cu viteză, dar nu cu o viteză atât de mare încât el să nu o poată prinde din urmă.

„O voi prinde!” îşi spuse el.

Şi ea era în trăsură! Nu se îndoise nicio clipă.

Era ca şi cum ea l-ar fi chemat.

Se simţi triumfător, înfierbântat şi răsplătit în sfârşit pentru efortul său, aşa că struni caii, stimulându-i să meargă înainte cu un singur scop – să reducă distanţa dintre ei. Femeia asta voia o cursă? El i-o va oferi. Şi când va câştiga… îşi va revendica premiul.

O sută de metri deveniră cincizeci, apoi douăzeci şi cinci. Se îndepărtă în laterala ei, lăsând o distanţă între trăsuri, în timp ce se pregătea să vină în dreapta ei. Vru să strige – să-şi anunţe prezenţa pentru ca ea să nu fie tulburată de sosirea lui, dar înainte să poată face asta, ea se întoarse şi se uită peste umăr, fără nicio urmă de surprindere pe chip.

Ea ştia că el era acolo.

Sprâncenele i se ridicară şi îi strigă:

— Ai venit să ne în trecem, aşa cum mi-ai promis?

El fu cuprins de un val de plăcere la auzul acestei provocări.

— Am fi putut să ne întrecem mai devreme, dacă nu ai fi plecat pe furiş!

Ea îi zâmbi ştrengăreşte, un zâmbet mai natural decât oricare altul pe care îl mai văzuse la ea înainte, unul plin de viaţă, sincer şi atât de frumos încât îi făcu inima să bată cu putere.

— Nu m-a lăsat inima să te trezesc, duce… păreai că dormi atât de bine!

Auzind aceste cuvinte, el îşi întoarse atenţia spre drum, verificând mersul cailor şi ascunzându-şi zâmbetul.

— În seara asta, am de gând să ajung primul şi să câştig patul disponibil!

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— O cursă adevărată, atunci! Până la următorul han!

Privirea lui alunecă spre ea. Strălucirea din ochii ei era

vizibilă chiar şi în spatele ochelarilor, rozul din obraji, zâmbetul ei larg ca un cadou, mâinile ei înmănuşate, apucând frâiele întinse. Purta un palton, dar vântul îi suflase fusta largă deasupra ţinutei de călătorie, de un verde bogat, culoarea primăverii, ţesătura mulată pe trunchiul şi picioarele ei.

Îi trecu prin cap că se va lua la întrecere cu ea oriunde ar vrea ea să meargă. Ignorând gândul, strigă la cai, îndemnându-i să meargă mai repede. Nerăbdător să câştige… nu doar pentru premiu, sau pentru a se putea lăuda cu el, ci pentru a-i arăta ei că poate.

Să câştige cursa… şi admiraţia ei.

Ea nu avea de gând să-l lase să câştige. Bine; el voia acest joc. Când fusese ultima dată când făcuse el aşa ceva? Avusese vreodată parte de o asemenea aventură?

Ea se aplecă în faţă, strângând puternic frâiele, cu paltonul fluturând în spatele ei, fusta mulându-se pe coapsele ei puternice. El era aproape la egalitate cu ea acum, fără să se poată abţine să nu o verifice într-un du-te-vino constant – drumul, trăsura ei, din nou drumul.

În faţă, un copac se înclina în calea lor, cu o creangă cu frunze foarte joasă pe partea lui Adelaide. Amândoi o văzură, iar el îi strigă să fie atentă.

Nu era nevoie să facă asta. Ea se îndreptă de spate, apoi se aplecă, ferindu-se, trecând cu uşurinţă de creangă, şi ieşi zâmbind, neatinsă ca un vizitiu roman. Îşi ajustă ochelarii şi îi aruncă un zâmbet, plină de mândrie şi aroganţă.

Ar putea să o privească pe această femeie întrecându-se cu trăsura la nesfârşit.

Gândul abia îi trecuse prin minte când o rafală de vânt străbătu drumul, rece şi vioaie şi suficient de puternică încât să îi smulgă tinerei pălăria de pe cap. Adelaide întinse mâna după ea cu un „O!”, dar aceasta dispăruse deja în tufişurile de pe marginea drumului, urmată de râsul ei, vesel şi frumos.

Pentru o clipă, instinctul lui preluă controlul şi îl făcu să încetinească caii, ca să se oprească şi să recupereze

pălăria, ca să i-o dea înapoi ca pe un premiu la un turnir. Voise să se oprească, voise să fie un gentleman.

Doar că pălăria nu era tot ce tulburase vântul.

Părul ei se desfăcuse, un nor sălbatic de mătase şi foc.

Şi el uită de toate, pentru că nu-şi putea întoarce privirea de la părul ei, în sfârşit liber, fluturând în jurul ei într-o rafală care sfida gravitaţia, lung şi bogat şi de un roşu intens şi mult mai frumos decât îşi imaginase.

Această femeie, pe care oricum el o remarcase din momentul în care se cunoscuseră, era acum cu adevărat imposibil de ignorat.

Motiv pentru care el nu văzu denivelarea drumului.

— Clayborn! strigă ea, uitându-se la el, îngrijorată în spatele ochelarilor cu rame metalice. Atenţie la drum!

Era prea târziu. Roţile trăsurii loviră dâmbul înainte ca el să poată face ceva să-l evite, chiar dacă reacţionase rapid şi cu abilitate, trăgând cu putere de frâie, încordându-şi picioarele pe capră, ştia că era prea puţin şi prea târziu. Trăsura se înclină, auzindu-se un pocnet puternic. Fusese o greşeală făcută după o călătorie deja anevoioasă. Apoi, trăsura se înclină şi mai mult, şi mai periculos. Nu avea ce să mai facă.

Văzând că trăsura lui Adelaide nu era în pericol să se izbească de a lui, dădu drumul la frâie şi sări.

În aer, se aplecă şi se rostogoli încercând din răsputeri să nu-şi rupă nimic, dar când ateriză în şanţul de pe marginea drumului, cu respiraţia tăiată, era destul de sigur că nu era întreg. Se lăsa noaptea şi el era într-o astfel de situaţie.

Cu toate acestea, zgomotul făcut de trăsura care se răsturnase şi sunetele sălbatice ale celor doi cai, pe bună dreptate îngroziţi, care încercau să tragă o trăsură răsturnată, îl făcură să se mobilizeze rapid şi să se ridice, verificându-şi picioarele şi braţele şi constatând că avusese mai mult noroc decât merita.

Cumva însă, nu prea se bucură de această descoperire. Trăsura sa era distrusă, caii panicaţi şi corpul

era plin de vânătăi.

Ca să nu mai vorbim de mândria lui şifonată.

— Clayborn!

El tresări la aceste cuvinte când o văzu pe Adelaide, care îşi oprise propria trăsură ca să vadă starea lui.

— Eşti bine?

— Sunt bine.

Apropiindu-se de trăsură, el îi făcu un semn cu mâna, fără să vrea să dea ochii cu ea. Se duse să calmeze caii, dezlegând animalele cât putu de repede şi descoperind că, în mod miraculos, erau nevătămate.

— Nu eşti bine! spuse ea. Ai fi putut fi ucis!

— Totuşi, nu am fost, spuse el, încercând să se calmeze în timp ce ducea caii spre un copac din apropiere.

Se întoarse şi se puse în genunchi lângă trăsură, ca să analizeze ce mai rămăsese din ea. Era răsturnată pe o parte, pe jumătate în şanţul de pe marginea drumului.

— Când ai sărit… continuă ea, venind să se aşeze lângă el, fără să ştie că el nu mai putea suporta ruşinea. Doamne, am crezut că eşti…

Un nod i se puse în gât.

El ridică privirea spre ea. Era îngrijorată pentru el?

— Credeam că ai…

Nu-i plăcea ceea ce vedea în ochii ei.

— Adelaide, spuse el, ferm. Uită-te la mine!

Ea se uită, privindu-l fix, iar el se pierdu un moment în ochii ei căprui.

— Sunt aici.

Ea încuviinţă în timp ce el scormonea printre resturile trăsurii ca să-şi recupereze bagajele. Ceea ce durase mai mult decât şi-ar fi dorit, trebuind să caute printre bucăţi – cam atât i-a fost „celui mai bun mijloc de transport pentru un domn modern”, aşa cum îi promisese vânzătorul. Se dezmembrase ca o jucărie de copii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar el rămase locului pentru câteva clipe.

„Tu eşti de vină. Nu puteam să-mi iau ochii de la tine”, gândi el.

Chiar şi atunci se holba la ea, neînvăţându-şi lecţia.

— Se pare că ai câştigat cursa, spuse el. De ce nu mergi mai departe să-ţi revendici premiul?

O cameră numai a ei. Un pat moale.

Nu! Nu trebuia să se mai gândească la ea în pat!

— Ce? Nu te las aici!

El o ignoră în timp ce îşi continua căutarea, dorind ca ea să facă ceea ce îi cerea. Găsindu-şi în sfârşit geanta, se îndepărtă de trăsură.

— Nu e nevoie să-ţi pierzi timpul pe aici.

Ea se încruntă. Soarele care apunea îi dădea pielii ei reflexe portocalii.

— Ai neapărat nevoie de mine aici. Cine altcineva te va duce la cel mai apropiat han? Făcu o pauză. Cine altcineva te va duce la fratele tău?

— Deci acum suntem o echipă? întrebă el.

O pauză, apoi ea spuse:

— Poate, dar eu voi conduce trăsura. Nu se poate avea încredere în tine.

El deveni rigid.

— Acel accident nu a avut nimic de-a face cu îndemânarea mea pe capră.

— Nu?

— Nu.

— Atunci, ce?

— Am fost distras.

Atât îşi permise să spună.

— De ce?

„De părul tău”, gândi el, dar spuse cu voce tare:

— De pălăria ta.

Ceva sclipi în ochii ei.

— De… pălăria mea.

— Într-adevăr. Ai pierdut-o.

Doamne! Părea un idiot!

— Eu mi-am pierdut pălăria, iar tu ţi-ai pierdut trăsura!

— Este o caleaşcă, vru el să clarifice, sperând că astfel va schimba subiectul, dar în schimb sunase pompos.

— Şi asta are vreo legătură cu pălăria mea?

Era cumva cinică?

— Nu văd nimic amuzant în această situaţie, domnişoară Frampton.

Era cinică, fără îndoială. El se încruntă.

— Spun că ar trebui să pleci… începu el, dar îşi întoarse faţa ca să nu arate tot ce gândea.

Încremeni când se uită la cai. Pe lângă ei erau doi bărbaţi, unul alb, unul de culoare, amândoi mari cât nişte case, care nu se sinchiseau că fuseseră văzuţi de Clayborn.

— Hei! strigă el, împingând-o pe Adelaide într-o parte, lăsându-şi geanta şi îndreptându-se spre ei. Plecaţi de acolo!

Nu se opriră.

La naiba! Îl durea tot corpul şi trebuia să se lupte cu oamenii ăştia.

— Clayborn… începu Adelaide chiar în momentul în care o voce de femeie se auzi din umbră.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău!

El se întoarse şi văzu o femeie micuţă ieşind din tufişuri, cu ochii negri sclipitori şi un zâmbet luminos pe faţa ei măslinie. Într-o mână, ţinea un frumos pistol argintiu, care strălucea ca focul în soarele de la apus.

— Ce naiba?

Se duse imediat înapoi spre Adelaide, punându-se între ea şi armă. Mai întâi îşi pierduse trăsura din cauza ei, acum urma să-şi piardă şi viaţa.

Femeia cu pistolul nu ezită.

— Te-am luat prin surprindere, nu-i aşa?

El clipi.

— Cine eşti?

— Asta nu este important. Ceea ce este important este că eşti ducele de Clayborn şi se pare că ai căzut în şanţ, nu-i aşa?

El se încruntă.

— De unde ştii cine sunt eu?

— Blazonul este pe exteriorul… Ea flutură o mână în direcţia fostului său mijloc de transport. Chiar ar trebui să ai

roţi mai bune pentru aceste drumuri, Excelenţă.

Înainte ca el să poată răspunde la cuvintele ei ironice, ea adăugă:

— Nu i-ai spus asta, Addie?

Bineînţeles că o cunoştea pe Adelaide. Probabil că aveau o partidă săptămânală de whist în timpul căreia discutau care dintre marile case din Surrey avea cea mai uşor de furat argintărie.

— Sincer, nu i-am spus, răspunse Adelaide simplu, ca şi cum discutau la un ceai. Suntem într-o competiţie.

Nou-venita zâmbi.

— Ei bine, veşti bune! Se pare că ai câştigat. Acum, duce, pari un tip cumsecade, iar Adelaide nu ţi-a făcut felul, ceea ce înseamnă că probabil eşti un tip cumsecade – oameni greu de găsit. Ce-ai zice dacă aş lua geanta, caii şi orice altceva mai ai prin punga cu bani şi te-aş lăsa în plata Domnului?

Sprâncenele lui se ridicară.

— Eşti un hoţ de drumul mare, bineînţeles.

Ea îl dezaprobă:

— *Hoaţă* de drumul mare. Flutură pistolul în direcţia lui. Goleşte-ţi buzunarele, te rog.

El întinse larg mâinile.

— Şi dacă ţi-aş spune că prietena ta m-a jefuit aseară? Că mi-a furat punga cu bani chiar de sub nasul meu?

— Ar şti că minţi, spuse Adelaide din spatele lui. Nu i-am luat banii. Cel puţin, nu pe toţi.

— Te-ai înmuiat, nu-i aşa? întrebă femeia.

Clayborn îi aruncă o privire lui Adelaide şi îi spuse cu mustrarea unui duce:

— Să înţeleg că lucrezi cu aceşti oameni de treabă?

Hoaţa de drumul mare chicoti.

— Nu pare să ne considere de treabă.

— O, nu te supăra, el crede că majoritatea oamenilor nu sunt de treabă, spuse Adelaide cu dezinvoltură, apoi făcu un semn spre pistolul femeii mai scunde. Deşi probabil că arma nu te ajută să pari astfel.

— O spui ca şi cum nu ai avea o armă la fel de mortală asupra ta.

El se uită la Adelaide.

— Să nu-mi spui că ai şi tu un pistol.

Ea clătină din cap, dar nu se uită la el, ci se uită la trăsura distrusă.

— Nu-mi plac armele. De cele mai multe ori ele aduc mai multe probleme decât beneficii. Lucia, ţi-l prezint pe ducele de Clayborn. Clayborn, fă cunoştinţă cu Lucia. Făcu un semn cu mâna în direcţia celor două brute care aduceau acum caii lui Clayborn spre ei. Şi aceştia sunt Tobias şi Rufus.

Bărbaţii îşi înclinară pălăriile în semn de salut, ca şi cum tot ceea ce se întâmpla era politicos şi cinstit.

— Ha-ha-ha, râse hoaţa. Este doar un spectacol. Noi nu am vrut să vărsăm sânge. Pur şi simplu ne făceam treaba.

— Şi ce treabă aveţi? întrebă Clayborn.

Lucia îi întoarse un zâmbet strălucitor.

— Redistribuirea bogăţiei.

„Bineînţeles că da!” îşi spuse ducele în sinea lui.

Lucia îi ridică geanta în aer.

— Aceasta este încuiată, ceea ce îmi spune că înăuntru este ceva ce merită furat.

— Probabil că este, spuse Adelaide. Ducii nu călătoresc cu mâna goală.

— Ce spui, duce? Lucia intră în joc. Este un lingou de aur sau ceva înăuntru? Se uită la Adelaide. Nu cumva ai cheile la tine?

— Bineînţeles că am cheile la mine, spuse Adelaide. Dar geanta asta nu e de furat, Lucia.

Lucia ridică o sprânceană.

— El e sub protecţia Ducesei?

Adelaide ridică din umeri.

Lucia ridică ambele sprâncene.

— E sub protecţia *ta?*

Clayborn se săturase deja să se vorbească despre el ca şi cum nu ar fi fost acolo, ba chiar ca şi cum ar fi fost un

copil care avea nevoie de o guvernantă.

— Nu am nevoie de *protecţia* nimănui.

— Eşti sigur? întrebă Lucia. Băieţii mei ar putea cu uşurinţă să te jefuiască.

— Sunt perfect capabil să lupt, spuse Clayborn, ignorând durerea din umărul pe care căzuse când sărise din trăsură. Am făcut box timp de şase ani la şcoală.

— Nu mai spune? Lucia îl privi curioasă. Şase ani de box la şcoală?

Adelaide îl privi neîncrezătoare.

— Şi ai un nas atât de drept ca dovadă!

Clayborn îi aruncă o privire.

— Poate că am un nas drept pentru că nu mi-am făcut un obicei din a pierde.

— Mai degrabă nimeni nu şi-a permis să-i rupă nasul unui duce, dar crede în orice te ajută să dormi bine noaptea, Excelenţă.

Înainte ca el să poată spune mai multe, Adelaide se uită la Lucia şi făcu un semn spre trăsură.

— Nu poate fi reparată, nu-i aşa?

— În acest moment, este praf şi pulbere. Asta primeşte ducele tău pentru că a venit atât de departe în nord cu o trăsură făcută pentru plimbări prin Hyde Park.

— Nu-i ducele meu, spuse Adelaide.

Era adevărat, dar lui nu-i plăcea cât de repede o spusese, ca şi cum abia aştepta să scape de el.

Ea nu-l privi şi se duse să privească partea din spate a fostei trăsuri, ghemuindu-se, întinzând o mână în lamelele sparte, căutând ceva.

— Iar nu ne înţelegem?

Ea nu se uită la el.

— Ne-am înţeles noi vreodată?

El credea că nu. Dar fuseseră momente – noaptea trecută, astăzi când se întrecuseră, pe docuri când se sărutaseră – când părea că exista o altă cale.

— Şi totuşi, rămâi cu mine în loc să mă laşi… să mă laşi singur în ceea ce are să urmeze.

— Puţină recunoştinţă nu ar strica, Excelenţă, având

în vedere ce ţi-ar fi făcut Lucia şi băieţii ei.

Ea se întoarse şi le zâmbi celor două brute care se apropiau. Bărbaţii masivi îi întoarseră zâmbetul, ca şi cum toţi erau la un bâlci de sărbători, nu în jurul unei trăsuri distruse, pe marginea drumului.

Clayborn strânse din dinţi când văzu familiaritatea dintre cei trei. Nu voia ca ea să zâmbească altor oameni. Voia ca ea să-i zâmbească *doar lui,* la naiba!

Nu conta că ultima dată când ea o făcuse, el fusese atât de orbit încât răsturnase o trăsură.

Nu. Ba conta. Femeia asta îi făcea numai probleme.

Clayborn se îndreptă de spate şi o privi de sus.

— Nu am nevoie de protecţia ta, domnişoară Frampton.

Nimeni nu mai schiţă niciun gest. Tobias şi Rufus încremeniseră. Lucia îşi ridică privirea de la geanta în care scotocea, una dintre genţile lui descuiate.

— Bineînţeles că nu ai nevoie. Erai perfect în regulă aici, cu caleaşca răsturnată într-un şanţ, spuse Adelaide, scoţând un felinar dintre resturile trăsurii.

La naiba, ar fi putut să facă el asta.

Îi dăduse felinarul.

— Lasă-mă să-ţi spun clar, duce. Pe lista persoanelor pe care sunt interesată să le protejez, tu eşti pe ultimul loc. Dar ultimul lucru de care am nevoie este ca Lady Havistock să spună la jumătate din societate că Spioana Relaţiilor Nedorite este motivul pentru care ducele de Clayborn zace mort într-un şanţ. Ar fi extrem de rău pentru afacerile mele.

— Şi eu care mă gândeam că ţi-ar fi fost dor de mine dacă aş fi fost mort, zise el, băgând mâna în buzunar pentru a lua un chibrit şi a aprinde felinarul.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Cuvintele ei erau pline de frustrare şi încă ceva ce lui nu-i plăcea.

Încă o dată, se simţea ca un măgar.

— Adelaide!

Ea se uită în altă parte.

— Data viitoare când te decizi să te întreci cu cineva

prin Marea Britanie, ar trebui să alegi roţi mai bune.

Se aşternu o tăcere lungă între ei, o tăcere grea şi incomodă, iar Clayborn nu fusese niciodată mai recunoscător unui hoţ de drumul mare – unei hoaţe – decât atunci când Lucia interveni:

— Ar trebui să ştii, duce, că fratele tău a trecut pe aici acum şase ore. Avea o fată frumoasă cu el şi se priveau unul pe altul ca şi cum nu ar fi existat nimic altceva pe lume pentru ei. Îi aruncă o privire fermă. Este mai chipeş decât tine.

— Este cu zece ani mai tânăr decât mine.

— Probabil că e din cauza nasului rupt, adăugă Adelaide.

Lucia se întoarse, privind drumul întunecat în bezna nopţii în care doar felinarul de la trăsură se vedea.

Clayborn îi aruncă lui Adelaide o privire.

— Nu te îngrijora. Ţinând cont de conflictul cu Taurii Voinici şi norocul meu atunci când sunt lângă tine, mă aştept ca nasul meu să fie rupt în scurt timp.

Lucia ridică o mână.

— Şşşt!

El tăcu şi auzi un zgomot în depărtare.

— Un călăreţ singur, spuse Lucia încet, fără să-şi întoarcă privirea din întuneric. Vine în viteză. Ar fi bine să-ţi ascunzi nobilul arţăgos.

— Nu este nobilul meu, spuse Adelaide încet, mişcându-se deja, trăgându-l ca să se ghemuiască jos, în spatele trăsurii distruse, şi întinzând mâna după pumnalul din cizmă.

Clayborn încercă să se opună.

— Nu am nevoie să mă ascund.

— Dar nu ai nevoie nici să fii văzut, mai ales cu trăsura făcută bucăţi, spuse Adelaide, trăgându-l după ea.

El se lăsă tras lângă ea, ignorând durerea provocată de lovitura la umăr, în timp ce îşi strecura mâna în buzunar, scoţând un pumnal, care strălucea ascuţit şi ameninţător în lumină.

— Impresionant! spuse ea încet.

— Ar trebui să mă simt jignit. Credeai că eşti singura care are un pumnal?

Ea se uita printre resturile trăsurii, fiind suficient de aproape ca el să o atingă. Dacă s-ar fi întors spre el, ar fi fost suficient de aproape încât să facă mai mult decât atât, să o sărute. Când ea răspunse, abia dacă se auzeau cuvintele ei:

— Destul de drăguţ pumnalul, duce... dar poţi şi să-l foloseşti?

El îşi încleştă maxilarul, dar nu răspunse, căci călăreţul se apropia, încetinind pentru a observa trăsura distrusă.

Tobias şi Rufus stăteau în faţă, plasându-se între vehicul şi Lucia, fiind doi paznici masivi. Clayborn era încordat, urând faptul că se ascundea ca un copil. Poate că era un aristocrat, dar nu avea nevoie de protecţie. El o proteja pe ea, la naiba!

Se gândi să se ridice în picioare, să se întoarcă şi să-l înfrunte pe călăreţ. Dar, în momentul în care acesta intrase în raza lor vizuală – un bărbat alb, înalt, de aproape 30 de ani, cu mantia grea pe umeri, cu şapca trasă pe frunte – totul se schimbă. Adelaide împietri, gâfâitul ei uşor atrăgându-i toată atenţia.

Ea îl recunoscuse pe bărbat şi se vedea că nu-l simpatiza.

Ceea ce îl făcu şi pe Clayborn să-l dispreţuiască.

Îl privi fix pe om, memorându-i chipul de nevăstuică în timp ce bărbatul îşi atinse cozorocul.

— Ghinion!

Nimeni din cei trei nu se mişcă, dar Lucia spuse:

— Sau noroc pentru noi.

Călăreţul râse – prea tare – şi inspectă trăsura, cu privirea îndreptată direct spre locul unde se ascundeau ei. Nu-i putea vedea, Clayborn ştia asta prea bine, dar mâna lui Adelaide se strânse într-un pumn.

Nici asta nu-i plăcea. Fără să stea pe gânduri, puse mâna lui peste mâna ei. O simţi cum tremură şi cât de agitată era.

Asta *chiar* nu-i plăcea.

Ea lăsă mâna moale şi el o luă de mână, o strânse puternic, dorindu-şi să nu fi purtat mănuşi. O privea, aşteptând ca ea să se uite la el. Ea nu făcu asta, dar îi strânse şi ea mâna, iar el fu recunoscător pentru acel gest – pentru dovada infinitezimală că ea avea încredere în el… cel puţin mai multă decât avea încredere în nou-venit.

— Niciunul dintre voi nu arată ca un duce, sublinie bărbatul.

Clayborn strânse din dinţi. Bărbatul acela recunoscuse blazonul.

— Oricum. Ce-am găsit, al meu să fie, spuse Lucia, îndrăzneaţă şi ingenioasă. Această pradă este a noastră! Puteţi trece mai departe!

O pauză, în timp ce călăreţul se gândea la următoarea mişcare – o nebunie, având în vedere că Rufus şi Tobias erau mari cât nişte case. Totuşi, pentru câteva clipe, toată lumea îşi ţinu respiraţia.

În cele din urmă, bărbatul plecă, iar Clayborn aşteptă ca Adelaide să răsufle uşurată, ca să poată face şi el acelaşi lucru. Când ea se ridică, el o urmă, dorinţa de a o şti în siguranţă copleşindu-l.

— Adelaide…

Ea clătină din cap, auzind întrebarea pe care el voia să o pună înainte ca aceasta să fie rostită. Răspunsul ei a fost tăios.

— Nu!

Lucia veni spre ei înainte ca el să poată întreba numele bărbatului şi să insiste asupra identităţii lui.

— Lasă-l pe Rufus să te ducă la hanul Hen, spuse hoaţa.

Adelaide îşi ajustă ochelarii.

— Nu este necesar. Trăsura mea este la cinci minute de aici.

Lucia părea că are ceva de spus, privirea ei urmărindu-l pe Clayborn şi coborând până la mâinile lor, unde degetele le rămăseseră întrepătrunse.

Atunci Adelaide îi dădu drumul ca şi cum ar fi fost

arsă, iar lui îi veni să înjure. Toată noaptea îi scăpa din mână.

Lucia se uită din nou la el.

— Şi lordul Şase-Ani-La-Şcoala-De-Box este garda ta de corp?

— Când am avut eu nevoie de o gardă de corp?

Cealaltă femeie pufni în râs.

— Nu ai fetele cu tine în seara asta, Adelaide Frampton. Se uită spre Clayborn. S-ar putea ca el să fie cea mai bună opţiune a ta.

El rezistă impulsului de a-i enumera pe cei trei Tauri Voinici pe care îi pusese la pământ cu trei zile în urmă.

— Cât costă să dispară trăsura asta? întrebă Clayborn.

Lucia îl privi o clipă.

— Şi blazonul?

— Mai ales blazonul.

Ea zâmbi larg.

— Cinci lire pentru trăsură. Încă zece pentru blazon.

O avere.

— Presupun că am parte de cele mai bune servicii.

— Doar ce e mai bun pentru dumneata, Excelenţă.

El băgă mâna în buzunar pentru a o plăti pe Lucia.

— Iau eu caii. Şi geanta mea.

Ea îi înmână geanta, bucuroasă.

— Oricum, ce să fac eu cu un sac de lavaliere şi nişte săpun de bărbierit?

El se întoarse spre Adelaide.

— Cât de departe este hanul?

Era sigur că ea ar fi ştiut exact unde se termina cursa lor. Era sigur, de asemenea, că oamenii de acolo o vor primi cu braţele deschise.

— Treizeci de minute.

El aprobă din cap, abţinându-se să nu-şi arate nemulţumirea. Avea nevoie de o baie şi de un pat şi, eventual, de un ac şi aţă să cârpească haina distrusă de căzătură. Nu mai voia să rămână încă o oră pe aceste drumuri. Dar nu avea de gând să le dea celor patru satisfacţia de a-i vedea slăbiciunea.

— Presupun că este plin de oameni bine plătiţi de ducesa de Trevescan şi plin de pasaje secrete pentru a scăpa?

De data asta, ea se arătă un pic supărată.

— Excelent! continuă el. Mă voi simţi ca acasă. Ca să nu mai spun că voi fi pregătit pentru orice va urma.

După ce se săturase de această şicanare, se întoarse spre Lucia cu o mişcare rapidă a capului.

— A fost o plăcere să te cunosc, domnişoară Lucia.

Ea ridică sprâncenele şi îi zâmbi amuzată.

— Orice prieten al lui Adelaide…

— Nu este prietenul meu! protestă Adelaide.

— Categoric nu, o aprobă Clayborn. Suntem la cuţite.

— Poftim, vezi? zise Adelaide.

— Eu sunt pur şi simplu omul pe care ea s-a întors să-l salveze când ar fi putut să dispară în noapte şi să câştige întrecerea.

Adelaide rămase cu gura căscată, iar el, dacă nu ar fi avut dureri, s-ar fi bucurat mai mult.

— Asta nu e…

Ţinând minte scena ca să se gândească la ea mai târziu, el îşi ridică geanta pe umăr şi se uită la bărbaţii aflaţi la distanţă.

— Voi doi! Vă mulţumesc că nu mi-aţi furat caii!

Tobias îşi înclină pălăria.

După ce lămuri şi asta, Clayborn se uită la Adelaide.

— Hai în trăsura ta, dacă aşa vrei, domnişoară Frampton.

Un timp se lăsă liniştea şi toată lumea îşi dădu seama că ducele de Clayborn preluase controlul.

— Voi fi sinceră… începu Lucia.

— Aş prefera să nu, i-o tăie Adelaide.

— S-ar putea ca el să fie primul duce care mi s-a părut vreodată simpatic.

Capitolul 8

Treizeci de minute mai târziu, intrară în hanul Hungry Hen şi descoperiră o tavernă plină de oameni şi o altă femeie ca proprietară. Mary Bright nu era la fel de prietenoasă ca Gwen, dar umplu o halbă înaltă, pregăti un pat minunat şi păstră cu grijă mesajele pentru Adelaide şi pentru alţii care se îndreptau spre nord. Când Adelaide şi Clayborn sosiră, ea le puse pe tejghea un astfel de mesaj.

Mary era o nouă membră a reţelei „Frumoase şi diabolice”, deoarece moştenise de curând conducerea hanului Hungry Hen de la mătuşa ei, o veche colaboratoare a Ducesei. Dar ştia să acţioneze repede când Adelaide se prezentă, ducându-se să aducă cheia de la camera rezervată pentru Frumoase.

Drumul fusese liniştit, Adelaide rememorând evenimentele din după-amiaza aceea, plăcerea cursei lor, teroarea de a vedea cum trăsura lui Clayborn se răsturnase.

Nu pentru că el ar fi putut să moară, bineînţeles. El putea să facă tot ce dorea. Ea îşi spunea că nu-l simpatiza mai mult decât înainte pe acest bărbat chipeş care era din ce în ce mai puţin aristocratul tipic pe care îl crezuse, negociind cu hoaţele de drumul mare şi dormind pe scaun, lângă uşă, hrănit de instinctul sălbatic de a o ţine în siguranţă.

Mâna lui în mâna ei, degetele lui împletite cu ale ei…

I se mai întâmplase vreodată aşa ceva? Se mai simţise vreodată atât de protejată?

Bineînţeles că nu, ceea ce nu era o problemă. Era perfect capabilă să se protejeze singură. Oricum, el era cel care avea nevoie de protecţie. Păi, dacă nu ar fi fost ea acolo, el ar fi fost jefuit de Lucia şi de oamenii ei, sau mai rău, de Danny Stoke, omul de încredere al lui Alfie Trumbull, care începuse să o caute din prima noapte care urmă furtului ei din depozitul Taurilor Voinici, şi care încă o mai căuta aici, în drumul spre Scoţia.

Ceea ce însemna că Taurii Voinici erau implicaţi, iar ea trebuia să stea ascunsă.

Fusese uşor surprinsă că Alfie îl trimisese pe Danny în afara Londrei pentru a o găsi. Adelaide nu obişnuia să părăsească oraşul, iar când s-ar fi întors, nu ar fi fost imposibil de găsit. Dar faptul că era vânată aici, la două zile la nord de oraş, însemna unul din două lucruri: ori furase ceva extrem de valoros, ori Alfie Trumbull era furios.

După felul în care Danny se uitase la acea trăsură – după felul în care privirea lui trecuse peste blazonul ducelui de Clayborn, ca o vulpe flămândă la coteţ –, avea sentimentul că era vorba de amândouă. Şi, în timp ce majoritatea Taurilor Voinici erau nişte bătăuşi cu creierul mic, Danny era diferit. Danny era mâna dreaptă a tatălui ei, şi pe bună dreptate. El ştia ce face, iar acum era mult prea aproape de ea decât şi-ar fi dorit.

Alungă acest gând, îşi strecură degetul sub sigiliul de ceară şi citi mesajul scurt din interior, uimită, ca întotdeauna. Muritorii de rând aveau nevoie de odihnă, dar Ducesa folosea o vastă reţea de mesageri care păreau să nu aibă nevoie de aşa ceva. Combinată cu vasta reţea de taverne şi hanuri administrată de Mithra Singh, nu exista niciun loc pe insula britanică la care Frumoasele să nu poată avea acces în patruzeci şi opt de ore.

Adelaide închise plicul. Helene şi Jack erau în siguranţă. Deocamdată.

— Despre fratele meu, presupun?

— La o oră spre nord, spuse ea. Chiar şi cu popasul tău în şanţul de pe marginea drumului, nu suntem prea departe.

— Au avut un avans de şase ore faţă de noi, spuse el. De ce se mişcă atât de încet?

— Cuplurile care se îndreaptă spre Gretna au tendinţa de a zăbovi dacă timpul le permite.

— De ce? Nu ar vrea să termine mai repede?

Ea îi întâlni privirea, îmbujorându-se la faţă.

— Vor să se ocupe şi cu… altceva.

Ochii lui se făcură mari. Înţelesese.

— Ahaa…

Ea îşi ajustă ochelarii şi zise:

— Ar trebui să schimbăm caii şi să plecăm, după ce vom mânca şi ne vom odihni.

Clayborn se supără.

— Încă mai ai de gând să le strici logodna? Să o laşi pe fată nemăritată şi cu reputaţia ruinată?

— Am de gând să o duc pe Lady Helene înapoi la Londra, făcu Adelaide tot posibilul să evite întrebarea.

— La casa neplăcuţilor ei părinţi? Când ar putea să se întoarcă la cea a soţului ei iubitor?

Dacă totul mergea bine cu planul Frumoaselor, Helene şi lordul Carrington îşi vor trăi zilele într-o fericire romantică, cu tatăl ei putrezind în închisoarea Newgate. Dar dacă Helene era pierdută, la fel era şi planul.

— La Londra.

El oftă.

— La un moment dat, va trebui să-mi spui ce ai de gând să faci.

Era imposibil. Nu-i putea spune nimic fără să dezvăluie *totul:* crima lui Havistock, ameninţarea la adresa lui Helene şi a lui Jack, planul Frumoaselor.

Când ea nu-i răspunse, el scoase un sunet adânc în piept – frustrare pură.

Se uită la el, la chipul lui luminat de strălucirea lumânărilor din tavernă, şi tresări.

— Eşti…

Ezită, întinzând mâna spre el, oprindu-se chiar înainte de a-l atinge. Avea o zgârietură sus pe obrazul drept, o zgârietură de-a lungul maxilarului stâng şi părul îi era în dezordine.

— Cam şifonat?

Ea încuviinţă şi spuse încet:

— Ţi-ai pierdut şi pălăria.

El îşi trecu o mână prin părul negru, uitându-se la boneta ei, pe care ea o pusese în grabă înapoi pe cap când părăsiseră. Locul accidentului. Ceva sclipi în ochii lui – ceva pe jumătate periculos şi pe plinătate excitant – şi Adelaide se forţă să îşi întoarcă privirea. Îşi drese glasul, privi prin încăpere, analizând fiecare chip, căutându-l pe Danny.

Danny, despre care ştia, fără îndoială, că o căuta, oriunde s-ar fi aflat.

— Nu e aici, spuse Clayborn, cuvintele fiind joase şi dure, iar privirea lui albastră, serioasă şi insistentă. Crezi că nu l-aş fi căutat? Crezi că aş fi permis să zăbovim dacă ar fi fost aici? Nu trebuie să pari atât de surprinsă, Adelaide. Nu l-aş fi lăsat niciodată să se apropie de tine. Făcu o pauză, apoi adăugă încet şi ferm: Nu a mai avut nimeni grijă de tine până acum?

Fusese salvată de la a da un răspuns de Mary, care se întoarse cu cheia de la cameră.

Clayborn se aplecă peste tejghea într-o manieră cu totul nepotrivită unui duce. Îi făcea oare *ochi dulci* celeilalte femei? Cârciumăriţa chicoti din partea cealaltă a tejghelei din lemn zgâriat, apoi se uită în registrul cu rezervări.

Adelaide încercă să nu se încrunte când văzu ce pereche frumoasă făceau ei doi, dar se aplecă şi ea să audă conversaţia.

— Mă tem că nu avem nicio cameră liberă pentru seara aceasta, domnule.

— Chiar niciuna? Se aplecă şi mai mult, uitându-se şi el în registru. Hmmm.

Şi apoi, înainte ca ea să-i poată sugera să găsească un balot de fân în grajd, el se întoarse spre Adelaide şi îi aruncă un zâmbet suficient de cald încât să ridice temperatura din încăpere.

Suficient de cald încât, atunci când el întinse o mână binevoitoare spre ea, ea uită că nu trebuia să o prindă, că nu trebuia să-l lase să o tragă mai aproape.

Cu siguranţă nu trebuia să-l lase să spună:

— Este în regulă. Va trebui pur şi simplu să împart camera cu soţia mea.

Adelaide făcu ochii mari.

— Soţia… ta?!

— O singură cameră, spuse el, cuvintele fiind mieroase şi pline de afecţiune. Din nou, îţi vine să crezi?

Ea ignoră fiorul care o străbătea, în timp ce el zâmbi şi îi duse mâna – mâna care o trădase! – la buze,

sărutându-i încheieturile degetelor.

Ei nu-i plăcea deloc asta.

Dar nu se îndepărtă când el o făcu a doua oară, nu ştia de ce, şi îi zâmbi înapoi lui Mary.

— Proaspăt căsătoriţi, continuă el. Încă ne obişnuim cu această titulatură. Vrei să trimiţi mâncare şi cele necesare pentru o baie în camera noastră?

— Camera *noastră?*

Cine se credea omul ăsta? Noaptea trecută fusese un caz special.

— Cam aşa ceva! spuse el, pipăindu-şi buzunarele şi începând să scoată flăcări pe nări. Şi ce bine că avem cameră, aş spune, căci se pare că punga mea cu bani a dispărut din nou.

— Lucia, zise ea cu un zâmbet răutăcios.

„Aşa-i trebuie!” gândi ea.

El ridică o sprânceană.

— Sora ta de breaslă.

— Degetele ei uşoare i-au umplut buzunarele, răspunse ea, pur şi simplu. E o muncă cinstită.

— Chiar aşa? El făcu o pauză. Bărbaţii ei, Tobias şi Rufus… sunt…

— Bărbaţii ei, spuse Adelaide, pur şi simplu.

Sprâncenele lui Clayborn se ridicară în semn de surpriză.

— Deşi, adăugă Adelaide, dacă mă întrebi pe mine, sunt mai mulţi bărbaţi decât are nevoie un corp de femeie.

— Se pare că Lucia are altă părere, spuse el sec.

Adelaide nu o auzise niciodată pe Lucia plângându-se, asta era adevărat.

— Mary!!

Adelaide fu salvată de la această conversaţie de o brută mare şi prea zgomotoasă ce striga din cealaltă parte a încăperii către stăpâna tavernei, care tresări într-un mod pe care Adelaide îl cunoştea prea bine, îndreptându-şi şira spinării şi înclinându-şi bărbia pentru a-şi ascunde pierderea zâmbetului.

— Adă încă o beutură!

Omul nu mai avea nevoie de încă o băutură. Adelaide era sigură de asta, chiar dacă Mary, încruntată, se duse să-i dea. Adelaide mai văzuse această scenă; nu avea sens ca Mary să se ia la trântă cu acel bădăran, căci nu ar fi avut consecinţe bune nici pentru ea, nici pentru vreun călător care nu era bogat, puternic şi bărbat.

Adelaide o apucă de braţ şi între ele avu loc un schimb de priviri cu subînţeles, apoi Mary se duse spre beţiv.

— Cine-s ăştia? întrebă bărbatul, suficient de tare pentru ca întrebarea să fie auzită de toată încăperea, dar fu imposibil să se audă răspunsul şoptit al lui Mary. Nu mai grăi cu îmbuibatul ăla! Nu ieşti de nasu' lui!

Râdea prea tare, genul de râs al bărbaţilor care voiau să atragă atenţia. Adelaide era încordată, tentată să scoată pumnalul, să-l ameninţe pe individ.

— Dacă vrei să-l înfrunţi, vei avea nevoie de ajutor, îi şopti Clayborn, cuvintele lui fiind ascuţite ca oţelul.

Ea se uită în continuare atentă la acel bărbat. Nu-i putea desluşi vocea, dar nici nu era nevoie să o facă. Felul în care umerii lui Mary se lăsară uşor în jos, ca şi cum ar fi putut cumva să se facă mică – invizibilă – era suficient. Se aprinse de furie.

— Te oferi?

— Depinde. Încercăm să evităm să fim observaţi?

Inima ei bătea mai tare.

— Eu sunt rareori observată.

El pufni.

Ea se uită lung la el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Într-o zi, Adelaide Frampton, vei realiza că este absolut imposibil să fii neobservată.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul din partea cealaltă a încăperii o lovi pe Mary sub bărbie – o acţiune care ar fi putut fi jucăuşă, dar părea mai degrabă o ameninţare. Clayborn se încordă şi îşi strânse mâna într-un pumn.

Adelaide îl prinse de mânecă, simţindu-i muşchii

braţului foarte încordaţi.

— Nu acum!

— De ce nu?

El se uită la ea, iar ei îi plăcu focul din privirea lui, ca şi cum ideea de a nu face nimic era o pedeapsă pentru el.

— Pentru că există alte modalităţi de a le ţine piept acestor bărbaţi, spuse ea. Modalităţi care sunt liniştite. Şi eficiente.

Modalităţi care l-ar trimite pe acest bărbat afară în noapte şi l-ar face să nu mai intre niciodată pe uşa de la taverna lui Mary. Pentru că nu puteau să acţioneze în vreun fel fără să atragă atenţia tuturor.

— Ăi!

Strigătul veni din partea cealaltă a tavernei. Bărbatul uriaş se încrunta la ei, mai exact la Clayborn, care se ridicase atunci în picioare, de parcă nu mai avea stare.

— Ei, lasă, cunosc şi eu metode care sunt eficiente, domnişoară Frampton.

Înainte ca ea să poată răspunde, beţivul continuă:

— La ce te uiţi, îmbuibatule?

— La naiba, Clayborn! zise Adelaide ca pentru ea.

Trebuiau să urce la etaj. Repede.

— Nu spune nimic! îl rugă ea.

Pentru o clipă, ea nu fu sigură că el o auzise. Apoi, ridicând vocea, el spuse exact asta, pe cel mai superior ton pe care Adelaide îl auzise vreodată.

— Nimic!

Bruta din cealaltă parte a încăperii înţelesese că era insultat, ridicându-se în picioare, cu pumnii strânşi ca nişte bolovani.

— La naiba, Clayborn! zise Adelaide.

— Afară! strigă Mary, arătând spre beţiv. M-am săturat de prostiile tale, Billy!

— Afară, atunci, veni răspunsul lui, iar Billy începu să împingă oamenii din calea lui pentru a ajunge la Clayborn.

Adelaide încercă atunci să-l împingă pe Clayborn spre uşă. Dacă se grăbeau, ar fi putut ajunge la trăsură înainte să fie dezlegaţi caii.

Dar Clayborn se transformase în stană de piatră. Era de neclintit.

Adelaide se uită la el, îngrijorată de bărbatul care înainta.

— Nu te poţi lupta cu el!

— Aş vrea să încetezi, spuse el, cu o voce plină de calm.

— Ce să încetez?

La naiba! Avea să aibă nevoie de pumnalul ei. Băgă mâna în buzunar, căutând deschiderea dinăuntru, ca să ajungă la pumnalul legat de coapsă.

Încetează să mai crezi că sunt incapabil să mă bat.

— Bărbatul uriaş se apropie, iar Clayborn nici măcar nu se uita la el Adelaide protestă:

— Şase ani de lupte la şcoală nu înseamnă…

— Dă-te mai în spate! o întrerupse el.

Ei nu-i plăcea acest ordin.

— Doar nu te gândeşti să…

— Acolo, lângă scări.

— Izbăveşte-mă, Doamne, de bărbaţi şi de insistenţa lor fără sens de a lupta! Ea clătină din cap, uitându-se la adversarul lui. Nu! Trebuie să plecăm!

— Măcar o dată mă vei asculta şi tu pe mine, femeie cicălitoare! Pe scări! Acum!

Porunca era tăioasă şi de netăgăduit şi, cumva, deşi nu avea să înţeleagă niciodată de ce, Adelaide o ascultă, dându-se înapoi.

Aşa cum şi el ştia că o va face, căci nu aşteptă ca ea să-i urmeze porunca, în schimb se întoarse să se confrunte cu inamicul care se întindea deja spre el.

Bruta nu avu nicio şansă.

Pumnul lui Clayborn zbură cu o viteză nebănuită, direct în faţa bărbatului mai mare, lăsându-l să cadă ca un sac de făină, direct pe podea.

— Asta e de ajuns! strigă Mary, încântată şi uşurată în acelaşi timp.

— O, Doamne! şopti Adelaide, simţindu-se cu totul altfel decât Mary.

Clayborn se uită la Mary, care făcuse ochii mari în spatele tejghelei, în timp ce tovarăşii lui Billy veneau să-şi ia omul căzut şi să-l scoată din tavernă.

— Nu este treaba mea, dar acestui om nu ar trebui să i se permită să vă frecventeze localul, domnişoară.

Mary clipi, dar înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse spre Adelaide.

— Şi acum… Ce mai ai de zis?

Cum ea nu răspunse imediat, Clayborn adăugă suficient de tare pentru ca întreaga încăpere să audă:

— Eu şi soţia mea nu trebuie să fim deranjaţi!

Apoi se îndreptă direct spre Adelaide, cu o figură severă şi de neclintit. Inima ei începu să bată cu putere pe măsură ce el micşora distanţa dintre ei, iar un fior o străbătu din cap până în picioare, refuzând să o lase să facă paşi înapoi.

De fapt, nici nu voia să facă asta.

Când ajunse la ea, el se aplecă, suficient de aproape încât să o atingă… încât să facă mai mult decât atât.

Să o sărute!

Ea ridică bărbia.

— Doar şase ani?

Sprânceana lui întunecată se ridică.

— La şcoală.

Unde *învăţase* restul?

— Impresionant! spuse ea, vorbind serios, dar simţind că aceste cuvinte nu erau de ajuns.

— La etaj. Acum!

— De ce mi-ai spus aşa? Ea nu se mişcă, chiar dacă fiecare muşchi din corpul ei ţipa să urmeze ordinul. Soţia ta?

— Ce ai fi preferat? Vrăjmaş? Adversar? Duşman de moarte?

— Toate sunt mai potrivite decât ceea ce ai spus.

El oftă.

— Poate că am căutat cea mai rapidă cale de a te proteja.

— Nu am nevoie de protecţie, spuse ea instantaneu.

Se proteja singură de ani întregi. Şi îi proteja şi pe alţii.

El nu o contrazise, dar pe chipul lui se vedea supărarea.

— O cale de minimă rezistenţă, atunci.

— Rezistenţă la ce?

— Rezistenţa faţă de mine. Nu am niciun interes să mă lupt cu tine acum.

Şi atunci ea îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Se uită mai atent la el, la felul în care stătea, drept şi mândru… nu chiar atât de drept, căci era un pic înclinat spre stânga. Nu îndeajuns să observe cineva, sincer, dar Adelaide nu era oricine… şi nici acest bărbat nu era oricine pentru ea. Ar fi trebuit să observe mai devreme, când el îşi aruncase geanta în spatele trăsurii ei şi se urcase pe capră, cu mişcări mai rigide decât înainte.

Ar fi trebuit să observe când maxilarul lui se încleştase puternic în ultimele minute ale călătoriei lor. Sau când îşi ridicase geanta şi intrase în tavernă, cocoşat mai mult decât ar fi trebuit.

Dar nimic din toate astea nu l-ar fi împiedicat să pună un om la pământ.

Fruntea ei se încruntă.

— Ce-ai păţit?

El se uită la ea.

— Nimic important. Un salt dintr-o trăsură în mişcare şi nişte vânătăi pot face pe oricine să îşi dorească o baie caldă şi o companie prietenoasă, atâta tot.

Privirea ei se îndreptă spre zgârietura de pe obrazul lui. El se întoarse instinctiv, nevrând ca ea să o vadă. Nu voia să-i arate nici măcar o urmă de slăbiciune.

— Eu sunt foarte prietenoasă.

— Da, exact aşa te-aş descrie, spuse el, amuzat, lăsând-o să-i ia mâna, lăsând-o să-i ridice pumnul şi să-i atingă uşor încheieturile degetelor învineţite de la lovitura dată.

El trase adânc aer în piept când simţi atingerea ei – de la durere sau de la altceva? Ea îi şopti:

— Atunci, hai sus!

Sus, în camera ei. La baie, la mâncare, la odihnă.

Ei doi, singuri.

Ea o luase înaintea lui.

Camera se afla în partea din spate a hanului, cu vedere spre grajd şi departe de zgomotul tavernei de jos. Cât Clayborn se ocupase de clientul bătăuş din tavernă, le fusese livrată mâncare şi apă fierbinte de baie, iar când uşa fusese închisă şi încuiată, rămăseseră singuri cu nimic altceva în afară de aburul care se ridica din apă.

El inspectă încăperea ordonată, mică şi modestă, cu excepţia unei picturi masive în ulei de pe unul dintre pereţi, aproape la fel de înaltă ca o persoană, care înfăţişa un grup de şase femei, fiecare îmbrăcată în alb diafan, accentuat cu auriu şi ţinând în mână câte o sabie şi un scut.

— De ce nu sunt surprins că ţi s-a dat camera în care zeiţele te veghează?

— Fecioarele cu scut[4], îl corectă ea.

El întoarse ochii întrebători spre ea.

Adelaide se îndreptă spre geantă, dornică să-şi găsească o ocupaţie – nu voia să se gândească la modul în care evenimentele de la parter îi schimbaseră părerea despre duce, care nu mai părea atât de ducal.

— Ele decideau ce războinici trăiau şi care mureau pe câmpul de luptă.

Mişcându-se repede, scoase o fiolă de ulei parfumat şi adăugă câteva picături în baia fierbinte, agitând apa pentru a elibera în aer parfumul bogat de rozmarin.

Făcu tot posibilul să stea cu spatele la el, chiar dacă el o privea de la locul lui de lângă uşă, lipit de perete. Nu voia să se uite la el. Nu voia să se gândească la ceea ce urma.

— Ce-ai pus în apă?

Întrebarea lui era liniştită, ca şi camera, totuşi, o făcea să-i ardă pielea.

Puse uleiul în geantă.

— Esenţă de dafin şi de rozmarin. Şi scoarţă de salcie.

4 Femei războinice din mitologia scandinavă (n.tr.)

O să te ajute cu durerea.

— Deci ai decis că voi trăi, spuse ducele.

El nu nega faptul că avea dureri, iar ea admira asta.

— Pentru o altă bătălie, fără îndoială, spuse ea. Ar trebui să intri, înainte ca apa să se răcească.

El mormăi şi ea se îndreptă spre fereastră, privind întunericul de jos, lumina lumânării reflectându-se în geam.

— Nu există niciun paravan, spuse ea încet. Nu mă uit!

Nu părea să-l deranjeze, iar pe Adelaide o treceau toate apele ascultând foşnetul hainelor lui în timp ce şi le scotea – încet, o tentaţie lentă şi păcătoasă în camera tăcută. Îl auzi cum păşi în apă, auzi gemetele lui înăbuşite. Trase adânc aer în piept, apoi răsuflă lung.

Adelaide simţea cum lua foc şi se strădui din răsputeri să nu se întoarcă şi să se uite la el. Acest bărbat care venea dintr-o lume atât de diferită de a ei... Părea imposibil ca ei să se afle în acelaşi univers, cu atât mai puţin în aceeaşi clădire... cu atât mai puţin în aceeaşi cameră, în timp ce el făcea baie.

Ea nu putea ajunge uşor la el.

Ca bijuteriile, mătasea sau blana din vitrina unui magazin – el era prea costisitor.

„Fură-l!” o chinuia pe ea un gând.

— Mulţumesc! Pentru baie.

Adelaide se încordă la auzul acestor cuvinte, scotocind prin geanta ei fără să caute nimic.

— Cu plăcere, spuse ea, uitându-se în geantă.

— Adelaide, spuse el încet.

— Nu ar trebui să-mi spui aşa, zise ea, pentru că simţea că aşa trebuie să spună.

— Ai dreptate. Domnişoară Frampton.

La naiba! Nu-i plăcea că el acceptase asta.

— Pe de altă parte, adăugă limba ei trădătoare, dacă vrem să ne jucăm de-a căsătoria...

Se lăsă tăcerea în cameră în timp ce ea îşi pierdu ideea, vrând să-i dispară roşeaţa din obraji cât mai repede.

— Multe cupluri căsătorite folosesc în continuare

formulele de politeţe.

Ea strâmbă din nas.

— Ce romantic!

— N-aş fi crezut că te interesează romantismul.

— Nu mă interesează, se repezi ea să spună. Dar trebuie să recunoşti, măcar atât poate să facă soţul, să-i spună pe numele de botez persoanei care îi este parteneră în toate – legarea lavalierelor şi împăturirea pantalonilor şi aşa mai departe.

El pufni în râs.

— Vorbim de o soţie sau de un valet?

— Sunt foarte diferiţi?

— Presupun că asta depinde dacă mariajul este romantic sau nu, Adelaide, spuse el, ochii lui albaştri strălucind în lumina lumânărilor.

Îi spuse numele ca şi cum i-ar fi testat aroma.

Ce gust avea? Dar ce-i păsa ei de asta?

— Dacă tot ne jucăm de-a căsătoria, continuă el, am putea foarte bine să jucăm versiunea romantică.

Ea încremeni auzind această sugestie, această ofertă de nerefuzat, această şansă de a-l fura. Dar în tot timpul în care Adelaide Frampton operase pe ambele maluri ale Tamisei, fiind o hoaţă de buzunare cu degete iuţi şi o pungaşă legendară, ea nu fusese niciodată atât de neliniştită de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi comis o „infracţiune”. Acum însă, era.

— Uită-te la mine! îi ordonă el.

Inima îi bubuia în piept, ştiind că seara asta era singura ei şansă să-l fure pe duce. Ştiind, de asemenea, că pedeapsa ar putea fi mai rea decât oricare alta pe care o suferise până atunci.

Dornică de ceva care să menţină distanţa dintre ei, băgă mâna în geantă, scoţând cutia lui dinăuntru. Abia apoi, cu cutia din lemn de stejar pe post de scut, îl înfruntă.

De regulă, Adelaide nu-i găsea atractivi pe aristocraţi. Nu-i plăceau aspectul lor bine pus la punct şi hainele impecabile. Nu-i plăcea felul în care părul lor nu aluneca niciodată de la locul lui şi mănuşile lor albe nu erau

niciodată murdărite. Nu-i plăcea faptul că nu râdeau niciodată prea tare, că nu erau niciodată luaţi prin surprindere de un strănut şi că nu-şi sorbeau niciodată supa. Aristocraţii, în opinia lui Adelaide, petreceau mult prea mult timp încercând să atingă perfecţiunea, când imperfecţiunea era cea care făcea ca viaţa să fie interesantă.

Iar ducele de Clayborn era perfecţiunea întruchipată. De obicei.

Doar că atunci, în baie, cu părul dezordonat şi obrajii roşii de la urmele căzăturii din trăsură şi de la căldura umedă care se ridica din apă, cu o vânătaie apărută pe umăr, acolo unde se lovise, şi cu mâna dreaptă lăsată absentă pe marginea căzii de cupru, ca şi cum ar fi putut să-i dea drumul durerii resimţite în urma loviturii… nimic la el nu era perfect.

O, bărbia lui era ascuţită şi nasul lui era drept şi dacă deschidea gura aceea frumoasă – pe care o cunoscuse destul de bine –, folosea cuvinte clare, corect pronunţate, ca un om educat în cele mai bune case şi în cele mai bune şcoli. Genul de bărbat pe care Adelaide nu-l găsea niciodată atrăgător. Genul de bărbat care nu era pentru ea.

Dar acolo, într-o cadă de baie, într-o cameră minusculă de deasupra tavernei de la Hungry Hen, undeva în Lancashire, privind-o cu ochii lui albaştri, plini de o căldură la care ea nu îndrăznea să se gândească, ducele de Clayborn părea… dur, sălbatic, liber.

De parcă ar fi putut fi al ei.

Adelaide trase adânc aer în piept, dar nu scoase niciun sunet. Ce ar fi putut să spună?

„Te doresc”?

Fu salvată de la a vorbi când privirea lui se mută spre cutie într-o alunecare lentă care trimise un fior de căldură prin ea.

— O returnezi?

Strângând mai tare cutia în mâini, ea spuse:

— Ca soţie a ta, nu-mi aparţine deja?

El schiţă un zâmbet.

— Continuă atunci, ai găsit soluţia?

Mulţumită că se puteau concentra pe altceva, Adelaide privi cu atenţie cutia. O întoarse pe partea cealaltă. Apăsă colţurile aşa cum îi arătase el cu o seară înainte, apoi o întoarse din nou, făcând să apară un mic pătrat în partea laterală a cubului, un fel de buton care, atunci când era apăsat, dezvăluia un cilindru îngust de cel mult un centimetru lungime.

Ea se uită la el şi fu satisfăcută de surprinderea de pe chipul lui şi, mai mult de atât, de admiraţia lui. Ţinu cilindrul în sus.

— Soluţia?

El clătină din cap.

— Nu, dar un pas în direcţia cea bună. Sunt impresionat.

Ea se simţi fâstâcită.

— Mulţumesc.

— Ar trebui să fiu neliniştit de viteza cu care avansezi.

Ea îi zâmbi ironic.

— Nu ai fi primul care ar ezita în faţa avansurilor mele.

El nu râse.

— Te asigur, Adelaide, că, dacă mi-ai face avansuri, nu aş ezita.

O, nu, asta era periculos!

„Fă-o! Avansează!” o ispitea o voce pe Adelaide.

Nu putea. Nimic bun nu ar fi ieşit dacă îşi împlinea dorinţele cu acest bărbat. În schimb, îşi drese glasul şi flutură cilindrul în aer.

— Ce este?

El clătină din cap, iar ea ştia, înainte ca el să deschidă gura, că era pe cale să invoce regulile.

— Ţi-a plăcut cursa noastră?

Întrebare periculoasă. Ea ezită.

— Nu m-am gândit prea mult la asta.

Era o minciună. Îi plăcuse cursa. Încă mai simţea cum îi bătea inima când îşi dăduse seama că el o găsise, că o prinsese.

El se uită la ea printre gene, ştiind ce joc juca ea.

— Ţi-a plăcut.

Adelaide se prefăcu că inspectează mica unealtă.

— Cauţi laude pentru că ai sărit din trăsură şi te-ai bătut în tavernă?

— Eram bun şi la încăierările de pe docuri, nu-i aşa?

Fusese… chiar *prea bun.*

Ea îl privi tot printre gene.

— Care duce e bun la încăierări?

— Spune-mi că ţi-a plăcut când te-am găsit, când ne-am întrecut.

Adevăr pentru adevăr. Ce reguli stupide!

Când ea nu răspunse, el îşi puse ambele mâini pe marginea căzii şi îi spuse:

— Bine, atunci.

Înainte ca Adelaide să poată să facă ceva să-l oprească, el se ridică în picioare. Fără urmă de ruşine.

Doamne sfinte!

Dacă ar fi fost pregătită, poate că nu s-ar fi uitat. S-ar fi putut întoarce, ar fi evitat să observe şiroaiele de apă care se prelingeau pe corpul lui, pe crestele şi unghiurile muşchilor lui – muşchi pe care niciun aristocrat nu ar fi trebuit să-i aibă. Ar fi putut să nu treacă în revistă vânătăile de pe corpul lui – nu doar de la saltul din trăsură, ci şi rămăşiţele luptei de pe docuri. Cea în care luptase pentru ea. Pentru a o împiedica să cadă în mâinile Taurilor Voinici, tot aşa cum intenţionase să o apere de Danny mai devreme şi, apoi, de Billy, la parter.

Vânătăile nu erau ceva nou pentru Adelaide. Îşi petrecuse o viaţă întreagă uitându-se la ele şi îngrijindu-le. Erau ceva obişnuit în South Bank.

Atunci de ce o tenta să-i atingă vânătăile? Să le vindece?

De ce simţea că îi aparţineau?

De ce îi plăcea asta?

Şi de ce îi displăcea atât de mult că el se întindea după un prosop şi îl înfăşură în jurul şoldurilor, ascunzând acea parte din el, locurile intime pe care ea nu reuşise să le

treacă în revistă din cauza semiîntunericului din cameră.

El ieşise din cadă, sunetul apei întrerupându-i gândurile şi atrăgându-i atenţia de la locul în care mâinile lui mari şi musculoase strângeau bine un colţ de prosop la şold.

„Doamne, cât de chipeş este!” gândi ea.

— Mulţumesc!

Ea tresări şi se uită în ochii lui, iar el clarifică, deşi nu fără un zâmbet misterios, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

— Pentru baie. Uleiul esenţial… Ai avut dreptate, a ajutat.

Ea flutură mâna în aer.

— Nu a fost nimic. Ce nu fac soţiile pentru soţii lor, nu?

Ce naiba? De unde îi venise asta?

— N-aş avea de unde să ştiu. Probabil că nu toate soţiile fac asta.

Atunci ea se uită spre el şi zise:

— Doar cele false.

El râse, ceea ce ei îi plăcu mai mult decât voia să recunoască.

— Faci de ruşine întreaga instituţie a căsătoriei.

— Aşa cum este, zise ea, regretând imediat cuvintele când el se uită la ea, atent şi curios.

— Nu-ţi pasă de instituţia căsătoriei?

Ea ridică din umeri.

— Eu sunt Spioana Relaţiilor Nedorite.

— De ce? Când ea se încruntă, el adăugă: De ce te ocupi cu aşa ceva?

Ea se gândi un timp mai lung, apoi spuse:

— La început, am făcut-o pentru că cineva făcuse asta pentru mine.

— Erai pe punctul de a te căsători?

— Eram obligată să mă mărit, îl corectă ea. Singura fiică a tatălui meu – o ofertă de pace pentru un rival în afaceri.

El se încruntă şi vorbi pe un ton furios:

— Ce s-a întâmplat?

Ea se pierdu pentru un moment în amintiri.

— Totul a fost foarte obişnuit – nu diferit de cum a fost pentru nenumărate alte fete. M-am născut fată, aşa că valoarea mea depindea de căsătoria pe care urma să o fac. Valoram ceva doar dacă eram schimbată pentru bani, putere sau pace. Ştiam la ce să mă aştept şi m-am pregătit pentru asta. Mi-am îmbrăcat rochia de mireasă şi am mers singură până la Catedrala Sfântului Ştefan prin ploaie.

— Singură, spuse el, apoi înjură în şoaptă. Sfântul Ştefan… Unde este asta?

Ea nu voia să-i spună. Nu voia ca secretul să fie dezvăluit încă.

El încuviinţă din cap, părând să înţeleagă faptul că ea nu voia să vorbească despre asta. Nu părea să o judece.

— Continuă!

— Mirele a stat cu mine şi totul a fost perfect obişnuit. Perfect normal. Preotul a început şi…

— Şi? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Înainte ca ceremonia să se termine, mi s-a oferit o nouă cale.

— Ducesa de Trevescan.

Asta îşi dăduse singur seama. O observase mult mai mult decât oricine altcineva. Adelaide încuviinţă.

— M-a ajutat să evadez.

— Şi nunta?

Ea înţelese ce voia el de fapt să întrebe. El dorea să ştie dacă era căsătorită.

— Nu a avut loc.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

El răsuflă uşurat, ceea ce pe ea o bucură. De parcă ar fi cerut el însuşi o lege parlamentului dacă răspunsul ei ar fi fost altul.

Ea aprobă dând din cap.

— După aceea, am ştiut că aceasta este munca pe care vreau să o fac. Să pun capăt relaţiilor nepotrivite. Să ofer noi şanse femeilor. Să le reamintesc că o căsătorie cu

un bărbat rău este mai rea decât o viaţă fără unul. Să mă asigur că, atunci când se căsătoresc, o fac în cunoştinţă de cauză şi, în cel mai bun caz, acceptându-şi partenerul din toată inima.

— Din toată inima, repetă el.

Ea încuviinţă.

— Nu pretind ca fiecare căsătorie să fie din dragoste, dar atunci când te căsătoreşti, nu ţi-ar plăcea să ai o mireasă care să vină la tine cu inima deschisă, fără frică?

În viaţa ei, Adelaide nu-şi imaginase vreodată să aibă o astfel de conversaţie cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat, cu atât mai puţin cu un *duce* pe jumătate dezbrăcat. Ar fi bine să ţină minte că e duce. Ducii şi bărbaţii nu erau acelaşi lucru.

El ezită, iar ea se miră de această pauză, întrebându-se ce putea să însemne, dar preferă să nu insiste. În schimb, spuse:

— Măcar la început să fie aşa.

— Din toată inima, spuse el, gustând cuvintele pe limbă. Sună ca şi cum ai crede în dragoste.

Ea îşi împinse ochelarii pe nas.

— Tu ştii mai bine.

— Hmmm, spuse el. Deci chiar crezi în ea.

— Cred în ea, spuse ea, şi era adevărat.

Cu un an în urmă, poate că ar fi spus altceva. Dar o văzuse pe Sesily îndrăgostindu-se nebuneşte – văzuse până unde ar fi mers prietena ei pentru a-l proteja pe bărbatul care acum era soţul ei. Văzuse sacrificiul, durerea şi bucuria imensă. Dar asta era Sesily – care nu accepta să fie refuzată.

Adelaide nu era Sesily.

— De asemenea, cred că nu este pentru toată lumea.

Ducele o privi o clipă lungă, iar ea se întrebă la ce se gândea. El decise să spună în sfârşit:

— Sunt de acord.

„Serios?” se întrebă Adelaide în sinea ei. Cu voce tare zise:

— Nu este nici pentru tine?

De ce întrebase asta?

Nu mai conta.

— Nu este, spuse el, ca şi cum s-ar fi gândit mult la întrebare. Nu am nicio intenţie să mă căsătoresc.

Ea zăbovi asupra cuvintelor, amintindu-şi declaraţia lui că fratele său îi era moştenitor.

— Nu ai de gând să te căsătoreşti, spuse ea. Dar căsătoria şi iubirea nu sunt dependente una de cealaltă.

El clătină din cap.

— Niciuna dintre ele nu se află în planurile mele.

— Ce prostie, spuse ea, fără să se poată abţine.

El fu surprins de reacţia ei.

— Chiar aşa?

— Da. Eşti un om cumsecade, bogat, puternic şi aristocrat, şi cu un singur scop, dacă suntem sinceri.

— Se pare că suntem sinceri, spuse el, încrucişându-şi braţele la pieptul gol. Continuă.

— În esenţă, eşti obligat prin lege să te căsătoreşti. De preferinţă cu cineva care să înţeleagă lumea voastră bogată, puternică şi aristocrată, care îţi va oferi apoi moştenitori bogaţi, puternici şi aristocraţi.

Să se căsătorească cu cineva dintr-o altă lume decât ea, nu cu o fată care îşi petrecuse copilăria furând din buzunarele unor bogătaşi care se rătăciseră pe South Bank. Cu cineva care nu s-ar fi aflat într-o cameră întunecată deasupra unei taverne de pe marginea drumului, purtând o conversaţie ocazională cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat – cu un *duce.* Toate aceste lucruri ea nu i le spuse.

— Jack şi Helene îmi vor da moştenitori bogaţi, puternici şi aristocraţi, spuse el, sprijinindu-se pe marginea căzii. Şi acum ştii de ce sunt atât de hotărât să îl văd căsătorit.

— Pentru moştenitorii tăi?

Ea se simţea ca şi cum ar fi fost sub apă. Putea să se căsătorească şi să aibă propriii moştenitori, şi totuşi, îi lăsa responsabilitatea asta fratelui său.

Ea se uită în jos la cutia din mâinile ei. Ce secrete păstra acest om?

— Pentru moştenitorii lui. Pentru propria lui căsătorie din dragoste, care a făcut mereu parte din planul lui.

— Dar planul tău? Cum rămâne cu căsătoria ta din dragoste? Cu soţia ta perfectă?

În ochii lui nu se citea absolut nicio tristeţe atunci când spuse:

— Nu există nicio căsătorie din dragoste pentru mine. Ezită, apoi adăugă: Şi dacă nu vine cu ulei de rozmarin pentru rănile mele, cred că nu va fi atât de perfectă.

Ar fi trebuit să fie o glumă. De fapt, începuse ca şi cum ar fi vrut să fie. La suprafaţă, cuvintele erau perfect cordiale, pline de recunoştinţă obişnuită, cuvinte de gentleman.

Dar apoi cuvintele lui deveniră suave şi şoptite, adăugând:

— Mulţumesc, Adelaide!

Şi de data asta nu mai sunau ca nişte cuvinte de gentleman îngâmfat. O apropiaseră de el, deşi nu era bine.

— Cu plăcere!

El continuă să vorbească, cu vocea joasă şi plină de promisiuni:

— În seara asta, ne jucăm de-a căsătoria, iar eu votez pentru cea în care soţii îşi zic pe numele de botez. Mi se pare că nu merită să mă joc deloc dacă singurul beneficiu este cineva care să-mi împăturească pantalonii.

— Tu nu porţi pantaloni acum.

El se îndreptă de spate.

— Eşti foarte perspicace.

— Este o abilitate bine exersată, spuse ea distrată în timp ce el avansa spre ea.

Încă pe jumătate dezbrăcat. Mai mult de jumătate, aproape nud. Dar această diferenţă nu conta pentru ea.

— Dacă am fi căsătoriţi, ţi-aş spune Adelaide, şi nimeni n-ar fi scandalizat.

Dacă ar fi fost căsătoriţi, ea nu ar fi fost atât de emoţionată, atât de tentată. Nu s-ar fi îndreptat spre el, mai aproape, mai aproape, până când nu mai avea unde să se ducă, până când ar fi simţit mirosul de ulei de rozmarin

pe el.

Era destul de aproape încât să simtă căldura corpului său încălzit de baie, încât să-l atingă.

— Eu ţi-aş spune Adelaide, iar tu mi-ai spune…

Cuvintele lui erau atât de joase, încât parcă porneau din pieptul lui. Le simţea ca pe o atingere pe pielea ei, ca pe o promisiune.

„Nu face asta! Nu spune!” se gândi ea, dar zise cu voce tare:

— Henry!

Era destul de aproape de el pentru a savura gustul prenumelui său – interzis – pe limba ei.

Suficient de aproape încât să vadă ochii lui în care se citea bucuria.

Suficient de aproape încât mâna lui să ajungă pe obrazul ei, ceea ce îi produse o reală plăcere. Destul de aproape încât el să se apropie de buzele ei şi să o sărute.

Ceea ce îi plăcu şi mai mult.

Capitolul 9

Existau o mulţime de motive pentru care să nu o sărute, în primul rând, aceasta nu era o vacanţă liniştită. Se aflau în căutarea lui Jack şi a lui Helene şi ar fi trebuit să se pregătească să plece la drum, să schimbe caii, nu să zăbovească în aceeaşi cameră într-un han.

În al doilea rând, Adelaide era o hoaţă extraordinară – lucru pe care grupul obişnuit de idioţi mondeni părea să nu-l fi observat, dar el îl observase şi, cum ea se afla în prezent în posesia celui mai important lucru pe care îl deţinea, sărutul trebuia să iasă din discuţie.

În al treilea rând, deşi nu părea să-l mintă, cu siguranţă ea îi ascundea o cantitate enormă de informaţii legate de misiunea lor. Să fi fost asta singura problemă şi tot nu trebuia să o sărute.

Şi cel mai important motiv? Adelaide Frampton merita

un bărbat care să o sărute, să o iubească şi să se căsătorească cu ea. Iar Henry nu era acel bărbat.

Dar în acel moment, în timp ce lumânările şi lumina focului din vatră aruncau umbre lungi şi dansante în jurul camerei, iar durerile – în umărul lui… în coasta lui… pe obrazul lui – se atenuaseră datorită esenţei parfumate de rozmarin, poţiunea ei magică, şi în amintirea lui erau degetele ei lungi cu care amestecase elixirul prin toată apa, el nu se mai gândi la niciunul dintre acele motive.

În schimb, se gândi că Adelaide Frampton purta prea multe haine.

Când ea trase adânc aer în piept, de parcă se pregătise pentru sărutul lui, el nu se mai gândi la nimic. O trase mai aproape, iar cutia pe care ea o ţinea în mână căzu pe covor cu un zgomot surd şi moale de care poate că lui i-ar fi păsat dacă nu ar fi existat tentaţia sălbatică a gurii ei, ademenitoare şi moale şi atât de *frumoasă.*

Când îşi aminti că mai trebuie şi să gândească, îi veniră în minte toate acele motive pentru care nu trebuia să o sărute.

Dar acum, buzele ei frumoase se deschiseră primitoare şi Henry nu rezistă tentaţiei, nedezlipindu-şi gura de a ei şi mângâind cu limba de-a lungul buzei inferioare pline, savurând gustul ei dulce şi păcătos, în timp ce ea se apropia de el, trecându-şi mâinile peste umerii lui largi, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului său şi lipindu-se de el.

Ooo, da! Cu un geamăt de aprobare, el adânci sărutul, trecându-şi limba peste a ei o dată, de două ori, înainte ca ea să întrerupă mângâierea şi să-şi încline faţa spre tavan, arătându-i gâtul ei lung şi alb… o ofrandă.

El o primi. Ştiind că nu ar fi trebuit să o facă. Ştiind că un gentleman nu ar fi făcut-o.

Ştiind că nu era un gentleman în momentul acela.

Ea trase adânc aer în piept când el îi sărută gâtul până la ureche, unde îi şopti din nou numele, „Adelaide”, iubind sunetul numelui ei spus de buzele lui, felul în care rostirea lui îl făcea să se simtă ca un hoţ, nemeritând

familiaritatea dintre ei. Îi plăcea şi ei să-l audă, după felul în care degetele ei alunecau prin părul lui, trăgând de el, uşoara durere făcându-l să nu se oprească.

El răspunse la acest gest cu o muşcătură uşoară, prinzându-i cu dinţii lobul moale al urechii, jucându-se cu el până când ea tresări de plăcere.

El nu-şi putea opri zâmbetul.

— Îţi place asta.

— Mmm, spuse ea, iar acel geamăt de plăcere aproape că-l făcu să-şi piardă minţile.

Era tare şi fierbinte şi singurul lucru care îl împiedica să o ia în braţe şi să o ducă imediat în pat era dorinţa de a o face şi pe ea să-şi piardă minţile.

— Ce altceva îţi mai place, Adelaide Frampton?

Ochii ei se deschiseră larg, având pupilele mari de plăcere… şi de încă ceva. Ca şi cum nu era sigură de răspuns. Ca şi cum i-ar fi fost teamă de acesta.

El se trase înapoi, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, inima strângându-i-se în piept în timp ce aştepta ca ea să răspundă. Ar fi fost în stare să aştepte la nesfârşit.

Ea şopti:

— Nu ştiu.

El se aplecă spre ea şi o sărută uşor în colţul buzelor, zăbovind acolo, minunându-se de pielea ei moale.

— Ai fost sinceră. Să-ţi spun care este următorul pas pentru a deschide cutia?

Ea râse, vârful degetelor ei ajungând să se odihnească pe pielea goală a braţelor lui.

— Te rog să nu mă subestimezi, dar în momentul acesta puţin îmi pasă de cutie.

El ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de al naibii de recunoscător pentru răspunsul ei. Şi totuşi, o luă încet, temându-se că ar putea să o sperie.

— Un altfel de joc, atunci.

Ea se trase înapoi, cu ochii ei mari şi căprui, plini de curiozitate şi de nelinişte, şi el simţi o emoţie pe care nu o putea defini. Clayborn se retrase puţin, bucurându-se de felul în care mâinile ei îi apucară antebraţele, strângându-l

cu putere, poate ca să-şi păstreze echilibrul. El spera că o va păstra aproape.

Se îndepărtă, iar ea scoase un sunet mic, întrebător, în timp ce el se grăbi să-şi găsească pantalonii, renunţând la prosop în favoarea lor. Îşi încheia nasturii în timp ce ea se uita la el cu privirea ei lacomă şi binevenită pe pielea lui încă goală.

— Eşti… începu ea, apoi se opri, gândindu-se la următorul cuvânt. Gata să…?

„Doamne, nu!”

— Nu dacă nu îţi doreşti asta, spuse el, făcând din nou câţiva paşi spre ea. Încet.

Ea clătină imediat din cap.

— Nu vreau.

„Bine”, gândi el, apoi spuse:

— M-am gândit doar că ţi-ar plăcea mai mult jocul dacă nu ar fi atât de… urgent.

Atenţia ei era din nou pe trupul lui, zăbovind asupra mâinilor lui aflate pe talia pantalonilor. Ea înghiţi în sec.

— Pantalonii fac asta mai puţin urgent?

El râse un pic, deşi corpul lui nu-şi dorea niciun pantalon.

— Ajută.

Din nou acel sunet mic – cel care sugera că ea lua în considerare informaţia şi nu se hotărâse încă cum să procedeze.

„Continuă, Adelaide!” îşi dorea el.

Ea se uită lung la bustul lui gol.

— Ai o vânătaie urâtă. De fapt, ai mai multe.

El nu-şi luă atenţia de la ea.

— Sunt în regulă.

— Nu eşti, spuse ea. S-ar putea să-ţi fi rupt ceva.

— Nu mi-am rupt nimic.

Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi recunoscut. Nu ar fi riscat ca ea să se oprească înainte de a începe.

— De unde ştii? întrebă ea, puţin nervoasă.

Era frustrată, neliniştită, nesigură, fără control. Nu-i plăcea asta, lucru pe care Henry îl înţelegea.

— Adelaide, o asigură el. Voi fi bine.

Ea se uită în ochii lui.

— Eşti sigur?

— Nu vei avea un duce mort pe cap astăzi, iubire.

Ea pufni în râs. El se încălzi la auzul râsului ei, apoi se înfierbântă când auzi şi următoarele ei cuvinte:

— Atunci cred că ar trebui să-mi spui despre jocul tău.

„Da!” îşi spuse el.

— Jocul se cheamă „Descoperim ce-ţi place”.

Ochii ei se făcură cât cepele.

— Ce-mi place mie?

Se simţea bulversată, ceea ce o făcea, în mod ciudat, mai atrăgătoare.

— Este un concept străin ţie?

— Nuuu, răspunse ea, dar el nu prea o crezu. Dar… nimeni nu a mai… adică… Niciodată nu am… Eu nu…

— Domnişoară Frampton, o tachină el. Imaginează-ţi cât de surprins sunt că am reuşit să te las fără cuvinte.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Nu am rămas fără cuvinte!

Henry se întinse spre ea, iar lumea nebună, nebună de dincolo de cameră dispăru pentru ei. El îşi puse o mână în jurul gâtului ei, degetul mare aşezându-se pe linia bărbiei ei, înclinându-i faţa spre el.

— Atunci trebuie să fac o treabă mai bună.

Fetişcana deschise gura ca să se certe, iar el îi fură cuvintele într-un sărut lent, păcătos, care îi făcură pe amândoi să respire greu când se opriră.

— Faptul că nimeni nu te-a întrebat niciodată ce-ţi place este o greşeală de neiertat. Am de gând să o corectez.

— Credeam că nu-ţi place să mă săruţi.

El încremeni. Cu siguranţă nu auzise bine.

— Ce?

Ea se uită peste umărul lui, în gol. El se aplecă pentru a o privi în ochi.

— Nu. Nu face asta. Ce-ai spus?

— Tu… Ea ezită, iar el se chinui să fie răbdător. Ai

spus că nu merită să mă săruţi.

El înjură în sinea lui.

— Când am spus asta?

— Aseară.

— Cu siguranţă *nu* am spus asta, zise el, simţindu-se jignit.

— Ei bine, ţi-ai cerut scuze.

Ea lăsă frumoşii ei ochi căprui în jos. Spre pieptul lui. Doamne, femeia avea nişte gene care ar fi distrus un bărbat!

Nu că Henry ar fi fost vreodată prea atent la gene.

Dar asta nu mai conta acum.

— Mi-am cerut scuze, pentru că nu a fost un gest de gentleman, spuse el. Nu a fost momentul potrivit. Erai urmărită, iar eu am profitat de tine.

Ea se uită la el.

— Nu ai profitat de mine!

— Te asigur că am făcut-o.

— Nu, spuse ea. Eu te-am sărutat.

— Şi eu te-am sărutat înapoi.

— Pentru că… aşa ai vrut.

El aprobă dând din cap.

— Foarte mult.

Ea schiţă un zâmbet mic, ştrengăresc, unul care lui îi plăcu foarte mult. Cu atât mai mult când ea spuse încet:

— Bine. Ştiu că sunt destul de ştearsă, dar…

Existau o mulţime de lucruri pe care el ar fi vrut să le spună drept răspuns. Dar începu cu cel mai important.

— Adelaide, ţi-a spus cineva vreodată că eşti ştearsă?

Ea tresări şi clătină din cap.

— Toată lumea. De fapt, nimeni. Nimeni nu a fost nevoit să o facă vreodată. Ştiu ce este frumos şi ce nu este frumos… Dar eu am alte calităţi.

Lui îi era greu să găsească cuvintele pentru a-i spune că se înşela şi, de asemenea, se temea să nu o supere pentru că o contrazice. Iar ea interpretă pauza lui ca pe o invitaţie să-şi enumere calităţile.

— Sunt puternică, şi rapidă, şi inteligentă…

— Eşti toate aceste lucruri, recunoscu el. Dar eşti şi… Făcu o pauză, căutând descrierea potrivită. Doamne, nu e nimic şters la tine. Eşti… *minunată!*

Adelaide roşi la auzul acestui cuvânt, lăsându-şi capul în jos, iar el ştiu că ea nu-l credea, ceea ce îl făcu să se simtă foarte frustrat. Îi cuprinse faţa în mâini şi îi spuse ferm:

— Ţi-am mai spus: eu nu mint!

Ea se uită cu atenţie în ochii lui.

— Şi crezi că merit să mă săruţi?

El râse pentru că nu-i venea să creadă ce aude.

— Te asigur, Adelaide, sunt puţine lucruri mai valoroase decât sărutul tău. Mângâie pielea moale a obrazului ei. Cum se făcea că era atât de moale? Iar în momentul ăsta, chiar nu există nimic mai valoros. Să-ţi demonstrez?

— Te rog, şopti ea, iar el fu excitat de acest cuvânt suav – o tentaţie ticăloasă pe care voia să o audă din nou şi din nou în acea noapte.

Începu cu un sărut, lent şi adânc, până când ea suspină şi se lăsă în braţele lui, degetele ei lungi şi frumoase urmărindu-i pieptul gol, lăsând foc în urma lor, în timp ce el o ridică, o duse spre scaun şi o aşeză în poala lui. Ea gâfâia, în timp ce el îi muşcă uşor buza ei dulce, delicioasă. Când îi dădu drumul, se uită în ochii ei încântaţi şi spuse:

— Ce zici de asta? Îţi place?

Ea zâmbi jucăuş, iar el o sărută repede, apoi o lăsă să spună:

— Da. Degetele ei lungi alunecau pe pielea lui. Dar nu ţi-e frig?

— Doamne! În niciun caz!

El era în flăcări. Ardea din cauza ei. O linse la baza gâtului, unde lanţul de aur pe care îl ţinea ascuns în corset era fierbinte pe pielea ei moale, protejându-i pulsul, puternic şi rapid. Se simţi foarte satisfăcut când îi spuse:

— Şi nici ţie nu ţi-e frig.

— Nu, eu sunt… în flăcări.

— Mmm. Asta îmi place *mie!* El mormăi de plăcere şi îi ridică bărbia. Dar jocul ăsta este despre ceea ce îţi place ţie.

O sărută sub bărbie, plăcându-i la nebunie felul în care ea tremura în braţele lui şi îşi afunda degetele în părul lui.

— Asta, spuse ea. Îmi place asta.

El răsplăti mărturisirea cu o mângâiere lungă şi drăgăstoasă pe spatele ei, trăgând-o mai strâns spre el. Apoi o mână alunecă până la marginea sânului ei.

Amândoi încremeniră. Henry aştepta nerăbdător reacţia ei.

Degetele ei se încleştară în părul lui şi ea îl privi din nou cu acel zâmbet misterios – nu mai era atât de misterios, căci el ştia cum să ajungă la el. Ea nu mai era atât de pudică, ci o femeie care ştia dintr-odată exact ce-şi dorea.

— Cred că…

El îşi lăsă degetul mare să se mişte, o alunecare lentă de-a lungul sânului ei acoperit.

Ea gâfâi, îşi duse mâna deasupra mâinii lui, nu pentru a-l opri, ci pentru a o ţine acolo, pe sânul ei.

— Ce crezi? mormăi el, gemând, fără să poată să se oprească. Doamne, era nebun de dorinţă!

— Cred că…

Ea îşi pierdu cuvintele, iar el crezu că-şi va pierde minţile.

Şi ea îi luă mâna, apăsând-o tare pe sân. Se folosea de mâna lui. Se folosea de el.

Îl punea unde voia ea.

Şi el nu avea nimic împotrivă.

— Aici? Abia mai avea voce. El îi mângâie sânul, găsind sfârcul întărit sub corsaj. Jucându-se cu el până când ea se agită în braţele lui şi amândoi respirau greu. Îţi place asta?

— Da, răspunse ea. Da, îmi place!

El o răsplăti cu un sărut.

— Ce altceva ţi-ar mai plăcea?

— Vreau…

El aştepta nerăbdător.

Orice ar fi vrut ea, el i-ar fi dat.

Şi apoi ea se ridică în picioare. La naiba!

El se întinse spre ea.

— Unde te…

Dar înainte ca el să poată termina întrebarea, ea apucă de cordonul fustei, desfăcând în mod magic, magnific, ceva şi descheind altceva şi apoi aruncând fusta, rămânând doar în corsajul rochiei şi o pereche de pantaloni mulaţi dintr-o mătase verde luxuriantă.

Ea se urcă din nou în poala lui, ca şi cum ar fi făcut-o de o sută de ori înainte, iar el spuse:

— Îi sunt foarte recunoscător croitoresei tale.

Ea râse, aşezându-se pe coapsele lui, încălecându-l.

El o apucă de şolduri şi o trase mai aproape, furându-i un alt sărut, aplecându-se şi trasând cu limba linia corsajului ei, alunecându-şi mâinile pe linia lungă a trunchiului ei până când mâinile ei le găsiră din nou pe ale lui, mişcându-le pentru a-i prinde sânii, ca el să simtă greutatea delicioasă a acestora.

Ochii ei frumoşi se deschiseră.

— Mai mult.

— Mai mult, ce? o tachină el.

— Mai mult, te rog.

Nu era ceea ce se aştepta, dar, Doamne, era ceea ce îşi dorea. Îl făcea să fie disperat să-i ofere orice, tot ceea ce îi cerea cu vocea aia gâfâită. Găsi dantela din faţă a corsajului ei şi începu să o dezbrace, înainte să îndepărteze materialul din calea lui, dosul degetelor lui se opriră pe pielea fierbinte a sânilor ei, torturându-i pe amândoi.

— Henry, suspină ea, iar rostirea prenumelui său aproape că-l înnebuni.

Aproape.

— Mai roagă-mă o dată, zise el.

Ea se uită la el.

— Te rog!

— Mmm, mormăi el şi îi dădu ceea ce voia, lucrul

după care amândoi tânjeau, trăgându-i corsajul în jos şi prinzându-i sfârcul cu gura, liniştind mugurele încordat cu lingeri moi şi supt prelungit, bucurându-se de şoaptele pe care ea nu le putea ascunde de el.

— Doamne, da, *te rog!*

Şi de fiecare dată când spunea acel cuvânt – acel cuvânt delicios, păcătos – de fiecare dată când îl ruga, el sugea din nou, lingea din nou, îi dădea ceea ce îşi dorea, până când ea gâfâia de plăcere, cu unghiile înfipte în umerii lui în timp ce se legăna în poala lui, căldura ei fiind un dar şi o pedeapsă pentru mădularul său încordat.

Dându-i drumul, trase corsajul în sus, peste cap, dorind să o atingă, să aibă acces la mai multă piele. Ea îşi ridică braţele şi îi dădu voie să scoată corsajul, iar el îl ţinu acolo, într-o mână, sus, deasupra capului ei, din cauza părului încurcat în ţesătură şi în şireturi, în timp ce cu cealaltă mână o mângâia în jos pe piele, testându-i căldura, minunându-se de perfecţiunea ei netedă.

— Uită-te la tine, spuse el încet, întorcând-o spre lumina focului, delectându-şi privirea cu formele ei. Puse un deget pe pandantivul greu pe care îl dezvăluise în cele din urmă – un cilindru de alamă între sânii ei. Îşi ridică privirea spre ea. Eşti plină de secrete!

— Ţi le dau la schimb pentru ale tale.

Aproape că încuviinţă. Dar avea alte planuri în seara aceea.

— Eşti frumoasă.

Ea clătină din cap.

— Mă faci să cred că aş putea fi.

Ea se înşela, desigur, iar el se apucă să i-o dovedească, sărutând, lingând şi sugând pe tot corpul ei, mângâindu-i talia, pielea moale a coapsei, rotunjimea frumoasă a burţii.

Iar ea îi dădu voie, lăsându-se pe spate, suspinând de plăcere când el îi lingea rotunjimea sânului, foindu-se supărată când el se oprea. Era atât de receptivă încât el uită de tot ce se afla dincolo de acea cameră în minutele lungi în care ea îl lăsa să o exploreze.

Simţi cicatricea ei înainte de a o vedea, o linie în relief lungă de cinci centimetri la baza coastelor, pe partea stângă.

Nu voi să zăbovească asupra ei. Într-adevăr, imediat ce îşi dădu seama ce găsise, îşi spuse să nu insiste asupra ei, să o ignore, căci era veche şi vindecată şi nu era treaba lui.

Poate că ar fi putut să facă asta, dacă ea nu ar fi tresărit, ca şi cum atingerea lui i-ar fi readus o amintire. Cineva o rănise. Şi deşi rana de pe corp se vindecase, cea din sufletul ei încă nu.

Henry îi eliberă părul încurcat în corsaj, aruncându-l pe jos în timp ce ea duse mâna la cicatrice.

„Cine te-a rănit? Cum? Când?” se gândi el. Se abţinu să o întrebe şi să-i ceară numele făptaşului. Ştia că ei nu-i va face plăcere acest lucru.

Şi el voia să-i provoace doar plăcere.

Voia ca ea *să-l placă pe el.*

A fost şocat de acest gând. Se uită din nou la ea, cuprinzându-i acei ochi care vedeau totul – care urmăreau fiecare cale, calculau fiecare risc. O cunoştea suficient de bine pe Adelaide Frampton pentru a şti că îşi petrecea zilele înfruntând pericole. Iar el nu voia să fie un pericol. El voia să fie numai răsplată.

— Adelaide?

— Da.

Îşi dorea ca ea să facă ceva ce încă nu-i ceruse.

— Desfă-ţi părul!

Ea nu ezită, întinzând mâna ca să tragă acele din legăturile lor strânse. Erau o duzină, poate mai multe, şi nu era un proces rapid. Dar Henry se bucură de fiecare secundă lentă şi prelungită, iubind felul în care buclele rătăcite începură să se rostogolească pe umerii ei, peste formele ei, înfăşurându-se în jurul sânilor şi apoi…

Vai, părul ei atât de des, de sălbatic şi de liber ca un nor de foc! Înjură, încet şi rău, întinzând mâna spre ea, trecându-şi degetele prin păr, bucurându-se de textura lui moale şi mătăsoasă.

— Ăsta, mormăi el. Iisuse, Adelaide, părul tău aproape că m-a omorât astăzi… şi cred că s-ar putea să-mi provoace din nou moartea.

Luă o şuviţă lungă şi roşcată şi o folosi pentru a desena cercuri în jurul sfârcului ei, cu mădularul lui tare ca oţelul, în timp ce ea se răsucea deasupra lui, dăruindu-i-se. Când nu îşi mai putu ţine gura departe de ea, se aplecă să muşte uşor sfârcul ei roz şi încordat, apoi îl alină cu limba. Ea ţipă, iar el îi dădu drumul, îndepărtându-se din nou.

— Îmi place asta, spuse ea. Totul.

— Ştiu.

Ea zâmbi şi se întinse spre el – atingerea ei era un dar –, aplecându-se să-l sărute, părul ei splendid căzând în jurul lor ca o perdea.

— Eşti extrem de arogant.

Ea îl făcuse să fie aşa. Îl făcea să vrea să spună întregii lumi.

— Spui asta ca şi cum nu aş avea motive să fiu.

O sprânceană roşcată, frumos desenată, se arcui în sus în semn de provocare.

— Eşti, de asemenea, extrem de sigur pe tine.

Drept răspuns, el se mişcă, o luă în braţe, întorcând-o, inversând poziţiile lor şi aşezând-o pe scaun. Apoi căzu în genunchi în faţa ei. Un mic sunet de încântare veni din partea ei când el se aplecă şi o sărută. Degetele ei se încurcară în părul lui în timp ce se întâlnea cu el, se potrivea cu el.

El o trase de şolduri, ducând-o la marginea scaunului, în timp ce ea îi mângâia pieptul şi abdomenul până la marginea pantalonilor lui, unde era rândul ei să apuce ţesătura. Să tragă mai aproape.

Ea îşi deschise coapsele şi Henry crezu că s-ar putea să o ia razna atunci, văzând-o goală până la brâu, privindu-l cu încântare şi dorinţă şi cu acea evaluare îndrăzneaţă care îl făcea să vrea să-i arate tot ce avea mai bun în el.

— Să îţi spun ce aş dori? întrebă el.

— Te rog.

Din nou acel cuvânt. Avea să fie cauza nebuniei lui.

— Aş vrea să fii dezbrăcată.

Ochii ei se măriră de surpriză.

— Ai… ai vrea asta?

— Foarte mult, spuse el, iar mâinile lui se duseră la nasturii pantalonilor ei. Şi în acest caz particular, pantalonii nu ajută.

Ea chicoti, dar propriul ei râs parcă o sperie şi îşi duse o mână la gură pentru a-l opri.

El ura asta, faptul că ea îşi înăbuşea plăcerea, şi îşi jură că va face tot ce-i stă în puteri pentru a-i arăta genul de plăcere care nu putea fi stăpânită. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni, îndepărtând apoi mătasea verde.

— Într-o zi, mi-ar plăcea să petrec o oră sau două privindu-te în ăştia. Dar în seara asta…

Terminând cu nasturii, el o trase de talie, iubind felul în care ea îşi ridica şoldurile şi îl lăsă să o dezbrace.

Trase adânc aer în piept când o văzu întinsă în faţa lui, lumina focului aruncând umbre pe trupul ei gol, pe rotunjimile sânilor, pe muşchii trunchiului, pe cicatricea de la coastă, pe formele şoldurilor şi pe smocul de bucle castanii dintre coapsele ei lungi, musculoase şi puternice, care erau dovada unei vieţi active.

Ea nu se compara cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci.

Un dar de la zeii blestemaţi.

Se aşeză pe vine şi rămase aşa, admirând frumuseţea ei.

Nu îşi dădu seama cât timp trecuse de când o privea astfel, fiind trezit la realitate atunci când ea se mişcă, încercând să se acopere. Şi abia atunci, când îşi dădu seama ce voia ea să facă, se mişcă şi el, prinzându-i mâinile şi împreunându-şi degetele cu ale ei.

— Nu.

Ea se îmbujoră şi, cumva, roşeaţa din obrajii ei o făcu şi mai drăguţă, iar el se simţi şi mai norocos.

— Eu… Căuta cuvintele potrivite, dar îi zise doar: Spune ceva.

O duzină de lucruri îi veniră instantaneu în minte. Ar fi

putut să-i spună că era frumoasă, că îl fascina, că voia să cunoască fiecare centimetru din ea. Ar fi putut să-i spună că niciodată nu fusese atât de excitat ca acum, că niciodată nu-şi dorise pe cineva atât de mult cum o dorea pe ea şi că, cu siguranţă, niciodată nu-şi dorise pe cineva în felul acesta – în felul acela urgent şi nerăbdător care îl făcea să creadă că înnebunise puţin.

Dar nu voia să o sperie. Şi voia ca ea să-l creadă pe cuvânt.

Să aibă încredere în el.

Aşa că, în loc să spună vreunul dintre lucrurile sălbatice şi neaşteptate care umblau în mintea lui, Henry o sărută pe pielea moale de deasupra mâinilor lor împreunate şi desenă acolo un cerc lent şi liniştit, până când respiraţia ei deveni aspră şi neregulată şi degetele ei se aflară din nou în părul lui.

Şi abia atunci el spuse:

— Vrei să descoperim ce altceva îţi mai place?

Capitolul 10

Ea mai făcuse asta înainte. Nu prea mult, dar o fată născută în mediul ei învăţa repede să nu preţuiască virginitatea. Fusese logodită, şi mai fusese cu câţiva băieţi când era tânără şi furioasă. O dată sau de două ori fusese chiar plăcut.

Desigur, ştia că alte femei găseau acest act mai mult decât plăcut – un an de zile în care fusese martoră la obiceiul lui Sesily şi al lui Caleb de a dispărea şi de a se întoarce şifonaţi, ciufuliţi şi strălucitori dovedise acest lucru –, dar Adelaide nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi cu adevărat *plăcut.*

Şi apoi ducele de Clayborn făcuse baie în faţa ei. Şi o strigase Adelaide şi o arsese cu atingerea lui şi o sărutase într-o mulţime de locuri în care nimeni nu o sărutase până atunci, şi deodată acel act care fusese întotdeauna rapid şi

stângaci şi în cel mai bun caz *acceptabil...* părea că ar putea fi... ei bine... *extrem de bun.*

Apoi el o dezbrăcase şi se uitase la ea ca şi cum ar fi fost înfometat, iar ea devenise fierbinte şi excitată şi mai dornică decât fusese vreodată, şi nu doar din cauza atingerii lui – deşi era magnifică –, ci pentru că el o dorea atât de evident.

Nu-i dorea abilităţile ei de hoţ, nici accesul la puterea din jurul ei, nici cantitatea imensă de informaţii pe care le avea despre bărbaţii din Londra.

El o dorea pe *ea.*

Iar Adelaide aprecia asta mai mult decât orice altceva.

Pentru că şi ea îl dorea pe el.

El o trase şi mai mult la marginea scaunului, alunecându-şi mâinile mari de-a lungul coapselor ei, convingând-o să se deschidă. Ea îl lăsă, minunându-se de senzaţie – niciodată nu fusese atât de caldă sau de excitată, niciodată nu se simţise atât de doritoare până atunci. Nu se putu abţine să nu întindă o mână spre el, lăsându-şi degetele să alunece pe pieptul şi pe abdomenul lui, explorând muşchii pe care îi admirase mai devreme. Zăbovi asupra unei vânătăi care apăruse pe umărul lui.

— Eşti rănit.

El îi prinse mâna, apăsându-i palma pe pielea lui fierbinte.

— Atingerea ta îmi face bine.

Îi plăcea şi asta. Îi plăcea felul în care muşchii lui se încordau sub palmele ei, în timp ce ea îl analiza de sus în jos, până la locul unde pielea lui se întâlnea cu pantalonii.

Amândoi ezitară atunci, şi o explozie de încântare izbucni în pieptul lui Adelaide – un sentiment ameţitor de curiozitate. Ea se bucură de şuieratul de plăcere care veni în timp ce explora mădularul lui lung şi tare sub ţesătura pantalonilor lui.

— Arată-mi, şopti ea, pregătită pentru ceea ce urma, fiind nerăbdătoare.

El clătină din cap.

— Tu prima.

El îi deschise coapsele, trecând între ele pentru a o ţine deschisă, expusă, fierbinte şi goală pentru el.

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce el se uita în jos la ea, cu privirea lui severă şi concentrată, ca şi cum ar fi memorat imaginea ei. Secundele păreau să se întindă într-o eternitate, până când ea nu mai putu suporta şi vru să se acopere.

El îi prinse mâinile înainte ca ea să o facă, fixându-le pe braţele scaunului în timp ce o sărută o dată, aspru şi sălbatic. Înainte ca ea să-i poată întoarce mângâierea, el merse mai departe, trecând cu limba peste pielea moale a umărului ei, trecându-şi dinţii dea lungul rotunjimilor sânilor ei, sugând uşor mai întâi un sfârc şi apoi pe celălalt, până când ei nu-i mai păsa că era goală în faţa lui. Ei îi păsa doar că el îi va oferi valurile nesfârşite de plăcere pe care i le promisese.

Îşi ridică şoldurile, goale, dureroase *de dorinţă.*

Ca şi cum ea ar fi vorbit cu voce tare, el coborî buzele mai jos, aşezându-se pe vine, desfăcând-o larg şi deschis până când ea simţi privirea lui pe miezul ei.

— Şi asta îţi place, nu-i aşa, iubire?

Ea îşi înclină şoldurile şi gemu.

Gemu numele lui.

— Henry…

Nenorocitul râse, foarte mulţumit de sine.

— În curând, şopti el, întorcându-şi promisiunea către pielea moale a părţii interioare a coapsei ei, sărutând-o de sus până jos.

Era clar că o făcea pentru a o tortura, nu pentru că îi plăcea lui asta. Nu se păcălea că bărbaţii se bucurau de toate momentele dincolo de evenimentul propriu-zis. Şi, deşi ea se bucura de acest joc mai mult decât se bucurase vreodată de orice altceva, se trezise mai mult decât dornică să ajungă ea însăşi la punctul culminant.

— Poţi… Se opri, neştiind cum să spună. Ceea ce vreau să spun este… Adică…

Limba lui făcea cercuri, mai sus pe coapsa ei,

îmbătând-o de plăcere. Ea trase adânc aer în piept.

— Am mai făcut asta înainte.

Henry ridică încet gura şi o privi de la locul pe care îl ocupa la picioarele ei, în genunchi. O, Doamne! Ei îi plăcea asta. Era lat în umeri şi chipeş, iar buzele lui, care îi aduseseră atâta plăcere, schiţau un zâmbet curios, care o făcu să se îmbujoreze, mai ales când el spuse simplu:

— Şi eu am mai făcut-o.

Ea închise ochii. Asta era clar. Judecând după felul în care el o făcea să se simtă, Adelaide îşi imagina că el avea mare căutare în rândul femeilor care îl trăgeau în spatele ferigilor în ghiveci din sălile de bal din Mayfair. În rândul femeilor fără inhibiţii.

— Ce vreau să spun este…

El se întoarse din nou spre coapsa ei. O sărută mai mult. Mai sus. Mai aproape de locul unde ea ardea de dorinţă.

Doamne!

— Nu trebuie să…

Mai multe sărutări. Mai sus.

Ea se foi, iar el puse o mână grea pe abdomenul ei, oprindu-i mişcarea. Dar el nu încetă, oferindu-i un alt sărut – acesta pe coapsa opusă. O atingere cu limba.

Ea răsuflă într-un mic suspin.

— Poţi pur şi simplu… să o faci.

De data aceasta, când se uită la ea, era ceva nou în privirea lui de un albastru profund. Ceva parcă mai puternic decât dorinţa. Ceva sălbatic.

— Ce să fac?

Ea se uită spre tavan, dorindu-şi să dispară în umbrele de deasupra.

— Eu…

— Nu, spuse el, singura lui mişcare fiind mângâierea pielii ei cu degetului mare. Spune-mi. Ce să fac?

Pentru o clipă, ea se gândi la ce ar fi spus o lady. Apoi îşi dădu seama că nu exista absolut nicio situaţie în care o lady ar spune ceva care să se apropie măcar de răspunsul la întrebarea lui. Aşa că se mulţumi cu cuvintele pe care le

auzise toată viaţa ei, ceea ce ştia că el îşi dorea.

— Poţi pur şi simplu… să mi-o tragi.

Lui nu-i venea să creadă.

Ea închise ochii. Fusese prea grosolană. La naiba! Probabil că el se va opri.

Doar că nu o făcu. În schimb, spuse:

— Hmm. Ca şi cum nu luase în considerare această posibilitate. Se mişcă, mâinile lui alunecând până la coapsele ei şi deschizându-le larg. Mulţumesc pentru sugestie.

— Cu plăcere, spuse ea, cuvintele fiind neliniştite, în timp ce degetele lui se învârteau pe pielea care nu fusese niciodată atinsă atât de mult şi de insistent.

— Spune-mi, pot să fac asta? Să te ating aşa?

— D-d-da.

— Îţi place?

— Da.

„Foarte mult”, gândi Adelaide.

El se mişcă, mângâind-o în sus, pe piele.

— Şi pot să te sărut aici?

Un sărut la încheietura coapsei, acolo unde i se întâlnea piciorul cu trunchiul. De ce era senzaţia atât de plăcută?

— Da.

— Îţi place asta?

— Da.

— Hmm.

Sunetul ăla! De ce o excita atât de mult?

Nici măcar nu era un cuvânt, şi totuşi, o făcea să ardă de dorinţă.

— Şi te-ar deranja dacă aş…

El se opri şi suflă peste miezul ei.

— Eu… oh… nu… gâfâi ea.

— Îţi place asta.

Nu era o întrebare, dar ea răspunse oricum.

— Daaa!

— Bine, spuse el.

Cuvântul acesta i se păru o laudă, o făcu să se

încălzească mai tare, să fie mai umedă.

Un murmur moale ieşi din gâtul lui.

— Mmm… Şi ţie îţi place asta, nu-i aşa, Adelaide? Când îţi spun cât de bună eşti, despre cât de mult mă mulţumeşti când vorbeşti despre plăcerea ta?

— Da, şopti ea.

— Eşti o fetiţă cuminte, spuse el, cuvintele trimiţând un şuvoi de plăcere prin ea.

Apoi el îi răsplăti onestitatea cu o lingere lungă şi lentă, care o aprinse cu totul. Adelaide ţipă de plăcere, pentru că el încă zăbovea acolo deasupra păsăricii ei, iar când îşi săltă capul, ea gâfâia şi corpul ei nu mai era al ei, şoldurile i se ridicaseră spre el, vrând să îl prindă de păr şi să-l aducă înapoi.

O ştia şi el, iar strălucirea din privirea lui cunoscătoare era o promisiune arogantă.

— Nu am de gând să ţi-o trag *pur şi simplu,* Adelaide. Nu este nimic simplu în ceea ce intenţionez să-ţi fac. Nu este nimic simplu în ceea ce priveşte modurile în care am de gând să te ating, în felul în care am de gând să te sărut.

Doamne, degetele lui erau acolo, în miezul ei, alunecând un deget printre buclele moi care o protejau, despărţindu-i pliurile.

— Şi când o voi face… nu va fi nimic simplu nici în privinţa asta.

Ea vibra de emoţie, simţind promisiunea mătăsoasă pe cea mai intimă parte a ei. Nu-şi dorise niciodată pe nimeni atât de mult ca pe el.

Şi apoi el spuse:

— Dar nu am de gând să ţi-o trag în seara asta, iubire.

— Nu o vei face?

Nu o va face?!

— Nu, îi spuse el, mângâind-o pe căldura ei umedă, cu două degete acum, în sus şi în jos, în mişcări lente, chinuitoare, care o făceau să vrea să ţipe, să plângă şi să râdă.

Le împinse în interiorul căldurii ei, dându-i o mostră din ceea ce îşi dorea, un indiciu despre cum ar fi fost să fie

plină de mădularul lui, puternic şi adânc în ea.

O pauză, apoi:

— Ei bine, poate doar un pic de futut.

Cum se putea ca acest cuvânt, spus cu un accent al elitelor care frecventează Mayfair, Eton, Oxford şi Camera Lorzilor, să facă totul să sune şi mai murdar? Ea nu se putu abţine. I se oferi, îndemnându-l mai adânc.

— Da. Te rog.

— De asta ai nevoie?

Ea închise ochii simţind mângâierea lui moale şi scoase un geamăt de plăcere.

— Hmm.

Un sunet, scăzut şi bogat, şi plin de descoperire. Şi apoi el adăugă degetul mare, făcând cercuri, căutând, găsind locurile care o făceau să gâfâie şi să suspine, şi în tot acest timp, spunând:

— Eşti atât de umedă aici. Atât de moale. O sărută pe interiorul coapsei ei. Şopti: Atât de dulce.

El trasă un cerc mic unde plăcerea se aduna şi ea strigă.

— Acolo!

— Şi asta îţi place.

Răspunsul lui era atât de arogant încât ea i-ar fi dat una peste cap în joacă dacă el nu ar fi fost instrumentul plăcerii ei.

— Nu te opri, gâfâi ea.

El nu se opri, dar o întrebă:

— Eşti sigură?

— Doamne, daa!

El se mişcă mai repede, în cercuri mai apropiate, iar ea se ridică din nou, călăuzindu-i atingerea, ştiind că mai târziu – mult mai târziu – va fi jenată de desfrâul ei, de spectacolul pe care îl făcuse exprimându-şi dorinţele. Dar acum, nu-i păsa. Tot ce-şi dorea acum era atingerea lui pe corpul ei.

Tot ce-şi dorea era el.

— Atât de drăguţă, şopti el. Atât de perfectă.

Ea nu era, ştia asta. Dar în acel moment, ea îl crezu.

— Te rog, nu te opri!

Ea se încordă când punctul culminant se apropie, exact când degetele lui se împingeau adânc, mai adânc, potrivindu-se cu ritmul şoldurilor ei, cu sunetul staccato al respiraţiei ei, aspră şi disperată.

Atât de disperată! Nu era de ajuns.

— Henry…

Nu era nevoie să spună mai mult, să ceară mai mult. El ştia deja.

— Hmm.

Zgomotul acela de care ea ajunsese să se delecteze – cel care spunea că el se gândea la toate lucrurile rele pe care i le-ar putea face.

Şi înainte ca Adelaide să se poată gândi la acele lucruri rele, el le făcea, aşezându-şi gura în locul de deasupra degetelor lui, acolo unde ea tânjea după el, smulgând o înjurătură de la ea.

Alunecându-şi degetele în părul lui, ea se lipi de el, mârâitul lui de aprobare o înnebuni, făcând-o să ceară mai mult chiar şi când el îi dădea exact ceea ce-şi dorea, gura lui ca un cadou, ca un paradis.

Limba lui o linse, explorând căldura ei întunecată, umedă, în toate modurile posibile – când mângâieri lungi şi ferme care o făceau să gâfâie, când mângâieri lente care o torturau într-un mod delicios, care o făceau să înjure şi să se împingă spre el şi să îl dorească nebuneşte şi să-l implore să nu se oprească. Iar apoi, punându-i coapsele pe umeri, el îşi întinse mâinile mari peste fundul ei, ridicând-o aproape, lingând-o mai repede, mai adânc, într-un dans nebun al limbii lui înăuntrul ei, până când ochii ei se deschiseră larg şi ea se uită în josul corpului ei pentru a întâlni focul albastru din privirea lui. Un foc îngâmfat, satisfăcut, păcătos.

— Aşa se simte.

Vorbele lui ajunseră până în miezul ei, vibraţia făcând-o să tremure, degetele ei strângându-se în părul lui.

— Ţine-mă strâns, spuse el.

Ea nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar dorea să

facă asta. Vru să-i urmeze indicaţiile. Aşa că făcu aşa cum îi spusese, ţinându-l strâns de ea, în timp ce limba lui lucra într-un ritm minunat, înainte şi înapoi, din nou şi din nou, în timp ce ea se legăna spre el, gâfâind, reţinându-şi ţipetele, urmărind acea plăcere glorioasă care era atât de aproape.

— Te rog, şopti ea pentru el şi întregul univers. Nu mai pot… te rog.

Şi apoi, întreaga lume se puse în mişcare. Nu, ea se mişca. *El* se mişca, dându-i drumul… Nu. *Nu!* Ce făcea? De ce se oprea?

Se agăţă de el în timp ce el o ridica de pe scaun.

— Ce…

— O să-ţi placă mai mult, frumoaso.

Frumoasă. Ce cuvânt minunat! Ce minunat era să fie numită aşa! Înainte ca ea să-l poată corecta, fie în gând, fie cu voce tare, ea căzu pe spate pe pat, iar el se aplecă spre ea, îndepărtându-i coapsele larg pe tăblia patului, sărutând-o pe punctul dureros de pe miezul ei, lingând şi sugând, scoţând un mic strigăt din ea.

— Mai bine, da?

Ea îi întâlni ochii, strălucind de plăcere.

— Nu. Mai rău.

El se încruntă.

— Mai rău?

Ea încuviinţă, fără să înţeleagă ce o apucase.

— Te-ai oprit!

— Aaa! spuse el, înţelegând. Da, e un lucru groaznic.

Acea urmă de zâmbet revenise, iar ea mângâie cu degetul mare colţul gurii lui frumoase.

— Îmi place asta.

El muşcă uşor carnea degetului ei mare, trecându-şi limba pe ea până când Adelaide tremura în braţele lui.

— Gura mea? Mi-am dat seama.

Ea râse.

— Nu. Zâmbetul tău. E un lucru preţios, căci zâmbeşti atât de rar.

Zâmbetul dispăru, iar ea îşi regretă imediat cuvintele.

— Să-ţi spun ce este rar şi preţios?

Căldura întrebării lui era de netăgăduit.

— Te rog.

— Asta, spuse el, mângâind-o din nou, aprinzând-o instantaneu încă o dată când găsi locul unde fiecare nerv din corpul ei părea să se termine. El desenă din nou un cerc, o dată, de două ori, şi îi spuse: Moale şi umedă…

Ea scoase un mic ţipăt şi îşi legănă şoldurile spre el.

— Şi atât de receptivă!

El se aplecă şi linse mugurul care îl ispitea. Se opri din nou.

— Ai gust de vară, gust de căldură şi de rai… şi de păcat. Supse din nou, linse din nou, până când ea îl apucă de păr. Şi când mă călăreşti…

Ea închise ochii la auzul cuvintelor, atât de murdare în vocea lui măreaţă.

— Mă face să vreau să mă călăreşti în toate felurile. Până când vei ajunge pe culmile voluptăţii.

Înainte ca ea să poată răspunde, în timp ce cuvintele răspândeau un foc fierbinte prin ea, el îndepărtă cu două degete faldurile ei şi se aplecă, lingând şi sugând, mângâind în cercuri dure, ferme şi strânse, fără să-i dea nicio şansă. Ea nu trebuia să-i spună să nu se oprească acum – el nu avea de gând s-o facă. Nu trebuia să-i spună ce-i plăcea – el ştia deja. Cumva, el îi cunoştea corpul mai bine decât ea acum, iar când tremura lipită de el, pierzându-şi controlul, rămânea în mâinile lui – mâinile lui dominând-o, controlând-o, mângâindu-i pielea, liniştind-o, lăsând plăcere şi laude peste tot pe unde o atingea.

Adelaide ţipă numele lui şi o mulţime de alte lucruri fără sens în timp ce el o devora, necruţător, până când ea ajunse pe culmile plăcerii, prăbuşindu-se sub mângâierea lui şi sub sunetele puternice, ademenitoare şi delicioase pe care el le mormăia în miezul ei. Şi când ea fu cuprinsă de cele mai frumoase, mai puternice şi mai înnebunitoare senzaţii, el rămase acolo, cu limba lipită de ea, în timp ce ea tremura toată, lipsită de respiraţie, fără să se poată stăpâni, căci totul dispăruse în afară de el şi de atingerea lui, care o duse până la cer şi o întoarse înapoi pe pământ.

Şi apoi Henry se urcă pe corpul ei, strecurându-se între picioarele ei, apăsându-şi mădularul tare acolo unde ea avea nevoie de atingerea lui, ştiind cumva că ea încă tânjea după el, ţesătura aspră a pantalonilor lui fiind singurul lucru care îl împiedica să fie în ea. Îşi apropia şoldurile de ea, încet şi păcătos.

— Tu, femeie frumoasă, cu atingerea ca focul, cu părul ca focul, ispită arzătoare, şopti el, unde ai fost toată viaţa mea?

„Nicăieri”, gândi ea şi îşi muşcă buza ca să se oprească din a rosti acest cuvânt, chiar dacă – în acel moment, în timp ce el se apăsa de-a lungul corpului ei, prinzându-i obrazul cu o mână şi explorându-i gura cu limba, într-un sărut devastator, adânc, care avea gustul plăcerii ei şi, cumva, a lui – ea se simţea ca şi cum abia atunci se născuse.

O altă Adelaide, una pe care nu o cunoştea, una modelată de plăcere.

Una care nu mai era singură.

Şi realizând acest lucru, Adelaide fu mistuită simultan de frică şi de ceva mult mai periculos – ceva asemănător cu speranţa, ceva care o făcu să se întrebe cum ar fi fost să-l creadă atunci când el pusese capăt sărutului şi îi prinsese faţa în ambele palme, privind-o ca şi cum ar fi fost ceva ce trebuia privit, ceva ce trebuia observat, ceva ce trebuia preţuit.

Ca şi cum între ei ar fi fost o legătură mai puternică, ceva mai mult decât acest moment, acest loc, această noapte.

Ceea ce nu era adevărat.

Ea era Adelaide Frampton, o hoaţă de pe malul greşit al râului, care se simţea mai bine pe străduţele întunecate decât în sălile de bal aurite. Iar el era un duce nenorocit.

„Revino la realitate, fato!” Vocea care şoptea venea cu accentul tăios al malului sudic – cel pe care se străduise atât de mult să-l ascundă în ultimii ani.

Se hotărî să asculte această voce, întinzându-se spre el, trăgându-l aproape pentru un sărut, revendicându-l în

speranţa că îşi va putea recăpăta controlul asupra ei înseşi, asupra situaţiei în care se afla, asupra a ceea ce avea să urmeze. Spunându-şi că şocul intens de plăcere pe care îl simţea atunci când el se lăsa la cheremul ei despre asta era – despre control – şi nu despre bucuria stârnită de faptul că ştia că îl făcea să simtă aceleaşi lucruri pe care şi el le trezea în ea.

Trebuia să preia controlul asupra situaţiei. Şi exista un singur mod sigur de a face asta.

Adelaide îl sărută pe obraz, peste barba aspră, crescută de o zi, şi îi şopti:

— Eşti sigur?

El îi mângâia pieptul gol, degetul mare încercuindu-i sfârcul până când acesta se strânse într-un mugure ţeapăn.

— Sigur în legătură cu ce?

— Că nu vrei să mă faci a ta în seara asta?

El se opri, punându-şi mâinile pe pat şi împingându-se în sus ca să o privească, cercetându-i privirea, adâncă şi arzătoare. Ca şi cum ar fi putut vedea totul – nesiguranţa ei, dorinţa ei de control. Ca şi cum ar fi ştiut că cererea era mai mult decât despre plăcere – era despre obţinerea puterii.

— Nu, iubire. Nu în seara asta.

Ei nu îi plăcu ce văzuse acolo, în ochii lui albaştri. Ceva care ar fi putut fi dezamăgire, dar părea mai degrabă înţelegere, ca şi cum el îi auzise gândurile şi era deja cu o mulţime de mutări înainte în acest joc pe care îl jucau.

Simţea că vrea să intre în pământ.

Îl împunse în piept, iar el se rostogoli pe spate. Era străbătută de dezamăgire. Se terminase – ceea ce nu ar fi trebuit să o dezamăgească. Era de aşteptat, nu-i aşa? Ea ştia că nu mai era nimic pentru Adelaide Frampton şi ducele de Clayborn – nimic altceva decât această cameră liniştită din hanul Hungry Hen. Nimic în afară de această noapte.

Era greşit că spera ca noaptea să nu se termine atât de repede?

El îi întrerupse gândurile trăgând-o la el, înfăşurând-o

cu braţele sale lungi şi musculoase şi lipind-o de el. Şi, deşi ea voia să se împotrivească – să se îndepărteze, să se acopere cu pătura şi să se ascundă de el până dimineaţă –, nu găsi voinţa necesară, pentru că el era atât de cald, de ferm şi de primitor, pentru că îi mângâia umărul atât de drăgăstos.

Pentru că el se întoarse şi o sărută pe tâmplă, ţinând-o atât de aproape încât îi putea auzi inima sub urechea ei.

Stătură în tăcere pentru momente lungi, se aşternuse liniştea şi în tavernă şi ei uitaseră de mult de lumea de afară. Adelaide se miră de ceea ce simţise şi de felul în care se descompuse parcă în braţele lui, şi de felul în care acest loc, această noapte, acest bărbat, păreau cumva în afara timpului, ca şi cum ei doi nu ar fi fost în competiţie pentru a ajunge la fratele său, pentru a o salva pe Lady Helene, pentru a scăpa de tatăl ei şi de oamenii lui. Ca şi cum ea nu ar fi fost Adelaide Frampton, fata de pe străzi, iar el nu ar fi fost ducele de Clayborn.

Ca şi cum ei ar avea un viitor împreună.

Ca şi cum ei ar fi avut tot timpul din lume, deşi nu-l aveau.

Ei aveau doar această noapte.

Mai puţin de o noapte, când el şopti:

— Ar trebui să…

El se opri, dar ea îşi imagină propoziţia într-o mulţime de feluri. „N-ar fi trebuit să fac asta. N-ar fi trebuit să te sărut niciodată. N-ar fi trebuit să te urmez niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să mă alătur ţie. Ar trebui să plec.”

— Henry, şopti ea în sfârşit la pieptul lui, degetele ei jucându-se pe părul negru de acolo.

Nu se putea uita la el. Nu putea risca să se simtă jenată de refuzul lui – jenă care deja o ameninţa, care fusese acolo, la marginea conştiinţei ei toată seara – jena care venea din faptul că era o femeie singură care cerea prea mult.

— Dormi cu mine! îi spuse ea până la urmă.

Când degetele lui se opriră pe umărul ei, ruşinea parcă se transformase într-un animal sălbatic care se

plimba prin cuşcă, lingându-şi botul, ca şi cum ar fi aşteptat exact acest moment pentru a ataca. Prostuţa de Adelaide, fata născută la marginea societăţii pe malul celălalt al râului, făcând astfel de propuneri unui *duce!*

El va refuza, bineînţeles, şi se va întoarce la rolul său de domn responsabil şi serios. Se va duce înapoi la scaunul lui – cel pe care ea îşi depărtase picioarele pentru el –, îl va aşeza lângă uşă şi se va ghemui inconfortabil în somn. Iar ea va fi lăsată în pat – pentru a fi devorată de gânduri şi ruşine.

Dar, cumva, chiar şi în faţa acelei stânjeneli, Adelaide nu se putu abţine să nu adauge la cererea ei un liniştit şi fermecător:

— Mi-ar plăcea.

Adelaide, spuse el pe un ton scăzut şi îndurerat.

Ea închise ochii. „E îngrozitor, e o teroare absolută!”

Trebuia să se mişte. Să-l părăsească înainte ca el să o părăsească pe ea. Să se urce în trăsura ei şi să se îndrepte spre Lady Helene, care se afla în acel moment în pat cu un bărbat care nu dorea să o părăsească vreodată.

Dar, înainte ca Adelaide să poată face asta, palma lui se aşează pe pielea ei, caldă şi grea, lipind-o strâns de el, apoi el trase cuvertura de pe pat peste ei, răspunzând rugăminţii ei.

Tăcură mult timp, inimile încetinind, respiraţia fiind mai puţin agitată, iar Adelaide ştia că ar trebui să închidă ochii şi să încerce să doarmă. Nu trebuia neapărat să vorbească cu acest bărbat – acest bărbat care mânuia cuvinte frumoase ca o ispită. Nu trebuia să se obişnuiască să discute cu el.

Nu ar trebui să se obişnuiască cu nimic ce ţinea de el.

— Spune-mi o poveste.

Ea ridică privirea.

— Ce fel de poveste?

El ridică o sprânceană.

— Una obscenă.

Ea zâmbi.

— A fost odată ca niciodată un duce într-un han de la

marginea drumului…

Râsul lui era un hohot scăzut din pieptul lui cald.

— Îmi place asta.

— Şi mie, fu ea de acord, aplecându-se să îl sărute, încet şi suav.

Când sărutul se opri, ea suspină, iar el spuse:

— Povesteşte-mi despre primul tău sărut.

Ea ezită. O fată născută în inima oraşului Lambeth îşi pierdea inocenţa de tânără – chiar dacă tatăl ei era rege acolo. Poate *tocmai* pentru că tatăl ei era rege acolo. Inocenţa era pentru fetele din Mayfair. Nu pentru fete ca ea.

— Vrei să te compar cu altul?

Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de arogant.

— Cred că pot să îl întrec.

Ea nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Dar îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îşi aşeză bărbia deasupra lor.

— Jamie Buck locuia mai jos pe drum. Tatăl lui lucra pentru al meu.

— Aha. Fata din turn.

Nu exista niciun turn, dar Adelaide nu îi spuse asta. Nu putea schimba locul unde se născuse şi le-ar fi făcut bine amândurora să îşi amintească faptul că lumea ei fusese foarte diferită de a lui.

Doar că ea nu voia ca el să se gândească la asta. Nu chiar acum. Acum voia ca el să cunoască fata care fusese cândva, aşa că îi spuse mai mult decât avea nevoie să ştie.

„O mare prostie”, îşi spuse ea.

— Îmi place podul Westminster.

Pe chipul lui frumos se citi surpriza când ea schimbă astfel subiectul.

— Ştiu că e ciudat, dar îmi place. Presupun că pur şi simplu ar putea să-mi placă podurile – şi îmi plac podurile, în general –, dar e ceva special la acesta. Există un poem despre el; scris de Wordsworth, cred? Despre cum se priveşte oraşul de pe el. „Oraşul poartă acum, ca un veşmânt, frumuseţea dimineţii.” Îl ştii?

— Nu ştiu, spuse el.

Ea se temu că mersese prea departe cu povestea ei – nu era nimic interesant în poeziile scrise despre poduri.

— Dar, continuă el, mi-ar plăcea să te văd purtând frumuseţea dimineţii.

Cuvintele răsunară în ea, făcându-i pulsul să se accelereze. Şi îi trecu prin minte că, de fapt, s-ar putea să existe ceva fascinant despre poeziile scrise despre poduri, până la urmă.

— Ce drăguţ!

— Tu eşti drăguţă, spuse el, cu ochii încă bine închişi. Continuă. Ce legătură are Westminster cu Jamie Buck?

— Există o turlă cam la jumătatea drumului, care îţi oferă o privelişte glorioasă asupra parlamentului. Ai crede că întregul pod ar oferi aşa ceva, dar nu este adevărat. Este o turlă anume, a patra din partea Westminster, în unghiul perfect, de unde poţi vedea direct în micile camere din parlament, iar dacă eşti acolo exact la momentul potrivit, ai o senzaţie… magică, spuse ea simplu, dorindu-şi să poată explica mai clar. Aş zăbovi în acea mică turlă ore întregi, dorindu-mi…

Se opri.

— Dorindu-ţi… ce?

Ar fi trebuit să ştie că el nu o va lăsa să se oprească.

— Dorindu-mi să fie cineva acolo, cu mine, spuse ea încet. Eram singură o mare parte din timp. Nu-mi displăcea, să ştii – dar tatăl meu… îi speria pe oameni, şi pe băieţi în special. Iar cei pe care nu-i speria erau dispuşi să facă orice pentru a avea acces la el – inclusiv să pretindă că sunt prieteni cu fiica lui.

Ochii lui erau deschişi acum, urmărind-o ca şi cum nu ar fi vrut să piardă niciun cuvânt, iar ea îşi muşcă buza, simţindu-se jenată şi ciudată, ca şi cum nu ar fi trebuit să împărtăşească amintiri din trecutul ei cu acest bărbat, care era atât de diferit de ea – atât de mult peste nivelul ei – încât, atunci când va pleca, nu va avea nicio speranţă să-l mai recupereze.

— Obişnuiam să stau în turlă şi să-mi doresc un prieten, recunoscu ea cu blândeţe. Îmi doream ceva de

dincolo de lumea pe care o aveam – pe cineva care nu se prefăcea interesat de mine pentru că se temea de tatăl meu sau pentru că dorea să se pună bine cu el. Cineva care să nu mă vadă ca pe o cale spre ceva mai măreţ. Am vrut pe cineva care să fie… un partener. Care să mă placă pentru cine sunt. Care să mă *iubească* pentru cine sunt, presupun.

El o strânse mai aproape.

— Continuă.

Ea înghiţi în sec, dorindu-şi brusc să pună distanţă între ei.

— Într-o după-amiază… Aveam paisprezece ani? Poate cincisprezece?… şi eram acolo, în turla mea. Jamie a trecut pe lângă mine, cu un grup de băieţi – în mod clar, era pregătit pentru trăsnăi, dar mai întâi m-a văzut pe mine. Ea închise ochii. Mai exact, *m-a auzit.*

— Ce spuneai?

Ea regretă imediat că îi spusese povestea asta, dar mersese prea departe ca să se mai poată opri.

— Te rog să ţii cont că eram o tânără cu capul plin de visuri. Nu mai sunt atât de impresionabilă.

— Sunt deja dezamăgit să aud asta.

Ea râse, şi râsul o făcu să nu se mai simtă atât de ruşinată. Doar un pic.

— În momentul acela vorbeam singură.

— Despre ce?

— Ei bine, nu chiar singură, presupun. Vorbeam cu altcineva. Cineva care nu era acolo. Mă prefăceam că am partenerul la care visam. Şi Jamie Buck a auzit. A râs şi a râs…

Henry miji ochii.

— Şi?

— Şi a ameninţat că va spune tuturor. Ceea ce acum pare o prostie – cui i-ar păsa? Dar la vremea aceea, era un lucru terifiant, îmi cunoştea…

Ea ezită, nu voia să-şi dezvăluie trecutul în acest moment, când erau în linişte şi el era aproape.

Era doar o chestiune de timp până când el avea să

afle totul. Dar Adelaide fusese mereu hoaţă, iar acum căuta să fure timpul.

— Tatălui meu i-ar fi displăcut, spuse ea. S-ar fi asigurat că nu voi mai vizita niciodată acea turlă. Jamie a spus că îmi va păstra secretul dacă îl sărut.

Henry trase adânc aer în piept, iar privirea ei o întâlni pe a lui, citindu-i furia.

— Aveai paisprezece ani. Asta ar fi fost acum… cât timp? Unsprezece ani?

Ea încuviinţă.

— S-ar putea să fi fost acolo. S-ar putea să fi fost în parlament. Aş fi putut trece exact pe acolo în acel moment. Aş fi putut să-l arunc pe tânărul Jamie chiar din nenorocita aia de turlă.

Ea zâmbi.

— Exagerezi.

Un mârâit răsună adânc în pieptul lui.

— Asta nu mă amuză, Adelaide.

— Te ajută să ştii că a fost încurajat de un grup de băieţi care se uitau de după colţ?

— *Nu* mă ajută.

El părea cu adevărat furios, iar ea îşi recunoscu sieşi că-i plăcea asta.

— Te face să te simţi mai bine să ştii că săruta ca un cod şi mirosea a hering murat? Două lucruri pe care m-am asigurat că le va auzi întreaga lume?

— Ei bine… Aveam de gând să îţi sugerez să-mi divulgi adresa actuală a tânărului Jamie, dar nu cred că a reuşit să scape de această descriere pentru o perioadă bună de timp. Făcu o pauză. Totuşi, eu intenţionez să te duc la turla aia şi să te sărut aşa cum meriţi.

Nu avea să facă asta, dar era un gând frumos. Puse o mână pe obrazul lui, testând asprimea bărbii, bucurându-se de unghiul ascuţit al bărbiei sale şi de felul în care el inspira adânc, simţind atingerea ei.

— Pe pod sau nu, Excelenţă, sărutul tău e mult mai memorabil decât acela.

El vru să se asigure de acest lucru chiar atunci,

sărutând-o lung şi pasional şi delicios, umplând-o cu senzaţia, gustul şi respiraţia lui. Iar când termină, o sărută moale pe bărbie şi îi şopti frumos la ureche, iar ea nu se putu abţine să nu-i şoptească cuvintele care se învârteau în mintea ei, un puzzle pe care nu-l putea rezolva.

De ce nu vrei să te căsătoreşti?

El era încurcat, ezită o clipă şi nu răspunse.

Ea închise ochii, recunoscătoare că el nu o putea vedea în întuneric.

— N-ar fi trebuit să întreb. Nu este treaba mea.

El o sărută pe tâmplă.

— Căsătoria trebuie să vină din toată inima. Nu asta ai spus şi tu?

Ea încuviinţă.

— Ba da.

— Sunt de acord. Ar trebui să vină cu toate promisiunile, o familie şi o speranţă şi o viaţă întreagă în care să fiţi împreună. „Iubire adevărată”, se spune. Cel mai sincer sentiment de care poate avea parte o persoană. Făcu o pauză, uitându-se la tavan. Eu nu pot iubi aşa.

Ea vru să ţipe în semn de protest. Dacă cineva merita iubire, el era acel bărbat – nobil dincolo de cuvinte, cinstit fără măsură. Dar ea nu ţipă, ci spuse încet:

— De ce nu?

El trase adânc aer în piept, iar ea se bucură de sunetul bogat şi cald sub urechea ei.

— Pentru că, într-o zi, ar putea descoperi ceva la mine care să nu-i placă, şi atunci cum am fi? Eu, ieşit din minţi de dragoste, iar ea, disperată să scape de mine.

Ea înţelese imediat.

— Secrete.

— Am văzut ce-i poate face cuiva pierderea iubirii. Nu vreau asta.

Ce ar putea fi? Ce ar mai putea ascunde cu adevărat acest om remarcabil?

Pieptul lui se ridica şi cobora sub urechea ei.

— Fratele meu plănuieşte totuşi să se căsătorească cu o femeie minunată. Într-adevăr, aş paria că, până la

sfârşitul săptămânii, vor reuşi să se căsătorească şi vor fi pe drumul cel bun pentru a produce moştenitori ai titlului meu.

Ea îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii, oferindu-i un zâmbet blând.

— Uiţi că rareori dau greş atunci când îmi impun ceva.

— Atunci cursa noastră continuă, spuse el, cuvintele fiind moi, fără o provocare în ele.

— Nu mai este cursă – avem o trăsură în minus.

— Şi astfel, ai câştigat. Şi mâine? Oare mă voi trezi cu o cameră goală, o trăsură distrusă şi o pungă cu bani lipsă? Crezi că Mary mă va angaja aici?

— Este posibil. Ai fi un bătăuş excelent pentru a menţine ordinea.

— Şase ani de box la şcoală, spuse el sec.

Ea râse din nou, aşezându-şi obrazul pe pieptul lui.

— Cred că este loc în trăsura mea pentru tine, spuse ea, ştiind că nu ar trebui să fie atât de fericită să îl ofere. Ştiind că fiecare moment în care erau împreună era un moment care ameninţa viaţa pe care şi-o construise cu atâta grijă.

Mâna lui Henry alunecă pe umărul ei, murmurându-i sub ureche.

— Eşti dispusă să împărţi cu mine?

Poate că era din cauza liniştii din cameră, a căldurii patului, a asprimii bărbii lui când o sărută în vârful capului, dar întrebarea nu părea să mai fie despre trăsuri. Nu că ar fi contat, căci Adelaide avea sentimentul că răspunsul ar fi fost acelaşi.

— Da, mi-ar plăcea.

— Hmmm. Acel sunet delicios, cald şi minunat… Trebuie să mergem în noaptea asta?

„Ar trebui.”

Dar Jack şi Helene se aflau în siguranţă în camera lor, la o oră spre nord, sub ochiul vigilent al spionului Ducesei. Şi o oră nu era chiar atât de departe. Adelaide şi Clayborn puteau pleca mai devreme. Să-i prindă până la ora prânzului. Să-i ducă la Gretna. Să-i protejeze acolo şi la

întoarcere.

Să stea departe de Londra încă puţin timp. Ascunşi de ochii lumii.

Împreună.

— Presupun că am putea aştepta, spuse ea, încet, ştiind că fura timp, ştiind că era un risc.

Îşi strânse braţul în jurul ei în semn de aprobare, lipind-o de el, trecându-şi vârful degetelor pe umărul ei, înainte şi înapoi, în ritmul bătăilor lente şi ritmice ale inimii lui. Ea îşi lăsă gândurile să rătăcească de la Jack şi Helene la Frumoasele, de la Spioana Relaţiilor Nedorite la Alfie Trumbull şi la Havistock… şi, în cele din urmă, la Henry. Şi la secretele lui.

La ideea că nu se va căsători – că se va stinge pur şi simplu… se va stinge. Că va fi singur… Ceva se aprinse în adâncul ei la această idee. N-ar fi trebuit s-o deranjeze. Ea era singură, nu-i aşa? Fusese singură o viaţă întreagă şi se aştepta să mai fie şi tot restul vieţii de acum încolo.

Dar ideea că el va fi singur… că ei amândoi vor fi singuri…

Era ceva acolo. Ceva… eliberator.

„Ce mi-a făcut omul ăsta?” se întrebă ea.

— Dacă nu te căsătoreşti, şopti ea.

Degetele lui fremătau pe pielea ei, în timp ce ale ei începeau un traseu lent pe pieptul lui, jucându-se în părul negru de acolo.

— Dacă găseşti o fată care nu are planuri pentru asta. Care ştie ce-i place…

Cumva, în întuneric, planurile lui de viitor se întindeau în faţa lor… Adelaide văzuse ceva mai mult în viitorul lui. Găsise o altă posibilitate.

— Te ascult.

Mâna lui se aşeză pe umărul ei, oferindu-i din căldura lui.

Ea trase adânc aer în piept.

— Căsătoria nu este singura cale.

— Şi? Să îmi iau o concubină?

Întrebarea era joasă şi întunecată şi injectată cu mai mult umor decât şi-ar fi dorit Adelaide. Poate. Poate că exista o cale de mijloc? Un aranjament cu ea? Unul în care ea îşi continua munca, rămânea în lumea ei şi pur şi simplu… petrecea nopţi ca aceasta? Cu el?

Ar trebui să fie discreţi, desigur. El era una dintre cele mai cunoscute feţe din parlament, un orator strălucit, o minte vicleană, o voce puternică.

Dar Adelaide îşi petrecuse viaţa întreagă trecând neobservată. Dacă ar putea găsi o modalitate de a repeta această noapte? De ce să nu profite?

Stăteau în tăcere, zgomotul scăzut al tavernei de dedesubt făcuse loc unei linişti absolute încât Adelaide nu-şi mai auzea decât inima. Sau auzea doar inima lui, care bătea într-un ritm constant sub urechea ei, încetinind pe măsură ce urcarea şi coborârea pieptului lui devenea grea şi uniformă, iar el adormi, ţinând-o în braţe.

Adelaide rămase nemişcată o veşnicie – minute, poate ore –, minunându-se de senzaţia trupului lui lângă ea. De pielea lui caldă şi de mirosul bogat de piele încălzită de soare care se amesteca cu rozmarinul din baia lui. Nu mai analizase niciodată mirosul unui bărbat. Niciodată nu se bucurase de amprenta ei pe unul.

Niciodată nu mai simţise plăcerea acută care venea odată cu cunoaşterea faptului că el era, chiar şi pentru o clipă trecătoare, al ei.

Nu se întrebase niciodată dacă ar putea exista o cale de a-l ţine aproape, de a-l ţine strâns.

Sălbăticia experienţei – nebunia absolută a acesteia – o făcu să şoptească întunericului:

— El este al meu!

Era cu siguranţă o nebunie că acest cuvânt îi făcea şi mai multă plăcere cu voce tare decât în gândurile ei. Plăcere şi triumf şi ceva adânc pe care ştia mai bine să nu-l numească, ştiind instinctiv că dacă îl inspecta… dacă îl punea în cuvinte… nu ar fi putut niciodată să-l uite.

„Dar… ce-ar fi dacă?”

Pentru prima dată, Adelaide îşi permise să ia în

considerare posibilitatea că nu trebuia să-l uite pe ducele de Clayborn, în toată divinitatea lui aristocratică de neatins. Că poate exista o cale de urmat pentru ei – neconvenţională şi limitată, dar o cale pe care puteau să o urmeze… împreună.

„Concubină”, spusese el. Glumise, probabil.

Un cuvânt la care nu se gândise niciodată până atunci, pentru că femeile ca Adelaide nu erau făcute pentru a fi concubine. Nu era suficient de drăguţă, de amuzantă sau de senzuală pentru a chema bărbaţii în patul ei. Dar de ce nu un alt cuvânt? Dacă el o voia pe ea? De ce nu „însoţitoare”? De ce nu „păstrătoare de secrete”?

De ce nu „parteneră”?

Trase adânc aer în piept în timp ce gândurile prindeau contur. Adelaide Frampton, care îşi petrecuse o viaţă întreagă singură, înfruntând durerea, pericolul şi singurătatea, care îşi făcuse un loc în lume ca o femeie cu un simţ al dreptăţii şi cu o dorinţă de a face dreptate – se trezise în acele momente, în întuneric… plină de *speranţă.*

Un sentiment străin şi neliniştitor, care se preschimbă într-un sentiment extrem de familiar, mai uşor de ignorat – frica. Cine era ea să-şi permită să spere la cineva? Să-l asocieze cu un nume, cu un chip?

Dacă l-ar fura ca să-l aibă doar pentru ea însăşi?

Răspunsurile erau pentru o altă zi. Dar în acea noapte, pentru prima dată, Adelaide îşi permise să guste din experienţa somnului în siguranţă, dorită, în braţele unui iubit.

Capitolul 11

Henry se trezi din cauza unui zgomot care se auzea dincolo de uşă.

Camera era cufundată în întunericul adânc care venea odată cu cea mai profundă parte a nopţii, lumânările se stinseseră de mult, iar din foc nu mai rămăseseră decât

nişte cărbuni incandescenţi. Adormise cu Adelaide în braţe, caldă şi moale şi relaxată pentru prima dată de când se întâlniseră. Mirosul ei îl învăluia, proaspăt ca ploaia, greutatea şi căldura ei presate de el, degetele ei jucându-se pe pieptul lui în cercuri netede şi plăcute, făcându-l să vrea să cumpere Hungry Hen şi să nu mai plece de acolo niciodată.

Făcându-l să vrea să o ţină acolo, în patul acela, până când ea îi va împărtăşi fiecare dintre secretele ei.

Făcându-l să vrea să-i spună toate secretele lui.

Ceea ce era o nebunie, desigur.

Nu-i aşa?

Ea îi oferise un viitor.

El ştia de la 14 ani că nu se va căsători, că va face tot posibilul să nu se îndrăgostească precum toţi ceilalţi bărbaţi. Îşi construise o identitate rece, neclintită – una care nu-l făcea popular printre femei. Nici printre părinţii lor, de altfel. Odată ce îşi dădeau seama că nu puteau pune mâna pe ducatul lui, plecau mai departe, căci în afară de domeniul lui nu existau alte motive de a rămâne.

Dar, cumva, această femeie îşi făcuse loc în inima lui, cu atingerea şi sărutul ei şi cu micile frânturi din ea pe care i le dăruia, ca pe o comoară. Un lucru bun, de altfel – căci dacă nu i le-ar fi dăruit ea, el le-ar fi putut fura, la cât de mult îi plăceau. Bucăţile din viaţa ei, din lumea ei, din mintea ei. Sărutările ei.

Şi apoi, aseară, după ce o ţinuse în braţe şi îi spusese că mariajul nu era viitorul lui, că se temea să iubească pe altcineva mai mult decât îl putea iubi ea pe el, ea nu-i ceruse secretele.

În schimb, îi oferise o nouă cale.

Să fie concubina lui.

Bineînţeles, era imposibil. O urmărise pe Adelaide Frampton suficient de mult timp pentru a şti că nu existau jumătăţi de măsură pentru ea. Merita un bărbat care să-i ofere totul. Căsătoria. Un cămin – un blestemat de palat, dacă şi-l dorea. Copii care să o umple de râsete. Sinceritate. O viaţă fără secrete.

Merita acea inimă deschisă.

Dar acolo, în adâncul nopţii, în acel han întunecat de la ceea ce părea a fi capătul pământului, dacă el ar fi închis ochii, ar fi putut crede că ar putea fi el alesul.

Chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit, îşi strânse braţul în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Mâna lui o mângâie pe pielea moale a spatelui ei, oprindu-se când simţi un semn în relief. O altă cicatrice. Mai lungă decât cea de pe partea ei laterală.

Ce-i făcuse lumea acestei femei? Mânia îl străbătea, fierbinte şi nerăbdătoare, urmărită de o dorinţă ameţitoare de a-i găsi pe cei care o nedreptăţiseră şi de a-i distruge. Să o răzbune. Să o protejeze.

„Nu am nevoie de protecţie”, spusese ea, după ce el înfruntase acea brută şi o numise soţia lui.

Şi ea nu avea nevoie de protecţie. Cel puţin, nu tot timpul. O văzuse protejându-se singură. O văzuse înfruntând aristocraţi şi bătăuşi deopotrivă. Doamne, o văzuse sărind pe o barcă în mişcare, ca şi cum o cădere în Tamisa nu ar fi luat viaţa oricui ar fi avut ghinionul să o păţească.

Ea nu avea nevoie de protecţie. Şi totuşi, el avea nevoie să o protejeze.

Gândul deveni mai clar în întuneric, iar uşa de la cameră se deschise în două, izbindu-se de perete cu forţa unei cizme grele.

Şi atunci, nu mai era doar nevoie să o protejeze; era cazul să o facă.

Adelaide sări în sus din somn, lenjeria de pat căzându-i până la brâu, iar Henry strigă:

— Stai!

Apoi el se ridică din pat, întinzând deja mâna după pumnal.

— O, nici vorbă să fac asta, spuse ea când el urcă pe pat şi îl traversă, sărind la picioarele acestuia pentru a se confrunta cu intruşii, punându-se între ei şi ea.

În lumina felinarelor din holul de dincolo, Henry putea să-i distingă pe cei doi, unul înalt şi subţire, celălalt solid şi

lat în spate şi puţind a bere – ceea ce se vedea şi după mersul lui. Era bruta de jos.

— A, Billy, spuse Henry în timp ce se apropia. Ar fi trebuit să fii departe.

— Nu mă las învins de un aristocrat îngâmfat, nu mă las! spuse Billy, cu pumnii de mărimea unui jambon ridicaţi în umbră. Şi se pare că acest om are nevoie de ajutorul meu să-ţi arate unde ţi-e locul.

Henry se uită la celălalt bărbat, care stătea în spate, în umbră… şi îl recunoscu. Era călăreţul de pe drum, care acum intră încet în cameră, pândind ca un prădător adevărat, ca şi cum ar fi ştiut ce vâna… şi ar fi găsit.

Era bine că se mişca încet, căci asta făcea ca lui Henry să-i fie mai uşor să-l trântească la pământ.

Un cremene se lovi în spatele lor şi o lumânare se aprinse. Billy făcu ochii mari când se uită la Adelaide, buzele lui cărnoase curbându-se într-un zâmbet dezgustător.

— Nu mă aşteptam la priveliştea asta, trebuie să recunosc. *Soţia* ta nu arată la fel de bine îmbrăcată.

Şi asta era tot ceea ce Henry avea nevoie să audă.

— Este clar că nu ţi-ai învăţat lecţia! spuse el cu o certitudine rece. Femeile trebuie tratate cu respect!

Billy se uită lung la el.

— Le tratez cu respect atunci când ele nu sunt cu fundul gol. Se pare că şi o lady poate arăta ca o curvă.

Şi când îşi întoarse privirea lascivă spre Adelaide, Henry nu mai gândi limpede şi îl lovi pe Billy la spate cu o lovitură ascuţită şi răutăcioasă. Celălalt bărbat ţipă, luat prin surprindere, dar Henry nu îi dădu niciun răgaz.

— Nu. Te. Uita. La ea! spuse el, cu furie rece, fiecare cuvânt fiind punctat de o altă lovitură, un alt câştig. Nu te *gândi* la ea!

Dădu o ultimă lovitură şi bruta căzu din nou la pământ, fără suflare. Totuşi, înainte ca Clayborn să se gândească la ce făcuse, ceva zăngăni pe noptieră în spatele lui. Un sfeşnic, un urcior cu apă, nu avea să ştie niciodată. Orice ar fi fost, nu-i plăcea, iar când se întoarse

fără ezitare ca să înfrunte acel zgomot, află de ce.

Făcuse o greşeală. În timp ce el se răzbuna pe un om prea mândru şi cu adevărat prea prost ca să fie un pericol real, celălalt bărbat – cel tăcut, cel pe care avea să descopere în curând că era mult mai periculos – se dusese după Adelaide.

Şi în loc să strige după ajutor, aşa cum s-ar fi aşteptat, ea îl înfrunta, înaltă şi cu spinarea dreaptă, ca şi cum ar fi fost o războinică în armură completă şi nu acoperită într-un cearşaf de pat care stătea să-i cadă pe podea.

Era goală. O dezbrăcase şi o dusese în pat, ignorând faptul că îşi făcuse un duşman dedesubt. Ignorând faptul că, cu câteva ore mai devreme, sărise dintr-o trăsură care se deplasa cu viteză, o acţiune care îl lăsase mai rău ca niciodată.

Ar fi trebuit să se îmbrace înainte de a dormi, dar el voia să-i simtă pielea pe a lui, crezând în acelaşi timp că o poate proteja de orice le-ar putea ieşi în cale. Şi în egoismul lui – în aroganţa lui –, o pusese în pericol.

Se năpusti spre ei, dar se linişti când văzu întreaga scenă.

Înfăşurată doar într-un cearşaf, arătând pentru toată lumea ca o zeiţă, Adelaide ţinea un pumnal de argint ascuţit la gâtul presupusului ei atacator.

Când vorbi, o făcu cu uşurinţa calmă a cuiva care, cu siguranţă, mai ameninţase cu tăierea gâtului şi înainte.

— Nu te apropia mai mult, duce. N-aş vrea să-mi alunece mâna.

Se linişti, analizând situaţia.

— Nu m-am hotărât încă dacă m-ar deranja alunecarea mâinii tale, sincer să fiu. Ar fi trebuit să mă ocup de el pe drum.

Ea nu se uită la el – „bravo, draga mea, rămâi concentrată asupra duşmanului tău” –, dar îi zâmbi celuilalt bărbat.

— Ducele mi-a sugerat să te omor, Danny. Ce părere ai despre asta?

Bărbatul numit Danny răspunse cu uşurinţă, ca şi cum nu ar fi avut o lamă la gât.

— Nu ai avut niciodată curaj, Addie.

Şi acolo, în familiaritatea acestui diminutiv, Henry îşi dădu seama că cei doi nu doar se recunoşteau, ci aveau o poveste.

El rămase rigid, urmărind jocul de emoţii de pe faţa ei. Frustrarea. Dezamăgirea. Mânia. Şi încă ceva. Ceva asemănător cu ruşinea. Henry îşi strânse un pumn în dreptul coapsei, abia simţind înţepăturile de acolo din cauza furiei pe care o avea faţă de acel bărbat, pentru că o făcuse pe Adelaide să simtă ceva asemănător cu ruşinea.

Danny, cu câţiva centimetri mai înalt şi probabil cu două kilograme mai greu decât ea, îşi desfăcu larg braţele şi îşi ridică bărbia, arătându-şi gâtul cu îndrăzneală, ca şi cum ar fi fost jos, bând bere, şi nu aici, în întuneric, cu un pumnal la gât.

— Nu contează cum te numeşti acum că îţi duci veacul prin Mayfair, vei fi întotdeauna o fată din Lambeth, Addie Trumbull. Îl fixă pe Clayborn cu o privire combativă. Chiar şi atunci când ţi-o tragi cu ducele. Zâmbi. Dar poate că lui îi plac curvele, aşa cum se întâmplă adesea cu aristocraţii aroganţi.

Atunci Henry luă decizia să-l distrugă pe acest om.

— În regulă, Danny, deci m-ai găsit. Acum ce urmează?

Ştia că era urmărită? De ce naiba era urmărită? Şi de ce era urmărită de această… şopârlă?

Bărbatul zâmbi.

— Alfie vrea să vorbească cu tine. Nu-i fericit că ai intrat în lăcaşul lui şi ai luat ce nu era al tău.

Ea încuviinţă.

— Am mai suferit pedepsele lui Alfie.

El înclină capul în direcţia lui Clayborn.

— Acum, cât despre el… Nu mă aşteptam ca el să fie aici. E un preţ pe capul lui. Imaginează-ţi surpriza mea când trăsura ducelui a apărut distrusă pe drum în timp ce mă duceam să te iau, Addie? Ducele, care călătoreşte cu

Spioana Relaţiilor Nedorite? Asta e o zi norocoasă, aş spune. Bineînţeles, e vina ducelui pentru că a călătorit cu sigiliul pe uşă ca un adevărat nătărău. Şi cu un set de roţi făcut pentru plimbări şi nu pentru drumuri grele. Danny ţâţâi. Nu a fost cea mai inteligentă alegere, Addie. Tăticul tău nu va fi fericit.

„Tăticul ei?”

— Cine a pus un preţ pe capul ducelui? întrebă Adelaide.

— Lui Havistock nu-i plac lucrurile făcute doar pe jumătate şi plăteşte bine pentru ca unii să moară. Am de gând să-i fac pe plac şi să-i livrez cadavrele.

Havistock. Henry ştia că Havistock îl voia ruinat, dar…

— De ce mă vrea Havistock mort?

Danny ridică din umeri, dar nici măcar nu se uită la el.

— Nu contează pentru noi – oamenii îşi cheltuie banii pe ce vor ei.

— Alfie a acceptat să ucidă un duce?

Bărbatul îi aruncă o privire arogantă.

— Acum Alfie acceptă orice slujbă îi spun eu să ia.

— Ei bine, ar trebui să-l trimiţi direct la Bedlam pentru că a acceptat-o pe asta, spuse ea, cu accentul ei devenit complet sud-londonez. Uciderea unui duce te va face să te legeni de o frânghie mai repede decât poţi să eviscerezi un om, Danny.

Bărbatul se strâmbă.

— Îmi asum riscul. Acum, singura mea întrebare este: te duc la tăticul tău, aşa cum mi-a cerut, doar că mai uzată, sau te aduc înapoi la Londra să te prezint ca Spioana Relaţiilor Nedorite? Sunt destui ticăloşi bogaţi care vor să te vadă moartă, încât am putea vinde bilete şi ne-am putea aranja pe viaţă.

Ea trase aer în piept la auzul cuvintelor, iar Clayborn înţepeni la asprimea sunetului, la îngrijorarea din el. Secretul ei – cel pe care el îl ştia pentru că părea să fie singura persoană din Londra care nu putea să nu vadă strălucirea lui Adelaide Frampton – era acum în mâini greşite.

În timp ce el se gândea ce ar fi trebuit să facă pentru ca duşmanul ei să tacă, Adelaide spuse:

— Deci, ce, crezi că te voi plăti pentru tăcerea ta?

— Cred că nu ai de ales, răspunse bărbatul. Dar să fim sinceri – nu mă poţi plăti nici pe departe cât ar plăti restul din Mayfair pentru a se răzbuna pentru felul în care i-ai ruinat deja. Nici măcar dacă fetele tale îşi golesc cuferele. Se uită din nou la Clayborn. Nici măcar dacă ducele tău aruncă o monedă sau două. Atât de mult te urăşte Mayfair.

— Asta ar trebui să usture? întrebă ea.

El zâmbi.

— Nu ar trebui să te facă să te simţi bine, pisicuţo.

Ea apăsă vârful lamei mai adânc, iar o picătură de sânge se scurse pe partea laterală a gâtului lui. Când el inspiră brusc şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă, ea spuse:

— Cred că vei descoperi că este nevoie de mai mult decât opinia colectivă a bărbaţilor mediocri pentru a mă supăra, Danny.

— Tot o căţea ai rămas, nu-i aşa?

Înainte ca Clayborn să-l facă bucăţi pentru insultă, bărbatul se condamnă singur la iad, prinzând cu mâna lui mâna în care Adelaide ţinea pumnalul, trăgând-o la spate şi folosindu-şi forţa şi viteza pentru a o apropia pe Adelaide, plimbându-şi mâinile murdare peste trupul ei, rânjind la ea cu gura plină de dinţi putreziţi.

Henry înnebuni.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, mârâi el, cuvintele venind dintr-un loc pe care rareori îl recunoştea – undeva în afara controlului.

Se întoarseră amândoi spre sunet, iar intrusul se mişcă cu viteza fulgerului, luna strălucind pe lama lui.

Adelaide trase aer în piept când acesta îi sărută gâtul, iar Henry se opri instantaneu, vibrând de furie şi de frustrare.

— Nu-i aşa că e amuzant? spuse bărbatul, cu ochii strălucind de încântare perversă. Uite ce repede s-a oprit. Ca o jucărie de copil rămasă fără aţă. Îşi plimbă o mână pe corpul lui Adelaide, luând cearşaful de pat cu mâna lui

murdară. Întotdeauna m-am întrebat dacă eşti bună în aşternut. Se pare că eşti destul de bună.

Henry mârâi, foarte nervos.

— Dă-i drumul!

— Nu, nu cred că o voi face, spuse bărbatul. Vezi tu – mă întrebam cum te vom prinde în plasă. Nu în fiecare zi ai ocazia să prinzi un duce, să ştii. Lama se lipi de gâtul lui Adelaide şi ea închise ochii. Dar iată-te aici, dispus să faci orice pentru a o ţine pe Addie a noastră în siguranţă, nu-i aşa?

Folosirea cuvântului „noastră" era o altă infracţiune pentru care acest bărbat avea să plătească. Henry îi ţinea socoteala.

— O să plăteşti pentru fiecare secundă în care o atingi, spuse Henry, cuvintele fiind pline de o furie pe care abia şi-o controla.

Ea era nemişcată şi impasibilă, fără ca gândurile să i se citească pe faţă. Dar acolo, în ochii ei, el văzu ceva ce nu-i plăcea.

— Vaaaai, nu mai pot de frică, spuse Danny. Ne întoarcem, nu-i aşa, fată? La funinginea de pe malul sudic. Fără resentimente, nu-i aşa, Addie?

— Nu mai mult decât de obicei, şuieră ea.

— Aproape că aş crede că el a ţinut la tine. Dar asta nu poate fi corect – nimeni nu ţine la tine. Tu eşti un nimeni. Eşti un nimic. Nici măcar tatălui tău nu i-a păsat când ai plecat. A lăsat totul pe seama mea.

Adelaide era stingherită la auzul cuvintelor, doar un pic, dar suficient pentru ca ducele de Clayborn să observe şi să urască asta. Se mişcă, îndreptându-se direct spre cei doi, pregătit să dea jos lama pumnalului şi să facă tot ce era necesar ca să o elibereze, să o protejeze.

Doar că Billy se trezise.

Înainte ca Henry să ajungă la ea, bădăranul beţiv îl doborî, atacându-l cu o lipsă de fineţe egalată doar de lipsa lui de bun-simţ. Nepierzându-şi firea nici după ce ajunse pe pământ, Clayborn se rostogoli spre duşmanul său.

— La naiba, Billy. Eşti un animal!

— Acest animal te va tăia în bucăţi, zise Billy, îndreptându-şi pumnul masiv spre faţa lui Henry.

— Nu prea cred, spuse el, răsucindu-se în ultimul moment, în timp ce Billy îşi înfipse pumnul în podea.

Henry se rostogoli ca să se ridice, dar adversarul său îşi reveni, prinzându-l de talie, trântindu-l la pământ şi aplicând câteva lovituri puternice înainte ca Henry să preia controlul, inversând poziţiile şi punându-l din nou la pământ pe Billy cu uşurinţă.

— Îţi spun sincer, Addie. Ţi-ai găsit un bătăuş bun. Şi el se bate murdar. Fără reguli de Queensberry.

— Şase ani la şcoală, spuse Henry, ridicându-se în picioare, mai mult decât înainte.

— Ce şcoală? întrebă Danny.

— Şcoala care m-a învăţat să mă bat ca nimeni altul, aşa că ar fi bine să ai un plan bun ca să reuşeşti să mă omori. Căci dacă rămân în viaţă, după toate ameninţările făcute la adresa ei, îţi voi face viaţa un iad!

— Asemenea ameninţări! spuse Danny. Dar totul este perfect normal. Pur şi simplu am o discuţie cu Adelaide a noastră.

„Adelaide a mea!” gândi Henry. Cuvintele fierbeau în el suficient de tare încât a trebuit să strângă din dinţi ca să nu le urle în întuneric. „A mea!”

— Voi veni cu tine, spuse ea.

Camera amuţi. Întreaga ţară amuţi. Iar Henry nu-şi putu opri strigătul de indignare.

— Ce?!

— Ascult, spuse Danny.

— Voi veni cu tine. Mă duci la tatăl meu sau mă demaschezi tuturor, orice vrei tu.

Una dintre loviturile lui Billy fusese în mod clar mai puternică decât observase Henry.

— Peste cadavrul meu în descompunere!

— Nu te îngrijora, duce. Probabil că aşa va fi, spuse Danny.

— Adelaide. Ce-i sceneta asta? întrebă Henry.

Ea clătină din cap, întâlnindu-i privirea, cu ochii ei

frumoşi şi căprui. Limpezi. Plini de adevăr.

— Nu e nicio scenetă. Mă duc cu Danny. El mă duce înapoi la Londra. Cu o singură condiţie… Făcu o pauză. Să laşi banii lui Havistock pe masă. O laşi pe Lady Helene să se îndrepte spre Gretna cu bărbatul ei. Îl laşi pe Clayborn aici.

„Helene? Ce se întâmplă de fapt?” se întrebă el.

— La naiba, Adelaide, spuse Henry. Va trebui să mă omoare ca să mă convingă să rămân aici dacă pleci cu el.

— Asta se poate aranja, spuse Danny.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să ajungi la Jack şi la Helene! Trebuie să o protejezi!

Chiar şi prin furia lui, cuvintele ajunseră la el, ca o nouă piesă din puzzle. „Să o protejezi.” Nu pe Adelaide, ci pe Helene. Să o protejeze… de cine?

Danny părea să se gândească la propunerea ei pentru o clipă – suficient de mult timp pentru ca Clayborn să creadă că va înnebuni de furie că ea ar fi făcut asta – că nu avea încredere că el va putea să îi scoată din această situaţie.

Apoi, răufăcătorul spuse:

— Nu, nu se poate. Dar sunt cuvinte frumoase. Se prefăcu că-şi şterge o lacrimă de la ochi. Micuţa Addie, îndrăgostită de Mayfair, aşa cum ai făcut-o mereu, stând pe podul acela care îţi plăcea atât de mult şi uitându-te la parlament de parcă ţi-ar putea oferi o altă viaţă.

În momentul în care îi va da drumul, Clayborn era hotărât să-i rupă gâtul.

Danny spuse pe un ton dramatic:

— Şi asta e tot ce poţi face, nu-i aşa? Ne-ai lăsat pe toţi în urmă în South Bank şi ai ajuns oricum o fată care produce. Duce sau nu, toţi bărbaţii sunt la fel în întuneric, nu-i aşa?

Şi apoi ea îi dădu replica, cu accentul din South Bank în glas:

— Nu fi atât de sigur, Danny, unii ştiu ce să facă în întuneric.

Insulta ajunse la ţintă, iar Danny scoase un râs crud,

întorcând-o cu faţa la el. Henry se mişcă spre ei doi, dar lama era din nou la gâtul ei, mai apăsat. O picătură de sânge apăru pe pielea ei.

El se abţinu să nu strige.

— Tot o curvă, spuse Danny. Ştii, va fi bine să te iau cu mine. Să te învăţ o lecţie pe care ar fi trebuit să ţi-o dau cu ani în urmă. Întotdeauna ai crezut că eşti mai bună decât mine.

— *Eram* mai bună decât tine. Doar că am uitat cât de mult.

El o strânse mai tare în braţe.

— Totuşi, sunt lucruri pe care nu le-am uitat, zise ea.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îl scuipă direct în faţă, apoi îşi ridică piciorul lung şi suplu şi lovi cu genunchiul direct în vintrele lui Danny. Fără milă.

„Bravo!” gândi Clayborn.

Clayborn se mişcă, chiar în timp ce ea îl apucă de cap pe Danny, care se îndoia de durere, şi îi înfipse genunchiul în nas.

Bărbatul ţipă şi căzu ca un copac.

Adelaide se întorcea deja.

— Trebuie să plecăm. Ea traversă camera, ridicând cutia lui de unde căzuse pe podea cu o seară înainte, aruncând-o în geanta ei. Acum! Trebuie să ajungem la Helene!

— Adelaide! strigă Danny după ea din poziţia lui, ghemuit pe podea.

Ea se întoarse spre el.

— Fetele tale nu te pot proteja peste tot, spuse el pe un ton ameninţător. Şi nici ducele tău nu te va mai proteja prea mult timp. Nu-i aşa? Băieţii din Mayfair nu sfârşesc cu fete din South Bank.

Fără să stea pe gânduri, Clayborn trecu peste Billy şi se îndreptă spre Danny.

— Nu, spuse Adelaide, întinzând o mână spre el. Nu!

El o ignoră.

— Henry! strigă ea. Nu mai e *timp.*

Va fi timp pentru asta. Îşi va face timp pentru asta. El

va opri timpul pentru asta. Se aplecă şi îl ridică pe celălalt bărbat de cămaşă, privindu-l în jos, în ochii abia deschişi.

— Spune-i tăticului – scuipă cuvântul în faţa celuilalt bărbat – sau oricui altcuiva care întreabă, că Adelaide Frampton se află sub proiecţia ducelui de Clayborn – şi că oricine se apropie de ea va avea de a face cu mine.

O tăcere grea se aşternu în cameră. Trecu o secundă. Două. Şi apoi Adelaide spuse încet, într-un mod care indica faptul că el făcuse exact ceea ce nu trebuia:

— Clayborn!

— Ooohohooo, cântă măgarul. *Protecţie.*

Henry rezistă să nu tresară când realiză ce mai putea însemna. Acel cuvânt – că Adelaide ar putea fi plătită pentru compania ei. Apoi Danny se întoarse spre Adelaide şi spuse:

— Cred că eşti mai bună în aşternut decât mă aşteptam.

La naiba cu omul ăsta!

Fără nicio ezitare, Henry îl doborî.

— Nu cred că mă voi plictisi vreodată să te privesc cum faci asta, spuse Adelaide, scoţând câteva panglici lungi din fustele ei din ziua precedentă şi întinzându-le spre el. Ia-le pe astea.

— Eşti isteaţă, spuse el, uitându-se la panglicile viu colorate. Aminteşte-mi să nu dispreţuiesc niciodată accesoriile femeilor.

Ea îi aruncă un zâmbet rapid, apoi dispăru.

— Dacă tot trebuie să respectăm regulile unei ţinute adecvate, am putea la fel de bine să le folosim în avantajul nostru.

Cu eficienţă, Henry îi legă pe cei doi, luându-le armele, Adelaide privindu-l prin ochelarii pe care îi purta acum, îmbrăcându-se eficient şi cu calm.

Când el termină, se duse la ea, trăgând-o aproape şi înclinându-i faţa spre a lui, privind-o adânc în ochi.

— Te simţi bine? Te-a rănit?

Ea apăsă o mână pe a lui.

— Nu. Sunt bine. Ea ridică bărbia în direcţia pumnalelor răufăcătorilor din mâna lui liberă. Ar trebui să le luăm şi pantofii.

El se încruntă.

— Pantofii?

Ea îşi lăsă capul în jos în semn de mâhnire.

— Vechile mele obiceiuri.

— Ce fel de obiceiuri necesită să furi încălţămintea unui adversar?

— Cele care îl fac pe adversar să te urmărească mai greu. Şi care te asigură că ai o nouă pereche de pantofi dacă ai nevoie de ei.

Cu toate îndoielile şi incertitudinile pe care Henry le experimentase de-a lungul vieţii sale, nu-şi făcuse niciodată griji în privinţa pantofilor.

Cuvintele acestea îi reamintiră duritatea lumii în care crescuse Adelaide, îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi meritat fiecare durere, înţepătură şi suferinţă pe care le adunase în seara aceea.

Şi adunase multe.

Duse o mână la nas, care îl durea în urma luptei.

— Cred că ai obţinut ce ţi-ai dorit.

Ea îl privi îngrijorată.

— Ce anume?

— Pun pariu că am nasul rupt.

Ea se apropie pentru a-l inspecta, întorcându-se spre cadă, unde un prosop fusese uitat după baia lui, ce părea că avusese loc cu săptămâni în urmă. Scufundând o bucată din ţesătură în apa acum rece, ea tamponă sângele de pe faţa lui, iar el tresări.

— Ai o vânătaie urâtă, spuse ea cu blândeţe. Mai multe chiar.

El încuviinţă.

— Faţa mea va avea în sfârşit personalitate.

Zâmbetul ei era la fel de moale ca şi atingerea ei. Ca şi tachinările ei.

— În sfârşit, ceva care merită privit.

— O să-mi spui despre Havistock, spuse el. Aici e

vorba de mai mult decât un tată indignat care încearcă să oprească o nuntă nepotrivită.

Ea ezită.

„Ai încredere în mine, Adelaide. Ai încredere că sunt de partea ta!” gândi el.

Dar nu spuse nimic cu voce tare, ştiind că ea nu va asculta.

Ea îi întâlni ochii, uitându-se în adâncul lor suficient de mult timp încât el speră că ea îi va descoperi sinceritatea şi faptul că el era un aliat. În cele din urmă, ea aprobă din cap.

— Când vom fi în siguranţă.

Va trebui să se mulţumească cu atât, îşi spuse el în timp ce o cerceta la rândul său, trebuind să se asigure că era nevătămată. Nu trebui să caute mult.

— Sângerezi.

Ea îşi duse o mână la gât.

— E doar o zgârietură!

El îi luă prosopul. Făcu acelaşi lucru ca şi ea: îi curăţă locul unde cuţitul înţepase pielea.

— Vreau să-l fac din nou bucăţi pe acel bărbat. Pentru fiecare picătură de sânge vărsată de tine.

Ea clătină din cap.

— Nu în seara asta.

Avea dreptate. Deşi făcea tot posibilul să nu o arate, bătaia îşi pusese amprenta asupra corpului său deja învineţit.

— O să-i facem ceva şi mai rău, adăugă ea.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Ce anume?

— Îl trimitem înapoi la Taurii Voinici… legat de picioare pentru a-şi primi pedeapsa pentru că a pierdut. Nimeni nu pedepseşte un bătăuş pentru o înfrângere ca unul de-ai lor.

— Mi-ar plăcea să încerc, spuse el înainte de a se legăna şi de a se prinde de marginea căzii, sperând că ea nu observă.

Dar ea observase. Bineînţeles că observase.

— Clayborn?

Din nou îi spune pe numele de duce. Ar fi vrut să-i spună din nou Henry, în timp ce lumina lunii se strecura prin fereastră, aruncând umbre argintii peste pielea pe care o acoperea cu repeziciune. Oare fusese întotdeauna atât de frumoasă?

Întotdeauna.

Trase adânc aer în piept, ignorând durerea ascuţită care îi fulgeră în coastă. Avea nevoie de un pat, de un somn bun. Nu era timp pentru asta – trebuiau să ajungă la Helene şi la Jack.

— Ar fi trebuit să porţi haine. Atunci nu ar fi putut să-ţi facă rău.

Ea se îndreptă spre el, cu cămaşa în mână, cu fruntea încruntată.

— Îţi vine să crezi că nu am avut timp să-mi leg corsetul când infractorii au spart uşa? Ea apăsă ţesătura pe pieptul lui, iar el se dezechilibră la atingere.

— Ce este…

Sfârşitul întrebării îi rămase blocat în gât în timp ce-şi îndrepta atenţia în jos, peste corpul lui, mâinile urmându-i privirea îngrijorată în întuneric.

— Adelaide, oricât de mult m-aş bucura de atingerea…

— O, taci din gură, îl întrerupse ea.

— Îmi cer scuze… Simţi o durere. Îşi puse repede mâna pe mâna ei. Iisuse!

— Rahat! spuse ea, folosind un limbaj mai colorat. Ai nevoie de un doctor! Îşi ridică privirea spre el. Poţi să mergi?

— Bineînţeles că pot! insistă el, jignit. Dar mă simt foarte bine. Nu am nevoie de un doctor. Se uită în jos pentru a descoperi o tăietură frumoasă într-o parte. Cred că Billy a făcut-o.

— Chiar şi un ceas stricat nimereşte ora de două ori pe zi, spuse ea, dar el citi îngrijorarea din ochii ei.

— Voi fi bine. E doar o zgârietură!

— Nu este o zgârietură, spuse ea. Am văzut şi

zgârieturi, şi răni de cuţit la viaţa mea. Am văzut ce rezultă din amândouă, şi tu ai nevoie de îngrijire! Ea strânse ambele genţi şi se grăbi să treacă pe lângă el, îndreptându-se spre partea cealaltă a camerei. Ai nevoie de un chirurg, repetă ea mai mult pentru ea însăşi decât pentru el, şi trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de acest loc.

El îi smulse geanta din mână. Mai bine murea decât să o lase pe ea să-i care geanta.

— Şi dacă nu ne îndepărtăm?

— Danny îşi va recăpăta cunoştinţa şi ne va găsi încă o dată, spuse ea, dând din cap în direcţia uşii spulberate.

— Danny, repetă el, străbătut de un fior de furie. Îl cunoşti.

Ea nu-i răspunse, îndreptându-se cu viteză spre tabloul pe care îl observase când intrase. Cum le numise? „Fecioarele cu scut”. Ea apucă rama şi trase tabloul de pe perete.

Nu. Nu-l trase de pe perete.

Îl deschise, dezvăluind o altă uşă.

— Un alt pasaj, spuse el, întâlnindu-i privirea. Mi-a luat douăzeci de minute să-l găsesc pe cel anterior.

Ea se miră, în timp ce trase lanţul de pe corsaj, deşurubând pandantivul de alamă şi apoi scoţând o tabacheră din fustă.

— Sunt impresionată. Acela a fost mult mai dificil de găsit decât acesta.

El o privi cu atenţie în timp ce ea alese un obiect din cutie şi îl fixă pe cilindru. Făcuse o cheie. Genial!

— Aveţi pasaje secrete în fiecare han din Marea Britanie?

— Îmi pare rău, duce, spuse ea, schiţând un zâmbet. Nu am timp să mă joc cu cutia puzzle chiar acum.

El o lăsă să glumească. O lăsă să-şi păstreze secretele.

Ea era magnifică.

— Ieşirea dă afară în grajduri, şopti ea. Dacă avem noroc, vom ieşi înainte să se trezească cei doi.

Trăsura ei era deja pregătită când ajunseră la

grajduri, iar Mary stătea lângă ea. Adelaide îi mulţumi din cap femeii.

— Trimite-i vorbă Luciei. Avem nevoie ca unul dintre băieţi să facă o livrare. Şi spune-i că am nevoie de ea. Ea va şti unde să mă găsească.

Tânăra încuviinţă, trimiţându-i o privire îngrijorată lui Clayborn.

— Billy a…

— Billy a înjunghiat un duce şi este norocos că este în viaţă, spuse Adelaide.

— Şi dacă îmi doresc ca el să fie în viaţă în altă parte decât aici?

— Atunci trimite-l împreună cu celălalt. Transportul este gratuit şi nu-l vei mai vedea niciodată. Trebuie să plecăm – acest loc nu este sigur, spuse ea în timp ce deschidea uşa şi îşi arunca geanta în vehicul, făcându-i semn să intre. Urcă, duce! Nu avem timp de zăbovit!

Henry clătină din cap.

— Eu stau pe capră, cu tine.

— Nu. Trebuie să stai întins.

— Şi tu ai nevoie de cineva care să te protejeze.

— Şi cum vei face asta? Sângerând?

El se întoarse de la ea şi încercă să urce, jenat de slăbiciunea lui, de felul în care muşchii păreau să nu mai fie sub controlul lui. Când în sfârşit ajunse sus, ea se aplecă peste el, privindu-l adânc în ochi, extrem de îngrijorată.

— Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

— El te cunoştea. Danny.

Ea nu răspunse, trăgând o pătură peste el.

Clayborn o apucă de mână. O ţinu ferm.

— Te cunoştea. Îl cunoaşte pe tatăl tău.

Ea se uită la el pentru o clipă lungă.

— Toată lumea îl cunoaşte pe tatăl meu.

El clătină din cap.

— Eu nu-l cunosc.

Adelaide zâmbi, dar nu era niciun amuzament pe faţa ei.

— Eşti sigur de asta?

Sprâncenele i se încruntară şi un val de slăbiciune se abătu asupra lui. La naiba! Dacă nu ar fi fost înjunghiat, ar fi putut gândi limpede. Ar fi putut pune lucrurile cap la cap, dându-şi seama cine era ea, cine era tatăl ei. Danny spusese ceva. De ce nu-şi putea aminti?

— Cred că aş putea… Se lăsă cu toată greutatea pe banchetă, sprijinindu-şi capul pe partea din spate a trăsurii. La naiba…

Ea era deja pe capră, alături de el.

— Duce?

— Nu-mi spune aşa, zise el, deşi era ridicol, dar dintr-odată i se păru important. Închise ochii. Aseară mi-ai spus Henry.

Ea oftă şi îi făcu pe plac, spunând cuvintele ei suave şi dulci în întuneric. Ca şi cum îi plăceau şi ei aceste cuvinte, ca şi cum ea chiar îl plăcea pe *el.*

— În regulă, Henry. Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

Dar el era deja inconştient şi nu o mai putea auzi.

Capitolul 12

La opt kilometri de Hungry Hen, existau mai multe drumuri scurte, dintre care două duceau spre han, iar în spatele unor garduri şi tufişuri se afla o alee lungă, imposibil de găsit dacă nu ştiai de existenţa ei.

Adelaide o ştia bine.

Ea struni caii să urce pe alee până la cabana mică aflată în vârful dealului – o cabană care stătea goală în cea mai mare parte a anului, cu excepţia unor nopţi ca aceasta, când o situaţie de urgenţă îl obliga pe unul dintre cei din vasta reţea de oameni a ducesei de Trevescan să găsească un loc sigur.

Adelaide mânase caii cât de repede putu, folosind o singură mână pentru frâie.

Cu cealaltă mână, apăsa pe rana din coasta lui Henry,

încercând să nu se gândească la cantitatea remarcabilă de sânge – sânge care se prelingea prin lenjeria de pat pe care o furase de la han şi care acoperea mâna ei. Pentru ca niciunul să nu renunţe, ea făcea singurul lucru la care se putea gândi – vorbea cu el.

Începuse cu ridiculizarea lui şi încercarea de a-l enerva, pentru că ea se născuse într-o pătură a societăţii care aşa reacţiona atunci când se confrunta cu evenimente ieşite din comun.

— Asta se întâmplă când înveţi să te baţi la o şcoală pentru băieţi bogaţi care nu au nimic de făcut, aristocratule, mormăi ea în timp ce ieşeau de pe aleea de la Hungry Hen, aplecându-se peste trupul lui inconştient pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi. Şase ani la Eton nu sunt nimic în comparaţie cu un bădăran beţiv prost şi o lamă ascuţită. Bineînţeles că ai ieşit din joc. Nimeni nu s-a aşteptat la altceva. Făcu o pauză şi adăugă: Deşi recunosc că rămân impresionată de forţa cu care dai pumni în faţă.

Nici ameninţările nu funcţionară; el nu răspunse la ele:

— Dacă nu te trezeşti, te voi da jos din trăsură şi te voi lăsa să te descurci singur! Nu am nici timp, nici răbdare pentru problema ta, Excelenţă. Ceea ce am este o echipă de femei mai mult decât dispuse să mă ajute să te fac să dispari.

Apoi încercă să-l păcălească să se trezească.

— Haide, Clayborn. Dacă te trezeşti, te voi lăsa să-mi pui toate întrebările. Îţi voi spune toate răspunsurile. Îţi voi da dosarul – te voi lăsa să vezi tot ce ştim despre fratele tău. Despre tine.

Lăsă la o parte constatarea că ştiau despre el mult mai puţin decât ar fi trebuit, cum ar fi cât de bine stătea la pândă pe lângă depozite şi cât de bine dobora brute. În schimb, încercă o abordare diferită.

— Te voi lăsa să câştigi cursa. Voi lăsa porumbeii să se căsătorească. Doar trezeşte-te!

Şi când niciuna dintre celelalte strategii nu funcţionă, trecu la implorări în timp ce urcau pe drumul spre căsuţă, o

simplă litanie de cuvinte care ar fi putut fi o rugăciune dacă Adelaide ar fi ştiut să se roage. Nu găsise niciodată o zeitate dispusă să o asculte, aşa că se ruga la lucruri care nu erau zeităţi. Imploră trăsura să nu se strice şi imploră caii să se mişte mai repede. Şi se rugă ca adăpostul lor să fie bine aprovizionat cu cele necesare.

Dar, în principal, se ruga la el. Să continue să respire.

— Te rog, nu muri, şopti ea din nou şi din nou. Mi-ai promis că nu vei muri. *Te rog!*

În mod obişnuit, ea nu era atât de speriată de moarte. Văzuse în viaţa ei o mulţime de oameni murind – orice fată născută şi crescută în aceleaşi condiţii ca ea cunoştea de timpuriu chipul morţii. Dar cumva, ideea că *Henry* ar putea muri…

Nu ar fi trebuit să simtă un nod în gât şi să-i dea lacrimile, n-ar fi trebuit să fie atât de panicată, atât de îngrijorată.

„Te rog să nu mori!”

Şi apoi, un alt gând răsună în ea.

„Îmi place prea mult de tine.”

Trase aer în piept – ştiind că acele cuvinte erau prosteşti şi egoiste, frivole, irelevante. El va trăi sau va muri oricum, căci moartea nu ţine cont de sentimentele ei.

Ea nu putea să-l iubească, căci nu era de nasul lui. Mai ales acum, când el ştia că ea nu era domnişoara Adelaide Frampton, verişoara ducesei de Trevescan cu un hobby pentru furturi mărunte, ci Addie, fiica unuia dintre cei mai mari infractori din Londra, crescută în bandele din South Bank.

Ar face bine să-şi amintească asta – să se îmbrace în acest adevăr şi să se protejeze de tot ce avea să se întâmple cu acest bărbat. Emoţiile erau un lux pe care Adelaide nu şi-l putea permite, aşa că dădu la o parte dezamăgirea, furia, frustrarea, ruşinea şi teama, concentrându-se, în schimb, asupra casei, care se vedea în întregime, în întuneric, suficient de aproape. Nu era nimeni înăuntru.

Trase de hăţuri şi opri caii, fiind departe de ochii

oricăror trecători prin zonă, şi sări jos spunând cailor:

— Nu vă mişcaţi!

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, după ce aprinsese mai multe felinare înăuntru, agăţând unul în partea de vest a casei, la fereastra centrală de la etaj, Henry era în aceeaşi poziţie.

Era nemişcat ca moartea.

Aşa că a făcut singurul lucru pe care se gândi să-l facă. Eliberă presiunea de pe rana lui, apoi o reaplică, cu putere. Repede. Suficient cât să-l trezească de durere. El gemu simţind înţepătura, întinzându-se spre ea, mâna lui acoperind-o pe a ei. Se uită la ea confuz, mintea limpezindu-i-se destul de repede, dar mai încet decât în mod normal pentru o persoană de inteligenţa lui.

— Trebuie să te duc înăuntru, şopti ea, neputând să-şi ascundă din voce îngrijorarea şi faptul că se ruga continuu ca el să fie bine.

Poate că atunci când vor ajunge înăuntru, el va adormi din nou. Dacă va fi inconştient atunci când ea îi va curăţa şi coase rana, va fi mai bine pentru amândoi.

El aruncă o privire în întuneric.

— Unde ne aflăm?

— Într-un loc sigur.

— Mai sunt şi alţii aici?

— Nu.

Lui nu-i plăcea asta.

— Atunci nu eşti în siguranţă. Nu şi dacă eu nu pot lupta.

Încercă să se ridice în picioare, dar ţipă de durere, o mână ducându-se direct la coasta lui.

— Mă descurc şi singură. Iar de Danny se ocupă cineva.

Furia îi inundă privirea.

— Nu-i mai spune aşa.

— Aşa îl cheamă.

— Nu-mi place că îl cunoşti.

Bineînţeles că da. Adelaide Frampton nu era o aristocrată – toată lumea ştia asta dar ideea că ea ar putea

cunoaşte criminali adevăraţi... Era prima cărămidă care căzuse din reputaţia ei. Oare câte vor mai cădea?

— Atunci, mă tem că sunt obligată să te dezamăgesc, duce. Injecta cuvintele cu o falsă bravadă în timp ce îl prindea sub braţ. Trebuie să te concentrezi să rămâi în viaţă; orice altceva poate aştepta până când vei fi cusut.

Se uită în jos la ea.

— Cine va face asta?

Ea îi aruncă un zâmbet luminos şi fals.

— Face parte din serviciile pe care le ofer.

— Ştii să coşi?

— Nu crezi că am fost instruită corespunzător în treburile casnice?

— Îmi vine greu să cred că ţi-ai făcut timp pentru broderie în timp ce te antrenai să fii cea mai bună hoaţă de buzunare din lume.

De fapt, învăţase despre răni de cuţit asemănătoare cu a lui, dar se abţinuse să-i spună asta. În schimb, spuse:

— Mă tem, duce, că pentru a fura din buzunarul tău nu este nevoie de prea multă pregătire.

El clătină din cap.

— Nu mă refer la al meu. Te-am văzut furând din buzunarul lui Havistock la balul de la Beaufetheringstone.

Ea rămase surprinsă.

— M-ai văzut?

— Da, spuse el, făcând o grimasă când ea arătă spre masa latră din lemn din centrul bucătăriei. Sper că a fost o sumă mare de bani.

Era o listă cu fabricile pe care marchizul le deţinea şi în care încerca să atragă investiţiile altora, în ciuda faptului că locurile erau pline de copii care lucrau pentru doi bani şi care, de prea multe ori, nu supravieţuiau condiţiilor grele. Adelaide avea alte planuri pentru acele fabrici.

Ea clătină din cap, cu mintea răvăşită, motiv pentru care probabil îi spuse:

— Nu erau bani şi nu trebuia să mă observi. El nu m-a simţit. Probabil că nu am fost suficient de rapidă, totuşi.

— Ai fost ca un fulger, spuse el, strâmbând din nou

din nas în timp ce se sprijinea pe masă. Pur şi simplu am antrenament în a te observa.

Ea ignoră căldura care se răspândise în ea când auzi această mărturisire.

Dar nu putu să ignore şi gândul care o chinuia şi pe care îl spuse cu voce tare:

— Nu muri.

— Nu voi muri. El ridică o mână spre obrazul ei, dar degetele lui abia îi atinseră pielea înainte de a cădea înapoi pe masă. Închise ochii şi spuse: Mi-ai promis răspunsuri la toate întrebările mele.

Bineînţeles că auzise tocmai asta. La naiba!

Ea începu să se îndepărteze, să aducă lucrurile de care avea nevoie pentru a lucra la rana lui. Dar el îşi folosi ultimele puteri pentru a o apuca de mână şi a o privi în ochi cu hotărâre.

— Adelaide.

— Da?

— Cine te va proteja dacă vine careva?

Din nou căldura aceea neobişnuită.

— Am petrecut ani întregi protejându-mă singură, duce. Nu-ţi face griji!

Sprâncenele lui întunecate se ridicară.

— N-ar trebui să fii nevoită să te protejezi singură!

Ea se forţă să zâmbească.

— Ai o tăietură masivă în zona coastelor şi eşti în pericol să sângerezi până la moarte pe o masă de bucătărie, Excelenţă. Acum nu este momentul să fii curtenitor.

— Când se va termina asta…

Cuvintele deveneau mai lipsite de vlagă în timp ce el adormea.

— Spune-mi, zise ea, brusc disperată să-l ţină treaz, să-l ţină lângă ea.

Nu era pregătită să îl piardă.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, spuse el, abia îndrugând vorbele, mărturisirea făcându-i pieptul să se strângă în timp ce ea stătea aplecată peste el, uitându-se la

constelaţia de răni pe care el şi le asumase pentru ea, vânătăile de la lupta pentru ea, zgârieturile de la accidentul de trăsură în timp se uita la ea, zgârieturile de pe umărul lui, pe care ea i le făcuse cu unghiile, când era pe culmile plăcerii.

Înainte ca ea să găsească cuvintele pentru a-i spune că el se îngrijise de ea mai mult decât o făcuse vreodată oricine altcineva, el zise:

— Când mă voi trezi... voi avea mai multă grijă de tine.

Ea trase adânc aer în piept, abţinându-se să nu creadă în frumuseţea acelor cuvinte. Adelaide ştia adevărul, la urma urmei. Când totul se va termina, nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 13

În timp ce el dormea, Adelaide aduse apă clocotită, lenjerie şi provizii şi aprinse focul în vatra bucătăriei. Tocmai începuse să-i taie cămaşa însângerată de pe trunchi când se auzi un ciocănit. Uşa se deschise şi apăru Lucia.

— Văd că nu am ratat partea cea mai interesantă, remarcă Lucia, păşind înăuntru, iar privirea îi căzu asupra corpului culcat pe spate al lui Henry, în timp ce Adelaide îi trăgea cămaşa într-o parte, dezvăluind un piept lat şi musculos.

Adelaide îi aruncă o privire prietenei sale.

— Este inconştient.

— Dar încă nu este mort, şi nici eu nu sunt, glumi Lucia, înaintând pentru a înmuia o bucată lungă de lenjerie în ligheanul cu apă fierbinte pe care Adelaide îl aşezase lângă Henry. O stoarse şi i-o oferi lui Adelaide. Şi nici tu nu eşti.

Nu era. Chiar dacă îşi spunea că pur şi simplu îi curăţa rana ca să vadă locul unde cuţitul lui Billy ajunsese în coasta lui – tăietura lamei care alunecase pe trupul lui până

când îşi găsise loc în piele –, Adelaide nu putea ignora frumuseţea corpului ducelui.

— Ai primit vestea de la Mary? o întrebă Adelaide pe Lucia.

Cealaltă femeie încuviinţă.

— Pachetele tale sunt deja în drum spre Londra. Sper că ştii ce faci trimiţându-l pe Danny înapoi la tatăl tău.

— Orice urmă de ezitare sau de milă pe care aş fi putut-o avea în legătură cu pedeapsa tatălui meu pentru Danny mi-a trecut atunci când mi-am dat seama că el îl trimisese pe Danny în nord să mă găsească şi să mă aducă înapoi la Londra ca să mă pedepsească într-un mod asemănător. Lui Alfie nu-i place să piardă. Şi chiar nu-i place când băieţii lui sunt motivul ratării. Aşează o cârpă rece pe fruntea lui Henry. Mulţumesc pentru ajutor.

Lucia făcu un semn cu mâna că nu avea pentru ce să-i mulţumească.

— Ce rost are să-i am pe Rufus şi pe Tobias dacă nu pot să-i văd în acţiune, cărând bărbaţi în toată firea. Arătă spre o vânătaie. Omul tău şi-a rupt cel puţin o coastă. Şi nasul.

— Am observat, spuse Adelaide, urând loviturile, tăieturile şi vânătăile de pe corpul lui, fiecare din vina ei.

— Îmi imaginez că ai observat, spuse Lucia pe un ton ironic.

Adelaide îşi spuse că se uitase la muşchii lui doar din cauza coastelor rupte. Şi chiar şi aşa, se uitase doar pentru că ducii nu aveau astfel de trupuri – ci unele moi şi palide şi nelucrate din cauza vieţilor lor în care nu depuneau niciun efort.

— Mie nu mi se pare că a făcut doar lupte la şcoală, dădu Lucia glas la ceea ce gândea Adelaide.

— Nu observasem, spuse ea.

Lucia strâmbă din nas, neîncrezătoare.

— Poţi să recunoşti, Adelaide. Suntem doar noi două, iar eu sunt aici ca să te ajut să-l salvezi pe aristocrat. Dar mă uimeşti un pic, recunosc. M-aş fi aşteptat la o aşa blândeţe faţă de aristocraţi din partea lui Sesily, a lui

Imogen şi a Ducesei, având în vedere că au invitaţii permanente la Almack's sau cum s-o fi numind…

— Nimănui nu-i mai pasă de Almack's, spuse Adelaide, clătind lenjeria însângerată.

Sprâncenele întunecate ale Luciei se arcuiră în sus.

— Sincer, mă doare să ştiu că eşti informată cu privire la toate acest lucruri care nu au nicio legătură cu breasla noastră. Ce s-a întâmplat cu solidaritatea între hoţi?

Adelaide îi zâmbi celeilalte femei.

— Dar am agăţat felinarul la fereastră şi te-am chemat aici, nu-i aşa?

— Pentru a salva un aristocrat, nu pentru a jefui unul, preciză Lucia, ridicând sticla de alcool foarte tare pe care Adelaide o adusese împreună cu restul obiectelor medicinale. Chiar vrei să-l salvezi?

— Chiar vreau, răspunse ea. Apoi Adelaide spuse, cu un nod în gât: Nu ar fi trebuit să mi se alăture niciodată.

Şi nici ea nu ar fi trebuit să-i ceară mai mult de atât.

Lucia bombăni la cuvintele lui Adelaide.

— Pun pariu că, dacă ar fi treaz, mi-ar spune că aceasta a fost cea mai bună săptămână din viaţa lui. Hai să o facem şi mai bună, da? Se aplecă şi îi strigă lui Henry la ureche: Trezeşte-te, duce!

Fruntea lui se încruntă.

— Nu e inconştient! anunţă Lucia, în timp ce Adelaide îşi ascundea uşurarea. Presupun că, dacă nu avem de gând să îl furăm, e timpul să îl trezim! Ţinu sticla sus şi se uită la Adelaide pentru a primi permisiunea. *Permisiunea era acordată.*

Lucia înclină sticla, stropindu-i rana cu alcool.

Cu un blestem sălbatic, el sări în sus, ajungând în poziţie aşezat pe masă, mâna ducându-i-se instantaneu spre zona unde înţepătura alcoolului era fără îndoială chinuitoare. Adelaide îi prinse mâna înainte ca el să atingă rana.

— Nu! Nu o atinge!

— Nu, tu să nu o atingi! răcni el. Ce naiba?

— Ce ţi-am spus eu? Categoric nu e mort! spuse Lucia

fericită, iar el se întoarse să se uite la ea.

— Hoaţa de drumul mare. Bineînţeles. Se încruntă în direcţia Luciei. Mi-ai luat deja banii; ai venit aici şi pentru sângele meu?

— E clar. Lucia se uită la Adelaide. Ăsta e un duce care îmi place.

— Henry, te rog… spuse Adelaide. Trebuie să te culci pe spate…

— Încă sângerezi, spuse el, cuvintele fiind ca o lovitură de bici. Apoi îi spuse Luciei: Sângerează!

— Nu e nimic, încercă Adelaide să intervină.

— Sângerează *gâtul* ei, preciză el.

— Da, am observat, spuse Lucia. Şi tu sângerezi din lateral. Ce pereche!

— Ea are nevoie de atenţie. Acum. Înainte de orice aveaţi de gând să-mi faceţi mie voi două.

Lucia aruncă o privire amuzată spre Adelaide.

— Ştii că omul ăsta e pe jumătate nebun după tine, nu?

— El nu este…

— Ea *sângerează.* Se uită la Lucia. Are nevoie să fie cusută.

— Nu are nevoie să fie cusută, spuse Lucia, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil. Este o zgârietură.

— E o *rană la gât.*

— Ascultă-mă, duce. Dacă aş crede o clipă că Adelaide este în pericol, poţi paria toţi banii din punga pe care se pare că nu reuşeşti să o păstrezi în posesia ta că aş avea grijă să se vindece ea înainte să ne ocupăm de tine. Dar ea este bine şi există o şansă destul de mare ca tu să nu supravieţuieşti acestei nopţi, aşa că taci din gură şi lasă-ne să ne facem treaba, bine?

Se făcu linişte în urma anunţului făcut de Lucia, iar Adelaide ar fi râs de faţa şocată a ducelui de Clayborn dacă nu ar fi fost atât de preocupată de pericolul pe care Lucia îl subliniase.

El adulmecă aerul.

— M-ai stropit cu poşircă.

Adelaide înclină capul cu un mic zâmbet.

— Unii cred că ajută la curăţarea unei răni.

— Dar tu aşa crezi?

— Da. Bucură-te de asta, pentru că mai sunt şi unii care cred că urina face bine.

Înainte ca el să poată răspunde, Adelaide îl împinse încă o dată ca să se întindă pe spate.

— Nu îţi face griji. Sunt foarte pricepută la lucrul cu acul şi aţa. Înainte de a o avea pe Jane, obişnuiam să cos eu hainele noastre.

El se întinse pe spate.

— Eu nu sunt o haină.

— Dar gândeşte-te la broderia cu care te vei trezi, spuse ea, forţându-se să sune vesel, ca şi cum nu ar fi fost îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

El se întinse spre ea atunci, cu degetul mare aspru pe obrazul ei.

— Sângerezi.

— E o zgârietură.

— Vreau să dispară până mă trezesc.

Ea zâmbi auzind acest ordin arogant.

— Nu o poţi face să dispară. Nu suntem în parlament. Nu poţi să îi ţii un discurs.

— Fă ce vrei cu mine, spuse el. Dar tu eşti mai importantă.

Ea înghiţi în sec. Nu era nici pe departe adevărat, şi totuşi, acest bărbat… acest bărbat magnific!

— Tu eşti cel care trebuie să se trezească, duce. Ai o lume de schimbat.

— Tu deja o schimbi, spuse el încet. Tu prima!

— O, chiar îmi place de el, spuse Lucia încet.

El nu îşi întoarse privirea de la Adelaide, dar vorbele îi erau adresate Luciei:

— Ea prima.

— Henry, spuse Adelaide, prinzându-i mâna şi ţinându-i-o strâns, lăsându-se pradă acestui vis, doar pentru o clipă, acest vis în care între ei era mai mult decât câteva sărutări furate şi o noapte de plăcere.

Ca şi cum putea exista o speranţă pentru viitorul despre care şoptiseră în întuneric.

Ea se uită la rana lui răvăşitoare, din care încă se prelingea sânge. Lucia turnă lichid dintr-o sticluţă maro pe o bucată de pânză curată şi i-o întinse.

Luând-o, Adelaide îşi întoarse atenţia la frumoşii lui ochi albaştri.

— Ai întrebat mai devreme cine mă va proteja.

Chiar şi amintirea întrebării o încălzea – ce lucru ciudat şi minunat să aibă pe cineva care să se îngrijoreze pentru ea.

— Eu o voi face. Privirea lui îi mângâie chipul, degetul lui mare atingându-i din nou obrazul. Eşti atât de frumoasă.

Inima îi bătea cu putere în piept. *Acest bărbat!*

— În seara asta, lasă-mă să te protejez eu *pe tine,* zise ea.

Lui nu-i plăcea asta, ea îşi dădea seama. Dar înainte ca el să-i dea de înţeles cât de mult nu-i plăcea, Lucia vorbi, privind-o pe Adelaide de cealaltă parte a mesei.

— Timpul se scurge!

Nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Trebuiau să se mişte repede.

Fără să ezite, Adelaide se aşeză şi îl sărută rapid pe gură. Mâna lui ajunse la ceafa ei, pumnul încleştându-se în părul ei. Ea întrerupse sărutul şi şopti:

— Ne vedem curând, apoi îi puse cârpa din mână peste nas şi gură şi îl lăsă inconştient.

— E remarcabil, spuse Lucia. Imogen chiar a îmbunătăţit activitatea noastră cu cunoştinţele ei de chimie, nu-i aşa?

Adelaide privi în jos la pânza îmbibată în ceva ce Imogen numea cloroform. Inofensiv şi extrem de util atunci când venea vorba de doborârea răufăcătorilor. Sau, ca în cazul de faţă, a ducilor care aveau nevoie de cusături.

— Ajută să ai un geniu în echipă, recunoscu Adelaide.

— Pun pariu că ducele tău nu va fi de acord, spuse Lucia cu un râs frumos. Va fi furios când se va trezi.

— Nu este ducele meu, spuse ea imediat, pentru că

acesta era adevărul.

Dar el era al ei, în acel moment. Era datoria ei să se îngrijoreze pentru el şi să-l protejeze.

— Aaa, deci cine este el acum? „Henry” al tău?

Adelaide schiţă un zâmbetul la gluma prietenei ei.

— Addie, adăugă Lucia cu blândeţe. Oamenii supravieţuiesc înjunghierilor.

Adelaide nu îşi luă privirea de la faţa lui adormită, vânătă şi lovită şi totuşi încă incredibil de frumoasă.

— Nu toţi.

Febra ar putea veni repede. Şi de multe ori nu pleca niciodată.

Urmă o tăcere lungă în timp ce ea lucra, punând un rând de cusături îngrijite la rana lui Clayborn. Când termină, tăie firul şi apoi pansă rana, după ce o unse cu miere, apoi bandajară împreună coasta ruptă. Când terminară, privirea ei urmări faţa lui nemişcată, ridicarea şi coborârea uniformă a pieptului lui vânăt, braţele lui lungi.

În cele din urmă, se uită la Lucia.

— Mulţumesc.

Cealaltă femeie ridică o sprânceană.

— Pentru ce?

Ea clătină din cap.

— Pentru… *Pentru că eşti aici.* Pentru că eşti o prietenă adevărată.

Ochii negri ai Luciei văzuseră mai mult decât şi-ar fi dorit Adelaide, dar Lucia nu pusese mulţimea de întrebări care i se citeau pe chipul ei frumos. Nu se mirase de felul în care Adelaide apucase mâna ducelui. În schimb, spuse:

— A fost atât de furios că ai o zgârietură la gât încât nu m-ar surprinde dacă s-ar trezi doar pentru a se asigura că eşti vindecată.

Adelaide râse un pic, înghiţind în sec.

Lucia stătu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Şi fata? Ce-i cu ea?

Lady Helene, pe ale cărei urme Adelaide ar fi trebuit să fie chiar în acel moment, care avea nevoie mai mult ca oricând de protecţia Frumoaselor, dacă oribilul ei tată îi

angajase pe Taurii Voinici ca să o aducă acasă.

— Este destul de aproape de graniţă – cu Danny întorcându-se la Londra, mă aştept ca ea şi Jack să ajungă acolo mâine. Şi să se căsătorească. Se uită la Henry, care era inconştient. Din dragoste.

Jack, pe care Henry îl iubea peste măsură. Jack, pe care Adelaide trebuia să-l ţină în siguranţă dacă Henry nu putea.

— Ar fi nişte veşti bune în mijlocul unui dezastru absolut. Lucia făcu o pauză. Dar trebuie să li se spună că nu se pot întoarce la Londra, altfel se duc direct în gura lupului.

Noul ginere nu l-ar împiedica pe Havistock să o reducă la tăcere pe Helene. Din contră, el era o nouă preocupare pentru marchiz şi era deja pe lista de capete care trebuiau să cadă, dacă ar fi să-l creadă pe Danny. Lucia avea dreptate. Adelaide trebuia să-l lase pe Henry acolo. Ar trebui să se ţină de plan. Să ajungă la Helene şi la Jack şi să folosească vasta reţea a Frumoaselor pentru a-i conduce pe tineri într-un loc sigur.

Să rămână ar fi o nebunie. Nu ar fi schimbat nimic. Făcuse tot ce putuse, iar acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte. Uleiul de rozmarin nu-l mai putea ajuta pe Henry acum. Privindu-i chipul plin de vânătăi şi nasul proaspăt spart, îşi spuse că trebuia să plece.

— Am nevoie de ajutor.

Lucia ridică sprâncenele.

— Adelaide Frampton cere ajutor? Sigur eşti îndrăgostită de acest bărbat!

Dragoste. Oare despre asta era vorba? Această dorinţă profundă de a-l vedea în siguranţă, împreună cu oamenii la care ţinea? Această nelinişte la ideea că s-ar putea să nu se mai trezească? La ideea că ea ar putea să nu mai vorbească niciodată cu el?

Cu siguranţă că nu. Ar fi îngrozitor.

Dând gândurile la o parte, îşi privi prietena.

— Am nevoie să fie trimise câteva mesaje către Helene şi Jack. Şi către Ducesă.

Nu trebui să se uite ca să ştie că sprâncenele Luciei se ridicaseră în semn de surpriză, dar fu recunoscătoare când cealaltă femeie spuse încet:

— S-a făcut.

Adelaide încuviinţă, uitându-se la el cum dormea, apoi şopti:

— Ce să fac acum?

— Îl laşi pe Tobias să-l ducă în pat.

— Şi?

Lucia ridică din umeri.

— Poţi să te rogi…

Adelaide pufni în râs.

— Am încercat pe drumul spre cabană. Nu mă pricep prea bine la asta.

— Din fericire, este o abilitate care nu necesită fineţe.

Hoaţa de drumul mare se întoarse să îl cheme pe bărbatul care stătea de pază în faţa uşii – protejând-o pe femeia pe care o iubea –, iar Adelaide rămase de veghe asupra lui Henry, atentă la respiraţia lui, la felul în care i se ridica şi îi cobora pieptul, în mod uniform, chiar dacă un pic prea repede.

Se uita îngrijorată la trupul lui vânăt şi bătut şi la aspectul acum prea palid al acestuia.

Ura faptul că se simţea atât de îngrijorată, de frustrată, de agitată, ura faptul că propria ei respiraţie era neregulată.

Îşi petrecuse o viaţă întreagă fugind de acest sentiment, de felul în care o făcea să fie slabă, vulnerabilă, să-şi piardă controlul.

Dar acolo, singură în bucătăria aceea, înconjurată de liniştea peisajului englezesc şi de lumina pâlpâitoare a câtorva zeci de lumânări, lângă el, cel care chiar şi în somn avea toată atenţia ei, Adelaide ştia că nu mai putea fugi de acel sentiment.

Îşi pierduse controlul.

Aşa că făcu singurul lucru care îi trecu prin minte – spuse „te rog” din nou şi din nou.

Capitolul 14

Ducele de Clayborn dormea rareori mai mult de şase ore la rând.

O, îi spunea valetului său că era un om care nu avea nevoie de mai mult de câteva ore de somn. Se trezea devreme pentru plimbările de dimineaţă şi lucra până seara târziu. Pur şi simplu ducea o viaţă în care lâncezeala în pat nu-şi avea locul.

Era o poveste frumoasă, dar falsă.

Henry nu dormea bine, pentru că visa. Visa în culori vii, cu sunete puternice şi mirosuri intense – genul de vise care îl lăsau pe om epuizat şi extenuat când se trezea. Şi, uneori, îl făceau să îşi dorească ceva dincolo de existenţa lui serioasă şi banală.

Aşa că se antrenase să se culce târziu şi să se trezească devreme, ca să fie destul de obosit încât să nu mai viseze.

Dar în acea noapte, în timp ce stătea întins în patul acela ciudat din casa aceea ciudată din vârful dealului din adâncurile comitatului Lancashire, Henry visa adânc.

În acea noapte, şi în noaptea următoare, şi în următoarea, pe măsură ce febra îl cuprindea, răvăşindu-l cu furie, visele îi veneau sălbatice, vii şi inevitabile.

Umbre sinistre. Bărbaţi pândind la marginea câmpului său vizual, dispărând de fiecare dată când încerca să-i vadă mai clar. Secrete.

O femeie cu părul ca focul. Ochi ca de catifea. Numele lui pe buzele ei ca apa rece pe fruntea lui.

Uneori, i se alătura o altă persoană. Formau o pereche de hoaţe de drumul mare cu ochi strălucitori, pe cai înalţi şi furaţi, care opreau trăsurile pentru a aduna mai mulţi membri ai bandei lor vesele. Iar cea cu foc în păr purta fuste enorme care se legau în jurul taliei cu panglici lungi şi viu colorate. Se învârtea şi se învârtea în timp ce ei aşteptau următoarea trăsură, fustele se lăţeau, se

extindeau până când el le putea atinge de unde privea, la kilometri distanţă. Dar chiar în momentul în care degetele lui atingeau mătasea moale, ea dispărea.

O trăsură stricată. Un băiat într-un copac.

Femeia cu părul de foc din nou, de data aceasta râzând în timp ce sărea de pe marginea unui doc în lacul albastru şi rece de la moşia lui de la ţară, spărgând apa ca o oglindă. Stai! Era vorba de proprietatea de la ţară? Nu. Era Tamisa, iar ea avea fustele acelea viu colorate întinse în jurul ei în timp ce plutea, cu râsul ei în vânt, în timp ce el o urmărea, îngrozit că o va pierde în curent. În apă murdară, înspăimântat că nu va putea să o protejeze.

El nu o putea prinde; ea nu voia să fie prinsă.

Dar o urmări de pe mal, mai întâi pe docuri, apoi pe bărci, apoi pe apă, apoi. În apă, cu frustrarea în piept în timp ce încerca să strige după ea, dar cumva nu-şi amintea numele ei. Era disperat să ajungă la ea, ştiind că această urmărire, oricât de lungă ar fi fost, oricum s-ar fi terminat, era tot ce avea pe lume.

Apoi, când o prinse, din întâmplare, de vârful unei panglici lungi şi aurii, ea se întoarse spre el, panglica se desprinse, cu o cheie strălucitoare şi ornamentată la capătul ei.

El o băgă în buzunar, aproape de inimă, păstrând-o caldă, aşa cum făcuse şi ea, şi plutiră amândoi, apa fiind răcoroasă pe pielea lui înfierbântată, degetele ei mângâindu-i braţul, luându-l de mână.

— Henry, şopti ea.

Linişte.

Apa era nemişcată, devenind încă o dată o oglindă. Erau doar ei doi.

Visul se terminase, dar el nu se putea trezi.

Trecuseră patru nopţi de când ea îi cususe rana şi el adormise. Patru nopţi în care îl privea cum se zvârcolea pe pat. Febra venise doar câteva ore mai târziu, Adelaide dormind agitat în scaunul de lângă patul lui, trezindu-se ca să-i toarne supă pe gât, să-i schimbe bandajele şi să-i ungă rănile cu unguent.

În a treia dimineaţă, stăteau şi îl priveau cum se răsucea şi se zvârcolea şi cum dădea cu piciorul în păturile proaspăt spălate de deasupra lui, iar Lucia îşi exprimase îngrijorarea pe care Adelaide se temea prea mult să o pronunţe.

Sau, cel puţin, exprimase jumătate din îngrijorare, părând mai serioasă decât o auzise vreodată Adelaide.

— Dacă nu se termină curând…

Gâtul lui Adelaide se închise în tăcerea grea care se lăsase în urma cuvintelor. Se abţinea să nu plângă, căci avea destulă experienţă cât să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Ştiu, spuse ea, abia recunoscându-şi vocea, epuizată de griji şi de lipsa somnului şi de repetarea constantă a numelui lui – singurul cuvânt pe care îl rostea, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

O rugă pe Lucia să-i urmărească pe Helene şi pe Jack – să se asigure că găsiseră drumul spre Gretna şi că se aflau într-un loc sigur. Poate că nu putea să-l salveze pe Henry, dar putea foarte bine să-l găsească pe fratele lui. Prietena ei plecă, ascunsă sub braţul greu al lui Tobias, promiţând să facă tot ce putea, iar Adelaide se întoarse la Henry, găsind acum alte cuvinte. Unele mai disperate.

„Nu muri!”

„Nu acum… nu acum *când abia* te-am găsit.”

El promisese că se va trezi, nu-i aşa? Aşa spusese. „Voi avea mai multă grijă de tine.” O spusese ca şi cum ea ar fi fost o persoană preţioasă. Nu doar o femeie care să fie dată la schimb, sau o hoaţă care să fie folosită pentru afaceri, sau un paznic liniştit într-o sală de bal plină de tovarăşi îngrozitori care adună informaţii ce valorează mai mult decât banii. Nu doar o fată din South Bank care visa la un duce.

O spusese ca şi cum ea ar fi meritat să fie preţuită doar pentru că *exista.*

Şi ea voia ca acest lucru să fie adevărat în timp ce îl veghea, implorând universul să-l lase să trăiască. Îşi imagina că el îşi va ţine promisiunea, că va fi alături de ea,

că o va proteja.

Să fie cu ea, în loc să fie singuri. Spera că visurile lor vor deveni realitate.

Oare cum ar fi?

Imposibil.

Totuşi, Adelaide petrecu zile lungi şi interminabile veghind asupra lui Henry, spunându-i poveşti, dorindu-şi să se trezească, dorindu-şi să se vindece – acest bărbat incredibil de puternic, incredibil de hotărât, care acum părea incredibil de tăcut.

La început, părea că îl poate calma cu o atingere. Cu o cârpă rece şi o şoaptă blândă. Îi spuse o mie de poveşti în acele zile – lucruri la care nu se mai gândise de ani întregi. Despre pisica pe care o avusese în copilărie, cea pe care o ascunsese de tatăl ei, pentru că el credea că animalele de companie îi făceau pe copii să fie slabi. Despre momentul în care furase panglici de păr de la o mercerie din Croydon. Despre momentul în care se furişase într-un teatru din Drury Lane şi se trezise în culisele scenei.

Se opri înainte de a-i spune cele mai rele lucruri. Secretele.

Dar făcuse un târg cu universul şi cu orice zei care poate îi priveau şi când asta nu a funcţionat, a făcut un târg cu Henry, promiţându-i că îi va spune tot ce îi va cere dacă se va trezi.

Delirul încetase la scurt timp după aceea, iar Adelaide nu ştia dacă să ia asta ca pe un semn bun sau rău.

El nu se mai zbătea şi nu mai gemea, căzând în ceva ce toată lumea ar fi recunoscut ca fiind somn, iar Adelaide îşi imagina că unii ar fi considerat-o o binecuvântare. Dar ea ura liniştea tăcută în care el căzuse. Ura faptul că respiraţia lui era egală şi că nu se mai mişca. Ura faptul că el nu se mai întorcea spre ea când îi şoptea numele. Că nu se mai întorcea când ea îi apăsa o cârpă prea rece pe fruntea prea caldă.

Ura şi alte lucruri. Faptul că nu îi mulţumise că primise o lovitură de pumnal pentru a o proteja. Pentru că luptase pentru ea. Pentru că lăsase bruta aceea să-i rupă

nasul şi o coastă.

Ura faptul că nu-i mulţumise pentru noaptea în care o ţinuse în braţe şi o făcuse să simtă o plăcere cum nu mai simţise niciodată.

Ura faptul că el nu se trezea ca să poată să facă acele lucruri, să aibă parte de mai multe dintre ele, să petreacă mai mult timp cu el.

Îl privea, nemişcată ca moartea – o frază teribilă, asta – până când nu mai putu. Până când trebui să se mişte, găsind un borcan de unguent în geantă şi îngrijind vânătăile şi zgârieturile pe care el le adunase pentru ea.

Nasul lui. Obrazul lui. Coastele lui. Vânătaia dureroasă de pe coapsă. Zgârietura păcătoasă de la umăr. Rănile de la încheieturile degetelor traumatizate de la loviturile date când el înnebunise ca să o protejeze.

Înjură aspru în camera liniştită. Era, în compania ei de mai puţin de o săptămână şi iată ce îi făcuse! Aceasta era lumea ei, o lume care era un pericol la fiecare pas pentru acest om bun şi cumsecade.

Căldura de pe fruntea lui era încinsă ca o flacără. Cât timp putea supravieţui corpul unui om febrei? Întrebarea o făcu să se ridice de pe scaun, traversând camera pentru a uda o altă bucată de lenjerie, făcând un ultim efort.

El nu se mişcă.

— Henry, şopti ea, umplând cuvântul cu toată frica şi tristeţea pe care nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare. Nu mai era nimic de spus, în afară de „Te rog!”

Era obosită.

Aşa că, şoptindu-i din nou numele, se aplecă deasupra lui, cu obrazul lipit de al lui, şi, ţinându-l strâns de mână, adormi.

Capitolul 15

Când el deschise ochii, camera părea în flăcări şi, pentru o clipă, se gândi că era un alt vis, în care nu apărea

nimic altceva decât buclele ei strălucitoare şi frumoase, care se înfăşurau în jurul lui ca focul.

Stătu întins acolo mult timp, studiind spaţiul din jurul său – grinzile de lemn de pe tavan şi pereţii albi de tencuială şi fereastra din partea cealaltă care dădea spre est, unde soarele răsărea, alungând noaptea.

Era frig, focul din vatră se stinsese cândva în timpul nopţii, iar el se întoarse spre ea, simţind o durere la gât, de parcă nu se mai mişcase de zile întregi. De când nu se mai mişcase, de fapt? Era noapte când fusese conştient ultima oară, chiar înainte ca Adelaide să-l coasă. Chiar înainte de a-l lăsa inconştient cu o substanţă concepută fără îndoială de unul dintre membrii echipei ei. Lasă, că vor vorbi ei despre asta.

Se mişcă, palpând locul în care fusese înjunghiat. Era noua lui rană, dar nu mai era proaspătă.

Încet, verifică starea corpului său, înţepătura de la nivelul coastei, durerea de la gât, senzaţia simultană de epuizare şi odihnă, ca şi cum ar fi fost inconştient atât pentru o secundă, cât şi pentru o veşnicie.

O mână în mâna lui.

Mâna ei în mâna lui.

Privi în josul patului, peste cuvertură, iar durerile se estompaseră, respiraţia i se opri în piept. Adelaide era acolo, pe un scaun, cu obrazul pe marginea patului, cu faţa spre el, dormind.

Dormea şi îl ţinea de mână, cu degetele întrepătrunse în ale lui, ca şi cum l-ar fi ţinut acolo, legat de acel pat. De acea cameră. De viaţă.

De ea.

Şi în acel moment, un gând sălbatic îl străbătu.

Poate că ea îl ţinuse acolo.

Poate că Adelaide Frampton, prin simpla ei voinţă, îl ţinuse în viaţă.

Îi strânse mâna, ştiind că nu trebuia. Ştiind că ar trebui să o lase să doarmă, dar dorindu-şi ca ea să deschidă ochii mai mult decât îşi dorise vreodată ceva până atunci.

— Adelaide, şopti el.

Primul lui cuvânt, ca un nou început.

Ochii ei se deschiseră brusc, mari şi frumoşi şi instantaneu vigilenţi, chiar şi fără ochelari. I se citea şocul în privire şi sprâncenele i se încruntară, ca şi cum nu-i venea să creadă ce vedea, iar el se bucura nespus, fără să se poată abţine, de faptul că ea era atât de fericită că el se trezise.

Ea sări în sus, trăgându-şi mâna de pe a lui, iar el rezistă impulsului de a o prinde, de a o revendica încă o dată, de a o atinge din nou.

— Adelaide, spuse el din nou, încet, ca şi cum ar fi putut să o sperie dacă ar fi vorbit mai mult decât în şoaptă.

Ea trase aer în piept la auzul cuvântului, îndreptându-şi spatele. Şi apoi…

Lacrimi. Ochii ei frumoşi şi căprui se umplură de lacrimi, iar el nu se putu abţine atunci, întinzându-se spre ea, spunându-i din nou numele.

El se ridică în şezut, ignorând înţepătura rănii, durerea din coaste care nu mai conta. Nu atâta timp cât ea plângea.

— N-ar trebui să… vru ea să-i spună să nu se mişte, dar se opri, clătinând din cap, tăcând pentru o vreme, cu o mână – acea mână care fusese a lui cu doar câteva clipe mai devreme – încleştată şi strânsă la gură în timp ce-l privea, cu lacrimile revărsându-se. Am crezut că…

El simţi un nod în gât în timp ce ea încerca să-şi găsească cuvintele. Îşi duse o mână la piept, acolo unde îi tresărea cea mai mare dintre toate durerile lui, cea care venea odată cu durerea ei.

— Iubire… nu! Nu plânge!

— Am crezut că vei… Se opri o clipă, apoi adăugă repede, în timp ce-şi ştergea lacrimile: Nu plâng.

— Bineînţeles că nu, spuse el, privind lacrimile pe care ea nu putea să le oprească, vrând să o tragă aproape şi să o strângă în braţe şi să se bată cu orice o făcuse să plângă.

El era vinovatul, totuşi. El îi provocase lacrimile.

Pentru că ea ţinea la el.

Nu că ea ar fi mărturisit-o vreodată. Se bâlbâia,

încercând să se justifice.

— Nu plâng... Se opri şi începu din nou. Acestea nu sunt...

El încuviinţă.

— Ştiu.

— Doar că mă simt *uşurată,* înţelegi?

Ea îşi şterse o lacrimă. Şi încă una. Şi îi arătă râsul ăla jucăuş care îl făcu şi pe el să zâmbească.

— Bineînţeles, spuse el. Nu voiai să ai un duce mort pe cap.

Ea râse din nou, de data aceasta mai zgomotos. Genul de râs care îl făcea pe un om să-şi dorească să-l poată auzi în fiecare zi. Pentru o lungă perioadă de timp.

— Exact, spuse ea. Nu eşti un duce rău. N-ar trebui să mori.

Şi, deşi lui nu-i plăceau lacrimile ei, îi plăceau aceste cuvinte.

— Aşadar, crezi că nu sunt un duce rău, zise el. O mare laudă din partea ta, domnişoară Frampton.

El încercă să se ridice, ignorând protestele propriului corp.

Ea sări să-l oprească.

— Ai grijă, o să te răneşti! Se întinse spre el, fără să ezite, degetele ei reci alunecând pe pielea lui pentru a-l ajuta, ca şi cum el pentru asta trăia, ca ea să-l atingă.

Iar el se gândi că ar primi oricând atingerea ei, cu cea mai mare plăcere.

Ea însă nu părea atât de sigură, căci se îndepărtă imediat ca arsă.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu trebuie să...

El o opri, căci nu voia ca ea să termine propoziţia.

Căci tocmai asta trebuia să facă, să-l atingă, tocmai asta voia el ca ea să facă, oricând îşi dorea ea şi cât timp dorea ea.

— De ce ai stat aici?

Ea se uită nedumerită.

— Aici? îÎ casa asta?

— Aici, în camera asta. Nu era alt loc în care să dormi

mai confortabil?

Ea stătu un pic pe gânduri, şi pentru o clipă el crezu că nu-i va răspunde. Şi apoi, pur şi simplu, zise:

— Dar tu erai aici, în această cameră.

Bucuria înflori în pieptul lui. Ea nu voia să-l părăsească. Grozav! Se uită la patul suficient de larg pentru doi.

— Doar acest pat este aici?

Ea încuviinţă, iar el ridică o sprânceană.

— Există o lipsă şocantă de paturi în această ţară.

Ea pufni în râs.

— Să redactez o scrisoare de reclamaţie?

Poftim. Lacrimile pe care le vărsase pentru el dispăruseră în sfârşit. Doamne, felul acela în care trecuse prin toate stările văzând lacrimile ei. De la furie, la mândrie… Ca un om care uitase toate rigorile din înalta societate.

— Nu e nevoie, spuse el. Am o nouă problemă de dezbătut în parlament şi cred că este ceva ce va fi susţinut de întreaga Mare Britanie.

— Paturi suplimentare?

Ochii ei străluceau, jucăuşi, iar el îşi înclină capul pentru a o privi, pentru a se bucura de ea, căci era pentru el un balsam la fel de plăcut precum o fereastră deschisă, sau o baie fierbinte, sau… un pic de pudră cu care să-şi spele dinţii în acel moment.

— Acum că mă gândesc la asta, sunt destul de mulţumit de numărul de paturi pe care le-am întâlnit în timpul călătoriei noastre. Făcu o pauză. Cât timp am stat în acesta?

— Astăzi este a cincea zi, răspunse ea.

— Doamne, chiar aşa?

— Ne-am gândit că poate nu… Ea trase adânc aer în piept ca să-şi oprească lacrimile. Ei bine, te-ai trezit până la urmă. Aşa că nu mai contează.

— Şi ai dormit aici, în acest scaun, timp de patru nopţi?

Lui nu-i plăcea deloc asta.

Ea încuviinţă.

— Te-ai fi putut trezi. Ai fi putut avea nevoie de mine.

— Şi am avut? Am avut nevoie de tine?

El ştia deja răspunsul. Îşi putea aminti visele, felul în care o urmărea, felul în care tânjea după ea. Felul în care suferea pentru ea, ca şi aici, în realitate. Chiar şi acum, după patru zile de inconştienţă şi o mulţime de dureri mai mult decât inconfortabile, durerea cauzată de nevoia prezenţei ei era cea mai rea dintre toate.

— Ai fi putut avea, repetă ea, făcând un pas înapoi ca şi cum ar fi vrut să pună distanţă între ei. Şi de aceea am rămas aici.

— Doar un singur scaun, şopti el, lăsându-se în cele din urmă, în sfârşit, să ajungă la ea, prinzând-o de mână – aceeaşi pe care o ţinea când se trezise, ca şi cum ar fi fost acasă.

Ea îi dădu voie să o ţină de mână.

— Este o cameră mică.

— Şi un pat mare.

Ea înghiţi în sec.

— Henry, erai inconştient.

— Hmm, spuse el. Totuşi, acum nu mai sunt inconştient şi nu-mi plac lacrimile tale. Lasă-mă să te ţin în braţe. Lasă-mă să le alung.

— Nu am plâns, insistă ea, chiar dacă, în mod miraculos, îl lăsă să o tragă mai aproape, lăsându-l să îşi înfăşoare braţele în jurul ei şi să-i simtă respiraţia, să-i simtă aroma de ploaie proaspătă şi de rozmarin.

— Ai avut grijă de mine, îi şopti el. Aşa cum ai promis.

Ea trase adânc aer în piept şi se relaxă în braţele lui, devenind moale şi drăgăstoasă. Biata lui fată era epuizată, poate de aceea ea recunoscu:

— Mi-a fost frică.

Cuvintele nu ar fi trebuit să îl răvăşească, şi totuşi, o făceau, oferindu-i din nou atât plăcere, cât şi durere – pentru că ea se temuse pentru viaţa lui şi, de asemenea, pentru că el fusese sursa îngrijorării ei.

— Îmi pare rău, spuse el către buclele ei înflăcărate,

legate la spate, dar care îi curgeau în cascadă pe lângă umeri. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine. Dar acum sunt aici. Doamne! Cinci zile… spuse el încet. Au ajuns la Gretna.

— Probabil, răspunse Adelaide. Sunt urmăriţi de alţii acum.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Alţii de-ai noştri? Sau alţii de-ai lui Havistock?

Ea îi arătă un mic zâmbet secret.

— Alţii de-ai noştri. Deşi sunt surprinsă că ne revendici.

— Dacă mi se permite, spuse el. Nu am avut niciodată o echipă.

Cu o mişcare serioasă din cap, ea spuse:

— Poţi să o încerci pe a mea, să vezi dacă ţi se potriveşte.

Stăteau acolo, îmbrăţişaţi, cu certitudinea că între ei se întâmplase ceva – ceva ce nu putea fi schimbat. Indiferent cine fuseseră domnişoara Frampton şi ducele de Clayborn cu cinci zile înainte, nu mai erau aceiaşi acum.

Henry se minună de această revelaţie, de această schimbare.

De ceea ce promitea acest lucru.

Exista o lume mare plină de griji dincolo de aceşti pereţi. Jack, şi Helene, şi Taurii Voinici, şi Havistock, şi banda de femei a lui Adelaide – existau pericole după fiecare colţ. Dar acolo, în acea cameră, soarele răsărise şi le alungase pe toate, lăsându-i doar pe ei doi.

Pentru încă puţin timp.

Ea se mişcă în braţele lui, retrăgându-se pentru a-şi lua ochelarii, cu obrajii în flăcări. El înţelese imediat – lui Adelaide a lui puternică, singuratică, strălucitoare, care nu avea nevoie decât de inteligenţa ei, îi plăcuse să fie ţinută în braţe.

Ceea ce era perfect convenabil, căci nimic nu-i plăcea mai mult lui Henry decât să o ţină în braţe.

Totuşi, rezistă tentaţiei de a o trage din nou aproape, de a se aşeza din nou pe pat cu ea în braţe. Poate că nu

avea puterea de a face dragoste cu ea, dar cu siguranţă avea suficientă pentru a o ţine în braţe o vreme.

Ea îşi ascunse o şuviţă rătăcită de păr după una dintre urechi, o ureche de un roşu aprins.

Henry îşi dădu seama că Adelaide se gândise la ceva ce o făcuse să roşească până la urechi, ceea ce însemna că el avea o anumită putere asupra ei.

Se întrebă unde mai roşise ea.

Îşi promise că va afla.

Prea curând însă, Adelaide îşi recăpătă calmul şi era clar că avea alte planuri. Întorcându-se, aranjă măsuţa lângă lavoar şi, cerându-şi scuze pentru a se duce după mâncare şi apă proaspătă, ieşi în grabă din cameră, lăsându-l pe el să se spele singur.

În timp ce se spăla, se gândea la rănile sale – desfăcându-şi bandajul din jurul trunchiului, dezvăluind rana adâncă de pe burtă, care se termina cu cinci centimetri de copci în lateral. Opera lui Billy, presupunea el, împreună cu majoritatea vânătăilor îngălbenite pe care le vedea presărate pe coaste.

Fără o oglindă, nu putea vedea restul – dar faţa îi era plină de ceea ce nu puteau fi decât răni în curs de vindecare, căci cu siguranţă luase o lovitură în faţă în timpul luptei. Era jenant, într-adevăr. Tot ce putea spera era că şi el îi provocase un număr mare de răni adversarului.

Ea se întoarse cu o tavă, intrând tăcută pentru că, bănuia el, voia să treacă neobservată. Imposibil. Refuză să irosească clipe preţioase ştergându-şi faţa şi pieptul gol, alegând să se uite la cum trebăluia ea prin cameră, făcând tot posibilul să nu se uite la el, scormonind la focul din vatră, turnând apă într-un pahar, îndreptându-i pernele şi aşternuturile şi făcând patul cu grijă.

Când această sarcină fu îndeplinită, ea se îndreptă de spate, fără să se uite la el, iar el constată că nu mai voia să stea aşa, fără să-i vadă faţa.

— Mulţumesc, spuse el.

Ea nu se întoarse spre el.

— Cu plăcere.

— Adelaide?

Coloana ei vertebrală nu se putea îndrepta mai mult de atât.

— Da?

— Sunt atât de hidos încât nu poţi suporta să te uiţi la mine?

Ea se răsuci spre el instantaneu.

— Ce?

Înainte ca el să poată răspunde, ochii ei se făcură mari, analizându-l din cap până în picioare.

— Ţi-ai desfăcut bandajele!

Traversă camera imediat ca să ia role de pânză curată pentru a repara munca pe care el o distrusese.

— Dacă aş fi ştiut că numai de asta era nevoie, spuse el, încet, fără să poată să-şi întoarcă privirea de la ea, aş fi scos bandajele imediat ce m-am trezit.

— Nu poţi pur şi simplu… să le dai jos. Ai o coastă ruptă!

El încuviinţă.

— Mai mult de una, cred.

Ea se opri o clipă, reflectând la cuvintele lui.

— Asta nu pare să fie ceva la care s-ar pricepe un aristocrat.

— Poate că eu nu sunt ca toţi ceilalţi.

Ea îi aruncă o privire.

— Uiţi, duce, că am petrecut mult timp în sălile de bal cu tine.

— Uitându-te la mine? întrebă el.

Ea îşi întoarse atenţia la bandajele lui.

— Ridică mâinile!

— Urechile tale se înroşesc, Adelaide.

Capul ei se ridică brusc.

— Ce? O mână se duse la vârful uneia dintre acele urechi perfecte. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Arată că te-ai emoţionat.

Ea se uită în altă parte.

— Spune-mi cum de te pricepi la coaste rupte.

— Recunoaşte că m-ai urmărit în sălile de bal.

— Îi urmăresc pe toţi în sălile de bal, spuse ea.

— Da, dar te întreb despre mine, în mod special.

— În locul tău, eu nu aş lua-o ca pe un compliment, spuse Adelaide. Am petrecut destul de mult timp privindu-te şi imaginându-mi cum ar fi să te distrug.

— Hmmm, spuse el. Şi uite unde am ajuns – tu mă îngrijeşti ca să mă vindec.

Ea nu îşi putu ascunde zâmbetul.

— O sarcină care ar fi mai uşoară dacă nu ţi-ai scoate bandajele.

— A, dar atunci cum m-aş asigura că mă vei atinge?

El se aştepta ca ea să roşească şi să bombănească. Nu se aştepta ca ea să se uite la el printre genele ei frumoase şi întunecate ca o zeiţă absolută şi să spună:

— Ai putea încerca să mă rogi frumos.

El oftă din greu la auzul acestor cuvinte, iubindu-le aproape la fel de mult cum îi plăcea zâmbetul răutăcios de pe buzele ei când îşi dăduse seama de impactul pe care îl avea asupra lui.

— Ia loc, te rog.

El făcu exact cum i se spuse, trăgându-se pe marginea patului şi refuzând să se întindă.

— Deci, ca să fiu sigur, m-ai urmărit în sălile de bal?

Ea îşi dădu ochii peste cap, lăsându-se pe scaunul din fâţa lui.

— Da, bine. Te-am urmărit.

De ce îl făcea asta să-i vină să strige în gura mare de mândrie?

— Acum spune-mi de ce te pricepi la coaste rupte, adăugă ea.

— Totul la tine este un târg? Eu răspund la o întrebare, tu răspunzi la următoarea?

— Informaţia este cea mai valoroasă marfă care există, Excelenţă. Aduce putere, siguranţă şi un viitor sigur.

— Tu ai toate aceste lucruri.

Ea clătină din cap.

— Nicio femeie nu are cu adevărat aceste lucruri. În

cel mai bun caz, are doar ceva asemănător.

— Adelaide Frampton, îţi promit următorul lucru: cât timp voi respira, te voi ţine în siguranţă şi te voi proteja.

Ea se uită în ochii lui, surprinsă şi flatată. El zâmbi.

— Iar gaşca ta de fete se ocupă de partea cu puterea.

Adelaide deveni serioasă.

El neglijă asta şi apoi îi răspunse la întrebarea legată de cunoştinţele lui despre coaste rupte:

— Ţi-am spus că am luptat timp de şase ani la şcoală. Ceea ce nu ţi-am spus a fost că nu am luptat în şcoală.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eram un băiat furios de paisprezece ani, care căuta un loc unde să dea cu pumnul şi care să nu fie faţa tatălui meu.

Sprâncenele ei se ridicară, dar nu spuse nimic.

— Mă crezi că nu am fost singurul băiat de la Eton care era interesat să găsească un astfel de loc?

Ea pufni în râs.

— Te cred, într-adevăr. Deşi aş spune că aţi fi făcut cu toţii un mare serviciu pământului dacă aţi fi găsit curajul de a le da pumni în faţă bărbaţilor din aristocraţie.

El zâmbi la rândul său.

— Tatăl meu nu a fost un om rău. A fost bun. Şi cumsecade.

— Deci, ce, aveai pur şi simplu paisprezece ani şi erai supărat pe viaţă?

— Ăsta e un motiv mai mult decât suficient pentru mulţi băieţi de paisprezece ani, dar nu... Tata îmi ascunsese ceva. El îi întâlni privirea. Ştii la ce mă refer?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu.

El o crezu.

— Dar îţi doreşti.

— Bineînţeles că da.

De ce? Pentru că informaţia era monedă de schimb? Sau pentru că ea voia să păstreze secretele lui împreună cu ale ei?

— Dar, mai important, adăugă ea, neştiind ce gânduri

avea el, vrei să-mi spui?

„Poate. Dar nu acum”, gândi el.

— Nu.

Ea zâmbi.

— Oricum îmi imaginez că acest secret a fost suficient de important încât să te facă să te baţi ca să-ţi descarci furia. Spune-mi restul poveştii.

— Păi, eram cu adevărat furios. Îmi plăcea să lovesc feţele altor băieţi ca să…

— Ca să fii mai puţin furios? îl ajută ea.

El încuviinţă.

— Deşi cu siguranţă noi nu respectam toate regulile din box, aveam un set de reguli destul de bune care împiedicau vânătăile de pe feţe…

— Şi evitau nasurile rupte?

— Şi asta, spuse el, bucurându-se că îi povestea asta mai mult decât ar fi trebuit. Apropo, cum arată nasul meu?

Ea îşi ajustă ochelarii şi se uită la nasul lui.

— Arată de parcă te doare tare.

Îl durea, dar el nu ar fi recunoscut niciodată.

— Recunosc, Billy avea o tehnică bună.

— Nu-ţi face griji, duce. Te-ai descurcat bine.

În urma acestor cuvinte, Henry îşi aminti de bătaie, care îi reveni în minte în mici frânturi. Apoi, dintr-odată, îşi aminti totul.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu Danny?

Adelaide îi întâlni privirea, iar el recunoscu sclipirea de ruşine de acolo – şi voia ca aceasta să dispară, să fie alungată pentru totdeauna. Ea clătină din cap.

— L-am trimis înapoi în Lambeth.

Ea nu era pregătită să aibă încredere în el, iar Henry voia să răcnească de frustrare. Se agăţase de fiecare secret, de fiecare informaţie. Le pusese cap la cap. Dar tot nu era suficient.

Cine era Adelaide Frampton?

Nu Frampton.

Îşi amintea că auzise alt nume, aşa că încercă să deruleze scena, moment cu moment, cuvânt cu cuvânt.

„Vei fi întotdeauna o fată din Lambeth, Addie Trumbull.” Privirea lui Clayborn se lărgi, lucrurile se închegau. Trumbull, ca şi Alfie Trumbull.

Dintr-odată, totul începu să aibă sens.

Alfie Trumbull era liderul grupului Taurii Voinici. Şi Adelaide…

Poveştile pe care le spusese. Nunta pentru putere. Băieţii de pe pod. Tatăl ei, regele. Uşurinţa cu care se descurcase în depozitul din South Bank, pe docuri, luptându-se cu bătăuşii din South Bank, luptându-se cu bătăuşul din Lambeth.

Ea nu era pur şi simplu Spioana Relaţiilor Nedorite, vânată de criminali angajaţi de monştrii din Mayfair. Era fiica regelui Taurilor Voinici, o prinţesă din South Bank, lăsată de izbelişte după ce fugise de tatăl ei. Cum de o lăsase pur şi simplu să plece? Dacă ar fi fost a lui Henry, ar fi făcut tot ce ar fi putut ca să o păstreze. Să o preţuiască. Să o iubească.

Iar Alfie Trumbull făcuse exact contrariul. O lăsase să plece, apoi îl trimisese pe *Danny* să o aducă înapoi pentru a o pedepsi.

Danny. Omul era atât de familiar cu ea. Fusese ceva între ei.

— Cine este el pentru tine?

Ea înghiţi în sec, iar el voia ca ea să vorbească, să-i dezvăluie totul cu gura ei. Decise să nu-i spună că îşi dăduse seama cine era.

„Ai încredere în mine!” gândi el.

— Este mâna dreaptă a tatălui meu.

Aşteptă o clipă lungă, vrând să pună o mie de întrebări. În cele din urmă, lăsă subiectul la o parte.

— De unde pot lua o oglindă?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Arăt chiar atât de rău?

Ea zâmbi.

— Te vei vindeca.

— Arată-mi!

În timp ce se gândea, Adelaide îşi muşca marginea buzei inferioare, iar Henry rezistă impulsului de a se apleca şi de a o săruta. În cele din urmă, ea aprobă din cap, întorcându-se spre geanta ei şi, după o căutare îndelungată înăuntru, scoase o oglindă de buzunar, mai mică decât palma lui.

Dar o oglindă care reflecta destul de bine şi el făcu o grimasă când văzu vânătăile urâte pe care i le lăsase Billy.

— Doamne, arăt îngrozitor!

— Şşş, spuse ea şi râse, iar el descoperi că îi plăcea râsul ei.

Henry îi zâmbi.

— Tot ce pot să sper este că el arată mai rău decât mine.

— O, sunt sigură că aşa e, spuse ea. Nu te îngrijora. În scurt timp, doamnele din Londra vor chicoti şi vor leşina văzându-l pe severul duce de Clayborn întors cu o umflătură vajnică pe nas.

El coborî oglinda, extrem conştient de cât de urâtă era vânătaia.

— La asta visează femeile? Oase rupte?

— Nu e vorba de osul rupt. Este ideea că ţi l-ai făcut în timp ce…

Se opri la fel de repede cum începuse.

El o privi atent.

— Continuă.

Ea clătină din cap.

Clayborn îi întinse oglinda şi, când Adelaide întinse mâna spre aceasta, el o trase aproape, ca ea să stea între coapsele lui.

— Spune-mi. Spune-mi secretele femeilor.

Ea râse la aceste cuvinte şi întinse mâna pentru a-i da o şuviţă de păr după ureche, aproape absentă, ca şi cum nici nu ar fi ştiut că o făcea. Mângâierea uşoară a vârfurilor degetelor ei de-a lungul tâmplei lui a făcut ca focul să curgă prin el, dorind acea mângâiere şi în alte locuri.

— Nu e mare lucru… doar că ne întrebăm unde a fost

rupt nasul, în ce împrejurări. Ai fost eroul de pe scenă? Sau personajul negativ? Şi dacă ai fost eroul… pentru cine anume te-ai luptat?

Ultima întrebare se estompă, până când deveni mai mult respiraţie decât sunet.

El îi întâlni ochii.

— M-am luptat pentru cineva anume.

Ea încuviinţă.

— Nasul tău rupt… nu…

Mâinile ei erau pe umerii lui acum, moi şi calde, atingerea ei era o ispită. Ea nu se mişca, dar, Doamne, el voia să o facă.

— Ce este, Adelaide?

— Nu este hidos, spuse ea. Nu este. Este…

El şi-ar fi dat toată averea ca ea să termine acea propoziţie. Îşi trecu mâinile pe laturile corpului ei, urmărindu-i formele, memorând senzaţia ei. Felul în care respiraţia îi venea sacadată în piept ca şi cum ar fi trădat-o.

— Spune-mi.

— Este al meu.

Da. El era al ei în întregime.

În curând avea să se gândească cum să o facă pe ea a lui, dar acesta era un început bun.

Ea era aproape acum, iar el era învăluit în parfumul ei – menta din respiraţia ei şi rozmarinul acela plăcut şi bogat, despre care ştia acum că venea din acea sticluţă a ei.

— M-ai atins, spuse el încet, cu buzele lui atât de aproape de ale ei, punându-le la încercare sănătatea mintală a amândurora.

Degetele ei se prinseră de umerii lui.

— Da.

— Am fost la mila ta.

Ochii lor se întâlniră, citindu-se emoţia din ei şi ceva ce era uşor de identificat – dorinţă.

— Ai fost.

— Ai observat locurile în care aveam nevoie de tine. Mi-ai pus unguent pe răni şi mi-ai aşezat cârpe reci pe frunte.

Ea aprobă din cap, cu o mişcare tremurândă şi perfectă.

— Spune-mi, Adelaide Frampton, tu cea care m-ai observat în sălile de bal timp de ani de zile… m-ai analizat şi acum? Aici? Părţile care nu au fost rănite?

Ea închise ochii, iar el se simţi mistuit de triumf. Ea nu voia să recunoască adevărul – era un tabu.

El însă voia să audă fiecare cuvânt.

— Spune-mi, porunci el.

— Am observat.

El încuviinţă.

— Bine. Şi ai vrut să mă atingi?

— Da.

El înjură aspru la această mărturisire şi ochii ei se deschiseră brusc.

— Îmi… îmi pare rău.

— Nu, spuse el cu fermitate. Nu-ţi cere scuze pentru asta. Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru că ai vrut să mă atingi. Poţi să mă atingi oricând doreşti. Oriunde vrei tu. Numai că mă aflu într-o situaţie ciudată.

— Cum aşa?

El o trase aproape şi îşi lipi fruntea de a ei, adulmecând-o. Lăsând-o să-l umple cu parfumul ei.

— Cumva… Sunt gelos.

— Pe cine?

— Pe mine însumi, pentru că nu-mi amintesc.

Ea pufni în râs, uşurată.

— Vei avea nevoie să fii din nou uns cu unguent destul de curând, Excelenţă. Şi sper din tot sufletul că vei fi conştient atunci.

Cuvintele – promisiunea din ele – îl făcură să se întărească instantaneu. Aparent, se odihnise din belşug. Ar fi fost nevoie de mai mult decât o rană de cuţit şi câteva coaste rupte pentru ca el să nu-şi mai dorească această femeie frumoasă în braţele lui, în patul lui, în viaţa lui.

— Adelaide?

— Da.

Doamne! Ea îi va aduce sfârşitul! Cuvântul acela ar fi

trebuit să fie un răspuns curios. Ar fi trebuit terminat cu un semn de întrebare. Dar în schimb, ieşi fără suflare şi plin de dorinţă, iar mintea lui deveni plină de toate lucrurile pe care voia să i le facă.

Cum ar fi putut rezista să nu o sărute? Îşi strecură limba în gura ei, sugându-i buza de jos, plină şi ademenitoare, până când ea gemu de plăcere. Ce bine! Voia să o doară. Doamne, era dulce, moale şi caldă, iar felul în care se apleca spre el, cu degetele alunecând în părul lui în timp ce limba ei o întâlnea pe al lui... Era femeia perfectă.

Sărutul continuă, până când tentaţia îi făcu pe amândoi să gâfâie după aer, iar Henry îi dădu drumul pentru o clipă, gata să o tragă în jos şi să facă ce vrea cu ea. Nu-şi putea întoarce privirea de la ea, de la ochii ei frumoşi, de la obrajii ei roz, de la gura ei, plină de plăcerea crudă a sărutului lor. Şi atunci văzu acolo, pe pielea ei, zgârietura de la barba lui de cinci zile.

Îi mângâia pielea cu degetul mare, urând urmele pe care i le făcuse.

— Te-am rănit.

Ea clătină din cap, mâinile ei atingându-i faţa, unghiile zgâriindu-i barba.

— Nici măcar nu simt.

— Vei simţi, spuse el. Se aplecă pentru un alt sărut, acesta moale şi persistent şi cât de blând putea el să fie. Dar nu foarte blând. Dar, am ceva urgent de făcut. El sărută lin acele urme de pe pielea ei. Trebuie să mă bărbieresc!

Capitolul 16

Adelaide era cunoscută pentru felul în care se putea controla.

Fusese antrenată ca hoaţă de buzunare şi testată pe străzile Londrei şi era cunoscută ca fiind imperturbabilă,

ceea ce o făcea să fie un partener ideal în actele de hoţie de atunci şi în colectarea de informaţii de acum.

Dar în acea dimineaţă, în timp ce Henry stătea pe marginea patului, conştient de puţin timp şi incredibil de chipeş, zâmbindu-i, tachinând-o şi punându-i întrebări care o înflăcărau cu o combinaţie ameţitoare de jenă şi dorinţă, ea era agitată.

Agitată şi recunoscătoare pentru felul în care el o prindea şi o trăgea aproape şi îi dădea ceva de care să se agaţe – carnea lui fermă şi caldă. Părul lui moale. Acele buze pe care ea le crezuse cândva de neclintit, dar care acum, când o sărutau, erau o amintire ispititoare că el era viu, şi nu doar viu, ci al ei pentru tot timpul pe care îl mai aveau – până când se vor întoarce în lume şi el îşi va aminti că Adelaide era o impostoare care se juca de-a altcineva. Născută şi crescută pe malul sudic, ea nu era genul de femeie pentru impecabilul duce de Clayborn.

Dar astăzi, aici, în mijlocul pustietăţii, în timp ce soarele răsărea peste câmpie, îşi permitea să-şi imagineze cum ar fi fost dacă ei erau altcineva – genul de oameni care locuiau într-o căsuţă pe un deal, înconjurată de terenuri agricole, care se trezeau odată cu zorii şi îşi petreceau zilele unul cu celălalt – mereu împreună.

Ce era rău în a-şi imagina asta? Doar pentru o clipă. Doar până când se vor întoarce la vieţile lor normale, iar ea îşi dădea seama că el nu putea alina toate locurile în care lăsase semne pe ea – pentru că marcase prea multe locuri care nu puteau fi văzute şi care nu se vor mai întoarce niciodată la cum erau înainte.

Avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, decise să se bucure de timpul petrecut cu el, ţinându-i oglinda în timp ce el se bărbierea, urmărind cercurile rapide şi mici făcute de el cu peria din păr de mistreţ şi analizându-i încă o dată chipul frumos.

Chiar şi cu vânătăile de la luptă, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată – cumva mai mult acum decât înainte. Nu-şi imaginase niciodată că a privi un bărbat cum se bărbiereşte ar putea să o emoţioneze în

vreun fel, cu atât mai puţin să o facă să-şi dorească să se urce în poala lui şi să se uite mai de aproape.

„Serios, Adelaide, omul ăsta era inconştient acum câteva ore”, îşi spuse ea.

Ea găsise un brici în sertarul mesei de lângă lavoar, iar el îl mişca înainte şi înapoi într-un ritm lent, hipnotic.

— La ce te gândeşti?

Ea îi urmărea mişcările, ignorând felul în care îi bătea inima cu fiecare alunecare de briceag. Ignorând felul în care alte părţi ale ei tresăreau.

— Adelaide, spuse el hotărât, iar ea se trezi brusc la realitate.

— Mă gândeam că acest moment… Este…

Ea nu găsea cuvântul, dar el îl găsi:

— Intim.

— Da.

Răspunsul ei abia dacă se auzi, fiind mai mult respiraţie decât sunet.

— Doamne, ce drăguţ, rosti el. Mă întreb ce aş putea să fac ca să-mi spui „da” şi la altceva.

Asta se întreba şi ea, în timp ce el aşează din nou lama pe obraz. La trecerea lamei pe faţa lui, el se strâmbă, trăgând aer în piept.

— Ce este? spuse ea. Te-ai tăiat?

Clătină repede din cap.

— Nu. M-a durut mâna. Se răsuci încet în scaun. E ciudat ce descoperă cineva că nu poate face cu o coastă ruptă.

Întoarse briciul şi îi oferi mânerul.

— Vrei să…

Ea se uită la brici şi din nou la el.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu am bărbierit niciodată un bărbat?

— Nu ai făcut asta?

— Ba da.

Alfie credea că o fiică nu e mai mult decât o servitoare scumpă.

El închise ochii pentru o clipă – mai mult decât de

obicei, iar când îi deschise, avea foc în priviri.

— Mărturisesc că această revelaţie m-a făcut mai mult decât gelos, Adelaide.

Cuvintele o surprinseră.

— Ooo.

El pufni în râs.

— Îţi place asta? Faptul că mă enervează ideea că tu ai bărbierit un alt bărbat?

Nu mai era nevoie ca ea să recunoască. El îi putea vedea plăcerea.

— Spune-mi că l-ai tăiat şi scapă-mă de suferinţa asta.

— Nu am făcut-o, râse ea. Şi nu e frumos să-ţi doreşti aşa ceva.

— Cine era el?

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Şi dacă ţi-aş spune că era iubitul meu?

— Atunci cred că aş spune că pierderea lui este câştigul meu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi încerc să rezist tentaţiei de a afla numele lui de la tine, ca să-i pot face o vizită.

Ea îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Nu era iubitul meu, spuse ea, în cele din urmă. Nu sunt genul de femeie care să aibă iubiţi.

Era adevărul, dar şi o vânătoare neruşinată de complimente. Nu îşi dorea ca el să fie de acord cu ea.

„Te rog, nu fi de acord!” îşi spunea ea.

— Întrucât mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor doi ani imaginându-mi toate lucrurile pe care aş vrea să ţi le fac, trebuie să spun că nu sunt de acord.

Ea a fost surprinsă.

— Da?

— În detaliu. Atât de mult, încât sunt nerăbdător să-mi reiau poziţia de actualul tău iubit, aşa că putem trece la treabă?

Era greu să se gândească la altceva decât la mărturisirea lui sinceră.

— Ce fel de detalii?

— Bărbiereşte-mă şi îţi voi arăta.

Ea înghiţi în sec.

— Eu…

— Dacă nu cumva ai renunţat la mine? îndrăzni el.

— Nuuu, spuse ea. Nu.

El răsuflă uşurat, ca şi cum ar fi aşteptat tocmai acest răspuns.

— Excelent. Atunci te superi dacă te grăbeşti? Pentru că am planuri să mă întorc la sărutări.

Nu fusese nevoie să o întrebe de două ori. Lăsă oglinda deoparte şi îi luă briciul din mână, ridicându-se pentru a se gândi la unghiul potrivit pentru a-şi îndeplini sarcina.

— Ar trebui să te aşezi, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, cuvintele fiind puţin cam aspre. Îţi va oferi un acces mai bun.

Ea se uită la poala lui, la pantalonii strânşi pe coapse şi la alte lucruri… Un fior de dorinţă o străbătu. Îşi dădu seama că şi el o dorea.

— Să mă aşez pe tine?

O ezitare delicioasă. Apoi, el spuse pe un ton scăzut:

— Dacă vrei.

N-ar trebui să facă asta. Nu era un joc. Era o lamă ascuţită la gâtul bărbatului, şi nu era ca şi cum ea ar fi fost un bărbier antrenat. Dar tentaţia de a se aşeza în poala lui, de a simţi apăsarea dură a muşchilor lui sub ea… era prea mare. Se aşeză în poala lui, el aşezându-şi una dintre mâinile pe şoldul ei pentru a o ţine nemişcată, iar ea simţi un nou fior.

— Eşti… Eşti bine? întrebă ea.

Nu era deloc bine. Ea îl simţea rigid, lipit de ea – coapsele lui, pieptul lui… şi alte părţi. Rezistă tentaţiei de a explora cât de rigid îl făcuse. El spuse pe un ton hotărât:

— Mă simt perfect!

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar se concentră asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, aşezând lama de ras pe obrazul lui şi trăgând-o cu grijă de-a lungul pielii.

Respiră mai liniştită când ajunse la linia bărbiei lui şi

dăţi lama în ligheanul din apropiere.

El ridică o sprânceană.

— Eşti agitată?

— Nu, minţi ea.

— Aşa pari.

— Dacă sunt, este pentru că tu mă faci să fiu agitată, spuse ea, răzuind încă o bucată de barbă.

— Este interesant, având în vedere că eu sunt cel care are lama la gât.

— De aceea sunt agitată, spuse ea, clătind încă o dată lama. Nu vorbi, te rog. După cum ştii, nu-mi pasă de ducii morţi.

— Până m-ai cunoscut pe mine, nu sunt sigur că ţi-a păsat nici de ăia vii.

Ea continua să-l bărbierească.

— Cine spune că acum îmi pasă de cei vii?

El îi prinse mâna în care ea ţinea briciul, întâlnindu-i privirea cu fermitate.

— Îţi pasă de mine.

De ce conta atât de mult pentru el? Şi de ce îi era atât de greu să recunoască? De ce îi bătea inima atât de tare? De ce se simţea ca şi cum era obligată să sară de pe o stâncă?

— Îmi pasă de tine, zise ea.

El îi dădu drumul şi se relaxă, buzele lui, învăluite în săpun, răsucindu-se într-un zâmbet mic şi satisfăcut.

— Bine.

Tăcură o perioadă, el ţinându-şi privirea fixată pe ea, urmărindu-i fiecare mişcare, până când ea se simţi disperată să se ascundă de privirea lui. În timp ce începea să-l radă pe gât, ea îi şopti:

— Închide ochii.

— De ce?

— Lama de la gâtul tău nu este un motiv suficient?

— Mărturisesc, Adelaide, că îmi place să te privesc suficient de mult încât să-mi asum riscul.

Ea privi atunci în ochii lui, în acel albastru divin şi

profund, şi apoi clătină din cap.

— Nu mă pot concentra dacă mă priveşti.

Degetele lui se strânseră pe talia ei la mărturisirea aceasta şi el mormăi:

— Doar pentru că vreau ca asta să se termine cât mai repede.

El închise ochii, iar ea profită de ocazie pentru a se uita mai atent la el, ca să ţină minte acest moment, genele lui întunecate, incredibil de lungi, obrajii, punctele de săpun ici şi colo pe faţa lui, umflătura nou formată pe nasul lui vânăt – o dovadă grăitoare că se aruncase în luptă pentru ea. Că fusese al ei pentru o clipă cât o bătaie de inimă.

— Dacă nu pot să te privesc, măcar lasă-mă să te aud, spuse el, cuvintele trezind-o la realitate.

— Să-ţi spun o poveste? întrebă ea, dându-şi voie să-l tachineze, doar acum, doar în ziua asta.

— Da, spuse el entuziasmat. Spune-mi o sută de poveşti.

Ea zâmbi văzându-l pe acest nou bărbat – care nu semăna deloc cu ducele pe care îl crezuse cândva – şi dăţi briciul în apa caldă.

— Ce ai vrea să auzi?

— Spune-mi cine ai fost când erai mică.

Ea clătină din cap, dar apoi îşi aminti că el nu o putea vedea. Lucrând cu atenţie la partea de jos a bărbiei lui, ea spuse încet:

— Sunt prea multe poveşti şi niciuna nu merită povestită.

— Asta înseamnă că de fapt sunt multe care merită povestite, scumpo. Haide, poţi găsi cu siguranţă una.

Ce i-ar putea spune ea care să nu-i amintească de diferenţele dintre ei? Povestea în care învăţase să fure din buzunare? Povestea despre cum se simţea mereu, mereu singură?

Povestea găsirii unui bărbat cu care îşi dorea să fie singură?

Dorind să mai câştige timp, ea îi aminti:

— Şi tu îmi datorezi o poveste. Primul tău sărut.

El deschise ochii, întinzând mâna pentru a-i mângâia cu degetul mare pometele ei înainte de a spune:

— Mi se pare că nu-mi amintesc niciun sărut înainte de al tău, domnişoară Frampton.

Ea nu se putu abţine să nu chicotească.

— Sunt sigură că nu este adevărat. Închide ochii!

— Este, spuse el, făcând ceea ce i se spusese. Nu pot decât să sper că eşti la fel de pricepută la bărbierit cum eşti la sărutat.

Ea zâmbi, bucurându-se de această tachinare. Bucurându-se de el, în timp ce ea îşi verifica munca, căutând bucăţele de barbă care i-ar fi putut scăpa.

— N-aş vrea să fii nemulţumit.

— O, sunt nemulţumit, spuse el, încet şi moale şi atât de aproape de ea. Atât de mult încât cred că merit o despăgubire.

Ea întinse mâna după prosopul pe care îl aşezase lângă ei pentru a-i şterge săpunul de pe faţa netedă.

— Despăgubire pentru barbă?

— Îhî.

Sunetul acela. Acel sunet unic, delicios. Oare ar putea ea să nu fie vreodată impresionată de el?

Lăsându-se pe spate, privi rezultatul muncii sale.

— Mă tem că m-am descurcat destul de bine. Nu e nevoie de nicio despăgubire.

— Atunci îmi rămâne plata. Spune-mi preţul.

„Sărută-mă”, gândi ea.

Nu ar fi ştiut niciodată dacă ar fi dat glas gândului. Nu avea importanţă. Pentru că el o făcuse înainte ca ea să-i ceară, trăgând-o mai aproape de el, prinzându-i gura şi dându-i sărutul pe care ea îl aştepta cu nerăbdare, mâinile lui alunecând pe talia ei pentru a o ţine în poală, în timp ce mâinile ei se încurcau în părul lui şi ea îl săruta înapoi, răspunzându-i la fiecare mişcare, până când sărutul se termină când ei nu mai aveau aer.

— Serviciile mele sunt mai scumpe decât atât, îl tachină ea încet, întinzându-se din nou spre el. El o primi, sărutând-o până când ea simţi că lumea dispăru – totul

dispăru, cu excepţia lui Henry, care mirosea a mentă, a săpun şi a rozmarin.

În cele din urmă, se trase înapoi, apăsându-şi fruntea pe a ei în timp ce amândoi gâfâiau de plăcere şi el înjură în şoaptă înainte de a întreba:

— Cum e posibil să nu fi fost cucerită de altcineva până acum, Adelaide Frampton? Cum se poate ca tu să fii aici, pregătită pentru mine, făcându-mă să te doresc şi dorindu-mă la rândul tău?

Ea îşi puse mâinile peste ale lui, acolo unde el o ţinea strâns.

— Nimeni nu…

Căută cuvintele.

„Nimeni nu m-a vrut, nu a venit după mine, nu m-a curtat, nu m-a cucerit”, îşi spuse ea în gând. Nu putea spune nimic din toate astea, evident. Ar fi făcut-o să pară că are nevoie… de cineva.

Ea avea nevoie. Avea nevoie de el.

Alungă aceste gânduri şi termină propoziţia.

— …nu m-a observat.

El clătină din cap, încet şi sigur.

— Ai mai spus asta înainte. Că nu eşti remarcată. Nu este adevărat.

— Prefer să nu fiu observată.

Fruntea lui se încruntă.

— De ce?

— Pentru că dacă nu mă observă nimeni, nu vor observa că nu aparţin lumii lor. Ea se forţă să râdă. Bineînţeles că e o prostie, nu-i aşa? Locul meu chiar nu e acolo, în Mayfair, la cinele voastre unde toată lumea râde când soţii îşi insultă soţiile, la balurile voastre, unde oamenii se străduiesc să îi ignore pe cei excluşi – cei care nu sunt frumoşi, cei care au îmbătrânit, cei care nu au reuşit niciodată să înveţe să danseze cadrilul. Ea se uită la el, simţind că trebuie să mărturisească: Nu mă pricep la cadril.

— Nu-mi pasă.

— Bineînţeles că-ţi pasă. Observi fiecare

imperfecţiune. Mi-ai spus odată că am „întrecut măsura” când am fost singura persoană din cameră care a luat apărarea lui Lady Coleford în salonul ei, când soţul ei se comporta ca un monstru.

El oftă plin de frustrare… şi de căinţă.

— Am făcut asta.

— Am fost *furioasă.*

El încuviinţă, schiţând un zâmbet.

— Ai fost. Ai fost magnifică.

— Nu ar trebui să subestimezi puterea furiei unei femei, duce.

El îi ridică bărbia cu degetele mari şi o sărută apăsat pe aceasta.

— Te-am văzut la lucru, domnişoară Frampton. Nu te subestimez nicio clipă.

— Ştii că, atunci când am plecat în seara aceea, am căutat imediat să îţi completez dosarul?

Un alt sărut, de data aceasta prelungit, îmbunătăţit de felul în care el îi şopti la ureche:

— Îţi respect dorinţa de răzbunare.

Ea se agăţă de antebraţele lui, spunând pe nerăsuflate:

— Am vrut să te distrug.

Un alt sărut, mai jos, acolo unde îi bătea pulsul. O linse, apoi îşi săltă capul şi o privi adânc în ochi.

— Am făcut-o pentru a te proteja. Pentru a te ţine neobservată. Dacă acel bărbat, dacă vreunul dintre acei bărbaţi pe care îi deteşti – pe bună dreptate, aş adăuga eu – ar fi fost mai atenţi la tine… Adelaide, nu-ţi dai seama ce s-ar fi întâmplat?

Ea văzuse ce puteau face oamenii răi cu lipsa lor de conştiinţă. Petrecuse ani în şir luptându-se cu ei atunci când lumea ignora comportamentul lor.

— Ştiu să mă descurc în orice situaţie, duce.

El încuviinţă.

— Asta ştiu. Dar nu ar trebui să fii nevoită să o faci.

— Prefer să vorbesc decât să tac. Prefer să lupt decât să fiu protejată. Dar tu uiţi, Henry, că nu prin vorbele mele

mă pot face remarcată. Când o femeie vorbeşte prea tare, luptă cu prea multă pasiune – atunci ea trece neobservată. Ei preferă să mă evite decât să mă audă. Făcu o pauză. Ar vrea ca eu să tac şi să dansez cadrilul.

— Lasă cadrilul!

— Aş paria tot ce am că tu dansezi cadrilul excelent. Când el nu răspunse, ea spuse: Nu-i aşa?

— Adelaide.

El râse, ca şi cum ea ar fi fost prostuţă. Şi poate că aşa era. Poate că era chiar enervantă.

Sau poate că el se simţea frustrat, iar ea pur şi simplu îşi amintea că nu exista niciun viitor pentru ei doi. Şi poate că avea nevoie de asta.

— Nu-i aşa? repetă ea.

— Da. Sunt bun la cadril.

— Aşa, înţelegi acum?

— Te asigur că nu înţeleg. Dar nici nu mă interesează cadrilul, pentru că nu are nimic de-a face cu a fi remarcată. Să-ţi spun de ce?

N-ar trebui să-i pese. Şi totuşi…

— De ce?

— Pentru că singura persoană pe care am remarcat-o la balul de la Beaufetheringstone nu a dansat cadrilul; ea nu dansează niciodată.

Inima ei începu să bată cu putere.

— Ce vrei să spui?

— Ea nu dansează niciodată. Deşi mai fură din buzunare din când în când.

Obrajii îi ardeau din nou.

— Eu dansez uneori.

— Când?

Erau petreceri care nu aveau dansuri cu paşi minuţioşi pe care pur şi simplu nu reuşise să îi stăpânească în cei cinci ani de când Ducesa o luase în primire. Şi nici nu aveau oameni cârcotaşi. Ducesei îi plăceau petrecerile care existau dincolo de aristocraţie. Care primeau oameni din toate categoriile sociale. Iar acolo nu existau orchestre, ci formaţii. Violoncele, cimpoaie, tobe şi tamburi zgomotoşi.

Iar Adelaide adora acele dansuri. Dar nu-i putea spune despre ele. Nu erau pentru duci.

— Când nu e nimeni în jur care să observe.

El aprobă din cap.

— Arată-mi!

— Ce să-ţi arăt?

— Dansează cu mine!

Fruntea ei se încruntă.

— Nu avem muzică.

— Nu? spuse el şi se mişcă, ridicând-o în picioare în timp ce se ridica la rândul lui de pe pat. Eşti sigură?

— Eşti nebun! E un efect al pierderii de sânge.

— Poate. Ar trebui să-ţi fie milă de mine şi să dansezi cu mine, atunci, pentru că s-ar putea să fie ultima dată.

Adelaide nu vru să ajungă în braţele lui, dar deodată era acolo, învăluită în căldura lui.

— Asta nu e…

El nu o lăsă să termine.

— Unde să-mi pun mâinile?

Ea se întinse spre el, ştiind că nu trebuia. Îi puse una dintre mâini pe talie şi o luă pe cealaltă în a ei.

— Asta îmi este cunoscut, spuse el.

Ea făcu un pas spre el, până când aproape se atingeau.

— Aşa?

— Tot cunoscut, spuse el încet. Am mai dansat aşa şi înainte.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Nu în sala de bal a doamnei Beaufetheringstone, pun pariu.

— Eşti geloasă?

— Nu sunt, spuse ea cu un zâmbet. La urma urmei, am fost prima femeie pe care ai sărutat-o.

El râse, un hohot gutural, iar Adelaide făcu un pas mai aproape. El o strânse mai tare, făcându-i imposibil să se îndepărteze.

— Ce zici de asta?

— Hmm, spuse el cu acel sunet scăzut care o făcea

mereu să simtă fluturi în stomac. Pasul ăsta nu-l cunosc.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească puţin.

— Dar asta?

Ea veni şi mai aproape. El începu să mârâie.

— Domnişoară Frampton…

— Da, Excelenţă?

— Nu-mi place ideea că ai dansat atât de aproape de alţi bărbaţi.

— Eşti gelos? îi aruncă ea aceleaşi cuvinte.

— Ard de gelozie! spuse el, cuvintele lui fiind joase şi tăioase. Ştiu că nu am niciun drept, dar nu-mi place să mă gândesc la tine în braţele altuia.

Nu ar trebui să-i placă asta. Dar, Doamne, îi plăcea! Îi plăcea foarte mult şi îl răsplăti pentru asta lipindu-se de el.

— Dacă te ajută cu ceva, şopti ea, nu am dansat niciodată atât de aproape de altcineva.

El se simţi uşurat.

— Deci, aşa ai vrea să dansăm?

— Dacă ar exista muzică, da. Făcu o pauză. Dar oamenii din Mayfair ar observa cu siguranţă.

Buzele lui erau atât de aproape. Se simţea el suficient de bine pentru asta?

— Nu pe mine, spuse el. Pe tine te-ar observa, totuşi. Cu siguranţă.

Era atât de cald, şi atât de viu, şi atât de perfect – era imposibil să-ţi imaginezi că lumea largă îl lăsa să treacă neobservat măcar pentru o clipă. El era opusul ei.

— Te-am observat, Adelaide.

Atingerea lui pe pielea ei, vocea lui în urechea ei, căldura lui… totul în jurul ei.

— Te voi observa mereu.

Se agăţă de el, de acel jurământ, de adevărul imposibil al acestuia.

Ştiind că nu va fi întotdeauna adevărat. Ştiind că se va sfârşi, pentru că nu exista altă opţiune. Ştiind că fiecare clipă pe care o fura era doar atât… o clipă furată, o infracţiune, o contrabandă.

Şi apoi el o sărută, jucând el însuşi rolul unui hoţ.

Capitolul 17

El se pierduse din momentul în care ea se aşezase în poala lui.

Chiar înainte de asta, de fapt. Când se cocoţase pe marginea patului, cu oglinda în mână, iar el observase tremurul degetelor ei în timp ce încerca să nu se uite la el. Dar ea ar fi vrut să o facă. Îi plăcea să se uite la el.

La fel cum şi lui îi plăcea să se uite la ea. La fel cum îi plăcea să o atingă, să simtă forma şoldului ei pe coapsa lui, greutatea ei în poala lui, pielea ei mătăsoasă.

Simţise căldura ei în braţele lui când o ridicase în picioare şi dansase cu ea, apropiindu-se mai mult până când erau lipiţi unul de celălalt. Se întreba cât de repede ar putea să se întoarcă împreună la Londra, ca să o ducă la un bal şi să le scandalizeze pe ambasadoarele aristocraţiei atunci când va dansa doar cu Adelaide, iar apoi să scandalizeze restul aristocraţiei trăgând-o în grădini întunecate şi făcându-şi de cap cu ea.

Şi să o scandalizeze *pe ea,* pentru că va ajunge să vadă că îi plăcea să fie centrul atenţiei, subiectul scandalului.

La naiba cu bandajele şi balsamul de rozmarin, *Adelaide* era leacul lui!

Realizarea aceasta era un dar de preţ, ca şi cum ar fi găsit ceva ce căuta de ani întregi. Acum că o găsise pe ea, un nou drum se deschidea în faţa lui. Îşi petrecuse luni bune uitându-se la ea, zile întregi urmărind-o. Dar acolo, în casa aceea de pe deal, cu fratele său fugit Dumnezeu ştie unde şi cu moştenitorii care urmau să vină, dintr-odată totul era clar, iar Henry era liber să o vadă, să o urmărească şi să o descopere după bunul său plac.

Ei îi plăcea faptul că el se uitase la ea. Şi că o urmărise. Şi că o descoperise. Se bucura de atenţia lui. Iar el avea de gând să-i ofere mai mult şi mai mult, tot ceea

ce-şi dorea ea.

Tot ceea ce îi cerea. Tot ceea ce merita să primească.

Aşa că făcu ceea ce ar fi făcut orice bărbat inteligent. Se întoarse pe scaunul lui, trăgând-o în poală, ca să-i poată acorda toată atenţia lui.

— Aşa, şopti el, ridicându-i fustele până când genunchii ei ajunseră de o parte şi de alta a coapselor lui şi ea se uită la el ca o regină.

Era regina lui.

— Ai grijă la coastele tale, spuse ea, încercând să nu se lase cu toată greutatea pe el. Nu ai putut nici măcar să te bărbiereşti din cauza lor.

— Nu am putut? întrebă el, cu degetele pe şoldurile ei, în timp ce o ţinea în poala lui. Nu-mi amintesc nimic dureros în această experienţă. Nu când tu ai făcut-o atât de plăcută. El duse mâna la panglicile fustelor ei, jucându-se cu ele. Aceste panglici sunt geniale – prima dată când te-am văzut folosindu-le, ţi-ai aruncat fustele pe docuri ca să alergi mai repede.

Zâmbetul ei era plin de mândrie.

— Nu doar ca să alerg mai repede. Nu uita elementul surpriză.

— Cum aş putea? Acele fuste gri au dispărut şi dintr-odată am urmărit acest… Mâinile lui s-au dus la fundul ei şi au strâns-o. Fund magnific.

Ea trase aer în piept.

— Sunt foarte norocoasă că am o croitoreasă foarte isteaţă.

— Hmmm, spuse el, trăgând de panglică, doar atât cât să dea de înţeles că vrea să le dezlege. Cine este?

Adelaide ezită, iar el regretă întrebarea. Nu voia să joace jocul lor cu informaţii chiar acum. Nu voia să i se reamintească faptul că între ei existau nenumărate secrete.

Surprinzându-i însă pe amândoi, ea răspunse.

— Numele ei este Jane Berry.

Chiar şi asta – micuţa informaţie – îl făcu să se simtă triumfător.

— Presupun că nu are un magazin pe Bond Street.

Adelaide schiţă un zâmbet mic şi secret.

— Nu. Magazinul ei este în Croydon.

Departe de ochii curioşi ai aristocraţiei.

— Şi totuşi, hainele ei iau Londra cu asalt.

Ea se aplecă şi îl sărută, rapid şi dulce, pentru a-i distrage atenţia.

Nu îi distrase suficient de mult atenţia însă. Când sărutul se termină, el o mângâie pe tot trupul, iubind felul în care ea se arcuia la atingerea lui, şi spuse:

— Ai încredere în mine, ai încredere să mă laşi să îţi ating corpul. Nu aşteptă răspunsul ei, oprindu-se în schimb la locul de deasupra corsajului ei, unde îi bătea inima. Dar nu ai încredere în mine şi aici, în inima ta. Înfăşurându-şi degetele în jurul gâtului ei, el o trase mai aproape şi o sărută tandru pe fruntea ei, şoptindu-i: Şi nici aici, în gândurile tale.

Ea se uită în altă parte, peste umărul lui, ca şi cum ar fi căutat modul potrivit de a răspunde.

— Nu este vina ta. Am încredere în foarte puţini oameni.

— Ducesa de Trevescan.

Ea încuviinţă.

— Sesily Calhoun. Lady Imogen Loveless. Maggie O'Tiernen. Lucia.

Ea aprobă din nou din cap.

— Şi altele, presupun, spuse el. Toate femei pricepute şi talentate şi cu un puternic simţ al dreptăţii.

Ea aprobă din cap atunci. În schimb, se uită fix la el şi spuse:

— Tu *chiar* m-ai observat atent.

Aşa cum cineva ar fi observat o lumânare în întuneric.

— De fiecare dată când ai intrat într-o cameră. Şi într-o zi, voi câştiga dreptul la mai mult.

Cuvintele nu o ispitiră să se confeseze, iar el nu se aştepta să o facă, dar ea îl răsplăti în alt mod, cu o inimă ce bătea cu putere în piept, cu o sclipire de dorinţă în ochi.

O aşteptase o viaţă întreagă pe această femeie şi avea să ia tot ce îi oferea, fiecare indiciu al secretelor ei, şi

avea să le pună alături de ale lui. Iar ea avea să aibă încredere în el într-o zi, pentru că el va câştiga această încredere.

Totuşi, acum nu era momentul pentru un astfel de jurământ – nu când Adelaide se ascundea atât de repede. În schimb, Henry se întoarse la panglicile ei, jucându-se cu mătasea frumoasă.

— Când am avut febră… când am fost inconştient… am visat aceste panglici.

Ea îl privi.

— Ce ţi-ai imaginat că faci cu ele?

— Le prindeam şi le dezlegam.

Ea încuviinţă.

— Arată-mi.

El le prinse, desfăcând legăturile care ţineau fustele strânse între ele. Când termină, găsi cusătura ţesăturii şi trase de ea.

Căzură, lăsându-se peste picioarele lui şi dezvăluind…

Dumnezeule!

— Ei bine, domnişoară Frampton, spuse el, fără să-şi poată opri degetele să alunece pe coapsa ei până la pielea goală a fundului ei. Asta este… scandalos!

Sub acele fuste care se desfăceau atât de uşor, Adelaide era goală.

— Nu mă aşteptam să fie cineva interesat de ceea ce se află astăzi sub fustele mele.

— Asta a fost prima ta greşeală, spuse el, cuvintele venind cu un mârâit scăzut pe care nu-l putea controla. Sunt nespus de interesat de ceea ce se află sub fustele tale. Degetele lui mângâiară pielea netedă şi caldă a fundului ei, până la locul cel mai sensibil de acolo, trecând cu degetele şi pipăind totul, iubind felul în care ea gemea încet la atingerea lui.

Ea se legăna pe el, căldura ei trecând prin ţesătura pantalonilor lui.

— Henry…

— Despleteşte-ţi părul, ordonă el, întinzând mâna spre şuviţele bogate şi înflăcărate. Am visat la asta – la

părul tău despletit în jurul tău în timp ce domneai asupra mea.

— Nu vreau să te rănesc.

Degetele ei îi mângâiară abdomenul până la rana bandajată, iar el trase aer în piept.

— Îţi promit, iubire… ceea ce simt când mă atingi nu seamănă deloc cu durerea.

Adelaide îşi duse mâinile la păr şi el îi mângâie corsajul dantelat – singurul lucru care mai rămăsese pe corpul ei. Sânii ei se ridicau şi coborau – un semn clar că era la fel de dornică.

Era atât de frumoasă, cu braţele lungi ridicate în timp ce-şi scotea agrafele de păr, cu şoldurile înclinate spre el, cu coapsele ei frumoase şi puternice îmbrăţişându-i-le pe ale lui, în timp ce degetele lui găseau buclele moi şi mătăsoase dintre ele, mângâindu-le.

— Atât de frumoasă, şopti el, trasând uşor cu degetul peste miezul ei, tachinând-o, iubind felul în care se legăna spre el, trupul ei implorându-i atingerea.

— Henry, spuse ea, rostindu-i numele ca o rugăminte.

Voia ca el să o atingă, iar lui îi plăcea foarte mult asta.

— Mmm. Aici? Încă o mângâiere moale care-i tortura pe amândoi. Ce mi-ai spus pe doc acum câteva zile? Ce-am găsit, al meu să fie? O altă atingere, o altă tentaţie. Ei bine, eu am găsit ceva… extraordinar. El o privea, devenind din ce în ce mai excitat şi mai tare. Şi am de gând să păstrez ce am găsit.

Ochii ei se deschiseră, întâlnindu-i pe ai lui.

— Pe mine.

— Eşti a mea!

Ea se răsuci lipită de el, căutând mai mult, iar el se trase înapoi, refuzând-o. Jucându-se cu ea. Ea gâfâi, iar sunetul acesta, plin de nevoie disperată, fusese cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată.

— Mă vei lăsa, nu-i aşa? Să te păstrez?

— Da, gâfâi ea. Oricum mă vei avea. Atâta timp cât aş putea să te păstrez şi eu pe tine.

Apoi îşi scoase şi celelalte agrafe de păr, iar buclele ei

roşcate şi bogate căzură în jurul umerilor, iar el nu se putu abţine să nu le atingă, mâna lui liberă încurcându-se imediat în ele. Se opri o clipă să se minuneze de moliciunea lor până când ea îl atinse din nou, cu o mână pe umărul lui şi una pe... Aaa...

Îi găsise încheietura mâinii şi, cu atingerea ei fermă, îl ţinea strâns. Ea îi conduse mâna în căldura ei mătăsoasă, şi amândoi gemură de plăcere.

— Astfel... spuse el, înfierbântat la urechea ei, iubind sunetul respiraţiilor ei frânte. Am să te duc pe culmile plăcerii.

O mângâie, lin şi încet, iar ea gemu, un mic zgomot magnific care l-ar fi scos din minţi dacă nu ar fi avut deja alte planuri pentru această femeie. Pentru acest moment. Îi linse urechea şi trecu cu degetul mare peste mugurul de plăcere din miezul ei, bucurându-se de felul în care ea se crispa sub atingerea lui.

— Şi apoi te voi duce pe culmile plăcerii cu gura mea.

— Henry...

Două silabe care spuneau cât o mie de cuvinte.

— Spune-mi, iubire.

— Te rog...

El deveni incredibil de tare auzind acel cuvânt pe buzele ei. Era nebun după ea. I-ar fi dat tot ce-şi dorea. Trebuia doar să i-o ceară.

— Uită-te la mine, scumpo.

Ea făcu asta, ochii ei deschizându-se, având pupilele negre dilatate în centrul ochilor de o catifea maronie. El gemu, întinzându-se să o sărute, ignorând durerea.

— Am mai multe să-ţi spun.

— Mai bine îmi arăţi, suspină ea, mişcându-se pe mâna lui. Mai mult.

— Uită-te la tine, şopti el, privind-o cum se muncea pe el, desenând mici cercuri peste moliciunea ei, găsind locul unde corpul ei urla după el.

Mâinile ei ajunseră la umerii lui şi ea spuse suspinând:

— Henry...

El îşi întoarse capul şi îi muşcă uşor încheietura

mâinii, trecându-şi dinţii peste pielea ei.

— Ce vei face după ce îmi vei călări degetele şi limba, iubire? Ce vei face când vei simţi extazul de două ori?

— Voi… Ea îşi mişca în cercuri şoldurile deasupra degetelor lui. Voi vrea mai mult.

Mărturisirea era cât pe ce să-l facă să înnebunească. Îi va oferi orice ar fi vrut ea.

— Ce altceva?

— Mă…

Se opri.

— Cunoşti cuvântul. Foloseşte-l.

— Nu ar trebui să o fac.

— Ba da, iubire, trebuie neapărat, şopti el, dorind ca ea să îl spună.

Ochii aceia din nou, plini de dorinţă.

— Mădularul tău.

El mârâi şi îi înhăţă hulpav buzele, lingând adânc, luând cuvântul profan de pe limba ei.

— Da, răsuflă el, aspru şi dureros când opri sărutul şi ajunse la şireturile de la corset, trăgând de sfori până când acesta era suficient de liber pentru a-i dezveli sânii.

Prinse în gură un sfârc încordat, sugându-l adânc şi încet, în timp ce degetul mare se învârtea în jurul locului unde ea avea cea mai mare nevoie de el. Când ea strigă, cu o mână încurcându-se în părul lui, el ştiu că o avea, ştia că degetele şi gura şi cuvintele lui îi ofereau o senzaţie din ce în ce mai puternică.

Ea şopti:

— Te rog…

Iar el îi eliberă sânul, doar atât cât să spună:

— Te voi lăsa să mă călăreşti.

Aceste cuvinte o duseră către orgasm, iar el se aplecă să o privească, iubind felul în care ochii ei se uitau în ochii lui, ştiind că privirea lui făcea parte din plăcerea ei. Era devastator de tare, un strat fin de sudoare îi acoperea abdomenul, corpul lui simţea acum o singură durere – disperarea de a o avea.

Nu încă. Nu până nu-şi va ţine promisiunile.

— Fată frumoasă, şopti el, lăsând-o înapoi pe spate, ţinând-o cu braţul, sărutându-i pieptul, sugându-i din nou sfârcurile. Eşti atât de dulce aici. Eşti uimitoare.

Ea găsise o sursă de plăcere suficient de puternică încât să nu se simtă jenată de complimentul lui şi, pentru prima dată de când începuse să-i spună cât de frumoasă era, nu negă sau nu se ascunse de el.

Un potop de triumf îl străbătu. Dacă de asta era nevoie pentru a o face să înţeleagă cât de perfectă era, îi va oferi în fiecare zi. Pentru totdeauna.

Zăbovi asupra acestui cuvânt – unul la care se gândea rareori, căci „pentru totdeauna" necesita o certitudine în viitor pe care nu o mai avusese de când era copil.

Dar, cumva, aici, cu această femeie, nu fugea de acea idee.

Adelaide, alături de el şi o duzină de fetiţe cu bucle de foc şi ochi curioşi, iscoditori.

Dacă ea ar fi ştiut la ce se gândea el, *ar fi fugit.*

Aşa cum parcă voia deja să facă, căci începuse să se mişte în braţele lui… îşi spusese el gândurile cu voce tare?

— Unde te duci, iubire?

Ea se aplecă şi îl sărută pe piept, zăbovind pe muşchii lui de acolo înainte de a-i linge unul dintre sfârcuri, făcându-l să geamă de plăcere. Ea nu fugea. Doamne! Se dădea jos din poala lui, coborându-se în genunchi între coapsele lui.

Nu fugea.

— Adelaide! Se întinse spre ea, cu degetele prinse în părul ei, ghidând-o să se uite la el. Ce faci?

Zâmbetul ei îl înflăcără, iar ea îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe o masă din apropiere, dar el nu se mai preocupă de soarta lor când mâinile ei alunecară pe picioarele lui, apăsându-l de-a lungul coapselor în căutarea nasturilor pantalonilor lui. Se opri acolo, atingerea degetelor ei fiind moale şi ispititoare, în timp ce-şi ridica privirea spre el.

— Planul tău pentru după-amiaza asta mi se pare extrem de atrăgător, dar mă întreb dacă te-ar deranja dacă aş adăuga o activitate suplimentară.

Ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, în genunchi, între picioarele lui, euforică şi languroasă de la orgasmul pe care i-l oferise. Ştiind că ea îl privea, Henry îşi băgă degetele în gură, simţind gustul ei, dulce şi păcătos. Ochii ei se făcură mari, iar el deveni incredibil de tare văzându-i expresia feţei, plină de surpriză şi de dorinţă.

— Delicios, spuse el cu un sunet aspru. De ce nu te întorci să te mai gust o dată?

Văzu că ea se gândeşte la asta şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând să aleagă propria plăcere. Se bucură de acea pauză, de cunoaşterea dorinţei ei pentru el, pentru atingerea lui, pentru gura lui şi pentru penisul lui. Se întinse spre părul ei de foc.

— Vino, Adelaide. Lasă-mă să-ţi ofer plăcere până când ne vom pierde amândoi în ea.

— Nu, spuse ea, prinzându-i mâna şi sărutându-i palma, lingându-i-o şi urcând pe unul dintre degete.

El înjură, murdar şi plin de dorinţă, în timp ce ea îi sugea vârful degetului, limba ei jucându-se cu el, fiind o promisiune ispititoare.

Ea îi lăsă degetul cu un zâmbet complice, mutându-i mâinile spre braţele scaunului şi înfăşurându-şi degetele în jurul lor.

— Să nu fii distras de nimic. Am alte planuri.

El răsuflă şi se lăsă pe spate, inima lui revoltându-se în piept în timp ce o privea, în timp ce ea îl lua în primire, propriile ei mâini explorând fără ezitare, degetele dansând pe pielea abdomenului său, muşchii lui înăsprindu-se sub atingerea ei, în timp ce tot corpul lui era atent la fiecare mângâiere. El strânse din dinţi când simţi o înţepătură în coastă.

Fără durere. Nu acum. Doar plăcere.

Doar Adelaide.

Ea se mişca din ce în ce mai jos, până când ajunse la pantalonii lui, la lungimea lui tare, încordată, imposibil de ignorat. Mâinile ei zăboviră acolo, deasupra umflăturii de sub ţesătură, timp de o clipă care lui i se păru o viaţă

întreagă. Se uită la el cu ochii ei frumoşi.

— Îmi permiţi?

— Da, la naiba! răsuflă el.

Un alt zâmbet mic şi secret din partea ei.

— Ce limbaj, duce! Cum ar reacţiona lumea dacă ar şti ce gură murdară ai?

— Lasă-mă să o folosesc pe tine, spuse el, cuvintele fiind aspre, aproape ca o poruncă. Lasă-mă să te ling din nou şi din nou, până când îţi vei uita numele.

Ea trase adânc aer în piept şi el luă asta ca pe o răsplată.

Ea clipi cu genele ei întunecate. Îşi dorea asta.

Bine. El avea de gând să i-o dea.

Dar apoi toate gândurile dispăruseră din mintea lui, căci ea îl atingea, mângâind şi explorând mădularul tare şi încordat de sub pantaloni. El strânse tare de braţele scaunului, lemnul scârţâind în mâinile lui, în timp ce ea îi desfăcea nasturii cu viteză.

Slavă Domnului! Nu putea suporta încetineala.

Ea se chinuia să desfacă unul dintre nasturi şi scoase un mic sunet de frustrare, iar Henry se gândi că va avea un orgasm numai de la acel sunet – de la dovada dorinţei ei pentru el. Dar nu. Nu încă.

Nici măcar atunci când ea desfăcuse larg ţesătura şi dezvălui mădularul lui, tare, fierbinte şi dureros.

— O, spuse ea încet. Este…

Era nepoliticos. Un gentleman şi-ar fi cerut scuze pentru asta.

— …frumos, termină ea, cu încântare în voce.

Ochii lui se închiseră şi inima îi bătea cu putere, iar marginea braţelor scaunului muşca din carnea lui şi el se forţa să nu o atingă pe Adelaide. Să o lase să îl atingă ea pe el.

Avea de gând să-l atingă?

Un deget. Un deget păcătos, alunecând pe vârful lui şi coborând pe coloana care palpita. Ca un foc. Ca o tortură.

— Adelaide.

În toţi anii în care încercase atât de mult să deţină

controlul. Să fie un om decent. Să fie nobil. Şi cu un singur deget, ea îl transformase într-un animal. Înjură, încet şi pervers.

Ea îi dădu ceea ce-şi dorea, strângându-l mai tare, frecându-şi degetul mare peste capul lui lat.

El gemu, aruncându-şi capul pe spate pe scaun, privirea lui fiind răpită de mâna ei, în timp ce ea îl freca cu pumnul ei frumos şi strâns – în jos, apoi în sus. Nu avea să se mai poată controla mult timp. Ea nu voia ca el să o atingă în timp ce făcea asta? Credea că el poate rezista? Trebuia să-l lege de scaunul ăsta dacă voia asta.

Cu efort, îşi smulse privirea din locul în care ea îl atingea pentru a o găsi aşteptându-l. Ea nu-şi urmărea mişcările. Nu-i măsura dorinţa după rigiditatea de fier din mâna ei. În schimb, îi privea faţa. Se uita la el, iar el se uita la ea.

El îşi regăsi controlul.

— Îţi place ceea ce vezi.

— Da!

O altă mângâiere, lungă şi persistentă. O altă respiraţie, scoasă din pieptul lui.

— Vezi ce-mi faci?

Ea zâmbi. O şoaptă de triumf:

— Mă doreşti.

Că o dorea era prea puţin spus. Erau doar câteva litere acolo unde el avea nevoie de patruzeci de mii.

— Te doresc.

— Vrei mâna mea.

Acele alunecări netede şi bogate l-ar fi ucis.

— Da. Mâna lui se încordă pe scaun. Adelaide. Lasă-mă să te ating.

Ea clătină din cap.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Pentru că… Făcu o pauză. Dacă mă atingi, nu mă voi putea concentra.

— Nu am nevoie să te concentrezi, iubire, spuse el. Vreau să te întinzi şi să mă laşi să te venerez.

Şi ea avea nevoie de asta. El putea să vadă asta în felul în care genele ei frumoase şi negre pâlpâiau de dorinţă.

— Doamne, cât eşti de frumoasă! Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult.

Ea clătină din cap, aplecându-se şi şoptindu-i în vârful mădularului:

— Ţi-ai imaginat asta?

Care era răspunsul corect? Ar trebui să-i spună că şi-a imaginat? De o mulţime de ori? Pe ea în genunchi, la fel ca acum? Cu mâinile ei pe el? Buzele ei frumoase abia deschise, aşteptându-l? Cum îşi mângâiase singur penisul şi cum terminase în jeturi groase, dorindu-şi ca ea să fie acolo să le prindă?

Nu putea să-i spună asta.

Nu era obligat.

— Ţi-ai imaginat, spuse ea, cu cunoaştere şi altceva în cuvintele ei. Cu o plăcere ascunsă. Pot să văd asta. Ţi-ai imaginat că eram aici, a ta.

— Cum aş putea să nu o fac? recunoscu el mârâind. Eşti a mea.

Ea îl răsplăti pentru mărturisire, lingându-i vârful tare şi dureros, trăgându-l în gura ei perfectă, gustându-l cu mici mişcări de limbă. El răsuflă, aspru şi crud, şoldurile lui zvâcnind abia înainte de a-şi îndrepta toate forţele pentru a le opri. Nu voia să o rănească. Nu voia să o şocheze.

Şi apoi ea îl şocă, cu un geamăt lung şi răguşit de…

Iisuse, îi plăcea!

Putea să vadă asta pe faţa ei, ochii ei închizându-se în timp ce se relaxa şi îl primea adânc. Plăcere şi putere şi nevoie absolută. Nu. Nu putea fi nevoie. Asta era ceea ce simţea el. Nevoie şi dorinţă şi o frenezie absolută de a o face a lui. Şi nu doar aici, acum, în camera asta, în scaunul ăsta, în patul ăsta, ci peste tot. Întotdeauna.

Mâna ei îi alunecă pe mădular în timp ce îl lua adânc, murmurul ei devenind un suspin ritmic în timp ce îl iubea cu gura, cu limba şi cu mâinile, iar el se pierdea în senzaţia aceea, agăţându-se de scaun şi spunându-i toate modurile

în care îşi imaginase că ea îl lua. „Mai adânc. Mai tare. Da. Da, te rog. Adelaide!” gândi el.

Şoldurile lui se mişcau înspre ea, gura lui scuipa lucruri murdare, iar mădularul lui, greu şi dureros, aştepta ca ea să-l conducă spre eliberare în timp ce găsea ritmul exact care îi făcea pe amândoi să geamă.

Îşi pierdu controlul şi se întinse spre ea, ridicându-i părul frumos care îi cădea în valuri mătăsoase pe faţă şi pe coapsele lui, ca să o poată atinge – ca să o poată vedea… ca să o vadă cum îl priveşte. Doamne, îi plăceau ochii ei privindu-l. Iubea felul în care se uita la el. Felul în care îl observa. Întotdeauna cu un pas înaintea lui, citindu-i gândurile. Fata lui strălucitoare şi frumoasă!

— Adelaide.

Îi strânse părul, trăgând-o înapoi, încetinindu-i ritmul irezistibil.

— Dacă vei continua… iubire… te împroşc…

— Da, spuse ea, cu ochii aprinşi de o dorinţă care tindea spre lăcomie.

Ce zeiţă era! Cuvântul îl străbătu ca un curent de plăcere.

— Da, chiar asta vreau.

Şi apoi ea preluă din nou controlul, îl primi adânc, învăluindu-l într-o plăcere strânsă şi caldă, până când el nu se mai putu abţine şi se lăsă pradă ei, strigătul lui de plăcere răsunând în toată camera, în tot ţinutul, până la cer.

Şi în tot acest timp, ea îl privea, fierbinte pentru el, plină de putere. De stăpânire.

El nu avea de gând să o lase să-i scape vreodată.

Se aplecă înainte, trăgând-o spre el, luându-i gura cu un mârâit răutăcios care-i spunea cât de bună fusese, orgasmul lui nu-i potolise nici pe departe dorinţa sălbatică ce-l consuma acum că ştia ce însemna să o aibă. O mână alunecă pe corpul ei pentru a-i găsi sânul, cu sfârcul tare şi încordat.

Ea gemea de plăcere în timp ce el se juca cu ea, iar mădularul său prinse din nou viaţă. Îi dădu drumul şi îi

spuse:

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus în acea noapte, iubire? Că aş putea pur şi simplu să ţi-o trag?

O sărută din nou, iar mâinile ei se încurcau în părul lui de la ceafă.

Dându-i drumul, el se ridică în picioare, cu o mână încă încâlcită în buclele ei, şi o ajută să se ridice pe picioarele ei nesigure.

— Acum înţelegi… nimic din ceea ce facem împreună nu va fi vreodată simplu. Chiar dacă am face asta de o mie de ori… nu ar fi niciodată simplu. O sărută din nou, adânc şi lent. Întotdeauna va fi cutremurător, promise el. Vrei să-ţi arăt?

— Da. Te rog.

Acel cuvânt! I-ar fi dat tot ceea ce îi cerea, pentru totdeauna. Şi se va asigura că îi va plăcea, pentru totdeauna.

Începând din acel moment.

Capitolul 18

De când se alăturase Ducesei şi echipei ei, Adelaide destrămase patruzeci şi trei de perechi, salvând tot atâtea femei de la o viaţă de nefericire alături de o multitudine de ticăloşi, pungaşi şi monştri. În plus, lucrând cu Frumoasele, distrusese şase conţi, doi marchizi, un duce şi vreo două duzini de domni bogaţi şi îngâmfaţi care meritau tot ce primiseră.

Şi totuşi, în acea zi, în acea cameră caldă şi minunată din acea casă liniştită de pe acel deal liniştit din liniştita ţară engleză, în timp ce Henry se concentra pe plăcerea ei şi îşi pierdea controlul la care ţinuse atât de mult, incapabil să-şi ţină mâinile şi gura departe de ea, ea nu se simţise niciodată mai puternică.

Şi niciodată nu mai simţise că cineva ţinea atât de mult la ea.

Pentru că, cumva, chiar dacă ea căzuse în genunchi şi îi oferise plăcere în toate felurile în care îşi imaginase vreodată că ar putea, Adelaide fusese cea care se simţise adorată în timp ce el o privea, cu ochii lui albaştri fixaţi pe mişcările ei, mai întâi cu pieptul lui ridicându-se şi coborându-se, cu respiraţia sacadată şi, în cele din urmă, când el nu mai putuse rezista, cu atingerea lui fermă şi atentă şi plină de căldură.

Apoi o luase în braţe şi se întorsese la patul unde ea îl veghease atâtea zile, dar în loc să o lase la căpătâiul lui, o atrase cu el, cu mâinile lui calde şi sigure pe pielea ei, cu buzele lui ispititoare şi dulci.

— Vino, şopti el cuvântul moale şi păcătos. Aşa.

O trase să se aşeze pe el, iar ea ezită.

— Bandajele tale…

El se ridică, mâna lui urcând pe spatele ei şi trăgând-o în jos pentru un sărut.

— Nu-ţi face griji, iubire. M-ai îngrijit bine, iar acum… eu voi avea grijă de tine.

Ea se întinse spre el, mâinile ei mângâindu-i pieptul.

— Am vrut să fii bine, mărturisi ea. Te-am vrut treaz şi în mişcare. Uram cât de nemişcat erai.

El îi prinse o mână şi o duse la buze, sărutându-i vârfurile degetelor.

— Acum sunt treaz. Mă mişc acum. Îi ridică mâna şi o puse pe pieptul lui. Lasă-mă să-ţi arăt cât de bine mă mişc.

Ochii ei se făcură mari când el o ghidă, aşezând-o pe umerii lui.

— Henry, ce…

— Şşş, şopti el, întinzându-se spre ea, despărţindu-i faldurile, trecând un singur deget prin căldura ei umedă. Lasă-mă să mă uit.

— Nu pot…

Ea închise ochii. Era prea mult. Era prea… bine. Încă o mângâiere în urma căreia ea simţea cât de tare tânjea după el.

— Atât de frumoasă, şopti el. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Atât de umedă şi de

caldă şi – roti din nou degetul în ea, iar Adelaide trase adânc aer în piept – plină de dorinţă, termină el, despărţindu-i faldurile şi ridicându-şi capul, lingând în ea lung şi lent.

Ea strigă, iar el îi dădu drumul. Când vorbi, era numai satisfacţie în vocea lui.

— Mă vrei, nu-i aşa? Aici?

Înainte ca ea să poată răspunde, el era acolo, înăuntrul ei, iar ea nu şi putea stăpâni gemetele, mâinile ei venind să-l ţină, degetele ei împingându-se în părul lui, strângându-se în timp ce ea se ţinea perfect nemişcată, jena ameninţând-o chiar şi în timp ce el îi producea o plăcere fulminantă.

El se opri, degetele lui strângându-se pe fundul ei, întorcându-se pentru a apăsa un sărut sus pe interiorul coapsei ei.

— Ai gust de miere şi de păcat.

Adelaide închise ochii când auzi aceste cuvinte, din cauza potopului de încântare care o străbătea.

— Vino mai aproape, iubire, şopti el acolo, către miezul ei. Dă-mi mai mult.

Apoi o trase în jos ca să o poată acoperi cu gura, lingând-o cu limba din nou şi din nou, iar ea se ridica şi cobora, pierzându-şi controlul. Doar o singură dată. Doar atât cât să…

— Mai aproape, mârâi el, dându-i o palmă peste fund.

Ea ţipă, surprinsă de junghiul de durere şi de atingerea lentă a plăcerii. Se uită în jos la el şi constată că… Doamne sfinte!

El o privea, ochii lui frumoşi şi albaştri urmărind linia lungă a corpului ei, o lumină răutăcioasă de descoperire acolo. „I-a plăcut palma”, se gândi el.

Nu fusese nevoie să rostească cuvintele cu voce tare. Putea să vadă adevărul.

— Eu…

Îşi muşcă buza.

O altă palmă. Mâna lui zăbovind peste durere, mare şi caldă. Ea gemu, legănându-se în strânsoarea lui fermă.

— *Da. Henry…*

Numele lui veni într-un suspin lung şi lent.

— Ce fată bună eşti, şopti el în timp ce o trăgea spre el, fără să-şi întoarcă privirea. O să explorăm asta pe larg altă dată. Dar acum…

El o răsplăti cu o lingere lungă şi bogată, suficient pentru ca ea să se clatine înspre el, capul căzându-i în faţă în timp ce îşi ofta plăcerea. Un alt mârâit răsună dinspre el, sunetul fiind aproape insuportabil. Gura lui magnifică se juca cu ea, lingând şi sugând şi furându-i controlul până când ea se pierdu în faţa atingerii lui, întorcându-se cu toată plăcerea ei către el, cu degetele strânse în părul lui. El îi dădu drumul pentru o clipă, doar cât să poruncească:

— Asta e, iubire. Ia-o. Ia-mă!

Şi ea o făcuse, fără să se poată opri. Incapabilă să reziste atracţiei lui, din ce în ce mai excitată. Fără să vrea să se oprească, în timp ce se legăna spre el, limba lui urmărindu-i locurile secrete şi degetele lui alunecându-i pe fund, găsind un alt loc secret, desenând cercuri lente şi languroase până când ea se pierdu, gâfâindu-i numele şi implorându-l să nu se oprească. El nu o făcu, nu până când ea nu ajunse la punctul culminant într-un val lent, în creştere, care se termină cu un ţipăt.

Chiar şi atunci, nu îi dădu drumul, părând să ştie de ce avea nevoie – de limba lui, de greutatea palmei lui. Şi apoi alunecă languroasă pe trunchiul lui, unde mădularul lui aştepta, din nou tare. Gata pentru ea.

Ea ezită, ridicându-şi greutatea de pe el.

— Bandajele tale…

Nu era bine… Nu puteau să…

El se mişcă, ridicând-o şi poziţionând-o sub abdomenul său, călare pe mădularul lui încordat.

— Îţi jur, Adelaide, nu există nicio durere în acest moment. Nu există nimic în afară de tine.

— E prea mult, şopti ea, chiar dacă se lăsa încet pe el, doar cât să-i facă pe amândoi să suspine. E prea devreme.

— A trecut o veşnicie, răspunse el, întinzând mâna spre faţa ei, trecându-şi un deget mare peste obrazul ei. Ai

avut atât de multă grijă de mine, iubire. Apoi acea mână căzu, degetele găsind cicatricea de pe partea ei, trasând-o uşor. Acum ne potrivim.

Cuvintele o răscoliră, la fel ca ideea că ar putea exista o pereche pentru ea. Minciuna ispititoare că ar putea exista un partener pentru Adelaide, cea născută singură, crescută singură. Că *el* ar putea fi acel partener.

Imposibil.

Îi dădeau lacrimile, fără să vrea. Pe neaşteptate. Ea le alungă, dar el le observă. Le înţelese greşit.

— Nu, iubire. Sunt bine. Nu te voi mai face să plângi niciodată.

Ea se lăsă pradă atingerii lui, ochii ei închizându-se când auzi acele cuvinte şi minciuna din ele.

Nu era nicio îndoială că o va face să plângă din nou. Când o va părăsi – fie că era mâine sau peste un an – s-ar putea să nu se mai oprească niciodată din plâns.

El nu era pentru ea. Nu pentru totdeauna. Dar în acel moment, în acea cameră, în acea căsuţă, pe acel deal… el putea fi pentru ea atunci.

Şi în acel moment, în timp ce ea era deasupra lui, iar mâna lui îi aluneca pe sâni şi pe burtă şi pe coapse până la locul unde ea pulsa şi-l dorea, nu plânse. Se bucură de el, de certitudinea prezenţei lui. De felul în care el îşi lua penisul în mână şi îl apropie de miezul ei, făcând-o incredibil de umedă şi de doritoare.

— Henry!

Cuvântul ieşi ca un geamăt de disperare pentru el.

— Tu vrei asta, spuse el, crud şi perfect.

— Da, recunoscu ea, ridicându-se deja, făcându-i deja loc în timp ce el îi despărţea faldurile, poziţionându-se la intrarea ei.

— Adelaide, spuse el numele ei ca o rugăciune.

Ea îi întâlni ochii.

— Henry…

Ea se lăsă în jos. Cu greu. Doar atât cât să poată geme amândoi de plăcere.

— Da, iubire…

— Asta se simte…

— Perfect.

Se lăsă în jos din nou. Un centimetru. Mai mult. Ochii ei erau închişi şi mâinile erau pe coapsele lui.

— Eşti atât de…

„Caldă. Udă. Plină.” Cuvintele lor se întrepătrundeau. „Da. Te rog.” Mâinile lui erau pe şoldurile ei, ţinând-o strâns în timp ce ea continua, aşezându-se pe el.

— Eşti o regină, spuse el cu blândeţe. Domneşti peste mine. El se împinse în ea şi amândoi gemură când simţiră acea senzaţie, mâinile ei ajungând să se odihnească pe pieptul lui. Eşti stăpâna mea.

Ea se ridică, lent, doar atât cât să-l privească, cu ochii plini de poftă şi lăcomie.

— Iisuse, spuse el, apucând-o cu mâinile. Fă-o din nou.

Plină de putere ameţitoare şi de triumf, ea o făcu. Din nou, lung, şi lent, şi languros, şoldurile ei rostogolindu-se peste ale lui când ea se aşeză din nou.

El înjură, iar ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Îţi place asta, nu-i aşa? spuse el, mâna lui alunecând în sus pe corpul ei, între sânii ei, până la gât, unde degetele lui îi cuprinseră gâtul. Fără presiune. Doar plăcere. Îţi place să mă stăpâneşti? Să mă controlezi?

Îi plăcea, dar nu era nevoie să o spună. El ştia deja. O controla şi el pe ea, cu degetele lui peste tot, pe sânii ei, jucându-se cu corpul ei, căutând nodul tare de plăcere care se încorda pentru el chiar şi atunci. După ce el îşi mişcă degetul în cercuri strânse, încet şi superficial şi apoi în valuri, ea îşi duse mâna pe mâna lui pentru a-l ţine strâns lipit de ea şi a-i arăta exact cum să o atingă, în timp ce ea îl călărea în continuare.

El o tachina, încetinind, domolind-o când ea se apropia de orgasm, până când ea deschise ochii şi îl fixă cu o privire sălbatică, cu ochii ei negri.

— Destul, spuse ea, aşezându-şi palmele pe pieptul lui. Dă-mi!

Cererea, fermă şi plină de dorinţă, stârni un mârâit

scăzut şi persistent din adâncul pieptului lui, iar el o făcu, din fericire, aşa cum îi ceruse, jucându-i corpul ca pe un instrument, împingându-se în ea în timp ce ea se sprijinea de el, până când ea îi strigă numele şi el i-l şopti pe al ei. Repede, apoi mai repede, degetele lui mişcându-se în cercuri perfecte, până când ea era strânsă ca un arc.

— Henry, gemu ea. Am nevoie de tine. Am nevoie.

El ciupi un sfârc cu mâna liberă.

— Ştiu, iubire. Ia-o. Ia tot ce ai nevoie. Este al tău. Sunt al tău.

„Sunt al tău.”

Plăcerea trecu prin ea – senzaţia lui, sunetul acelor cuvinte, promisiunea din ele – şi ea era acolo, şi acel moment nu se asemăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată.

— Acum, iubire.

Ca şi cum tot ce avea nevoie era permisiunea lui, ea se uită la el, surprinsă, şocată şi cu o mare teamă care o cuprindea, iar el se ridică, prinzând-o, luându-i gura într-un sărut adânc şi delicios, împingându-se în ea o dată, de două ori înainte de a pune capăt mângâierii şi de a striga:

— Doamne! Da. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată! Vreau să te văd cum ajungi pe culmile plăcerii! Chiar acum.

Ea era acolo, cu privirea fixată pe a lui în timp ce valul de plăcere o cuprindea. Şi abia atunci, când ea era pierdută în el, sălbatică şi desfrânată, el o urmă în extaz, împingând şi mângâind şi făcând cercuri şi gemând, până când ea se prăbuşi peste el, inimile lor bătând la unison, iar el o strânse în braţe ca pe o comoară.

La un moment dat – după câteva secunde? minute? mai mult? – ea se mişcă, nedorind să-l părăsească, dar temându-se că, dacă va rămâne, îl va răni.

Se temea că, dacă va rămâne, se va răni pe ea însăşi.

Cu toate acestea, cu căldura lui ispititoare şi cu sărutul moale pe care el i-l dăduse pe tâmplă, ea descoperi că nu era suficient de puternică pentru a-l părăsi. Chiar dacă ştia că era cea mai bună cale de acţiune pentru a-şi

proteja inima. Poate că ştia adevărul, totuşi. Poate că ştia că era prea târziu şi că nu mai era de datoria ei să-şi protejeze inima, ci de datoria lui. Era inima lui acum.

Soarele, acum sus pe cer, picta pereţii cu umbrele contopite ale copacilor de afară, iar ei erau la fel de apropiaţi, piele pe piele. Iar Adelaide se miră de liniştea din cameră, de liniştea din mintea ei.

Când fusese ultima dată când pur şi simplu… existase?

Când fusese ultima dată când se simţise pur şi simplu… ea însăşi?

Niciodată.

Altcineva ar fi putut să audă acest cuvânt şoptit şi să-şi imagineze cum viaţa ei fusese despărţită în două – trecutul şi viitorul, cum acesta moment marca un nou început, iar ea înţelegea în sfârşit la ce se refereau ceilalţi când spuneau că sunt fericiţi.

Adelaide însă nu era sigură de asta. Se gândea că ceea *ce putea fi* nu era ceea *ce avea să fie.*

Momentele ca acesta… nu ţineau pentru totdeauna.

Dacă cele mai nebuneşti şi mai intime visuri ale ei s-ar fi împlinit, iar Henry ar fi vrut să o păstreze – chiar şi pentru puţin timp, chiar şi pentru nopţi furate în camerele ei de deasupra The Place, pentru momente rapide în umbra Westminsterului, pentru sărutări fierbinţi pe docuri sau aici, în inima comitatului Lancashire, în mijlocul pustietăţii, necăsătoriţi, având o relaţie în secret într-un loc numai al lor… Chiar şi acea relaţie nu va fi pentru totdeauna.

Nu era posibil. Şi de fiecare dată când se uita la el, de fiecare dată când el zâmbea cu zâmbetul lui frumos care îndulcea liniile severe ale feţei lui perfecte, aristocratice, va trebui să-şi amintească… „Nu este al tău. Nu chiar.”

Nu pentru totdeauna.

Ar putea ea să trăiască ştiind asta?

Acest gând o făcea rigidă, îi strângea pieptul, o înţepa în gât, chiar şi atunci când el îşi întoarse capul şi îi sărută din nou tâmpla, simţindu-i parfumul. Furând mai mult din ea. Părţi pe care nu le va recupera niciodată.

Erau plecate departe, promise lui, ca şi restul fiinţei ei.

Poate că el nu era al ei, dar ea va fi mereu a lui.

— Adelaide, şopti el, iar ea închise ochii, încercând să memoreze acest cuvânt.

Felul în care suna spus de vocea lui, de limba lui, cu accentul lui perfecţionat în şcolile extravagante şi în sălile parlamentului, unde vorbea pentru cei care nu aveau o voce.

— Henry, şopti ea drept răspuns, strâmbându-se la modul în care emoţia ei o trăda.

Îi trăda accentul şi trecutul. Pavajul zimţat din Lambeth. Treptele întortocheate şi accidentate de pe malul sudic. Educaţia brută bazată pe furtul miilor de buzunare.

Trecutul putred şi murdar îşi întindea mrejele spre ea pentru a-i aminti că nu putea avea niciodată o eternitate cu cineva ca el. Îi amintea că relaţia asta – orice ar fi fost, orice ar fi devenit – i-ar fi pătat reputaţia dacă s-ar fi aflat vreodată. Pentru că Adelaide era fiica liderului celei mai mari reţele de infractori din Londra, născută în canalizare şi crescută pe străzi, cu o singură calitate – degetele ei agile. Ea era o hoaţă de buzunare din South Bank şi el era un *duce.*

Era de tot râsul.

„Nu râde”, îi spuse ea în gând. „Nu încă.”

„Mai lasă-ne puţin timp.”

Era nebună după el şi după zâmbetele lui rare şi după braţele lui puternice şi după mândria şi *bunătatea* lui.

După atâta timp, Adelaide găsise un om bun. Şi ar fi preferat, fără nicio ezitare, o clipă cu el decât o viaţă întreagă fără el. Ar fi fost alături de el atâta timp cât el ar fi vrut-o şi s-ar fi considerat norocoasă să locuiască chiar şi într-un colţ mic şi secret din viaţa lui. Iar când ar fi venit momentul, l-ar fi lăsat să plece, liber şi senin, şi ar fi ignorat gaura din pieptul ei, acolo unde îi era inima.

Ea luase o decizie, în timp ce mâna lui o mângâia pe şira spinării, atingerea lui fiind ca o alinare. Şi apoi el întrebă:

— Unde este cutia mea?

Capitolul 19

În timp ce zăceau acolo, lumina schimbându-se în cameră, trecând de la dimineaţă la soarele strălucitor al amiezii, Henry se minuna de liniştea de la ţară şi respira mirosurile toamnei care veneau prin fereastra deschisă şi se întreba cât de mult ar costa să cumpere această căsuţă de pe acest mic deal din acest orăşel şi să trăiască aici cu Adelaide atât timp cât ar fi fost nevoie pentru a o convinge să fie a lui.

O va urma oriunde va alege – îi va da tot ce-şi doreşte. Ar fi locuit în apartamentele ei de deasupra The Place, dacă ea ar fi dorit – dacă Maggie O'Tiernen ar fi acceptat un duce ca locatar.

Orice ar fi vrut, Adelaide ar fi primit. El se va asigura de asta.

Deschise gura ca să-i facă această ofertă. Să-i ceară să fie a lui, să-şi petreacă viaţa alături de el. Dar ce i-ar fi propus de fapt? Nu-i plăcea termenul de concubină şi felul în care făcea trimitere la indecenţă şi la tratarea femeii ca pe o marfă. Nu era nimic indecent în ceea ce îşi dorea cu această femeie senzaţională.

Iar în ceea ce priveşte stăpânirea ei… Ştia foarte bine că nu putea fi stăpânul ei, căci mai degrabă ea era stăpâna lui.

Ştia ce părere avea ea despre viaţa ei în Lambeth. Ştia că o considera o pată pe reputaţia ei. Şi el nu voia să-i dea lui Adelaide nici măcar o clipă senzaţia că nu era demnă de toate acestea – de căsătorie, de titlu nobiliar, de o droaie de copii, de preferat fetiţe cu părul ca focul şi ochii căprui şi cu un puternic simţ al dreptăţii.

Cu o durere adâncă şi pătrunzătoare, ştia că îşi dorea toate astea cu Adelaide. Şi ştia că nu le putea avea.

Totuşi, nu putea suporta să existe între ei vreo

neînţelegere în legătură cu motivul alegerii lui.

Aşadar, era timpul ca ea să deschidă cutia.

Când o întrebă despre cutie, ochii ei se măriră de surpriză, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru din lume de care se aştepta să o întrebe, dar ea nu ezită. Găsindu-şi ochelarii pe măsuţă, alunecă din pat, lăsându-l să-i simtă lipsa în timp ce ea traversa camera pentru a aduce cutia.

— Ai fi putut să mi-o iei oricând, spuse el când ea se întoarse.

— Mă crezi că am fost preocupată cu alte lucruri?

El zâmbi, un fior de plăcere arogantă curgând prin el.

— Ai fost ocupată cu mine.

Văzuse lacrimile din ochii ei când se trezise. O ţinuse în braţele lui în timp ce ea tremura de uşurare. Femeia asta simţea ceva pentru el. Şi el nu avea de gând să o refuze.

Ea îi întinse cutia, iar el clătină din cap.

— Desfă-o tu. Îţi voi spune eu cum.

Privirea neîncrezătoare din ochii ei era inconfundabilă şi el ştia că era îngrijorată de ce adevăruri ar putea cere în schimbul sfaturilor despre cutie, dar înainte ca el să poată vorbi, ea îi oferi un zâmbet mic şi nesigur şi spuse:

— Aşa cum am spus când am început, sunt o carte deschisă.

Henry terminase cu jocul, deşi îşi dorea cu disperare să îl joace.

Aflase treptat frânturi din viaţa ei, cum ar fi fuste legate cu panglici frumoase la care ea renunţa la nevoie şi pasaje secrete în spatele unor tablouri cu fecioare războinice şi sărutări pe poduri. Îi plăcea podul Westminster. I-l va cumpăra, la naiba!

Dar se săturase de micile frânturi pe care le primea. Voia totul.

Mai întâi, avea să-i arate că nu va cere niciodată mai mult decât era ea dispusă să dea. Că el va fi singura persoană cu care ea nu va trebui să joace un rol. Îşi ridică bărbia în direcţia cutiei pe care ea o ţinea.

— Arată-mi ce-ţi aminteşti.

Ea parcurse rapid mecanismul, amintindu-şi fiecare

pas fără ezitare, până când ajunse acolo unde fusese înainte, cu un cilindru îngust în mână.

— Nu se deschide, spuse ea, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el. M-am gândit că ar putea fi o cheie.

— Nu este atât de simplu, spuse el, dorind ca ea să continue să vorbească.

Înnebunit de felul în care ea gândea puzzle-ul în mintea ei.

Şi apoi, doamna lui strălucitoare atinse vârful cilindrului de obsidian de exteriorul cutiei. Şi tresări.

— Este un magnet!

El vru să-i sărute încântarea de pe buze.

— Este!

Cu o concentrare supremă, ea parcurgea suprafaţa cutiei cu magnetul.

— Se lipeşte în unele locuri, dar nu şi în altele. Se uită la el cu ochii strălucitori de triumf. Este un labirint. Cheia este înăuntru.

Nu îi luă mult timp să găsească locul în care magnetul trăgea un obiect din interiorul cubului şi nici să traseze cu răbdare lentă şi sigură litera mare C care umplea o latură a cubului, până când ajunse la capătul literei şi se auzi un mic clic. Buzele ei se răsuciră în cel mai frumos zâmbet pe care el îl văzuse vreodată, triumfător şi dulce, care îl făcea să vrea să arunce cutia prin cameră şi să o ducă înapoi în pat.

Găsise o altă încuietoare, o fantă de-a lungul marginii cutiei care se deschidea, permiţându-i să scoată o bucată de lemn de acolo, eliberând ceea ce părea a fi partea superioară a cubului.

— Ai grijă acum!

Nu se putea abţine să nu o ajute.

Ea se uită la el, căutând indicii în privirea lui. El nu i le dădu. În schimb, îi oferi o mulţime de alte lucruri – sperând că ea le va înţelege. Mândria. Plăcerea. Adoraţia. Dorinţa. O promisiune că, atunci când va termina cu puzzle-ul, dacă va pune cutia deoparte şi îi va cere să facă dragoste cu ea, o va face fără să pună întrebări.

Pentru că în acel moment, el îi aparţinea. Ea îi

descoperea secretele odată cu secretele cutiei. Şi pentru prima dată în viaţa lui, Henry se simţea dornic să le împărtăşească. Ea meşterea la cutie, cu degetele ei pricepute, cercetătoare şi blânde – suficient cât să-l facă să-şi dorească să meşterească la el, nu la cutie. Când ridică panoul, Adelaide dezvălui un al doilea perete dinăuntru, o bucată netedă de stejar vopsit ca un cer înstelat, care părea la prima vedere ca şi cum ar fi fost o pistă falsă.

Doar că nu era aşa. Erau trei cercuri mici incrustate în lemnul vopsit, frumos decorate: un soare marcat cu un L rotitor, o lună cu un C, o planetă înconjurată de inele cu un H. Nu doar cercuri. Ci butoane.

— Cu grijă, spuse el din nou pe un ton tăios.

Ea înţelese imediat.

— Butonul greşit va distruge conţinutul.

Ochii lui albaştri se uitară în ochii ei şi mândria lui fu înlocuită de altceva. Admiraţie. Foc. Se gândi o clipă, atingându-i cu degetul buza inferioară, dorindu-şi să se aplece înainte şi să o prindă cu dinţii, să o sărute până când ar fi gâfâit de plăcere. Neştiind direcţia gândurilor lui, ea înţelese repede cu ce se confrunta.

— Cerneală?

El încuviinţă.

— Isteaţă fată.

— Aşa e când eşti o hoaţă ca nimeni alta. Am mai văzut astfel de capcane. Fruntea ei se încruntă. Nu doreşti să mă întrebi ceva?

— Aş vrea să-ţi pun o mie de întrebări. Voia să ştie adevărul. Dar nu acum.

— Şi ce, îţi voi rămâne datoare?

Întrebarea îl înfurie. Cine o învăţase asta? Că fiecare moment cu o altă persoană era o tranzacţie? Cine o făcuse să creadă că trebuie să renunţe la bucăţi din ea pentru alţii?

— Adelaide, spuse el cu blândeţe. Nu-mi datorezi nimic. Ai înţeles? Mi-ai salvat viaţa. M-ai vindecat şi ai stat de veghe la capul meu şi încă mai crezi că îţi voi cere o răsplată pentru o informaţie. Nu-mi datorezi nimic.

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg.

El o sărută atunci pasional, mângâind-o adânc, apoi mutându-se la buza de jos.

— Eşti atât de aproape, şopti el. Termină.

Pentru o clipă, ea păru să se gândească să-l sărute din nou în loc să lucreze la puzzle, iar Henry se întrebă dacă nu cumva ar putea să îşi întrerupă activităţile pentru a face tocmai asta. Dar, înainte ca el să poată sugera să dea curs dorinţelor ei, ea vorbi, vârful degetului ei abia trecând peste cutie.

— H de la Henry.

El încuviinţă din cap.

— Dar nu este cutia mea.

— C de la… Clayborn?

— Tatăl meu. Dar nu este nici cutia lui.

Ea îşi înclină capul şi îl analiză atent, aproape uitând de cutia din mâinile ei.

— A cui este cutia?

Brusc, el simţi mai multă durere pentru tatăl său decât simţise în ultimii zece ani sau chiar mai mult de atât.

— A fost a mamei mele. Tata a făcut-o pentru ea. Pentru a păstra ceea ce este înăuntru.

— Henry, spuse ea, uitând de puzzle în timp ce îşi ridică mâna spre faţa lui, mângâind pometii lui cu degetul mare. Îmi pare atât de rău!

— Aveam zece ani când a murit. Prea târziu ca să o uit, prea devreme ca să mi-o amintesc cu adevărat. Ea a rămas doar ca nişte umbre în amintirile mele, cu frumuseţea ei, cu căldura ei. Dar nu pot ajunge la ele.

Ea încuviinţă.

— Nu am cunoscut-o pe mama mea, dar uneori cred că îmi amintesc de ea.

Da. Aşa era. El se agăţă de acele cuvinte – de adevărul din ele şi de bucăţica din ea pe care o împărtăşise. Făcu semn spre cutie.

— Apasă pe iniţiala numelui ei. L de la Laura.

Ea o făcu, iar capacul se deschise.

— Henry, spuse ea încet, cu admiraţie. Este aşa *frumos!*

Ea era frumoasă.

— La fiecare zi de naştere, tata ne făcea o cutie nouă şi ascundea ceva înăuntru.

Ea se întoarse cu faţa la el, cu ochii luminaţi de interes, aşezând cubul descuiat şi nedeschis pe patul dintre ei.

— Uneori dura ore întregi ca să le deschidem. Jack era întotdeauna frustrat, se plictisea şi pleca.

Ea zâmbi.

— Nu şi tu, însă.

El clătină din cap.

— Eu nu. Mi-a plăcut misterul lor. Provocarea lor. Îmi plăcea modul în care îşi dezvăluiau secretele doar după ce dovedeam că sunt în stare să le aflu. Se uită la ea. Încă îmi plac astfel de lucruri.

Nu spuse mai mult. Nu îi mai spuse că va face tot ceea ce este necesar pentru a-şi dovedi valoarea în faţa ei.

Ea ştia asta. Trebuia să ştie.

— Ce era înăuntrul lor?

— Bijuterii. O monedă. O bucată de sfoară de pescuit nouă. O pungă cu bomboane de lămâie. Pufni în râs. De aceea Jack renunţa întotdeauna. Credea că adevăratul cadou era orice era învelit în hârtie şi sfoară.

— Ştiai că nu e aşa.

— Nu m-a interesat niciodată ceea ce este uşor de obţinut. Arătă spre cutie. Aceasta este cea mai complexă pe care a făcut-o vreodată. Ale noastre nu aveau niciodată măsuri de securitate.

Pentru că păstra un secret pe care nu voise niciodată să-l dezvăluie. Ea se întinse spre cutie şi o ridică, mutând-o câţiva centimetri spre el.

— Îţi mulţumesc că m-ai învăţat.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Nu vrei să ştii ce este înăuntru? Ce este atât de valoros încât o bandă de hoţi notorii a fost plătită să o fure? Ce fel de secrete ar putea avea ducele de Clayborn?

— Nu, spuse ea. Unele secrete nu sunt pentru mine.

Acesta era totuşi unul. Pe acesta, el voia ca ea să-l aibă – dovada că va fi alături de ea, lângă ea, înfruntând orice ar fi venit, atâta timp cât ea va dori. Dovada, de asemenea, că nu se putea căsători cu ea.

Ea va înţelege când va vedea. El împinse cutia spre ea.

— Deschide-o.

Ceva străluci în ochii ei. Sinceritate.

— Henry – dacă o fac… Vreau să ştii că… orice ar fi… nu mă voi folosi de ea niciodată.

— Ştiu, spuse el. Dar chiar dacă ai face-o – nu aş regreta că ţi-am oferit acest secret. Nu aş regreta acest moment. Acest moment, aici, în acest loc.

— Dar… Eu fac afaceri cu secrete.

Îi prinse obrazul cu o mână şi se aplecă înainte, sărutându-i şoapta de pe buze.

— Acesta e gratis.

Ea deschise cutia aşa cum o făcuse el de o sută de ori înaintea ei, minunându-se de mica tavă dinăuntru, suspendată sub o fiolă de cerneală albastră care s-ar fi rupt în două dacă ar fi apăsat butonul greşit, făcând ilizibilă bucata de hârtie aşezată pe tavă.

El o privi cum inspecta mecanismul şi se bucură de zâmbetul ei când ea îşi dădu seama cum funcţiona. Adelaide spuse:

— Este un mecanism foarte inteligent! Tatăl tău m-a impresionat.

Iar Henry descoperi că îşi dorea ca ea să simtă acelaşi lucru despre el şi jură că va face tot posibilul să o impresioneze în fiecare zi, atâta timp cât îl va vrea lângă ea.

Îndepărtând hârtia, ridică tava pentru a descoperi un compartiment micuţ înăuntru, doar suficient de mare pentru o a doua cutie de lemn, aceasta filigranată cu un L elaborat. Ea ezită, iar Henry simţi un nod în gât. Îşi dădu seama că ea simţea respect, că înţelesese că ceea ce se afla înăuntru era cel mai valoros lucru pe care i-l putea

oferi.

— Continuă, spuse el, sugrumat de emoţie.

Ea se uită la el cu ochii mari de îngrijorare, dar făcu exact cum i se spusese, ridicând cutia şi deschizând-o, dezvăluind verigheta mamei sale, făcută din cele mai verzi smaralde pe care Henry le văzuse vreodată.

— Este uimitor, spuse ea, trecându-şi degetele peste pietre.

— Smaraldele reprezintă ochii ei… unul dintre puţinele lucruri pe care mi le amintesc despre ea, spuse el. Ochii ei verzi „ca fiecare binecuvântare a primăverii" spunea tatăl meu.

Adelaide zâmbi auzind mica poveste.

— Datorită lor, tu crezi în dragoste.

El încuviinţă din cap, arătând spre hârtia pe care ea o scosese şi îşi ţinea respiraţia când ea ridică scrisoarea cu grijă, desfăşurând pergamentul vechi de treizeci şi şase de ani. El ştia conţinutul citit de Adelaide în acel moment. Îl citise el însuşi de atâtea ori încât îl memorase.

Dragă L…

Probabil că aceasta nu este scrisoarea pe care ai dorit să o primeşti sau, cel puţin, nu este de la expeditorul de la care, fără îndoială, ţi-ai dorit să o primeşti. Şi totuşi, este imperios necesar să-ţi scriu pentru a-ţi spune toate lucrurile pe care aş fi vrut să le spun în această dimineaţă. Lucrurile pe care nu m-ai lăsat să ţi le spun – în convingerea ta greşită că mă comport prea mult ca un gentleman.

Ceea ce simt acum, în acest moment, nu seamănă deloc cu blândeţea. Sunt plin de furie pentru modul în care ai fost părăsită. Plin de furie pentru felul în care ai fost rănită. Şi plin de speranţă pentru cum te-ai putea vindeca.

Am petrecut o viaţă întreagă cunoscându-te. O viaţă întreagă te-am iubit. Şi acum, dacă mă accepţi, vreau să-mi petrec o viaţă alături de tine, ca tată al copiilor tăi. Îţi ofer ceea ce am, o casă, un cămin şi un viitor.

Niciodată nu am acordat prea multă importanţă

titlului; întotdeauna am crezut că modul în care trăieşte un om este mult mai valoros decât cum îl numeşte lumea. Dar mă văd dispus să aduc toate argumentele posibile în speranţa că vei accepta oferta mea. Dacă este vorba de un domeniu pe care îl doreşti pentru bebeluş, sau de bogăţie pentru el, sau de titlu, aceasta este oferta mea. Îl consider acolo, alături de tine, deja moştenitorul meu. Deja cu un tată care va fi mândru de fiecare realizare a lui.

Iată totul: poţi avea tot ce este al meu, dacă doar îţi doreşti asta. Tot ce-mi doresc este un viitor pe care să-l putem numi al nostru.

Al tău pentru totdeauna,
Clayborn

— Clayborn, spuse ea când ajunse la sfârşit, trecând cu un deget peste semnătura cândva îndrăzneaţă şi pasională, dar acum estompată de ani.

— Tatăl meu, explică el, deşi nu era nevoie. Ei bine, nu tatăl meu adevărat. Tatăl care m-a crescut.

— Ba nu. *Tatăl tău adevărat,* insistă ea, ridicând privirea de pe scrisoare, cu lacrimi în ochi.

Durerea din pieptul lui Henry se strângea tot mai tare în timp ce se întindea spre ea, vrând să-i oprească lacrimile, dintre care una se revărsă pe obrazul ei, lăsând urme de-a lungul pielii ei frumoase. O îndepărtă cu degetul mare şi şopti:

— Iubire, nu…

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău – este atât de… Este atât de…

El încuviinţă.

— Este frumos.

— A iubit-o atât de mult, spuse ea uitându-se din nou la scrisoare. Şi tu… Doamne, Henry! Felul în care te-a iubit… chiar înainte de a te naşte!

— Nu am ştiut, spuse el. Nu a existat niciun moment în copilăria mea în care el să nu fi fost tatăl meu. Nici măcar atunci când s-a născut Jack, sânge din sângele lui.

— Ai fost la fel de mult al lui ca şi Jack. Această

scrisoare nu este altceva decât o dovadă a acestui lucru, spuse ea cu un zâmbet. Îmi imaginez că a fost un tată enervant de mândru, care s-a lăudat cu flăcăul său în faţa tuturor celor care îl ascultau, după ce te-ai născut.

El îşi dădu voie să râdă.

— Din câte am auzit, mergeam la patru luni. Citeam la şase ani.

— Bineînţeles, spuse ea, uitându-se din nou la scrisoare cu o privire melancolică ce îl făcu să simtă acelaşi lucru – dorul de un trecut pe care nu avea să-l cunoască niciodată.

De un viitor pe care nu şi-l imaginase niciodată.

Până o întâlnise pe ea.

— Ea s-a căsătorit cu el. Bineînţeles.

El încuviinţă.

— Era fiica unui moşier cu care tatăl meu făcea afaceri – într-un oraş nu departe de domeniul de la ţară. Ea l-a crezut pe altul când i-a spus că va fi cu ea. Dar nu a făcut-o.

— Nu a fost prima care a crezut în cuvinte frumoase. Şi nici nu va fi ultima, spuse Adelaide.

— Tatăl meu a iubit-o suficient cât şi pentru celălalt bărbat. A făcut cutia pentru ea când m-am născut eu, îi explică el încet, dorind ca ea să înţeleagă. Pentru ca ea să poată păstra promisiunea lui în siguranţă. Ca să-şi amintească mereu că el va avea grijă de noi. Făcu o pauză. Ar fi trebuit să o distrugem. Dar…

Ea clătină din cap.

— Nu aş scăpa niciodată de ea. Este prea frumoasă!

— E ultima pe care o mai am făcută de tata pentru mama. El tăcu pentru o clipă, amintirile năpădindu-l. Şi apoi: Nu ştiu cine este tatăl meu adevărat. Ar putea fi oricine.

— Ţi-ai dori să ştii?

Se gândise la această posibilitate înainte, bineînţeles.

— De-a lungul anilor, au fost mai multe momente în care m-am întrebat dacă l-aş putea găsi. Ce i-aş spune dacă l-aş găsi.

— Şi?

Clătină din cap.

— Am avut un tată şi aş da la schimb fiecare întrebare pe care o am pentru bărbatul care m-a procreat pentru încă cinci minute cu cel care m-a crescut. Făcu o pauză. Mi-ar plăcea să ştiu că l-am făcut mândru.

Nu mai spusese niciodată un astfel de lucru nimănui, nici măcar lui Jack. Dar, dintr-un motiv oarecare, i se destăinuise atât de uşor lui Adelaide. Poate pentru că îşi dorea să o facă şi pe ea mândră.

— Sigur l-ai făcut mândru, spuse ea fără ezitare. Fără îndoială. L-ai făcut foarte mândru înainte de a muri, sunt sigură de asta. Iar acum… dacă te-ar putea vedea aşa cum te vede lumea… cum te văd eu… Ea zâmbi. Ar zice că eşti băiatul lui. Familia lui. Nu născut din sângelui lui, ci născut din dragostea şi îngrijirea lui.

— Nu sunt singurul care are o astfel de familie, a fost el de acord. Şi a ta, de asemenea. În aceste ultime zile, am văzut ce fel de prieteni aduni. Ducesa, domnişoara O'Tiernen, Gwen, Lucia.

Ea încuviinţă.

— Sunt foarte norocoasă că mi-am făcut o familie de prieteni în anii care au trecut de când am părăsit South Bank. Şi totuşi…

El aştepta ca ea să termine, ştiind că nu trebuie să insiste. În cele din urmă, ea îşi coborî privirea la scrisoarea din mâinile ei – cea prin care tatăl lui schimbase un destin.

— Mama ta era soarele lui.

Aşa cum Adelaide ar putea fi pentru Henry.

Aşa cum ea era deja.

Acesta era un lucru pe care îl înţelegea bine. Văzuse viaţa tatălui său cu o claritate perfectă. Văzuse, de asemenea, cum mama lui era o binecuvântare în viaţa lui. Era o binecuvântare în viaţa tuturor.

Se gândi cum şi el îşi găsise în sfârşit soarele.

— Ce dar minunat i-a oferit ea lui, spuse el. O familie pe care să o iubească, de care să fie mândru.

Adelaide încuviinţă.

— Şi cadoul pe care el ţi l-a făcut ţie. Dragostea lui. Sprijinul lui.

Ea îl sărută.

„Lasă-mă să-ţi ofer aceleaşi lucruri”, se gândi el.

Se uitară unul la celălalt mult timp, iar el ar fi dat orice să îi audă gândurile, înainte ca ea să spună în cele din urmă:

— Nu e de mirare că eşti un astfel de bărbat. Atât de vocal în parlament. Folosindu-ţi fiecare fărâmă de voce pentru a vorbi în numele copiilor care nu au fost atât de norocoşi.

— Cred că orice persoană decentă, cu bun-simţ şi o fărâmă de umanitate, ar face ca mine dacă ar vedea condiţiile în care trăiesc acei copii.

Ea clătină din cap.

— Mulţi văd şi nu spun nimic. Nu fac nimic.

El se simţi uşurat că în sfârşit cineva înţelegea.

— Mama mea ar fi fost izgonită. Din familia ei. Din comunitatea ei. Şi eu împreună cu ea. Am fi putut la fel de bine să ne regăsim într-un azil de muncă decât într-o casă strămoşească. La fel de uşor aş fi putut să nu devin duce. Făcu o pauză, apoi zise: De fapt, eu nu sunt duce. Nu chiar.

— Ce înseamnă asta? Nu chiar? Ai numele şi titlul, scrisorile de brevet.

— Şi încă o scrisoare. Una care spune adevărul. Că, deşi m-am născut din părinţi căsătoriţi, nu sunt fiul tatălui meu.

În ochii ei se văzu un fulger.

— Prostii! Ridică scrisoarea. Crede-mă, precum cineva care şi-a petrecut copilăria cu un tată care nu mă considera altceva decât o sursă de venit, ideea că un tată îşi recunoaşte copiii cu atâta siguranţă, cu atâta… *devotament…* Henry, ce ar putea fi mai legitim?

Ochii ei căprui enormi erau aţintiţi asupra lui, citindu-se în ei cât de mult îşi dorea să-l convingă de acest lucru.

— Acest om… te-a iubit necondiţionat. Şi pe mama ta. Ce adevăr minunat de păstrat în inimă!

— Când mi-a spus… începu el, apoi se opri, amintirea

acelei zile venindu-i ca un potop de ruşine. Am fost furios. Ea stătea nemişcată, privindu-l fără să-l judece, iar el continuă: Aveam paisprezece ani şi mă întorceam de la şcoală. Un monstru absolut. Încrezut şi cu nasul pe sus, convins că ştiam tot ce era de ştiut despre lume.

— Un bărbat aristocrat în devenire, spuse ea cu o uşoară tachinare.

— Tatăl meu nu era deloc aşa. El era…

Căută cuvântul.

Ea ridică scrisoarea în sus.

— Mi-am dat seama ce fel de om era.

— Ţi-ai dat seama, încuviinţă el. Scrisoarea aceea… era inima lui. Iar eu eram prea supărat ca să o văd. Eram atât de furios pe el, îl învinovăţeam că ne-a minţit. Apoi, îl învinovăţeam că ne-a spus totul. Pentru că ne-a împovărat cu adevărul şi pentru că ştia că, dacă cineva afla, ne-ar fi marcat pentru totdeauna.

— Dar nu ar fi aşa. Erau căsătoriţi când te-ai născut tu. Erai fiul lui. Făcu o pauză. Eşti. Eşti fiul lui.

— A murit la trei ani după ce mi-a spus. Iar eu eram încă supărat. Pentru că secretele lui erau ale mele şi mă făceau un impostor.

— Cu siguranţă nu eşti *un impostor,* spuse Adelaide, cuvintele fiind suficient de puternice încât el rămase uimit.

El îi întâlni ochii, care sclipeau de frustrare şi de indignare justificată.

— Cred că te-au făcut mai duce decât oricare dintre ceilalţi care se plimbă pe holurile Camerei Lorzilor. Cred că te-au făcut puternic şi nobil, bun şi cumsecade. Cuvintele erau blânde, dar înverşunate, ca şi cum dacă cineva nu ar fi fost de acord, Adelaide i-ar fi dat o lecţie. Cred că ţi-ai petrecut o viaţă întreagă încercând să dovedeşti că eşti demn de un titlu care nu este nici pe departe demn de tine. Şi cred că omul care a scris această scrisoare ar fi foarte mândru de tine, Henry Carrington, duce de Clayborn. Un fiu şi un frate. Un prinţ printre oameni.

Era magnifică în furia ei şi Henry se gândi că oricine o avea pe Adelaide de partea lui – în luptă sau în viaţă – era

extrem de norocos.

— Îmi pare rău că nu a putut să vadă ce ai devenit, spuse ea, întinzând mâna spre el, mângâindu-i braţul de la umăr până la mână, unde îşi împreună degetele cu ale lui, mişcarea plină de tot adevărul pe care îl purtau cuvintele ei.

El îi ridică mâna la buze, sărutând-o de-a lungul degetelor.

— Mulţumesc.

Îl lăsă să zăbovească o clipă, privindu-l cum îi adoră mâinile, înainte de a adăuga:

— Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este de ce nu vrei să te căsătoreşti.

— Adelaide, dacă s-ar afla adevărul – nu aş pierde doar titlul, ci aş pierde totul. Reputaţia, oamenii din jurul meu, respectul. Orice femeie ar regreta că m-a iubit.

— De ce? Te temi că lumea te-ar considera mai puţin duce pentru că tatăl tău a fost mai bărbat decât alţii, inclusiv tatăl tău natural?

— Nu numai asta.

— Spune-mi restul, zise ea, destul de agitată.

El se întinse spre ea, atras de faptul că ea se enervase pentru el, degetele lui alunecând în buclele care o făceau un înger răzbunător.

— Când aveam zece ani, s-a născut Jack. El este leit tatălui meu.

Ea se linişti, înţelegând imediat.

— Henry.

— Nu… spuse el. Ştiu ce vei spune.

— Şi ar trebui să mă asculţi. *Tu eşti Clayborn.* Aşa spune legea. Părinţii tăi erau căsătoriţi când te-ai născut. Tatăl tău te-a revendicat ca fiind al lui. Asta te face legitim. Îi flutură scrisoarea. Omul ăsta ar fi vrut ca tu să-ţi revendici titlul.

— Ai înţeles greşit, spuse el cu blândeţe. Nu este vorba că tatăl meu nu m-a dorit ca moştenitor. El m-a vrut. A fost cel mai bun dintre oameni, şi nu m-am îndoit nicio clipă de dragostea lui, motiv pentru care am fost atât de

supărat când mi-a spus adevărul. El nu m-a alungat niciodată. Eu m-am alungat singur.

Ea clătină din cap.

— De ce?

— Pentru că Jack... Suspină, căutând cuvintele potrivite. Nu îi transfer titlul din cauza circumstanţelor naşterii mele. Îl transfer din cauza circumstanţelor naşterii lui. Îşi întoarse privirea de la ea. El este *al lor.* Născut din dragoste. Nu este acesta cel mai bun motiv ca el să fie moştenitor?

— Henry, spuse ea încet, întinzându-se spre el, ţinându-l strâns. El s-a născut din dragostea lor, iar tu ai fost crescut în ea. Îl sărută, suav şi dulce. Ea era tot acolo, îmbrăţişându-l, chiar şi acum, cu secretele lui dezvăluite. Şi care mai e problema? Nu meriţi copii născuţi din dragoste?

Din nou, despre copii. Acea droaie de fetiţe cu părul de foc şi cu ochelari. Un băiat serios sau doi rătăciţi printre ele. Simţi o gheară în piept.

— Nu m-am gândit prea mult la copii până de curând. Până nu te-am cunoscut.

Ceva sclipi în ochii ei căprui şi mari.

— Şi eu m-am gândit la ei în ultima vreme. Îşi lipi din nou buzele de ale lui, apoi şopti: Dar nu pot să-ţi promit copii. Tot ce pot să-ţi promit sunt eu însămi. Atât timp cât ne convine amândurora.

Era o ofertă. O mai făcuse şi înainte.

„Căsătoria nu este singura cale."

— Şi ce, ne ascundem de lume?

Spre surprinderea lui, ea râse.

— Eu m-am ascuns mereu de lume, Henry.

Lui nu-i plăcea asta, dar înainte ca el să o poată spune, ea continuă:

— Gândeşte-te bine. Nu am face rău nimănui şi nu pot să cred că este imoral ca doi adulţi care se doresc unul pe celălalt să fie împreună. Nu am nevoie de un binefăcător: nu e nevoie să schimbăm bani. Am propriul meu venit, o muncă de care nu vreau să mă despart – o lume de schimbat de la Covent Garden.

Fetele ei. Fecioarele cu scut.

— Şi tu… continuă ea. Ai de schimbat lumea de la locul tău din parlament. Şi, în felul acesta, facem o pereche pe cinste!

Era o invitaţie tentantă.

Cu siguranţă, o mulţime de bărbaţi jucaseră acest joc de-a lungul anilor. Îşi luaseră partenere în secret. Iubiseră şi îmbătrâniseră şi avuseseră familii cu ele. Lumea le oferea bărbaţilor o gamă largă de oportunităţi pentru asta. Dar pentru Adelaide, care îşi petrecuse viaţa singură în turnuleţul de pe podul Westminster, păstrându-se în siguranţă, destăinuindu-se cu teamă să nu fie dată la o parte – nu era de ajuns.

Merita mult mai mult din partea lumii.

Mult mai mult de la el.

— Eu trăiesc în două lumi, Henry, sunt cu un picior în noroiul din Lambeth şi cu unul în sălile de bal din Mayfair. Niciuna nu mi se potriveşte. Ea ridică din umeri. Este o viaţă ciudată, care nu părea să deschidă o cale pe care să o parcurg cu tine. Dar sunt dispusă să o urmez.

Totuşi, mai era şi o altă cale. Putea găsi un bărbat decent care să-i ofere un viitor deplin. Din toată inima. Tot ce merita.

Şi totuşi, el era lacom, vrând să spună da. Voia să ia tot ce putea avea de la ea. Orice frântură din viaţa ei.

Să o păstreze aproape.

Înainte ca el să găsească cuvintele pentru a explica, Adelaide se pierdu din nou în scrisoare.

— Aşteaptă. Am furat cutia. Am furat-o, şi scrisoarea dinăuntru, de la Taurii Voinici, care au furat-o de la tine, pentru cineva. Alfie Trumbull nu fură puzzle-uri în joacă – şi nu-mi imaginez că i-ar păsa deloc dacă ar şti adevărul despre tine, în afară de a te şantaja cu el şi de a te stoarce de bani. Dar nici măcar acesta nu este sportul preferat al tatălui meu. Ceea ce înseamnă că cineva l-a angajat să facă rost de cutie şi l-a plătit bine ca s-o fure din Mayfair. El e conştient că nu trebuie să atragă atenţia Scotland Yardului.

Henry încuviinţă.

— Havistock. Ea se strâmbă la auzul acestui nume în timp ce el continuă: Marchizul de Havistock a fost un prieten din copilărie al tatălui meu. „Prieten”, spuse el scârbit. Tatăl meu a fost un om cumsecade care era prea bun la suflet. A crezut prea mult în ceilalţi. A crezut că Havistock este genul de prieten în care putea avea încredere şi i-a arătat scrisoarea, cutia şi inelul.

— Vai! spuse ea. Un om ca Havistock ar folosi asta pentru a obţine tot ce vrea. Pentru totdeauna. Clătină din cap. Dar nu există nici măcar o insinuare despre asta în dosarul fratelui tău. Cu toate că Havistock i-a dispreţuit pe părinţii tăi, el nu a vorbit niciodată despre asta.

— Nu cred că a contat pentru el. Până de curând.

— De ce acum? Nu era nevoie ca el să răspundă. Ea ghici răspunsul aproape imediat ce întrebarea îi ieşi de pe buze. Era rândul ei să fie deşteaptă. Exploatarea copiilor! A vrut să-ţi termine campania, care îi ameninţa sursa de muncitori.

N-ar fi trebuit să fie surprins, şi totuşi:

— De unde ştii despre ele?

— Havistock are şi el un dosar. Şi nu e plin de datorii la jocurile de noroc şi de alte idioţenii. Dosarul este gros ca degetul meu mare şi plin cu o seamă de activităţi care, deşi nu sunt ilegale, sunt cu siguranţă imorale.

— Inclusiv angajarea de copii în fabricile sale, spuse el.

— Da, ei bine, „a angaja” nu este cuvântul pe care l-aş folosi pentru modul în care îi tratează şi banii puţini cu care-i plăteşte.

— Şi nu este nimic de făcut. Nu este ilegal. Dar va fi, promise el. Dacă nu cumva Havistock găseşte o modalitate de a întoarce parlamentul împotriva mea.

— Făcând din tine un subiect de scandal.

El încuviinţă.

— N-aş pierde titlul, dar aş pierde toată influenţa. Progresul făcut de mine ar fi anulat.

— Şi singurul motiv pentru care nu a fost dezvăluit

deja…

El îi întâlni privirea:

— …este pentru că tu l-ai furat.

Ea îşi ajustă ochelarii, fără să poată rezista să nu glumească.

— Poţi să-mi mulţumeşti oricând.

Ei nu ar trebui să glumească pe seama asta. Şi totuşi, el o plăcea prea mult ca să nu o facă. Iar ea îl plăcea la rândul ei. El îi zâmbi.

— Am de gând să-ţi mulţumesc aşa cum trebuie.

Ea se apropie şi îl sărută, lung şi dulce, ca pe o comoară, ameţindu-l cu moliciunea ei şi cu mirosul ei, de cimbru şi de ploaie proaspătă. Când se opriră, el spuse:

— M-am temut atât de mult timp de acea cutie, de conţinutul ei. M-am gândit să o distrug de o mie de ori, ştiind că era un risc să o las să existe. Dar nu am putut, pentru că ea dovedea că dragostea exista. Că este bună, demnă şi adevărată. Aşa că mi-am asumat riscul. El o sărută din nou, fără să se poată abţine să mai fure încă un moment cu ea. Încă o fărâmă din ea aici, în acest loc magic. În tot acest timp, am crezut că adevărul din acea scrisoare va cântări greu atunci când se va afla. Şi în schimb, datorită ţie, m-am eliberat de acea greutate.

Privindu-l adânc în ochi, ea îi spuse:

— De ce m-ai lăsat să păstrez cutia? De ce m-ai lăsat să o deschid? Existau o mulţime de momente în care el ar fi putut să o golească, iar ea ştia asta. De ce ai lăsat scrisoarea acolo?

Îşi pusese întrebarea de o mulţime de ori. Îşi spusese că era pentru că scrisoarea era mai în siguranţă acolo decât în posesia lui. Dar nu era adevărat.

— Am vrut ca tu să ştii, spuse el, în cele din urmă. Am vrut să am încredere în cineva. Am vrut ca acel cineva să fii tu.

Ea clătină din cap, iar el ştia ce avea de gând să spună chiar înainte să o spună.

— Sunt o hoaţă.

Se întinse spre ea, trăgând-o la el, dorind să înţeleagă

toate modurile în care ea era o minune.

— Crezi că nu ştiu asta? spuse el. M-ai furat în prima zi, pe docuri. Prima dată când m-ai sărutat.

Ea îşi apăsă fruntea pe a lui şi închise ochii.

— Aveam de gând să te dau înapoi.

— Imposibil. Niciodată nu voi permite asta.

— Da, şefu', cum să nu!

Ceva sclipi în ochii ei, chiar dacă zâmbea. Ceva ce el voia să alunge din gândurile ei. Ceva ce voia să alunge din timpul petrecut împreună.

Ea îl sărută apoi, prelung şi adânc, părând totuşi tristă şi îngrijorată, un sărut care îi lăsă pieptul strâns de teama că ar putea fi ultimul. Şi când se termină, el spuse singurul lucru care mai rămăsese de spus acestei femei care îi furase inima.

— Te-am lăsat să păstrezi cutia pentru că am încredere în tine.

Ea îl sărută din nou, ca o recompensă.

— Te-am lăsat să o păstrezi pentru că am vrut ca tu să ai o parte din mine pe care nimeni altcineva nu a avut-o vreodată.

Încă un sărut, ca o tentaţie.

Îl ispitea să-i spună totul.

— Adelaide, te-am lăsat să o păstrezi pentru că te iubesc.

Capitolul 20

Confesiunea de dragoste fusese sinceră şi frumoasă, iar Adelaide nu ştia ce să facă cu un asemenea dar, aşa că făcu ceea ce făcuse toată viaţa ei şi fugi de el. Părăsi patul, amintindu-şi că aveau nevoie de mâncare şi de băutură.

În bucătărie, umplu o farfurie cu şuncă, şi brânză, şi mere, şi linguri de muştar, şi murături care fuseseră lăsate în cămară, încercând tot timpul să uite ce spusese el, să uite valul de emoţie resimţit.

Să uite că o făcuse să creadă într-un viitor alături de el.

În viaţa ei, Adelaide nu fusese niciodată laşă. Dar când se întoarse în cameră, cu farfuria plină, pentru a-l descoperi pe Henry ridicat şi spălat din nou, trăgând o cămaşă pe cap, ce-i ascundea bandajele şi muşchii, constată că nu putea să-l privească în ochi. Avea prea multe emoţii şi niciuna nu era plăcută, şi se temea că, dacă el le-ar fi văzut, ar fi venit după ea ca să le învingă şi să le alunge.

Prostuţa de Adelaide; el oricum veni spre ea, traversând camera în momentul în care ea intră, luându-i tava din mână şi trăgând-o spre el, înclinându-i bărbia în sus, astfel încât să poată privi, dincolo de ochelari, în ochii ei căprui şi să-i citească gândurile. Şi apoi, fără un cuvânt, o trase în poala lui, refuzând să o lase să se ascundă.

Cumva, în mod incredibil, nu o deranja, pentru că Adelaide nu fusese niciodată interesată să se ascundă de el, nici chiar în prima clipă în care îl cunoscuse. Şi nici de atunci până acum. Acesta fusese motivul pentru care intră în conflict cu el prima dată când se întâlniseră, motivul pentru care se uita la el în sălile de bal din Mayfair, dorindu-şi ca el să o vadă. De aceea îl sărutase pe docuri, de aceea îl provocase la o cursă prin Marea Britanie, de aceea rămăsese acolo, în casa aceea, zile întregi, aşteptând ca el să se trezească. Aşteptând ca el să o vadă.

Ceea ce el făcuse încă de la început.

Aşa că îl lăsă să o tragă în poala lui şi să o ţină strâns în timp ce el mânca mâncarea pe care ea i-o pregătise. Bineînţeles că îl lăsă. Pentru că, dintre toate emoţiile ciudate, inconfortabile şi minunate pe care el le trezea în ea, dorinţa era singura pe care ea era capabilă să o numească.

Îl dorea. Acesta era adevărul. Şi nu în felul în care fusese învăţată să se gândească la dorinţă. Nu în priviri râvnite, rapide şi fierbinţi, îl dorea într-un flux rece şi constant, ca un balsam. Şi el era un balsam atunci când o atingea, calmând dureri pe care nu le observase până când

el nu fusese acolo, deşi erau dureri pe care le avea de o viaţă întreagă.

Foamea îi revenise, iar Adelaide se bucura privindu-l cum mânca, iubind gândul că şi ea îl hrănise într-un alt fel, oferindu-i acestui bărbat magnific o fărâmă din ea.

„Relaţia asta nu va dura”, încerca ea să-şi amintească iar şi iar, dar cuvintele de avertizare erau spulberate de fiecare dată când el se oprea pentru a-i oferi şi ei din mâncare, cele mai bune bucăţele din farfuria lui, ca şi cum ea ar fi fost un premiu. O comoară care trebuia să fie păstrată.

Ca şi cum el ar fi fost cel care o hrănea.

El o iubea.

Aşa că se uită la acel bărbat magnific care o făcea să se simtă şi ea magnifică la rândul ei. Îi spuse:

— Vreau să am încredere în tine. Vreau să ştiu cum e să ai încredere într-un bărbat.

El se opri cu o bucată de brânză în mână la jumătatea drumului spre gura ei. Se uită în ochii ei, serioşi şi iscoditori, iar un muşchi din obrazul lui tresări, ca şi cum ar fi avut o mie de lucruri de spus. În cele din urmă, decise să spună unul singur:

— Te rog.

Ea îl luă de mână, acceptând mâncarea pe care el era pe punctul de a i-o oferi, folosindu-se de timpul necesar mestecatului pentru a se gândi cum să-i spună toate lucrurile pe care ar fi vrut ca el să le ştie, chiar dacă ştia că povestea ei va pune capăt oricărui vis.

— M-ai întrebat despre informaţii. Despre motivul pentru care le colectez. M-ai întrebat de ce fac un astfel de negoţ.

El clătină din cap, mângâind-o cu mâna pe spate.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Cred că… Ea făcu o pauză. Cred că vreau să o fac.

Înainte şi înapoi, degetele lui se plimbau pe materialul subţire al cămăşuţei ei, ignorând cicatricea pe care ea ştia că o putea simţi acolo, ştia că o găsise înainte. Nu era un prost; nu ar fi fost surprins să descopere că făcea parte din

povestea ei. De fapt, Adelaide era cea care era surprinsă, pentru că nu-şi imaginase niciodată că va vorbi despre asta cu cineva.

— Nu ştiu de unde să încep.

Mâna lui era încă acolo, pe spatele ei, mângâind-o.

— Tatăl tău este Alfie Trumbull.

Privirea ei se îndreptă spre a lui.

— Cum ai…

— De la vizitatorii noştri de la Hungry Hen.

— Erai pe jumătate mort.

— Scuză-mă, dar nu eram.

Ea îi aruncă o privire, dar nu îl contrazise.

— Poate că eram mai rău, dar auzul meu era într-o stare perfectă.

El ştia. În tot acest timp, el ştiuse cine era tatăl ei. Şi totuşi, făcuse dragoste cu ea. Şi totuşi, o ţinuse în braţe, o hrănise, o atinsese şi o ascultase. Avusese încredere în ea.

O *iubise.*

Imposibil. El nu avea cum să fi înţeles corect.

— Alfie nu deţine doar un depozit în Lambeth. Este liderul grupării Taurii Voinici. Banda îi poartă numele[5].

— Două bande rivale, reunite de un lider de temut.

El ştia şi asta.

— Cei care fac necazuri în sudul Londrei. Mă crezi sau nu, au ajuns subiect de discuţie în parlament o dată sau de două ori.

— Şi ai dat importanţă?

Părea de-a dreptul ofensat.

— Îmi cer scuze, spuse ea instantaneu. Bineînţeles că ai făcut-o. Tu eşti tu.

— Asta, şi fratele meu le-a fost dator în mai multe rânduri.

Ea clătină din cap.

— Fratele tău nu este foarte inteligent.

— Sper că noua lui mireasă va rezolva asta. El îi oferi o felie de măr. Totuşi, este fratele cel mai chipeş, aşa că cel puţin a câştigat din punctul ăsta de vedere.

---

5 Numele lui era Alfie Trumbull, iar „bull” înseamnă „taur” (n.tr.)

Ea zâmbi.

— Mai ales că tu arăţi atât de groaznic.

Chiar şi plin de vânătăi şi de răni pe jumătate vindecate, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Nu mai arăt aşa de rău.

— Nu?

El clătină din cap şi spuse:

— Nu acum că am nasul rupt.

Ea râse, iar momentul era un dar – liniştea dinaintea furtunii pe care urma să o dezlănţuiască.

— Tatăl meu – el a fost... un rege. Nu a deţinut niciodată un singur lucru pe care să nu fi crezut că l-ar putea vinde într-o zi cu mai mult decât a plătit. Totul avea un preţ, iar scopul lui Alfie Trumbull era să îl ceară pe cel mai mare. Întotdeauna. Tot ceea ce se afla în posesia lui, toţi cei care îi erau angajaţi – dacă nu aveau valoare monetară, nu erau pentru Alfie. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi asta mă includea şi pe mine.

Mâna care îi mângâia spatele se opri pentru o clipă, tremurând foarte puţin. Suficient cât ea să se uite din nou la el, găsindu-i ochii tulburi, gândindu-se că îngrijorarea lui s-ar putea să-i facă plăcere.

— Faptul că eram fiica lui nu era de ajuns. Trebuia să pun şi eu osul la treabă.

— Deci ai devenit hoaţă de buzunare.

Ea încuviinţă din cap.

— Hoaţă de buzunare. Multe fete au făcut-o – când eşti mică şi rapidă, ai mai multe şanse să tai un buzunar şi să nu fii prinsă.

El încuviinţă.

— Şi ai fost bună la asta.

Ea nu-şi putu ascunde zâmbetul mândru.

— Da, spuse ea. Cele mai pricepute degete din tot sudul Londrei. Mayfair nu era pregătit pentru mine.

El râse.

— Au primit ceea ce au meritat, te asigur.

— Aristocraţii îngâmfaţi nu se aşteaptă niciodată să

aibă hoţi printre ei. Deşi, lasă-mă să-ţi spun, continuă ea, există o mulţime de oameni cu titluri nobiliare care sunt ei înşişi nişte tăietori de buzunare.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Serios?

Ea îi numără pe degete.

— Oxford, Tillborn, Lady Weatherby.

El era uimit.

— Sunt pricepuţi?

— Nu, sunt groaznici. Ar fi înjunghiaţi în două minute în Lambeth. Dar, aşa cum am spus, aristocraţii nu se aşteaptă niciodată la aşa ceva în interiorul cercurilor lor. Şi, spre deosebire de noi ceilalţi, aristocraţii nu se lasă prinşi.

Mâna lui se strânse pe şoldul ei.

— Ai fost prinsă vreodată?

— Nu ajungi să fii cea mai bună hoaţă din South Bank fără să înveţi ce se întâmplă dacă dai greş.

— Spune-mi.

Îndrăzni să se uite la el şi îl găsi acolo, privind-o. Pentru o clipă, îi cercetă privirea, sigură că va descoperi că o judecă. În schimb, îl găsi doar pe el, deschis şi primitor. Un om care îşi împărtăşise propriile secrete, crezând că sunt întunecate. Fără să ştie ce este un secret adevărat.

— Lumina soarelui este duşmanul celor mai mulţi criminali, dar mie mi-a fost întotdeauna prietenă. Am tăiat cele mai multe buzunare dimineaţa devreme, când soarele abia îşi făcea apariţia peste acoperişuri, transformând toată mizeria în aur. Buzunarele erau mai goale după nopţile de băutură, dar mai uşor de luat. Beţia şi oboseala făceau oamenii să fie mai neatenţi. Iar eu am învăţat devreme să profit de asta. Făcu o pauză. De asemenea, dacă îmi făceam cota la începutul zilei, puteam să-mi petrec restul zilei făcând ce voiam.

— Să explorezi podurile Londrei?

— Pe fiecare dintre ele, spuse ea. Desigur, podurile au fost cele care m-au băgat în necazuri. Ridică o bucăţică de mâncare din farfurie şi ronţăi din ea, profitând de pauză pentru a se gândi. Am crezut din greşeală că dimineaţa

devreme în Mayfair ar fi la fel ca dimineaţa devreme în Lambeth.

El trase aer în piept, chiar dacă ea chicoti.

— Păgubaşul m-a prins în secunda în care i-am tăiat buzunarul.

— Câţi ani aveai?

— Opt ani.

El se întări ca piatra, fiecare muşchi din corpul lui se încordă, iar ea îl privi.

— Henry…

— Vreau numele lui.

Cuvintele veniră întrerupte, ca roţile de trăsură pe pietriş.

— Pentru ce? Ca să-l pedepseşti?

— Da, la naiba!

Ea chicoti.

— Îţi place să faci dreptate.

— Erai doar un copil.

— Şi ştii mai bine decât majoritatea că un astfel de lucru nu a contat.

Ochii lui erau întunecaţi de furie şi o întrebă pe un ton tăios:

— Ce s-a întâmplat?

— Magistratului i s-a făcut milă de mine.

— Te-a eliberat.

Ea îl privi.

— Nu. Mi-a dat şaisprezece zile.

— Şaisprezece… Se opri, stând cu pumnii strânşi. Doamne, Adelaide! În închisoare.

Ea încuviinţă.

— O să-l găsesc pe nenorocitul ăla şi o să-l distrug. Îl voi termina alături de prietenul lui care s-a gândit să trimită un copil de opt ani la magistrat.

Ea a fost cuprinsă de un val de căldură.

— Te gândeşti să distrugi toate persoanele care mi-au făcut rău?

— Da, răspunse el foarte hotărât.

Cum ar fi fost viaţa ei dacă l-ar fi avut pe acest bărbat

alături de ea încă de la început? Ce partener ar fi fost pentru ea! Ce tată!

Avuse o viziune: un şir de copii cu părul negru şi ochi albaştri, fiecare iubit, îngrijit, cu tatăl lor, ducele, veghind asupra lor. Tatăl lor şi mama lor, cineva pe măsura lui. Frumoasă şi perfectă şi graţioasă şi cu un temperament dulce. Opusul lui Adelaide.

— Unde era gaşca ta? întrebă el, fără să fie conştient de tumultul de gânduri din capul ei.

Ea înghiţi în sec. Se concentră pe poveste.

— Alfie era afară când am fost eliberată.

— Tatăl tău a venit când ai fost eliberată? Nu înainte?

— Ce ar fi putut face?

— Aş fi dărâmat locul, cărămidă cu cărămidă, până când te-ar fi eliberat!

Ea zâmbi.

— Şi poate că pe tine te-ar fi lăsat, duce.

Poate că el nu merita să i se reamintească blând poziţia pe care o ocupa, dar Adelaide spuse asta oricum, pentru a-i reaminti cât de departe erau unul de celălalt. Pentru a-şi reaminti ea însăşi de asta. Apoi termină povestea:

— Alfie era acolo pentru a-mi da a doua pedeapsă. El încremeni, dar ea continuă: Pedeapsa pentru că am fost prinsă.

Degetele lui găsiră cicatricea lungă de pe spatele ei şi el rămase încremenit.

— Asta?

— Nu, negă ea. Asta a fost a doua oară când am fost prinsă, spuse ea. Am fost lacomă. Am furat un manşon de blană. L-am vrut pentru consoarta tatălui meu – singura care a fost vreodată drăguţă cu mine. Cadou de Crăciun. El o părăsise pentru o fată nouă, iar ea avea inima frântă. M-am gândit că un manşon o va face fericită.

El simţi o gheară în piept.

— Şi?

Ea zâmbi.

— E greu să ascunzi blana unei femei în fustele unei

fete. Făcu o pauză. Am primit cincisprezece lovituri de bici pentru a doua abatere şi două luni în închisoare.

— Doamne, Adelaide… închisoarea nu este un loc pentru un copil!

— Închisoarea nu este un loc pentru majoritatea oamenilor trimişi acolo, răspunse ea, care fusese în secţiunea închisorii rezervată copiilor. După a doua mea excursie acolo, am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Ea zâmbi. Am jurat, de asemenea, că le voi arăta eu ăstora din Mayfair – peştele cel mare pe care eram hotărâtă să-l prind.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Şi uită-te la tine acum.

— Furând săruturi şi secrete de la duci, şopti ea, chiar dacă atunci el era cel care îi fură un sărut imediat ce ea termină de vorbit.

— Şi inimi, adăugă el pe un glas scăzut când îi dădu drumul.

— Nu-mi da inima ta, îl rugă ea, cu blândeţe. Nu sunt suficient de virtuoasă.

Trebuia să înţeleagă. Ea trebuia să-l facă să înţeleagă. Dacă puteau cădea de acord că a fi împreună ar fi creat mai multe probleme decât fericire, ea ar fi putut lăsa în urmă această frumoasă idilă şi ar fi putut lăsa restul vieţii ei să înceapă. El ar fi devenit o durere surdă – genul de durere care apare într-un os rupt de mult timp atunci când vremea se schimbă. O amintire îndepărtată de când se îndrăgostise prosteşte de un bărbat pe care nu-l putea păstra.

Se forţă să adauge:

— Deci, astea au fost părţile cele mai urâte ale poveştii.

„Acum ştii de ce nu ar trebui să mă iubeşti. De ce nu există veşnicie pentru noi”, gândi ea.

El aprobă din cap pentru o clipă, apoi spuse:

— Acum spune-mi părţile cele mai frumoase.

Fruntea ei se încruntă.

— Cele… mai frumoase?

— Spune-mi cea mai fericită amintire a ta.

Oare o mai întrebase cineva asta vreodată? Mai rău,

de ce era atât de greu să găsească un răspuns? Stătu un pic pe gânduri, apoi se hotărî să spună:

— Nu-mi displace amintirea acestei dimineţi.

Numele ei pe limba lui. Atingerea lui pe pielea ei. Trupul ei pe al lui.

El zâmbi şi îi sărută tâmpla.

— Nici mie. Dar spune-mi una de dinainte să ne cunoaştem.

— Nu, spuse ea încet, fără să vrea să renunţe la încă o parte din ea. Tu nu înţelegi. Nu poţi să ştii mai multe despre mine.

— De ce nu? Şi dacă aş vrea să te cunosc pe tine în întregime?

Ea clătină din cap.

— Nu poţi. Noi… nu putem. Nu înţelegi? Se simţea speriată, ca şi cum s-ar fi rătăcit pe o alee întunecată sau, mai rău, în lumina strălucitoare din Mayfair. Nu pot.

El tăcu un moment lung, gândindu-se la cuvinte. „Te rog, Henry”, imploră ea în sinea ei. „Te rog să înţelegi. Nu pot să mă dăruiesc ţie în totalitate, căci altfel nu voi mai putea să trăiesc după ce tu vei pleca.”

Şi totuşi, el repetă cererea, iar ea nu mai putea rezista.

— O amintire fericită. Dă-mi măcar asta.

Suna de parcă nu era mare lucru, chiar dacă amândoi ştiau adevărul că de fiecare dată când ea desprindea o bucăţică din ea însăşi şi o împărţea cu el… era tot mai greu să îşi imagineze că îl lasă să plece.

Totuşi, se gândi o clipă, căutând genul de amintiri fericite despre care vorbeau ceilalţi. Ospăţurile de Crăciun şi cadourile de ziua de naştere şi vacanţele la mare. Dar ea avusese puţine dintre aceste lucruri, iar cele pe care le avusese erau tranzacţii – plata de la tatăl ei pentru furtul unui lucru valoros sau pentru păstrarea secretelor. Aşa că niciuna dintre ele nu era cu adevărat fericită, pentru că nu erau gratuite.

Aşa că alese această amintire:

— Am avut o pisică.

El o strânse la piept şi îşi aşeză bărbia pe creştetul capului ei.

— Avea un nume?

Ea zâmbi.

— Codiţă.

— Un nume foarte obişnuit, o tachină el.

— Era neagră, cu mici şosete albe şi o bucăţică albă în vârful cozii, explică ea. Şi un nas roz care semăna cu o inimă. Zâmbi când se auzi spunând asta – un detaliu inutil pentru poveste şi cumva extrem de important pentru el să ştie. Odată, băieţii tatălui meu au fost angajaţi să fure un transport de burbon ilegal de pe o navă aflată pe docuri, iar când s-au uitat în lăzi, au văzut că nu era nicio sticlă cu vin acolo. Erau pline cu cărţi.

El o încurajă să continue.

Ea făcu un semn cu mâna.

— Cavendish, şi Austen, şi mitologie nordică.

— Povestea fecioarelor cu scut.

— Printre altele, încuviinţă ea. Tatăl meu nu voia să aibă nimic de-a face cu cărţile; nu aveau nicio valoare pentru el.

— Aşa că ţi le-a dat ţie?

— Bineînţeles că nu. Nu mi-ar fi dăruit niciodată ceva pentru care aş fi fost dispusă să fac un schimb. Pentru cărţi mi-ar fi cerut să tai o duzină de buzunare. Făcu o pauză. Au fost primele lucruri pe care le-am furat din depozitul lui.

— Ahaa, spuse el, sunetul încălzind-o cu aprobarea lui. Şi asta este cea mai fericită amintire? Să furi cărţi de sub nasul tatălui tău?

Ea chicoti.

— Nu neapărat, sincer, dar acum că zici… nu pot spune că nu mi-a făcut plăcere.

— Bineînţeles că ţi-a plăcut. Nu depindeai de el atunci. De regulile lui. Erai liberă să te bucuri de plăcere fără să plăteşti pentru ea.

Ea aprobă din cap, uitându-se la el.

— Adelaide, spuse el, degetul lui mare venind să o mângâie pe obraz. Ar trebui să-ţi găseşti singură bucuria,

fără să dai socoteală nimănui.

Îşi lipi capul de pieptul lui, temându-se să accepte cuvintele. Îi era teamă de adevăr, îi era teamă că, dacă i-ar fi cerut, Henry i-ar fi dat tot ce-şi dorea. Fără niciun cost.

El oftă, respiraţia grea fiind singurul semn al dezamăgirii lui că ea nu-i răspundea. Nu lăsă să se simtă asta atunci când întrebă:

— Şi cum rămâne cu Codiţă?

Vârfurile degetelor ei îi mângâiau braţul, jucându-se cu firele de păr încâlcite.

— Codiţă este amintirea fericită. Am strecurat acele cărţi în dormitorul meu ca pe o comoară – le-am pus sub saltea. Iar noaptea aprindeam o lumânare mică şi le devoram, în timp ce Codiţă stătea pe pieptul meu şi torcea. Făcu o pauză, pierdută în amintirea acelor nopţi, când cărţile o transportaseră departe de lumea reală şi de ameninţările şi promisiunile ei nefaste.

Una dintre mâinile mari ale lui Henry alunecă pe spatele ei, caldă, şi grea, şi perfectă.

— O carte, un pat şi o pisică e tot ce trebuie, nu-i aşa?

Ea se ghemui mai aproape.

— La nevoie, merge şi un duce.

Spuse asta fără să se fi gândit înainte. El îi simţea mirosul, cu buzele la tâmplă şi nasul în părul ei.

— Mulţumesc, şopti el la urechea ei. Pentru că ai împărtăşit povestea cu mine.

Voia să împartă mai mult cu el. Tot restul. Fiecare moment de bucurie. De fiecare dată când ea fusese prima în zăpadă. Gustul chiflelor cu lămâie din brutăria de lângă palatul Lambeth. Emoţia unui furt de buzunare reuşit. În schimb, spuse:

— Nopţile acelea cu cartea, pisica şi patul au fost cele mai fericite pe care le-am avut. Înainte de a deveni o…

Făcu o pauză, restul propoziţiei surprinzând-o.

Mâna lui se opri jos pe spatele ei.

— O…?

Se juca cu un fir de aţă de pe cămăşuţa ei şi se gândea la repercusiunile următoarelor ei cuvinte. El îi

încredinţase secretul lui, nu-i aşa?

— O „frumoasă şi diabolică”.

El răsuflă uşurat:

— Deci e adevărat ce spun ziarele că această bandă de femei există.

— Este adevărat. Şi poţi să ne învinovăţeşti?

— Presupun că asta explică dosarele.

— Spioana Relaţiilor Nedorite serveşte mai multor scopuri.

— Lasă-mă să ghicesc.

Ea rămase tăcută în timp ce el se gândea, nerăbdătoare ca el să ghicească. Vrând ca el să fie unul dintre puţinii care înţelegeau.

— Există o parte evidentă. Grupul tău de femei, care îi doboară pe cei mai răi dintre bărbaţi – cei extrem de puternici şi cu o moralitate inexistentă.

— Nu ar trebui să o facem dacă Westminster ar face-o pentru noi, zise ea.

— În schimb, sunteţi chemate la datorie. Şi vă puneţi în pericol. Îşi încruntă fruntea. Vă daţi seama că, dacă sunteţi prinse vreodată… dacă se va afla că voi sunteţi Frumoasele… îi împinse o şuviţă de păr de pe faţă. Iisuse, Adelaide, va trebui să mă gândesc din nou la parlament. Ai nevoie de o gardă de corp.

Ea zâmbi.

— Te-ai dovedit a fi un bătăuş destul de bun.

Frustrarea străluci pe chipul lui frumos.

— Nu glumi. Te joci cu…

Ea se întinse spre el şi îl sărută, încet şi dulce, aşa cum merita acest prinţ între bărbaţi.

— Ştiu că riscăm, Henry. Chiar dacă nu am fi extrem de bune la acest joc, eu oricum l-am jucat o viaţă întreagă, de una singură.

— Nu şi de acum.

Ea se enervă.

— Te aştepţi ca eu să… ce? Să aştept ca aceia care deţin puterea să se aresteze singuri? Să schimbe regulile? E o sugestie frumoasă, duce, dar în timp ce tu îţi ţii

discursurile, lumea reală merge mai departe. Şi oamenii reali sunt prinşi la mijloc.

Ea vru să se dea jos din poala lui, dar el nu îi dădu voie.

— Nu, Adelaide. Nu am vrut să spun asta deloc.

Ea se uită la el, la ochii lui albaştri frumoşi, limpezi şi sinceri.

— Vreau să spun că nu mai eşti singură. Acum mă ai pe mine.

Adelaide îşi ţinea respiraţia.

— Îţi dăruiesc sabia mea, fecioară războinică. Lasă-mă să lupt cu tine. Pentru tine. Alături de tine.

„Ooo!” gândi ea.

Acest om. Ar fi putut să fie sfârşitul ei dacă nu era atentă. Ar fi distrus-o cu jurămintele şi promisiunile lui, cu ochii lui frumoşi, cu atingerea lui caldă şi cu felul în care o observa.

Aproape că îl crezu pe el şi promisiunea pe care i-o făcuse. Dumnezeu ştia că ea îşi dorea asta. Dar ea ştia adevărul – era destul de norocoasă că îl avea aici, acum, pentru o vreme. Ca într-un vis.

Ar trebui să-i trimită lui Danny un bilet de mulţumire.

— Henry… începu ea, dar el o întrerupse, ca şi cum ar fi ştiut ce avea de gând să spună.

— Spune-mi restul. Ca să-i dărâmi pe aceşti oameni, să-i dai jos de pe piedestalurile lor, trebuie să ai acces la informaţiile lor. O parte din ele vin de la prietenele tale, cu siguranţă. Dar balurile şi petrecerile nu sunt poarta de acces la secrete. Cel puţin, nu la cele importante.

Ea aprobă din cap, permiţându-i să schimbe subiectul.

— Nimeni nu are buzele mai dezlegate decât o femeie care încearcă să scape de o partidă nedorită.

— Deci tu construieşti dosarele despre mirii prost aleşi… ca Jack… şi aduni adevăratele secrete între timp?

— Există secrete şi secrete, spuse ea, dorind să-l facă să înţeleagă că nu circumstanţele naşterii sale erau ceea ce urmăreau Frumoasele. Noi urmărim secretele care ar trebui să doboare un om. Cele care ar trebui să însemne ruina.

Construirea unui dosar despre Jack a fost destul de uşoară – şi ne-a dat acces la Helene, care… are şi ea un secret al ei.

El deveni atent.

— Ce fel de secret?

Ea clătină din cap. Nu putea să-i spună totul. Nu fără să ştie că Helene era în siguranţă.

— Genul de secret care îi trimite pe cei bogaţi la închisoare.

El încremeni la auzul acestor cuvinte, identificându-l imediat pe răufăcător.

— Adelaide, nu poţi să te pui cu Havistock. El este un monstru. Ceea ce obişnuia să ascundă, ceea ce a ascuns de tatăl meu, arată acum în plină lumină. Vede lumea schimbându-se şi ştie că nu mai are mult timp. E pus la zid… şi te va distruge dacă va avea ocazia!

Ea încuviinţă.

— Tocmai de aceea trebuie să-l înfruntăm, nu înţelegi? Nimeni altcineva nu îi înfruntă pe aceşti oameni. Nimeni altcineva nu-i aduce în faţa justiţiei.

El ştia că ea avea dreptate. Adelaide putea să vadă asta în ochii lui, citind frustrarea din ei.

— Havistock a construit o avere pe spatele celor mai grave păcate ale omenirii şi deşi toate sunt legale, toate sunt corupte, spuse ea.

El ştia asta. Văzuse cum lumea se dă de ceasul morţii pentru a-i ţine pe Havistock şi pe cei ca el departe de probleme.

Ea continuă:

— Dar oameni ca ei… nu se opresc la ceea ce este legal. Iar munca noastră este să-i întâmpinăm acolo, atunci când întrec măsura. Cel puţin, atunci când ne facem dreptate, suntem în măsură să-i protejăm pe cei inocenţi.

— Soţiile şi copiii, preciză el.

— Copiii, de multe ori. Cum ar fi Helene. Cu soţiile… e mai complicat.

— Puterea este un drog ameţitor.

— Prea multe dintre ele nu pot vedea adevărul, încuviinţă ea. Nu este ceva nemaiauzit ca o soţie să lucreze

mână în mână cu un nenorocit de soţ. Fără să-şi dea seama că face ceva împotriva femeilor, ceva care o afectează şi pe ea până la urmă.

— Pe termen lung, nu va merge niciodată aşa cum merge pe termen scurt, spuse el. Vorbeşti cu o persoană hotărâtă să facă reforme în parlament.

— Am citit odată un discurs de-al tău. În *News.* Despre închisoarea Newgate.

— Despre închiderea ei. Pentru totdeauna. Făcu o pauză, pierdut în gânduri. Şi apoi spuse: Aş primi toate poverile tale dacă aş putea; mi-aş petrece viaţa ştergându-ţi amintirile dacă m-ai lăsa.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să le şterg.

— Nu?

— Nu, Henry. Nu înţelegi? Ele sunt combustibilul meu.

El nu înţelesese înainte, dar în acel moment, în timp ce ea rostea acele cuvinte, părea că înţelege.

— Ele m-au transformat, spuse ea încet. O fată din Lambeth care ar fi trebuit să se căsătorească cu o brută şi să crească o generaţie de brute. Dar am avut…

— O nouă cale.

— Una ciudată, spuse ea. Fără o adresă clară – o cale jumătate pe o parte a râului, jumătate pe cealaltă. Şi din cauza asta, mereu departe de amândouă. Nu mai sunt o hoaţă de buzunare din sudul Londrei, dar nici nu sunt o fată drăguţă din nordul Londrei.

— Eşti fata mea drăguţă din nordul Londrei, spuse el încet, furându-i un sărut.

Ea zâmbi şi îi permise asta.

— Este ciudat. În mod logic, ştiu că am un loc al meu în grupul Frumoaselor. Ele sunt echipa mea, familia mea. Şi totuşi, uneori, în inima mea, mă tem că, în orice moment, ar putea decide că îşi pierd timpul şi energia cu mine. Ca şi cum şi-ar putea aminti că nu le aparţin lor.

„Aşa cum vei observa şi tu într-o zi”, se gândi ea. Ura acel gând şi felul în care o chinuia ca o fiară sălbatică.

Tăcerea se aşternu între ei, suficient de mult timp

pentru ca ea să se uite în cele din urmă la el.

Henry avea o privire fulgerătoare.

— Îşi pierd timpul cu tine? Adelaide… îşi muşcă buza. Eşti o persoană minunată dintr-o mulţime de motive. În sute de feluri. Valoarea ta nu poate fi măsurată. Nu în timp. Nici în energie. E atât de mare… Doamne, Adelaide, faptul că nu poţi vedea asta mă face să vreau să distrug tot imperiul tatălui tău pentru a-l pedepsi că nu ţi-a demonstrat-o în fiecare zi!

— Am auzit idei mai proaste, se auzi o voce din uşă. Şi cu siguranţă se poate aranja. Dar avem o problemă mai mare şi mai urgentă.

Adelaide şi Henry îşi reveniră brusc, întorcându-se spre uşă pentru a o găsi acolo pe ducesa de Trevescan, înaltă, blondă şi frumoasă, cu rochia ei elegantă de culoare mov care abia dacă lăsa să se vadă vreun semn de la călătoria de zile întregi pe care trebuie să o fi îndurat pentru a-i găsi aici.

Şocată, Adelaide încercă să se ridice în picioare, dar Henry o ţinea la piept şi nu o lăsă.

— Nu sunt sigur că nu meriţi şi tu o mică pedeapsă, Ducesă.

Cealaltă femeie se uită la el, cu surprindere în ochi.

— Mărturisesc că sunt plăcut surprinsă de ferocitatea ta. Nu credeam că ai asta în tine. Privirea ei rece şi albastră îi urmări vânătăile şi bandajele. Deşi ai arătat şi mai bine de atât, Clayborn.

Ea pătrunse în cameră, dezvăluind că nu era singură. Imogen şi Sesily o urmară înăuntru.

— Ooo!

Sprâncenele lui Imogen se ridicară, iar Adelaide îşi imagină ce văzuseră prietenele ei: ea îmbrăcată doar într-o cămăşuţă şi cu ochelari, stând în poala lui Henry.

— Ooo! Sesily îi aruncă un zâmbet încântat. Foarte bine, prieteno!

Ignorând declaraţia entuziasmată şi propriii obraji în flăcări, Adelaide se adresă direct Ducesei, care nu se arătă surprinsă:

— Ce problemă urgentă?

Ducesa traversă camera şi ridică cutia puzzle, acum deschisă, inspectând mecanismul dinăuntru.

— Lord Carrington şi Lady Helene.

— Mă aştept ca acum să se întoarcă drept Lord şi Lady Carrington, spuse Henry. Căci eu am fost inconştient timp de cinci zile.

— Îmi imaginez că ai fost, zise Sesily de la locul ei de lângă uşă. Ducesa îi aruncă o privire lui Sesily înainte de a spune: De fapt, nu se întorc.

Adelaide încremeni, îngrijorarea răscolind-o.

— Ce s-a întâmplat?

— Au dispărut. Bătu din palme o dată, cu fermitate. Cred că ar trebui să fii îmbrăcată corespunzător pentru asta.

Capitolul 21

Ultima dată când Henry fusese în acea bucătărie, Adelaide îl adormise. Stând din nou acolo, înconjurat de un grup de femei pe care le crezuse întotdeauna neînfricate şi despre care acum ştia că sunt şi înfricoşătoare, el nu era sigur că nu-şi va pierde din nou cunoştinţa.

Nu-i scăpase faptul că Adelaide fusese gata să fugă din cameră în numeroase ocazii de când deschisese cutia puzzle şi ştia fără îndoială că trioul de femei care sosise nu ar fi ezitat nicio clipă să nu o ajute să plece de lângă el dacă ea le-ar fi cerut.

Într-adevăr, în timpul celor zece minute cât se îmbrăcase şi coborâse scările spre bucătărie, echipa ei se plasase deja pentru a o proteja – ea se afla în capătul celălalt al camerei, lângă sobă, cu Ducesa. Între locul acela şi uşă, era masa mare la care stăteau Lady Imogen şi Lady Calhoun. Când el intră, femeile se întoarseră ca un batalion de războinici care protejează o comoară. Fecioare războinice, gata să se apropie de inamic.

Poate că Adelaide nu înţelegea mesajul pe care îl trimiteau, poate că nu credea că era în numele ei, dar Henry înţelegea: dacă voia să se apropie de Adelaide, trebuia să treacă de ele.

Ceea ce va face.

Dar mai întâi, era recunoscător că ea le avea alături.

Asta şi pentru că avea întrebări la care avea nevoie de răspunsuri. Adresându-se celor patru, spuse:

— Unde este fratele meu?

— Nu e prima dată când îl pierzi, nu-i aşa? spuse ducesa de Trevescan, cu privirea ei de un albastru glacial asupra lui. Şi nu este nici prima dată când dispare cu Lady Helene.

— Ducesă, spuse Adelaide, cu un ton ascuţit de avertisment. Trebuie să îţi reamintesc că Henry a fost inconştient în ultimele patru zile şi nu merită să-l cerţi.

— Şi atunci, Adelaide? întrebă Ducesa. Tu meriţi să fii certată? La urma urmei, tu ai fost cea care a lăsat-o pe fată să plece pentru a rămâne în urmă şi a-l proteja pe *Henry...*

Adelaide o privi printre gene.

— Am crezut că ei sunt în siguranţă. Am judecat greşit.

Ei bine, lui Henry nu îi plăcea să audă asta.

— Tu nu judeci greşit, spuse Ducesa, cuvintele ei reci punându-l pe Henry pe jar.

— Nu-i vorbiţi aşa, spuse el.

Se făcu linişte şi toate cele patru femei se uitară la el, cu atitudini diferite.

În cele din urmă, Ducesa spuse:

— Nu mă înţelegeţi greşit, duce. Adelaide a ales să rămână în spate şi să vă ţină în viaţă. Întrebarea mea este următoarea: meritaţi?

— Probabil că nu, spuse el, ridicând o sprânceană în direcţia femeii pe care toată Londra o venera. Şi totuşi, sunt aici.

— Deci ne întoarcem la eroarea de judecată a lui Adelaide. Făcu o pauză, apoi adăugă: La naiba, asta se întâmplă când lăsăm bărbaţii să se amestece!

El ar fi trebuit să se enerveze. În schimb, Henry îşi imagină mai degrabă că era un semn de bun venit în grup. Şi asta nu era deloc enervant.

— Ajunge, Ducesă, spuse Adelaide, trimiţându-i o privire arzătoare prietenei sale, care nu tresări.

— Fratele meu poate fi descris în multe feluri, spuse Henry, fără să poată să-şi ascundă frustrarea din ton. Este un luptător destul de bun, absolut groaznic la jocul de cărţi şi mult prea încrezător în oameni. Dumnezeu ştie că Jack a făcut un număr destul de mare de greşeli, dar e un om sincer, iar dacă se îndrepta spre Gretna cu Lady Helene, atunci se îndrepta spre Gretna pentru a se căsători cu ea. Vreţi să spuneţi că nu au ajuns niciodată?

— De ajuns, au ajuns, spuse Ducesa. Avem o mulţime de martori care spun asta, inclusiv fierarul care i-a căsătorit[6]. Fratele dumitale şi mireasa lui au petrecut noaptea la hanul de acolo, cu gândul să înceapă călătoria de întoarcere în dimineaţa următoare. Asta se întâmpla acum trei zile. Au schimbat caii şi au luat prânzul la nu mai mult de opt kilometri de aici. Apoi… au dispărut.

Inima lui Henry începu să bată cu putere. Jack se afla la opt kilometri distanţă, în pericol, iar el nu fusese în stare să îl ajute. Nu reuşise să îl protejeze.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, spuse Adelaide.

Henry se gândi la acelaşi lucru, apoi îşi îndreptă atenţia spre ea, întâlnindu-i ochii căprui din cealaltă parte a camerei. Era tristeţe acolo, în ochii ei.

— Mi-am făcut un calcul că vor fi în siguranţă odată ce se vor căsători. Am rămas aici, deşi ar fi trebuit să mă duc după ea.

— Şi? spuse el. Să fi dispărut şi tu odată cu ei?

Furia şi frustrarea pe care le simţea din cauza dispariţiei fratelui sau ar fi fost şi mai mare, transformându-se în panică. Deja ameninţa să devină aşa la simplul gând că ea ar fi putut să fi dispărut şi că el n-ar fi ştiut unde se

---

6 După legea care exista atunci în Scoţia, oricine putea oficia nunţi atât timp cât existau minim doi martori. Mulţi fierari se ocupau cu asta. (n.tr.)

afla.

— Nu aş fi dispărut. Chiar dacă meritam să dispar, eu am un pumnal şi ştiu cum să-l folosesc.

Iarăşi spuse asta: „Chiar dacă meritam să dispar”, ca şi cum ea nu ar fi meritat tot ce e mai bun pe lumea aceasta.

— La naiba, Adelaide…

— Oricât de mult mi-ar plăcea să privesc acest spectacol, interveni Ducesa, trebuie să o găsim pe Lady Carrington. Şi pe lordul ei, presupun.

Femeile trecură la treabă, vorbind repede, ca şi cum ar fi jucat acest joc de sute de ori înainte.

Adelaide începu:

— Cine i-a răpit? Taurii Voinici?

— Asta e presupunerea noastră, da, răspunse Sesily, întorcându-se să caute prin dulapuri. Este mâncare pe aici?

Henry îi aruncă lui Adelaide o privire, iar ea îi făcu un semn cu mâna.

— Nu o băga în seamă. Tot timpul îi este foame, spuse ea înainte de a se întoarce la discuţie. M-am întâlnit cu Danny.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Ducesa. A fost livrat destul de încântător la depozitul lui Alfie, legat ca un porc de soi, alături de o brută foarte mare de care Mary ne-a rugat să ne ocupăm.

— Ăsta e Billy, spuse Adelaide. El l-a înjunghiat pe Henry.

— Aaa, spuse Imogen, uitându-se la Henry. Ei bine, el nu va mai fi o problemă. Este în drum spre Australia, din câte am înţeles[7].

— Excelent, spuse Henry.

— Totuşi, Danny a raportat ceva destul de interesant înainte ca Alfie să-i dea o mustrare publică. Ahaaa! Sesily se întoarse spre grup, triumfătoare, ţinând în sus o cutie de sardine. A zis că tu eşti amanta ducelui.

Henry se enervă când auzi acest cuvânt venit din lumea de afară, de la Londra, din gura acelei nevăstuici

7 În Australia erau trimişi unii deţinuţi, (n.tr.)

nenorocite pe care trebuia să-l fi trimis la creatorul său. Nu-i plăcea cum suna acel cuvânt, ca şi cum ei făcuseră ceva ce merita bârfit pe la colţuri, ca şi cum Adelaide era o aventură pentru el, o relaţie pasageră pe care o avea înaintea uneia adevărate.

Şi nu-i plăcea că îi făcuse asta ei – pusese numele ei şi ceea ce făcuseră în gura unor infractori, ca şi cum ceea ce făceau ei părea să fie în întuneric, când de fapt cu Adelaide se simţea mereu ca şi cum ar fi fost în plin soare.

Ca şi cum ea ar fi fost egală cu el din toate punctele de vedere.

Era pe punctul de a-i spune asta, de a-şi cere scuze pentru mizeria pe care o făcuse, când ea vorbi:

— Nu sunt.

— Nu eşti amanta lui? clarifică Imogen.

— Nu sunt, repetă Adelaide. Nu este…

Sprâncenele femeilor se ridicară toate ca la un semn.

— Cu siguranţă părea că eraţi…

Imogen făcu un gest cu mâna pentru a indica dormitorul de la etaj.

— Eram, spuse Adelaide, cuvintele fiind uşor panicate. Dar… nu suntem…

Orice ar fi fost ea pe cale să spună, Henry ar fi contrazis-o. Şi nu-i plăcea sugestia că orice se întâmpla între ei nu era pentru totdeauna. Dacă nu exista un cuvânt pentru asta, aveau să inventeze unul. Parteneri, tovarăşi, iubiţi…

Nu o va lăsa niciodată să plece de lângă el, oare ea nu-şi dădea seama de asta? *La naiba!* El nu voia să fie aşa. Nu voia ca toată Londra să afle despre ei înainte de a avea şansa de a o convinge să trăiască în lumină cu el. Nu voia secrete. Sau o amantă, sau o iubită secretă, sau orice altă jumătate de lumină. O voia pe ea. Cu el. Acum. Pentru totdeauna.

Şi ar face orice pentru a o obţine.

Cuvintele din scrisoarea tatălui său îi veneau în minte: „Poţi avea tot ceea ce este al meu dacă doar îţi doreşti asta. Tot ce-mi doresc este un viitor pe care să-l putem

numi al nostru.”

Orice îşi dorea ea, el i-ar fi dat.

Înainte ca el să le poată trimite pe prietenele ei din cameră şi să-i spună acest lucru, Adelaide zise:

— Nu am nevoie de un sponsor sau de un binefăcător. Nu sunt amanta lui.

— Atunci ce? întrebă Ducesa de la locul ei din capătul celălalt al camerei. Este al tău?

Adelaide chicoti.

— Nu mi-l pot permite.

Sesily găsise şi o cutie de biscuiţi tari şi ronţăia unul.

— Ai nevoie să-ţi împrumut nişte bani să ţi-l cumperi?

— Nu!

Sesily se uită la Imogen.

— Poate că sărutul de pe doc a inspirat-o să… să facă o degustare.

Era rândul lui Henry să ridice sprâncenele şi nu se putu abţine să nu arunce o privire fermă către Adelaide, ale cărei urechi frumoase deveniseră roşii. Ea spuse:

— Nu este nicio degustare.

— Stai aşa! anunţă Sesily, ca şi cum tocmai ar fi inventat roata. Tu erai bărbatul de pe docuri! Nu te-am recunoscut fără barbă – apropo, eşti bărbierit foarte frumos acum. Aşadar, tu nu eşti o degustare, iar ea nu este amanta ta… Ai de gând să faci o femeie cinstită din Adelaide a noastră?

Lui Adelaide îi scăpă un mic geamăt.

— Sesily!

— Cineva trebuie să facă pe sora mai mare, Adelaide.

— Şi crezi că tu eşti cea potrivită pentru acest rol? o întrerupse Imogen. Tu, care mai eşti numită Sexily Talbot?

Sprâncenele lui Henry se ridicară. Auzise acest nume vehiculat în cluburile pentru bărbaţi şi în camerele de fumat, dar fusese şocat să-l audă cu voce tare cu femeia în cauză de faţă.

— Voi sunteţi mereu aşa?

— Întotdeauna, spuse Imogen.

— O să te obişnuieşti cu asta când o vei face pe

Adelaide a noastră o femeie cinstită, spuse Sesily cu un zâmbet.

— Nimeni nu face din mine o femeie cinstită!

Toată lumea din cameră se opri, întorcându-se să o privească.

— Nu am nicio intenţie să mă căsătoresc şi nici el nu are.

Un fapt de mai devreme care, dintr-odată, nu mai părea atât de adevărat. Henry îşi dădu seama că el nu mai era atât de sigur de asta.

— Foarte bine, dar există un semn de întrebare, Adelaide, începu Lady Sesily, cu un ton de tachinare.

— De fapt, nu este niciun semn de întrebare, o întrerupse Adelaide.

— Ducele profită de tine? întrebă Imogen.

Iată! Momentul în care putea şi el să vorbească.

— Da.

Toată lumea din bucătărie se uită la el, fiecare cu o expresie diferită. Admiraţie, încântare, surpriză… şi pe chipul singurei femei care conta, singura care ar fi contat vreodată, se citea groaza.

— Ba nu!

— Ba da, spuse el. Există o singură soluţie.

— Nu există nicio soluţie! insistă ea.

— Atunci recunoşti că există o problemă.

— Cu mintea ta? Da. Ai luat-o razna! Se întoarse spre prietenele ei. Nu există nicio problemă. El nu profită de mine. Mai degrabă, eu profit de el.

Ce? Lui nu-i plăcea ce auzea.

— Stai puţin!

— Eu profit! E clar pentru toată lumea. Îşi ajustă ochelarii. Eu sunt eu şi tu eşti… tu. Iar tu arăţi… ca tine… şi eu arăt… ca mine… şi tu ai fost bun pentru o…

— O iubire de-o vară? sugeră Imogen.

— Da, bine. Da. Nu contează. *O iubire de-o vară,* dacă vrei tu. Deci da, profit de el.

Toată lumea tăcu la auzul cuvintelor ei şi, dacă ar fi putut să îşi întoarcă privirea de la femeia exasperantă pe

care o iubea, ar fi observat că toate se holbau la el, privind cu ochii mari cum el traversa camera, ignorându-le pe toate, ca să ajungă în faţa lui Adelaide.

Înaltă şi frumoasă, ea îşi ridică bărbia sfidător, cu o provocare în ochii de catifea din spatele ochelarilor, şi spuse:

— Cineva ar trebui să te elibereze din ghearele mele.

— Auziţi-o pe această Adelaide Frampton, spuse el, cu o linişte dură în cuvinte. Eşti cea mai remarcabilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Puternică şi strălucitoare şi cu mai mult curaj decât am văzut vreodată la altcineva. Şi mai frumoasă decât ar trebui să fie orice persoană. Nu am niciun interes să fiu eliberat din ghearele tale.

Şi apoi, în văzul acestor femei care îi erau partenere şi prietene, care în mod clar o iubeau la fel de mult ca şi el, Clayborn o trase pe Adelaide aproape şi o sărută, repede şi pasional, până când ea se agăţă de el şi nu mai exista nicio îndoială cu privire la intenţiile lui.

Când el săltă capul, îi întâlni privirea şi îi şopti:

— Poţi să mă strângi în braţe oricând doreşti, iubire.

— Ooo, asta e foarte romantic! spuse Sesily fericită.

Cuvintele o treziseră la realitate pe Adelaide, care se uita la el cu o privire ameţită ce îl făcu să se simtă mare cât o casă.

— Nu-l încuraja. Este absurd, spuse ea, ieşind din îmbrăţişarea lui. Şi irelevant pentru situaţia noastră actuală.

El îşi muşcă limba, tentat să pună întreaga conversaţie în aşteptare şi să o ducă înapoi în pat pentru o vreme, chiar dacă ştia că problema cu Jack şi Helene era mai urgentă.

Dar în clipa în care ei vor fi găsiţi… el o va lua la „o iubire de-o vară” până când ea va fi prea slăbită de plăcere pentru a-i refuza ceea ce îi cerea.

Adică îi va cere veşnicia.

Ea se uită la Ducesă.

— Deci, Taurii Voinici i-au răpit.

— Credem că da. Dar nu au trimis vorbă la Havistock,

spuse Ducesa. Ceea ce este… ciudat.

— De ce?

Henry se uită de la o femeie la alta.

— Vreţi să spuneţi că Taurii Voinici vor să ceară răscumpărare pentru Helene şi pentru fratele meu de la tatăl ei?

Ducesa se întoarse spre Adelaide.

— Nu i-ai spus.

Ea încuviinţă.

— Nu este secretul meu ca să-l spun.

— Ce secret? întrebă el. În liniştea care se aşternu, el începu să înţeleagă cum stătea treaba. Havistock. Ai spus că el are un dosar.

Adelaide încuviinţă.

— Gros ca degetul mare, ai spus. Am crezut că are legătură cu fabricile lui.

— De parcă asta nu ar fi fost de ajuns, îl întrerupse Imogen. Dar ne vom ocupa noi de ele.

El îi ignoră cuvintele.

— Adelaide?

— Mai este ceva.

— Ce? Făcu o pauză, agitându-se. Ai fost în casa lui ca Spioana Relaţiilor Nedorite. Nu erai acolo pentru a pune capăt căsătoriei lui Helene cu Jack. Nu-ţi pasă de asta.

— Nu. Jack are defectele lui, dar nu este un monstru. Am fost acolo pentru a afla mai multe despre locul unde se află Lady Helene.

El veni în faţă, foarte iritat. Ea îi ascunsese ceva. Ceva important. Ceva care avea impact asupra siguranţei ei. Şi a fratelui său.

— De ce? De ce contează ea? Ce informaţie ai? Copiii din fabrici… Nimic din ce face el nu e ilegal.

— Ar fi ilegal dacă aţi da voi o lege…

El va lupta pentru asta. Va face tot ce-i stă în putinţă ca să se asigure de asta. Ca să o facă mândră de el. Dar asta nu însemna că nu era din ce în ce mai frustrat din cauza ei.

— În curând nu va mai conta, interveni Imogen cu

bucurie, ceea ce îi atrase atenţia lui Henry şi el voia să-i ceară mai multe detalii, dar Ducesa interveni şi el uită de tot.

— Lady Helene a fost martoră la uciderea lordului Draven.

Draven. Fruntea lui Henry se încruntă la auzul acestui nume.

Contele fusese împins de la balcon la un bal cu câteva săptămâni mai devreme. O femeie fusese văzută fugind de la locul crimei. Un grup de femei.

— Au crezut că aţi fost voi.

— Aşa e, duce! spuse Sesily. Acum avem un nume.

— Şi noi lucrăm cu mai multă fineţe decât atât. Nu am fi aruncat un conte de la balcon în timpul unui bal, adăugă Ducesa.

— Dar nu cumva tot voi aţi aruncat în aer şi Scotland Yardul? întrebă Henry.

— Nimeni nu poate dovedi asta, răspunse Lady Imogen cu bucurie.

Mândria umplea privirea lui Adelaide, ca şi cum ar fi sperat că el va pune totul cap la cap.

— Lady Helene a venit direct la noi pentru a cere ajutor, ştiind că, dacă s-ar fi dus în altă parte, s-ar putea să nu fi fost crezută. Bineînţeles, am fost de acord. Trebuia să scape din casa tatălui ei şi să găsească o ascunzătoare cât mai repede posibil, pentru o perioadă suficient de lungă pentru ca noi să ne putem ocupa de capturarea lui.

— Ceea ce nu e un lucru uşor, spuse el.

— Exact, aşa că am pus la cale un plan elaborat: întâlnirea lui Lady Havistock cu Spioana Relaţiilor Nedorite trebuia să fie o diversiune pentru evadarea lui Lady Helene. Dar ea şi fratele tău au fugit, fără să ne informeze şi pe noi de planurile lor.

— Nu a fost ceea ce ne-am propus, dar am decis că poate fi în avantajul nostru. Tatăl ei ar putea crede că acesta este motivul pentru care a dispărut, iar ea ar fi protejată de Jack. Tot ce trebuia să facem era să o urmărim până la graniţă şi să o preluăm. Ar fi fost căsătorită şi ar fi

scăpat în siguranţă de sub papucul tatălui ei. Adelaide făcu o pauză. Nu ne aşteptam…

— Nu te aşteptai să fiu inconştient în ascunzătoarea ta timp de cinci zile. El înjură, simţindu-se vinovat. Ar fi trebuit să-mi spui.

Era furios. Cu toţii fuseseră în pericol. Adelaide, Jack, Lady Helene.

— Ar fi trebuit să-mi spui de ce ne îndreptam spre nord, de ce era important să-i găsim.

— Nu era nevoie, spuse Adelaide, făcând un pas înainte, simţindu-i frustrarea. Am ştiut unde se aflau la fiecare pas… până când ai fost rănit. Şi apoi…

Adelaide căzu pe gânduri.

Ea rămase pentru el. Pentru că ţinea la el.

Pentru că îl dorea la fel de mult precum el o dorea pe ea.

— Eram cu ochii pe ei, interveni Ducesa. Ştiam unde sunt. În fiecare noapte. Fiecare schimbare de cal. Fiecare oprire pentru mâncare sau din cauza vremii. Nu din cauza ta au dispărut, Adelaide. Ceva a mers prost.

— Sunt morţi?

Henry rosti, în sfârşit, întrebarea care îl chinuia încă de la începutul conversaţiei. Fusese fratele său atât de implicat în această încurcătură încât murise din cauza ei?

— Nu credem, spuse Ducesa. În primul rând, orice persoană dispusă să ia bani pentru a ucide nu unul, ci doi aristocraţi nu este suficient de inteligentă pentru a o face în linişte. Vorbim despre oameni care nu pot tăia o pungă fără să încânte jumătate de lume cu poveştile marii lor aventuri.

— Şi în al doilea rând?

Ea băgă mâna în buzunar şi extrase un plic.

— Asta.

Adelaide se uită la plicul bej-deschis.

— Ce este asta?

— A fost livrat la Hungry Hen cu nici două ore în urmă. Făcu o pauză. Adresat unei anume Adelaide Trumbull.

Adelaide încremeni când auzi cuvintele Ducesei.

Trumbull.

Nu Frampton. Nu numele pe care îl folosise ani întregi în timp ce îşi reconstruise identitatea.

Întinse mâna după el.

— Ce scrie?

— Nu ştiu, spuse Ducesa.

Adelaide tremura în timp ce îşi strecura degetul sub sigiliul roşu ca sângele, inima bătându-i cu putere când îşi dădu seama de gravitatea momentului, când îşi dădu seama ce însemna această mică misivă. Chiar înainte de a o citi, revenise parcă în lumea din care evadase cu ani în urmă.

Această misivă era o reamintire rece a trecutului ei, a locului de unde venise şi a persoanei care fusese odată. Aceasta sublinia toate motivele pentru care nu se va acomoda niciodată în această lume nouă, în această nouă viaţă. Ea îşi petrecuse ultimii cinci ani trăind numai pe jumătate, cu teama asta – de a deveni prea legată de lumea de la nord de râu şi de a fi totuşi doar o fată din South Bank.

Deschizând scrisoarea, ea citi, recunoscând scrisul zimţat de pe hârtie. Scrisul unui om care se pricepea mai mult la calcule şi care învăţase singur să citească şi să scrie.

Am primit pachetul tău. Bine lucrat, Addie.

Băiatul şi fetişcana sunt la mine.

E timpul să te întorci acasă. Adu-l şi pe ducele ăla cu care ţi-o tragi.

Adelaide se făcu palidă, împăturind hârtia într-un pătrăţel, urând-o din tot sufletul. Apoi îşi îndreptă privirea spre Clayborn, care o trăgea deja în braţele lui, calde, ferme şi sigure. Pentru o clipă, Adelaide îl lăsă să o facă. Chiar dacă ştia adevărul. Că acesta era sfârşitul.

El îi ridică bărbia, vrând să se uite în ochii ei.

— Spune-mi.

— Jack şi Helene sunt în viaţă. Deocamdată.

El răsuflă uşurat. Nu-şi dăduse seama că nu exista

niciun motiv de uşurare.

— Unde sunt?

O, nu. Ea clătină din cap. Nu putea să-i spună. Nu putea să suporte ideea că el se va duce cu ea în Lambeth, cu corpul lui înalt strecurându-se pe străduţele înguste şi întunecate, cu cizmele lui strălucitoare pe pavajul murdar pe care crescuse ea.

— Adelaide, spuse el cu fermitate, cuvintele atrăgându-i privirea spre a lui ca şi ea cum ar fi fost legată de el. Orice ar fi, începu el, întinzând mâna spre ea, încercând să o calmeze cu atingerea lui, vom înfrunta împreună. Tu şi cu mine şi cu liga ta de femei de temut.

Atenţia ei se îndreptă către femeile în cauză. Nu erau de temut. Erau minunate, erau prietenele ei dragi, erau tari ca oţelul, un grup de războinice care priveau, aşteptau, gata să facă tot ce era nevoie pentru a o ţine pe Adelaide în siguranţă. Dar cu ce preţ? Cu un preţ prea mare.

Prea mare pentru Frumoase, care aveau o bătălie mai importantă de dus.

Prea mare pentru Henry; frumosul şi curajosul Henry, onorabil şi bun şi suficient de puternic pentru a supune atâta lume voinţei sale.

Nu această lume, totuşi.

Lumea asta respecta alte reguli, altă autoritate.

Şi dacă Henry ar fi intrat în ea… dacă oricare dintre ele ar fi făcut-o, i-ar fi distrus.

Dar Adelaide fusese oţelită în focul ei, aşa că această luptă era a ei. Era timpul ca ea să se întoarcă acasă.

*

Împreună, făcură un plan. Îşi petrecură cea mai mare parte a serii aranjând ce urma să se întâmple şi cum aveau să lupte. Deciseră să plece la prima oră a dimineţii, pentru a se putea deplasa cât mai repede cu trăsurile pe care le aveau.

Stabiliră locurile pentru mâncare şi pentru a schimba caii cu unii rapizi pentru un drum fără oprire spre Londra,

folosind o hartă întinsă larg pe masa zgâriată din bucătărie, pe care ea şi Lucia îi salvase viaţa lui Henry.

Şi în tot acest timp, în timp ce oamenii pe care îi iubea plănuiau să plece la război pentru ea, Adelaide îşi făcu propriul plan… pentru a-i ţine pe toţi în siguranţă.

Pentru că dacă ar fi permis acestei echipe magnifice să intre în bârlogul tatălui ei şi să fie înconjuraţi de oamenii tatălui ei, nu ar fi plecat niciodată în viaţă.

În acea noapte, se duse fiecare în patul său, iar Henry o trase în patul lui, făcând dragoste încet şi în linişte cu ea, şoptindu-i dragostea la ureche, la vârful sânului ei, la rotunjimile stomacului ei şi la miezul ei fierbinte şi plin de dorinţă. Îi oferi o ultimă noapte în care să-şi imagineze că relaţia lor era posibilă, o ultimă noapte de dragoste.

Ultima noapte în care ea putea să-l iubească. Dar ea făcea tot ce putea să nu-şi mărturisească dragostea, temându-se că, dacă îşi va expune inima, nu va mai putea niciodată să o ascundă din nou.

Când el dormea, Adelaide alunecă din braţele lui, ignorând durerea pe care i-o provoca pierderea lui. Luându-şi geanta, păşi în holul de dincolo, se îmbrăcă repede şi se strecură pe scări, plănuind să fie la kilometri distanţă înainte să observe cineva din casă că dispăruse.

Ieşind pe uşa din spate şi păşind în noaptea răcoroasă, se îndreptă spre grajduri, înhămând caii şi aruncându-şi geanta în trăsură, aproape reuşind să fugă înainte ca Ducesa să vorbească din întuneric.

— Să fugi în toiul nopţii este un fel de clişeu, nu crezi?

Adelaide se opri, cumva deloc surprinsă că fusese descoperită.

Ducesa o mai găsise o dată, nu-i aşa? În ziua nunţii ei, în timp ce bandele de stradă din Lambeth se luptau pentru poziţie şi putere, îi oferise lui Adelaide o viaţă nouă şi nici nu clipise când Adelaide o ameninţase cu o Biblie. Era genul de femeie care ar fi găsit întotdeauna ceea ce căuta.

Adelaide se întoarse şi închise uşa, apoi se uită la Ducesă, sprijinită de uşa trăsurii, cu braţele strânse pentru a se feri de frig.

— De ce m-ai ales pe mine? întrebă Adelaide, în cele din urmă. Nu a fost vorba de vârsta mea sau de poziţia mea.

— Nu, răspunse Ducesa.

— Nici de cine eram, nici de unde veneam.

Ochii albaştri străluceau în lumina lanternei.

— Nu a avut nimic de-a face cu locul de unde ai venit, nu, dar, Adelaide, a avut de-a face întru totul cu cine erai.

— Fiica lui Alfie Trumbull. Făcu o pauză. Dar nu mi-ai cerut niciodată să mă întorc. În cinci ani, singura dată când m-ai trimis la Lambeth a fost acum câteva zile.

Ducesa încuviinţă.

— Da, ceea ce a fost o greşeală.

„Nu. A fost perfect”, gândi Adelaide.

— Nu a fost o greşeală, spuse ea cu voce tare.

Ducesa zâmbi.

— Din cauza lui Clayborn.

Din cauza lui Henry. S-ar fi întors în Lambeth, şi-ar fi petrecut restul vieţii în South Bank dacă asta ar fi însemnat să mai aibă măcar o zi cu el, măcar o oră.

Chiar asta va face.

Ducesa aprobă din cap şi se îndreptă spre caii din faţa trăsurii, verificând hamurile şi frâiele.

— Nu te-am invitat să mi te alături pentru că eşti fiica lui Alfie Trumbull. Alfie ar fi putut avea o duzină de fiice şi nu le-aş fi invitat să mi se alăture. Făcu o pauză. Sau, mai degrabă, aş fi putut să o fac, dar numai dacă ar fi avut simţul dreptăţii, la fel ca tine.

Adelaide chicoti.

— Se pot spune multe lucruri despre Adelaide de atunci, dar nu se poate spune că era de partea justiţiei.

— Nu erai? întrebă Ducesa cu nonşalanţă.

— Eram o puştoaică din Lambeth; am văzut interiorul mai multor închisori londoneze.

— Ei bine, există dreptate şi dreptate, nu crezi? Genul de dreptate care îl face pe un om să construiască o închisoare şi genul de dreptate care face ca o fată să ajungă înăuntru. Ducesa rămase tăcută pentru o clipă,

părul ei blond strălucind în lumina singurului felinar. Îţi faci un deserviciu, Adelaide. Nu erai o simplă hoaţă de buzunare; erai un geniu. Puteai vedea monedele dintr-un buzunar la douăzeci de metri. Dar mai mult decât atât, puteai citi semnele. Şi în cei doi ani în care te-am urmărit acolo, pe malul sudic, nu te-am văzut niciodată să iei o pungă de la cineva care nu deţinea puterea la nord de râu. Ducesa mângâia coama unui cal gri. Nu mă înşel.

— Nu te înşeli.

— Atunci spune-mi, Adelaide Trumbull – vechiul ei nume o zdruncină –, cum se face că atunci când un duce îţi oferă gratuit averea, ţie ţi-e prea frică să o accepţi?

Cuvintele, mai moi şi mai blânde decât oricare altele spuse vreodată de Ducesă o făcură pe Adelaide să-i dea lacrimile. Ea clătină din cap.

— El va regreta. În cele din urmă.

— De ce, pentru că te-ai născut o persoană şi ai devenit alta? Ducesa clătină din cap. Prietena mea, nu este asta povestea tuturor celor care merită să fie iubiţi?

Adelaide ridică din umeri.

— El este un duce şi eu sunt o hoaţă.

— Tot ce-mi spune asta este că unul dintre voi a trebuit să muncească pentru ceea ce are, iar celălalt s-a născut cu totul pe tavă.

Adelaide se abţinu să sublinieze că munca ei nu era tocmai cinstită. Sau că Henry îşi trăise viaţa ştiind că nu merita ceea ce primise la naştere. Deşi bănuia că Ducesa i-ar fi spus cu plăcere că niciun aristocrat nu merita ceea ce i se dăduse la naştere.

— El a meritat, mărturisi ea în şoaptă. Să stau cu el. Să-l îngrijesc. A meritat.

În ochii Ducesei nu se citea că o judeca pentru asta.

— Înăuntru ai spus că nu ţi-l poţi permite.

— Nu sunt ceea ce are el nevoie.

— De ce nu?

Pentru o vreme, ea crezuse că ar putea avea o şansă cu el. Să fie partenera lui şi poate chiar iubita lui. O aventură liniştită, secretă, dincolo de privirile societăţii, ale

familiei sau ale prietenilor.

Doar în privat.

Dar acum, pe măsură ce trecutul o ajungea din urmă, Adelaide îşi dădea seama că viaţa aceasta – cea concepută aici, în mijlocul pustietăţii – nu va fi niciodată a lor. El va fi întotdeauna un duce, cu educaţie, bani şi putere, iar ea va fi întotdeauna…

— Sunt o fată chemată acasă în Lambeth.

Fusese un vis frumos, ei doi împreună împărtăşind bucăţi din viaţa lor şi din şinele lor şi pretinzând că au un viitor fără nume.

Dar visul se terminase acum.

Era timpul ca ea să se trezească.

Ducesa o privi cu atenţie, apoi oftă şi se apropie.

— Adelaide, nu înţelegi? Tu nu eşti o fată chemată acasă. Eşti o eroină care se îndreaptă spre luptă. Şi, într-o zi, vei învăţa că nu trebuie să lupţi niciodată singură.

Erau cuvinte frumoase. Dar în noaptea aceea, când se urcă pe capră, ea ştia adevărul. Aceasta era bătălia ei. Şi numai singură putea să o câştige.

Capitolul 22

— Ţi-am spus să-l aduci pe ducele tău.

Adelaide nu tresări când tatăl ei i se adresă, cu bastonul în mână, din uşa Capelei Sfântului Ştefan, încă o redută a Taurilor Voinici, la cinci ani după ce viaţa ei îşi schimbase cursul pentru totdeauna între zidurile acesteia.

Călătorise toată noaptea, plătind bine pentru un vizitiu la primul loc unde schimbase caii, ceea ce îi dăduse ocazia să se oprească doar pentru cai noi pe drumul de întoarcere spre Londra. Fusese nevoită să călătorească repede, deoarece ştia că, în momentul în care Henry ar fi descoperit-o plecată, ar fi urmărit-o – şi ar fi venit cu Frumoasele după el.

Avusese câteva reprize de somn în timpul călătoriei,

până când intraseră în oraş la amurg în a doua seară, iar ea îl lăsase pe vizitiu să plece cu destui bani care să-l ducă oriunde ar fi vrut să ajungă. Ştia că nu era bine să aducă un străin care ar fi putut fi prins în încurcătura în care urma ea să intre, pe teritoriul tatălui ei.

Adelaide îşi ridică bărbia şi întâlni ochii căprui ai tatălui ei, care o privea fix, cu faţa lui dură făcută şi mai dură de umbrele serii. Nu îi va plăcea sfidarea din privirea ei. Nu îi va plăcea că venise singură. El o privi cu ochii mijiţi, analizând părul prins cu ace şi mantia căptuşită şi fustele mov-închis şi cizmele de piele pe care le purta şi care nu fuseseră furate de la altcineva.

— Arăţi ca una de-a lor.

Era cea mai gravă dintre insulte. Genul care ar fi venit înaintea unei bătăi bune pe străzi – un dispreţ pentru oricine se gândea să se ridice deasupra lor şi a acestui loc. Şi dacă ar fi avut doisprezece, sau şaisprezece, sau chiar douăzeci de ani, cuvintele ar fi putut să lovească precum un bici.

La naiba, dacă ar fi fost cu trei săptămâni mai devreme, s-ar fi simţit prost.

Dar lucrurile se schimbaseră, iar Adelaide Frampton, născută Trumbull, nu avea de gând să se lase intimidată de tatăl ei în acea zi.

— Unde i-ai dus?

Lui Alfie Trumbull nu-i plăcea obrăznicia şi nici să fie tratat ca un om oarecare, aşa cum rareori se întâmpla cu regii autointitulaţi. Se uita încruntat la singurul copil pe care îl revendicase vreodată şi spuse:

— Ducele tău, Addie. Ţi-am spus în mod expres să-l aduci.

„Nu este ducele meu”, ar fi zis ea altădată.

Era o minciună, bineînţeles. Întotdeauna va fi ducele ei. Chiar şi atunci când el se va căsători cu o femeie de rang înalt şi va avea o mulţime de copii de rang înalt… Pentru Adelaide, el va fi întotdeauna al ei.

— De ce să-l aduc? Nu e vorba de el.

Era vorba de tânăra Addie, venită acasă, pe teritoriul

care o crescuse, pentru a lupta.

— La naiba, Addie! De fiecare dată când am un plan, apari tu ca să mi-l strici. Făcu o pauză. Am înţeles. Ne ducem noi după el. Strigă în susul străzii: Găsiţi-l pe aristocratul ăla de doi bani! Se uită înapoi la Adelaide. Danny mi-a spus că te urmăreşte ca un câine în călduri, aşa că nu va fi greu.

Simţea cum o ia frica, dar o alungă repede.

— Unde sunt Jack şi Helene?

— Înăuntru, spuse Alfie, arătând peste umăr spre capelă. M-am gândit că e timpul să lăsăm locul să aibă nişte tineri căsătoriţi care să se suporte unul pe celălalt.

Trecând pe lângă el, ea intră în capelă, aşteptându-se să o găsească răvăşită – neatinsă din ziua în care nunta ei se transformase într-un război între mafioţi cu nu mai ştiu câţi bărbaţi morţi, inclusiv mirele. Bineînţeles, nu existau dovezi ale trecutului – în acea seară, capela era ordonată. O mână de lumânări arzând în sacristie, un iz de tămâie ajungând la nasul ei, o lumină suficient de slabă încât să-i fie greu să se adapteze la ea. Stătu o clipă în picioare, lăsând spaţiul să o cuprindă. Şi apoi întrebă:

— Unde?

— Ia te uită, Addie, aşa te porţi tu cu bătrânul tău tată? Nu ne-am mai văzut de ani de zile!

— Nu pot să spun că mă bucur că ne vedem acum, spuse ea, îndreptându-se rapid spre spaţiul gol în care se aflau doar ei doi. Merse pe culoarul central, cercetând podelele, băncile. Toate erau goale. E riscant să fii singur aici, Alfie.

El zâmbi.

— Crezi că ai face trei paşi dincolo de această biserică dacă m-ai răni?

Ea îl privi o clipă.

— Cred că m-aş descurca. Oamenii de pe aici au crezut întotdeauna că sunt cel mai bun lucru cu care te-ai ales.

Zări ceva în ochii lui pe care ea nu-l mai văzuse până atunci. Ceva ciudat ca şi cum ar fi fost… agitaţie? Înainte ca

ea să fie sigură, el râse, zgomotos şi obraznic.

— A, îmi place asta! Mayfair nu a scos influenţa mea din tine, nu-i aşa, fato?

Ea nu răspunse, în timp ce se apropia de banca din faţă.

— Dar tu nu locuieşti în Mayfair, nu-i aşa? continuă tatăl ei, nu ai fost niciodată binevenită acolo, nu-i aşa? O, ai doamnele tale, iar acum bruta aia americană care l-a scos la pensie pe bietul Timmy Crouch…

— Caleb Calhoun, spuse Adelaide.

Caleb îl bătuse pe unul dintre şefii Taurilor Voinici pentru că pusese mâna pe Sesily.

— Da, ăla. Timmy a fost unul dintre cei mai buni băieţi ai mei, să ştii. Acum are un umăr strâmb şi îi place să se plângă de asta. Încă mai sunt supărat pe american.

— O să-l anunţ, spuse Adelaide, sec.

— Nu e vorba de asta, totuşi, Addie. Este vorba despre faptul că tu nu eşti cu adevărat una de-a lor şi ştii asta. Şi ei ştiu, fato. Te văd locuind în camerele de deasupra acelui loc din Covent Garden şi participând la baluri deghizată în rochii elegante, pretinzând tot timpul că nu ai fost botezată aici, în noroiul meu.

— Ştiu foarte bine de unde am venit, spuse ea, ridicând un capăt al băncii şi trăgând-o în faţă, dezvăluind panoul tăiat în podeaua de sub ea, cu un lacăt incrustat în lemn. Este imposibil să uit.

— Bun, spuse el. Nu ar trebui să uiţi vreodată. Eu îţi pun lumea pe tavă, iar tu fugi cu prima ocazie pe care o ai? Nu îmi arăţi niciun pic de recunoştinţă?

Adelaide se folosi de pandantivul colierului ei, pentru a ataşa una dintre cheile ei schelet.

— Recunoştinţă! Pentru ce? Pentru că m-ai făcut să muncesc pentru mâncare, pentru haine, pentru… „Dragoste.” Se abţinu să adauge ultimul cuvânt. Pentru că m-ai vândut lui John Scully ca mireasă?

— Haide, Addie! Nu te poţi supăra pentru asta. Aşa merge treaba! Mi-am consolidat puterea!

— Ai pornit războiul în ziua nunţii mele!

— S-a dovedit că el credea că prin acea nuntă îşi consolida puterea, spuse Alfie ridicând din umeri. Şi de ce te plângi? Ai zbughit-o şi ai dispărut în acea zi. L-ai lăsat pe bietul tău tată singur. Cum crezi că m-am simţit?

Adelaide îşi dădu ochii peste cap şi înconjură banca.

— Cred că ai fost bucuros că ai rămas cu o cameră liberă în casă.

Alfie îşi băgă mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâie.

— Ei, na. Unui bărbat îi place să aibă spaţiu unde să se desfăşoare. Dar cel mai important lucru este că nu te-am adus acasă atunci. Aş fi putut s-o fac. Aş fi putut să-ţi dau o lecţie adevărată – să le arăt oamenilor ce păţesc când mă părăsesc fără voia mea. Dar nu am făcut-o. Te-am lăsat să te alături Ducesei, care nu se comportă ca vreo doamnă pe care am cunoscut-o vreodată, şi armatei ei nenorocite.

De unde ştia despre Ducesa?

— Eşti surprinsă? Credeai că n-am fost cu ochii pe tine? Sânge din sângele meu?

— Da, sunt surprinsă, spuse ea, întorcându-se să se ghemuiască deasupra trapei. Niciodată nu ai arătat vreun interes faţă de mine când trăiam aici.

— Asta pentru că atunci când trăiai aici, nu erai o legendă afurisită. Făcu semn cu mâna spre uşile capelei. Jumătate din teritoriul meu este plin de fetiţe care visează să fie ca Addie Trumbull.

— Plecate de aici, adică.

— Ştii cât efort am depus ca să pară că eu ţi-am dat voie să te joci de-a aristocrata în Mayfair? Doamne, Addie! Îmi eşti datoare. Şi ţi-am dat pace până acum, dar nu pot să te las să te întorci aici să-mi faci probleme.

— Să zicem că mi-am învăţat lecţia, atunci, Alfie, spuse ea căutând cheia potrivită pentru a deschide trapa.

El făcu o pauză, privind-o cum lucra la colier.

— Eşti în continuare cea mai bună hoaţă din Lambeth, Addie Trumbull.

— Acum am unelte mai bune, spuse ea, ignorând mândria din tonul tatălui ei, ştiind prea bine ce era de fapt –

manipulare.

Adelaide introduse cheia în încuietoare şi deschise trapa. Privind în mica încăpere de sub sanctuar, ea observă o jumătate de duzină de lăzi pe care scria „Explozibil” şi o grămăjoară cu arme, cel mai probabil.

Şi acolo, aşezată pe podeaua murdară, alături de muniţie, se afla o tânără cu tenul alb, frumoasă ca un tablou, într-o rochie roz, cu o bonetă asortată la încheietura mâinii. Iar lângă ea, un bărbat chipeş, blond, cu ochii negri şi un obraz umflat. Cei doi îşi ridicară privirea, cu ochii mari şi îngrijoraţi.

Adelaide se uită la Alfie.

— De ce are omul ăsta un ochi vânăt, Alfie?

— Nu pot fi tras la răspundere pentru ceea ce se întâmplă când pachetele mele… îmi dau bătăi de cap.

Cu o privire dezgustată către tatăl ei, ea îşi întoarse atenţia către gaură.

— Jack şi Helene?

Cei doi aprobară din cap, iar Jack o împinse pe Helene în spatele lui, atât de mult cât a putut.

— Tu cine eşti?

„O protejează. La fel cum ar fi făcut şi fratele lui”, gândi Adelaide.

— Eu sunt…

Se putea prezenta într-o mulţime de moduri, aşa că de ce oare alese tocmai:

— O cunoştinţă de-a ducelui de Clayborn.

Tânărul se încruntă.

— Henry?

— Trumbull!!!

Strigătul venea de la distanţă, din afara bisericii, iar Adelaide închise ochii, recunoscând vocea lui Henry, profundă, puternică şi furioasă, reverberând pe pietrele aleii înguste la capătul căreia se afla Capela Sfântului Ştefan.

Închise ochii. Nu! Nu se poate să fi venit. Odată ce era aici, Alfie avea toată puterea.

— Se pare că e aici! spuse Jack, uitându-se la Helene,

care zâmbea pentru prima dată de când Adelaide deschisese trapa. Ţi-am spus că va veni! Şi aş paria că e furios nevoie mare.

— Nu aş accepta acest pariu, spuse Adelaide, ajustându-şi ochelarii, dorind ca inima să înceteze să mai bată.

El era acolo.

Un bărbat înfuriat.

Un bărbat minunat.

Păstrându-şi atenţia asupra tinerilor căsătoriţi, ea spuse:

— Sunteţi răniţi? Mai mult decât…

Făcu un semn cu mâna spre ochiul lui.

Când ei clătinară din cap, ea spuse:

— Rămâneţi acolo. Trumbull are paznici peste tot. Veţi fi în siguranţă în curând.

— Alfred Trumbull!!!

Un alt strigăt de afară, cuvintele fiind bine pronunţate, de parcă ar fi sosit un profesor de oratorie de la Oxford.

Ea se îndreptă de spate şi se întoarse în direcţia din care el venea, în timp ce tatăl ei îşi ridica sprâncenele.

— Ohoo! Alfred! Îmi spune Alfred! Exact ca un nenorocit de aristocrat ce este.

Făcând un gest prin care îşi verifica pistolul în toc, Alfie îşi trase talia pantalonilor în sus şi se îndreptă spre uşa bisericii, nelăsându-i lui Adelaide altă opţiune decât să-l urmeze, dar nu înainte de a-şi scoate pumnalul de unde era legat la coapsă.

Oare Henry venise singur? În acest loc? Pe terenul inamicului?

Bineînţeles că da. Pentru că, pentru Henry, duce de Clayborn, nu exista un teritoriu inamic. Se născuse într-o lume în care putea merge pe unde voia, fără repercusiuni.

Dar nu şi aici. Aici existau repercusiuni.

— Hai să ne uităm la băiatul tău, bine?

— Nu este un băiat, spuse ea, regretând cuvintele chiar în timp ce îi scăpau de pe buze şi o făceau să pară un copil irascibil.

— Bineînţeles că da. Nu a avut niciodată motive să crească şi să fie bărbat, nu-i aşa? I s-a dat totul, împreună cu lingura de argint care i-a fost băgată pe gât când s-a născut.

Stătea în uşă, privind în josul aleii, iar Adelaide i se alătură, inima ei bătând într-un ritm haotic în timp ce privea în josul aleii goale. Bineînţeles, nu era goală. Era plină până la refuz de trecători şi curioşi şi de o mulţime de brute care erau plătite să zăbovească lângă Alfie şi să-l ţină în siguranţă. Singurul motiv pentru care Adelaide se apropiase de acest loc – singurul motiv pentru care Henry o făcea – era că fuseseră chemaţi. În caz contrar, ar fi fost răpuşi la pământ cu mult înainte de a ajunge aici.

Alfie îşi ridică bastonul, făcându-se că-şi ajustează mânerul. Reamintindu-i lui Adelaide că Henry ar putea fi în continuare lovit dacă nu se comporta cum trebuie.

Ea îşi strânse mai tare mânerul pumnalului pe care îl ascunsese în fuste şi îşi ţinea respiraţia, urând faptul că nu putea fi sigură că tatăl ei şi bătăuşii lui nu-l vor lua la bătaie, ca să-i dea o lecţie. Sau chiar mai rău. Poate că totul era un şiretlic pentru ca Havistock să obţină tot ce-şi dorea. Fiica lui, mirele ei şi duşmanul lui, toţi dispăruţi dintr-o singură lovitură.

Dar nu putea să-i ceară tatălui ei să-l protejeze. Dacă ar fi dezvăluit că îi păsa de siguranţa lui Henry, s-ar fi asigurat că tatăl ei îl maltrata, doar pentru a se juca cu Adelaide. Aşa că, în loc să se roage, ea avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca el să fie în siguranţă. Îl privea fără să se mişte. Abia dacă respira.

O fecioară cu scut, care-şi supraveghea războinicul.

Iar el arăta ca un războinic. Amurgul căzuse peste oraş, aruncând umbre lungi pe alee, transformând-o într-un câmp de luptă. Gata să lupte, cu nasul spart, faţa vânătă şi articulaţiile bandajate, umerii drepţi şi bărbia puternică şi bărboasă – nu se bărbierise în timpul călătoriei –, cu pălăria ţeapănă şi cu paltonul mare care părea o pelerină în bătaia vântului.

O văzuse imediat, în momentul în care ea apăru în

pragul uşii, privirea i se concentră asupra ei în timp ce îşi mări pasul. Restul lumii nu mai conta pentru el, iar Adelaide îşi ţinea respiraţia, urând faptul că el nu se uita spre acoperişuri, unde ar fi putut staţiona un lunetist. Spre scările şi pasarelele superioare, unde alţii priveau, cu armele scoase.

Nu-i păsa de nimic din toate astea.

Inima ei îi trosnea în piept.

Lui îi păsa doar de ea.

Venise pentru ea.

Realizarea o zdruncină, trimiţând prin ea durere şi frustrare şi plăcere şi un fir de speranţă nebună, chiar dacă ştia că nu merita să le simtă pe ultimele două. Chiar dacă ştia că asta ar putea fi ultima dată când îl vedea.

Simţea atât durere, cât şi recunoştinţă pentru acest ultim moment.

Şi apoi îşi aminti că locul lui nu era aici.

Ura să-l vadă în Lambeth.

Da, îl mai văzuse acolo înainte, pe South Bank, în ziua în care îi furase cutia, dar atunci fusese cumva diferit, poate pentru că nu se aşteptase să fie acolo şi poate pentru că nu îl cunoscuse şi nu ştia cât de bun, cumsecade şi de *nepotrivit* era pentru acest loc. Apariţia lui de atunci nu era îngrozitoare, ci mai mult… un fel de cadou. Ca şi cum ar fi găsit un fir de iarbă de un verde strălucitor crescând între pietrele de pe alee.

Doar că firele de iarbă nu aveau ce căuta pe străduţele întunecate ale Londrei, iar ducele de Clayborn nu avea ce căuta în Lambeth, iar în acea noapte, în timp ce îşi croia drum pe străzile pietruite spre Capela Sfântului Ştefan, nu mai apărea ca un dar, ci mai degrabă ca o povară.

Amintirile din tinereţe acolo urlau prin ea, amintirile nopţilor în care şuţii, hoţii de buzunare, tăietorii de paltoane şi toţi tâlharii ieşeau din ascunzişuri pentru a-şi umple cuferele. Chiar dacă îşi spunea că nu era nimic ruşinos acolo de unde venise, ştia că nu era adevărat.

Tatăl ei dădu glas gândurilor ei.

— Crezi că te va vrea? O hoaţă de buzunare din Lambeth? Of, Addie! Niciodată nu te-ai putut opri din visat la Mayfair. Aminteşte-ţi că atunci când ai furat de la aristocraţi ai avut parte numai de probleme. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se legănă înainte şi înapoi pe călcâie, apoi adăugă: Ei bine, hai să vedem, nu-i aşa?

Un fior o străbătu pe Adelaide la curiozitatea dezinvoltă din cuvintele lui Alfie, ca şi cum acesta ar fi fost un joc, nu viaţa ei. Dar aşa îşi făcuse el averea şi construise acest regat plin de funingine şi de criminali – tratând fiecare moment ca pe un joc. Nimic important. Nimic care să nu poată fi tăiat, aruncat sau transformat într-o marfă.

Ceea ce făcea ca jocul să fie imposibil de jucat pentru cineva căruia chiar îi păsa.

Cum ar fi Henry.

„Te iubesc”, îi şoptise el în ultima noapte petrecută împreună. „Fii cu mine. Rămâi cu mine.”

Adelaide alungă amintirea în timp ce el se apropia, puternic şi furios, ştiind că orice urmă să vină – indiferent de testul pe care tatăl ei îl pusese la cale – se va juca cu emoţiile lui Henry, cu bunătatea lui, cu onoarea lui. Şi din această cauză, el nu va trece testul. Ea deveni încordată, pregătindu-se pentru asta. Pregătită să-i salveze pe Jack şi Helene. Să-l salveze pe el.

Doar aşa putea să-l iubească pe acest bărbat care merita lumea întreagă. Asta era ceea ce îi putea ea oferi.

— De ce nu ai venit niciodată după mine? îşi întrebă ea tatăl, fără să-şi ia ochii de la Henry.

— Ai ales nordul în locul sudului. Ce era să fac? Să te aduc din camerele pe care le-ai închiriat deasupra casei lui O’Tiernen? Să te aduc înapoi? O trădătoare a propriei tale case, a propriului tău tată?

Ea îi aruncă o privire printre gene când el făcu referire la The Place, taverna care oferea un refugiu sigur oricărei femei care avea nevoie de el.

— Ţi-ai trimis bătăuşii să dărâme The Place de o mulţime de ori de când locuiesc acolo.

Se luptase ea însăşi cu Taurii Voinici în interiorul cârciumii în mai multe rânduri.

— O, nu era ceva personal, fată! Eu primesc orice slujbă mi se dă.

— Trebuie să cred că nu ţi-a plăcut să accepţi acele slujbe?

— Să-ţi placă nu e acelaşi lucru cu a da ordinul să se facă. Sincer, ar trebui să-mi mulţumiţi că nu v-am eliminat pe toţi. Sunt mai mult decât suficienţi bani în slujba asta.

— Atunci de ce nu o faci?

El se strâmbă şi se uită peste umărul ei, pe aleea care se întuneca rapid.

— Nu, nu e prea frumos să-ţi omori rudele.

— Asta pe-o parte, dar şi noi suntem luptători mai buni decât te aşteptai.

El înclină capul, buzele coborându-i în tăcere, recunoscând că ea ar putea avea dreptate. Într-o altă zi, s-ar fi bucurat de această revelaţie.

— Deci nu sunt aici ca să fiu pedepsită sau să fiu dată ca exemplu. Se întoarse cu faţa la tatăl ei. Atunci de ce m-ai chemat? De ce l-ai chemat şi pe el?

— Pentru că, Addie, în viaţă există mai mult decât pedeapsa. De ce să nu ai încredere în bătrânul tău tată?

Cuvintele lui îi stârniră frica, dar nu putu cere lămuriri. Alfie striga deja peste umărul ei spre strada de jos.

— Excelenţă! Băiatul meu! Ce bine că ai venit!

Trăgându-şi răsuflarea, ea se întoarse cu faţa la Henry, ca să-l privească de sus, de unde se afla pe treptele bisericii. Pentru o clipă sălbatică, mintea îi jucă o festă şi îşi imagină un alt scenariu, o altă viaţă, când ar putea fi pe treptele bisericii, privindu-l cu speranţă, fericire şi bucurie în faţa viitorului lor, un viitor luminos.

Viziunea dispăru ca un fum înainte ca Adelaide să poată să se bucure de aceasta, iar ea trase adânc aer în piept văzând ferocitatea privirii şi bărbia lui de oţel. Felul în care nu se uita la ea. Nu se uita în ochii ei. Nu se uita nicăieri decât la tatăl ei.

— N-o să ştii cât de bine îmi va părea când te voi

băga în pământ, Trumbull!

În spatele lui, umbrele se mişcară. Gărzile lui Alfie.

— Vai, vai. Aşa sunteţi învăţaţi să vă purtaţi cu bătrânii în Mayfair? Alfie îşi întinse mâinile. Nici măcar nu ne-am întâlnit vreodată! Cum se face că tu crezi că merit o bătaie astăzi?

— Nu numai astăzi, spuse Henry, cu mâna încordată pe lângă el. Ai meritat o bătaie când i-ai luat pe fratele meu şi pe soţia lui din luna de miere pentru a-i folosi ca momeală!

— Nu mă poţi învinovăţi pentru asta, duce! Nu e ca şi cum tu şi Addie aţi fi venit la ceai. Ei sunt foarte bine şi sunt înăuntru.

Făcu cu mâna spre biserică.

— E adevărat, adăugă Adelaide, dorind ca el să se uite la ea.

Tânjea după asta.

Nu o făcu, muşchiul acela din obrazul lui tresărind de furie din cauza tatălui ei. Şi, poate, doar un pic, din cauza ei.

— Meriţi o bătaie pentru toată viaţa de crime pe care ai dus-o. Armele pe care le-ai folosit. Taţii pe care i-ai luat copiilor. Soţii pe care i-ai luat de la soţiile lor. Pentru zecile de oameni îngrozitori cărora le-ai împrumutat bătăuşi.

— Un om trebuie să mănânce, duce. Nu toţi ne naştem bogaţi şi cu titluri.

— Şi, spune-mi, bărbaţii care trebuie să mănânce îşi bagă adesea fiicele de opt ani în închisoare?

Adelaide încremeni, apoi se înfierbântă când recunoscu furia din acele cuvinte şi felul în care pumnul i se încleştă, gata să zboare.

— Oh, asta era, nu-i aşa? Dispreţul se strecură în tonul lui Alfie. Eşti îngrozit de felul în care îmi tratez fiica? Am învăţat-o cum să supravieţuiască. Voi, aristocraţii ticăloşi cu capul în nori, nu vă învăţaţi fetele nimic, apoi le aruncaţi la lupii ăştia nenorociţi, şi ştiu asta, pentru că apoi îmi angajaţi băieţii să facă treaba murdară şi să vă acopere greşelile. Eu am învăţat-o pe fata mea adevărul despre

lume. Şi uită-te la ea! Acum vă spune vouă tot adevărul. Iar voi o plătiţi pentru privilegiul de a-l auzi. Făcu o pauză şi se uită la Adelaide, cu o strălucire pe care unii ar fi putut crede că era mândrie în ochi. Cum ţi se spune, Addie? Spioana Relaţiilor Nedorite?

Ea nu aprobă din cap, dar el continuă:

— Mulţi dintre ei îţi vor capul, fată! Dar tu ai uitat cel mai important adevăr. Lumea aceea, dincolo de râu? Nu este a ta. Iar ăsta – se uită la Henry cu dezgust –, ducele ăsta nu e pentru tine nici în zilele în care eşti binedispusă. Sau este?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Adelaide… spuse Henry, şi veni rândul ei să nu se uite la el.

— Bineînţeles că nu este. Dar care este prima regulă pe care ai învăţat-o de la mine? Toată lumea are un preţ. Şi acesta – al lui este foarte mare. El şi fratele lui ştiu lucruri pe care nu ar trebui să le ştie. Şi tânăra doamnă dinăuntru? A văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Păcat, pentru că gunoiul ăla, Havistock, e dispus să plătească bani buni ca să o vadă dispărută. Se uită la Henry. Şi cică eu sunt tată rău.

Ducesa avusese dreptate de la început. Havistock nu voia doar ca Helene să se întoarcă, ci o voia moartă. Şi le ceruse Taurilor Voinici să o facă.

Alfie încă vorbea.

— Acum, deşi cred că e o afacere murdară care îl va trimite pe om direct în iad unde îşi va întâlni în sfârşit stăpânul, nu e problema mea, iar banii sunt bani.

— Aşadar, poţi să-l trădezi, spuse Adelaide.

Alfie Trumbull nu pierdea timpul dacă nu se pregătea o tranzacţie.

— O să-i laşi pe Helene şi pe Jack să scape.

— Vezi? Îşi întinse larg braţele şi se uită la Henry. Asta e fata mea deşteaptă! Are creierul în cap direct de la tatăl ei.

Henry nu se mişcă.

— Ai spus că există un preţ.

Alfie zâmbi strengăreşte.

— Bineînţeles că există, duce. Aşa cum ar trebui să fie. Addie ştie. Orice lucru făcut din bunătatea unei inimi este periculos de scump.

El o învăţase asta. Că totul în viaţă era o tranzacţie. Un bun sau un serviciu care trebuie cumpărat şi vândut. Dar nu era adevărat. Văzuse bunătatea inimii de o mie de ori în ultimii cinci ani. Văzuse ce puteau face Frumoasele din bunătatea inimii lor. Văzuse ce putea face Henry. Ce făcuse Jack pentru a o proteja pe Helene. Ce făcuse tatăl lor, iubindu-şi soţia şi ambii fii, crescând oameni onorabili, care au făcut lucruri onorabile… din bunătatea inimii lor.

Dar poate că Adelaide nu-şi permitea luxul unor astfel de lucruri. Nu era loc pentru aşa ceva pe malul sudic al Tamisei, unde cei săraci se zbăteau şi luptau pentru tot ce aveau. Şi acolo, pentru a se ridica… pentru a câştiga… nu era loc pentru bunătate.

— Dă-i drumul, Alfie. Numeşte-l. Care e preţul pentru a-i elibera pe toţi?

Ea l-ar fi plătit. Oricare ar fi fost. Chiar dacă ştia, fără îndoială, că va fi scandalos. Că va lua mai mult de la ea decât dăduse vreodată.

— Addie, fata mea, consolidăm puterea!

Un fior rece o biciui şi atunci îşi dădu seama care era planul lui, care era preţul.

— Nu.

Ea clătină din cap, întorcând o privire chinuită către Henry. „Nu. Nu aşa!”

Cuvintele ieşiseră deja din gura tatălui ei:

— În sfârşit îţi vei primi nunta.

Frustrarea, furia şi panica absolută o inundară în timp ce se uita la tatăl ei, care arăta ca o vulpe ce găsise un coteţ de găini. Înjură, dură şi furioasă, şi se întoarse spre Henry, gata să-i spună că ea nu avusese nimic de-a face cu asta. Că el putea… Nu. Că el *trebuia* să refuze. Că vor găsi o altă cale de scăpare, o cale care să nu însemne pătarea moştenirii familiei sale iubitoare şi a propriului său viitor cu

lăcomia insuportabilă a tatălui ei.

Dar el în continuare nu se uita la ea. Se întorsese să se uite doar la Alfie, cu ochii lui albaştri strălucind în lumina soarelui care se stingea.

Avea să regrete asta. Imediat. Adelaide ştia în sufletul ei că acest bărbat va regreta instantaneu dacă se va căsători cu ea, dacă se va lega de ea. De acest loc. De tatăl ei, care ar fi folosit imediat toate instrumentele din arsenalul său pentru a-i manipula şi controla.

Şi cum rămâne cu munca lui? Cum rămâne cu viitorul său? Cum rămâne cu moştenirea sa?

Nu acesta era planul. Nu fusese niciodată ceea ce ea îşi dorise. *Pentru el.* Gândurile o chinuiau, iar ea ura adevărul lor. Nu conta că ea ar fi putut să îşi dorească asta. El era tot ceea ce conta.

— Nu. Să nu…

„Să nu cumva să ajungi să regreţi că mă iubeşti.”

„Să nu cumva să ajungi să uiţi că mă iubeşti.”

Şi apoi Henry răspunse:

— Da.

Un zâmbet larg se zări pe faţa lui Alfie.

— Mai spune o dată, băiete!

— Da, repetă Henry, cuvântul ferm şi rece şi fără nicio urmă de îndoială. Da. Accept oferta, cu o singură condiţie.

— Ohoo! O condiţie! Alfie se legăna pe călcâie. Continuă, atunci, mi se pare că am chef să fiu generos azi.

Abia atunci Henry se întoarse spre ea, iar ea trase adânc aer în piept când citise ce era în ochii lui – *triumf.*

— Să o facem în seara asta.

Capitolul 23

Henry nu cunoscuse niciodată frica aşa cum o cunoscuse atunci când fusese trezit, două dimineţi mai devreme, de Sesily Calhoun, care stătea la căpătâiul lui ca un fel de spectru.

— Nu e timp de ceremonii, duce. Ridică-te. Fata noastră a plecat deja.

Se ridicase instantaneu din pat, se îmbrăcase în câteva minute, luptându-se cu frica şi furia pentru a nu-şi pierde controlul. Ea îl părăsise. Se dusese la luptă fără el. Fără surorile ei în ale luptei.

Luase problema în propriile mâini, fără să-şi dea seama că nu aşa stăteau lucrurile. Nu aşa, ea împotriva întregii lumi.

Dacă ea lupta împotriva lumii, el va fi cu ea, la naiba!

În cele două zile de care avuse nevoie să se întoarcă la Londra şi să găsească drumul până aici, la această biserică din adâncul labirintului din Lambeth, avusese în gând doar două lucruri:

Să o găsească pe Adelaide.

Să o facă a lui. Pentru totdeauna.

*

Reuşise să respire din nou când ajunsese pe acea stradă şi o găsise pe treptele bisericii, înaltă şi frumoasă, cu părul roşcat strălucind în lumina felinarelor. Fusese găsită. Şi era nevătămată. Iar lumea părea să se întoarcă la normal.

Da, era furios pe ea pentru că îl părăsise, pentru că se pusese în pericol. Pentru că uitase că îi aparţinea, la naiba, aşa cum şi el îi aparţinea ei – şi aveau să aibă o conversaţie lungă şi serioasă despre asta… imediat ce o va convinge să se căsătorească cu el.

E drept că nu aşa plănuise să se căsătorească cu ea, dar problema va fi rezolvată repede, iar el va putea oricând în tot restul vieţii lor să o răsplătească cu flori, mese festive de nuntă, orchestre care să le cânte şi rochii noi. Orice şi-ar fi dorit ea ar fi fost al ei.

De ce se îndoise el vreodată că ar putea avea totul – timpul petrecut împreună, copiii, viitorul… dragostea? Orice ar fi rămas nerezolvat între ei, aveau să rezolve mai târziu, imediat ce el va putea să o urce într-o trăsură, să o ducă

acasă, să se ocupe de ea şi să o iubească. Vor lăsa planurile nebuneşti ale lui Alfie Trumbull pentru viitor.

Orice inamici ar avea, Henry şi Adelaide aveau să îi înfrunte. Şi se vor lupta cu ei. Şi vor triumfa.

Împreună.

La urma urmei, Henry venea cu un ducat, iar Adelaide venea cu un batalion de femei războinice. Alfie nu ar fi avut nicio şansă odată ce s-ar fi căsătorit.

Şi astfel, stând pe treptele pline de funingine ale Capelei Sfântului Ştefan, în amurgul acelei seri de joi, după două zile de călătorit pe fugă prin Marea Britanie, furios că femeia pe care o iubea se îndrepta direct spre pericol în loc să-l lase pe el să stea alături de ea… lucrurile se aşezau la locul lor.

Sau aşa părea până când ea îl refuză.

— Nu.

Se întoarse să o privească, să-i explice, să o convingă.

— Adelaide…

Era ca şi cum el nu ar fi fost prezent. Ea nu-şi întoarse privirea de la tatăl ei în timp ce îşi dădea lovitura.

— Nu mă căsătoresc cu el. Va trebui să alegi altceva. Nu o voi face.

— De ce naiba nu? întrebă Henry.

Oare ea nu vedea la fel? Nu înţelegea ce ar însemna asta?

— Nu ai de ales, fată, îi răspunse Alfie. Ăsta e preţul.

— Să mai fie unul, atunci. Cu cât te plătesc ei ca să o răpeşti pe fată? Cât este preţul pe capul ei? Pe cel al fratelui său? Pe cel al lui Clayborn? Am prieteni bogaţi acum, Alfie, aşa că orice sumă ţi-ar da Havistock, eu sunt în stare să-ţi plătesc mai mult.

— Îmi voi plăti singur datoriile, mulţumesc, muşcă Henry cuvintele, simţind că totul îi scăpa de sub control.

— Bine, spuse ea, în continuare fără să se uite la el, dar măcar recunoscându-i prezenţa. Ducele îşi va plăti singur datoriile. Iar eu voi dubla suma, oricare ar fi ea. Este de ajuns?

— Păi, ăştia sunt o mulţime de bani, fată. Te-ai

îndatora foarte mult ca să poţi să plăteşti.

Ar fi exorbitant. Alfred Trumbull era un om de afaceri isteţ şi ştia care este preţul tăcerii. Ştia, de asemenea, că un astfel de preţ creştea odată cu pericolul, cu crima, cu ameninţarea unei familii şi a unui viitor. Orice ar fi oferit Havistock, sigur era o sumă enormă. Şi Adelaide nu avea nicio garanţie din partea lui Alfie.

Dar dacă se căsătorea cu el, Henry îi garanta viitorul. Imediat. Pentru totdeauna.

La naiba, chiar dacă ea nu se căsătorea cu el, el i-ar fi garantat viitorul. Dar dacă avea de ales între a-şi petrece viaţa cu femeia pe care o iubea şi să-şi petreacă viaţa singur, îndurerat de respingerea ei – asta nu mai era o alegere corectă.

— Adelaide, ne căsătorim, spuse el, cuvintele fiind ca oţelul.

— Nu, nu ne căsătorim, strigă ea la el. Mergem acolo şi îi scoatem pe fratele tău şi pe mireasa lui din gaura în care i-a băgat tatăl meu, iar tu îi duci departe de aici!

— Şi pe tine, spuse el furios. La naiba, Adelaide, într-o zi vei înceta să te mai laşi pe tine în afara ecuaţiei? Te duc şi pe tine departe de aici!

Ea clătină din cap.

— De ce nu vrei să înţelegi?

Henry trase adânc aer în piept.

— Înţeleg, iubire. Te înţeleg.

„Înţelege-mă şi tu pe mine. Ai încredere în mine”, îi spuse el în gând.

Pentru o clipă, el crezuse că ea va înţelege, ochii ei căprui sclipind în spatele ochelarilor. Şi apoi ea se uită în altă parte, spre tatăl ei. Spre acoperişuri. Pe aleea murdară. Şi în loc să răspundă, se întoarse şi se îndreptă spre uşa bisericii, lăsându-l pe Henry în picioare pe trepte, frustrat şi furios.

El se uită la tatăl ei.

— Sper că ai o echipă de brute acolo, Trumbull.

— Am una sau mai multe, spuse Trumbull. De ce?

Henry strânse un pumn pe lângă el.

— Pentru că sunt gata de luptă.

Alfie îl privi lung, apoi spuse:

— În tot acest timp, am crezut că ea s-a îndrăgostit de tine, duce... Şi iată-ne aici... Eşti absolut nebun după ea, aşa-i?

— Sunt, de fapt, chiar sunt. Suficient de nebun ca să te primesc în familie.

Alfie zâmbi larg.

— E o valoare nepreţuită asta. Nu sunt suficienţi bani în cuferele Havistock pentru a concura. Gândeşte-te la asta! Sângele lui Alfie Trumbull într-o linie ducală!

Şi stând acolo, în timp ce unul dintre cei mai înrăiţi infractori din Londra îşi striga încântarea că fiica lui se căsătoreşte cu un duce, Henry se gândi că propriul său tată, un duce care nu se gândise niciodată de două ori înainte de a alege dragostea în locul liniei de sânge, ar fi găsit toată această după-amiază extrem de amuzantă.

Şi ar fi fost foarte mândru de fiul său pentru că îi călcase pe urme.

Urcând treptele, Henry o urmă pe femeia pe care o iubea în biserică, unde intenţiona pe deplin să se căsătorească cu ea, să elimine câţiva dintre bătăuşii lui Alfie, să-i scoată pe fratele şi cumnata lui dintr-o gaură unde se pare că se aflau şi să-şi ducă proaspăta mireasă acasă, în pat, pentru o săptămână întreagă – sau oricât timp ar fi fost nevoie pentru a o convinge că se căsătorise cu ea pentru că o iubea în ciuda faptul că ea avea talentul să-l scoată din minţi.

Poate că o săptămână nu era suficientă, dar Henry era perseverent, iar planul său era flexibil.

În interiorul bisericii, Jack şi Helene nu se mai aflau într-o gaură. În schimb, erau aşezaţi pe treptele care duceau spre altar, Lady Helene – Lady Carrington, se corectă Henry – lipită de pieptul fratelui său, care se vedea că o adoră. Uşurarea de a-şi vedea fratele bine a fost repede înlocuită cu o tresărire de invidie. Jack, cel puţin, găsise o femeie dispusă să se căsătorească cu el.

Perechea era păzită de doi Tauri Voinici, fiecare dintre

ei mare şi lat şi cu pumni uriaşi. Jack îşi ridică privirea când Henry intră, apoi se ridică în picioare.

— Henry!

Henry se uită încruntat la ochiul vânăt al lui Jack.

— Eşti rănit?

— Sunt bine! spuse Jack cu un zâmbet luminos. Abia dacă simt durerea. Arătă spre fata drăguţă de lângă el. Soţia mea!

Lady Helene îl salută şi făcu o reverenţă.

— Bună, Excelenţă!

Era o succesiune ciudată de evenimente, dar felul în care Henry fusese educat preluase controlul, aşa că îi oferi instinctiv tinerei femei o mică plecăciune.

— Felicitări, milady, spuse el înainte de a-şi întoarce atenţia la fratele său. Jack, încă nu am scăpat de probleme, aşa că…

— E în regulă! anunţă Jack, întorcându-se pentru a o aşeza pe Helene înapoi pe trepte, ca apoi să-şi pregătească pumnii.

Asta fiind rezolvat, Henry se uită în restul bisericii. Se uită spre Adelaide, care se oprise la jumătatea culoarului, refuzând din nou să se uite la el. Şi la restul celor adunaţi – femeile care refuzau să-l lase să ajungă la ea.

Distribuite cu destulă dezinvoltură prin capela mică, se aflau ducesa de Trevescan, Imogen Loveless şi Sesily Calhoun, fiecare aşezată în câte o bancă diferită, cu fuste strălucitoare ca nişte bijuterii, care sclipeau în lumina lumânărilor, de parcă ar fi fost la un concert muzical şi nu zăbovind cu răufăcătorii de pe South Bank.

— Ăi! spuse Alfie, din spatele lui, mărşăluind pe culoar. Pe unde aţi venit?

— Şi eu sunt curioasă de asta, sincer, spuse Adelaide. De ce nu aţi putut voi toţi, oameni buni, să rămâneţi acolo unde v-am lăsat?

— Nu avem nicio intenţie să te lăsăm singură, Adelaide. Cred că am spus-o clar. Unde merge una dintre noi, celelalte o urmează. Aşa că… Ducesa curăţă o scamă invizibilă de pe fuste şi se întoarse spre Trumbull. Iată-ne

aici. Există o intrare prin spate în această biserică, Alfred. Cu siguranţă o cunoşti.

— Bineînţeles că ştiu despre ea! Dar cum ai reuşit să treci prin ea? Era un paznic postat acolo.

— Sunt sigură că, de obicei, este un paznic foarte bun, continuă Excelenţa Sa. Dar adevărul este că bărbaţii devin adesea derutaţi când apar femeile.

Trumbull se întoarse spre ea.

— Vrei să-mi spui că ai reuşit să-i faci faţă bătăuşului meu?

— Nu eu, de fapt, spuse Ducesa, arătând spre Imogen Loveless. Lady Imogen.

— O, eu nu mi-aş face griji pentru el, spuse femeia în cauză. Va fi inconştient doar pentru o oră sau două.

Trumbull rămase şocat pentru o clipă, până când i se păru că-şi aminteşte de ce se aflau cu toţii acolo.

— În regulă. Deşi în mod normal aş fi de-a dreptul supărat de aşa ceva, este ziua nunţii lui Addie a mea, aşa că sunt dispus să las lucrurile aşa cum sunt.

— Ziua nunţii! exclamă Sesily Calhoun.

— Îndrăznesc să spun că nu ne aşteptam la asta, spuse Imogen. Gândeşte-te ce putem face cu două ducese!

— Asta e grozav! spuse Jack, părând să nu înţeleagă pe deplin pericolul situaţiei sale. Era şi timpul să te aşezi la casa ta, Henry, dacă mă întrebi pe mine!

Henry nu era deloc sigur că ar numi căsătoria cu Adelaide „aşezare”, dar ar fi acceptat orice i-ar fi oferit ea.

Ducesa de Trevescan rămase tăcută, cu ochii aţintiţi asupra lui Adelaide.

— Mă tem că nu va fi nicio nuntă, Jack, spuse Adelaide. Ducesă, am nevoie de un împrumut.

O singură sprânceană blondă se ridică, dar cealaltă femeie răspunse fără echivoc.

— Bineînţeles.

— Probabil că va fi vorba de o sumă mare de bani şi s-ar putea să nu fiu în stare să o returnez.

Prietena ei aprobă din cap.

— Cu toate acestea, dacă ai nevoie de ea, este a ta.

Cele trei femei se ridicară atunci în picioare, venind să o apere pe Adelaide ca o echipă de locotenenţi bine antrenaţi, înfruntându-l pe Henry, ca şi cum el ar fi fost duşmanul şi nu Alfie Trumbull, adevăratul criminal înrăit din acel loc.

Fiecare dintre ele părea că ar fi protejat-o cu preţul vieţii lor. Şi Adelaide, cumva, tot mai credea că lumea nu o preţuieşte!

— Mulţumesc, spuse ea şi se întoarse spre tatăl ei. Spune-ţi preţul, Alfie! Şi eu îţi voi da o sumă mai mare.

Trumbull îi aruncă o privire lui Henry.

— Te ascult. Îţi primeşti banii – oricare ar fi suma oferită de Havistock…

— Nu e destul de mare, fată, spuse Alfie.

— Nu am terminat ce aveam de spus, continuă ea, iritarea alunecând în tonul ei pe măsură ce repeta. Îţi primeşti banii… şi pe mine. Returnată.

Fetele erau şocate, iar Henry simţea că explodează. Ar fi ars Lambeth până la temelii înainte de a permite asta.

— În niciun caz!

Ducesa spuse şi ea:

— Ce naiba?

Sprâncenele lui Alfie se ridicară.

— Returnată…

— Sunt în continuare cea mai bună hoaţă de buzunare pe care o ai, spuse ea, cu ochii numai pe tatăl ei. Şi acum am legături cu Mayfair şi cu aristocraţia. Sunt o hoaţă adevărată – una dintre cele mai bune din Londra – ceea ce ştii, pentru că am furat de la tine în plină zi. N-o să primeşti o ofertă mai bună. Făcu o pauză, respirând adânc. Aceasta este oferta. Banii şi eu. Pentru tinerii căsătoriţi. Şi pentru Clayborn.

— Şi pentru promisiunea mea de a nu mai lucra niciodată pentru Havistock, ghici Alfie cu perspicacitate.

— Odată ce o laşi pe Lady Helene să plece cu Ducesa, nu vei mai avea nicio şansă să lucrezi cu el, spuse Adelaide. Dar vreau să-mi promiţi că nu te vei mai apropia vreodată de vreunul dintre ei.

— La naiba, Adelaide!

Henry se săturase. Fără să aştepte decizia lui Trumbull, se îndreptă spre ea, gata să o arunce pe umăr şi să o scoată din această biserică, iar de fratele său să se ocupe doar după ce o va lega pe Adelaide Frampton de un afurisit de scaun.

— Eşti nebună de-a dreptul! Nu se uită la Trumbull în timp ce adăugă: Alfie, voi folosi personal toate instrumentele de care dispun pentru a vă distruge pe tine şi banda ta dacă accepţi această ofertă! Ceea ce nu pot face eu însumi, voi aduce nenorocita de Gardă Regală să termine.

— Adelaide. Acesta este… Ascultă-l! Sesily Calhoun era de acord cu el, dar Henry nu avea timp să se gândească la părerile prietenelor ei, fiecare dintre ele pregătindu-se probabil să ducă o luptă.

Henry ajunse la Adelaide, trăgând-o în braţele lui, rezistând impulsului de a o scutura ca să se trezească la realitate.

— Voi face acest loc bucăţi înainte de a te lăsa să rămâi aici, ai înţeles?

Ea se îndepărtă de el.

— La naiba, Henry! Aceasta este singura cale de ieşire! Singura cale de a vă ţine pe toţi în siguranţă. Pe fratele tău. Pe Helene. *Pe tine!*

— Să mă protejezi de ce?

— Vrei să fii legat de mine? De acest loc? Asta te va ruina!

— Şi ce se va întâmpla cu *tine?*

— Pentru mine e altceva. M-am născut aici. Cunosc acest loc. Nu pot suporta să te am aici. Ştiind ce vei sacrifica pentru mine.

— Ce sacrificiu? Crezi că trecutul tău este ascuns de mine? Am mai fost aici, Adelaide. *Cu tine!* Am doborât câţiva oameni de-ai tatălui tău şi te-am urmărit prin tot locul ăsta nenorocit!

— Nu e acelaşi lucru! *Nu te iubeam atunci!*

Strigătul răsună prin capelă, iar uşurarea îi izbucni în

piept, amestecându-se cu furia.

— Mă iubeşti? repetă el.

— Da! spuse ea cu hotărâre.

Bine. Şi el era cât se poate de hotărât.

— Nu suficient.

Ochii ei se făcură mari şi se vedea că se enervase.

— Ce-ai spus?

— E clar că nu mă iubeşti îndeajuns dacă eşti dispusă să arunci totul la gunoi!

— Să arunc? Cuvintele ei erau puternice, furioase. Nu vezi ce încerc să fac? Să-ţi dau?

— Nu vreau să-mi dai nimic! Se apropie de ea. Mă auzi, Adelaide Frampton, Addie Trumbull, Spioana Relaţiilor Nedorite, întruchiparea haosului – nu vreau nimic din toate astea dacă se termină cu mine iubindu-te de la distanţă! Voi deveni sălbatic din cauză că am nevoie de tine, sfâşiind Lambeth pentru a ajunge la tine. Ca să te ţin în braţe. Ca să te protejez.

Îşi duse o mână pe piept, simţind durerea care venea cu amintirea dimineţii în care se trezise cu ea dispărută.

— Nu sunt o domnişoară la ananghie!

— Dar eu sunt?! răcni Henry destul de tare. Iisuse, Adelaide, chiar te crezi una dintre frumoasele tale fecioare cu scut, lăsată singură să aleagă cine trăieşte şi cine moare pe câmpul de luptă! Nu faci tu alegerea asta! Nu ai dreptul să stai în faţa mea ca un scut. Sunt aici, şi am mijloacele de a lupta de unul singur. Şi, la naiba, intenţionez să salvez ziua asta nenorocită!

Se făcu linişte, iar în spatele lui, cineva spuse încet:

— Doamne! Aţi auzit asta?

Lady Sesily, probabil.

— Îmi place de el. Cu barba aia neîngrijită, m-aş gândi şi eu să mă căsătoresc cu el, se auzi vocea lui Lady Imogen.

Lui Henry nu prea îi păsa cine îl plăcea în acel moment, deoarece era ocupat să se dezlănţuie.

— Crezi că o să te las aici? Poţi să te căsătoreşti cu mine sau nu, să mă iubeşti sau nu, să îţi petreci restul vieţii cu mine sau nu, dar să nu crezi nici măcar o secundă că te

las aici! Singură.

— Aaah! strigă Adelaide, frustrarea ei fiind vizibilă.

Bun. Las-o să fie furioasă. Şi el era furios.

— Asta este problema! Eşti prea nobil! Crezi că dragostea e de ajuns. Nu vezi că nu va fi o căsătorie adevărată; va fi o tranzacţie! Crezi că îl poţi învinge pe Alfie Trumbull la propriul joc. Crezi că mă vrei pe mine. Dar nu e aşa. Vrei să-ţi salvezi fratele şi cumnata – şi asta ar trebui să faci! Asta e bine şi normal şi ar trebui să vrei să faci tot ce poţi pentru a-i salva. Dar crede-mă când îţi spun că nu te poţi căsători cu mine. Căsătoria cu mine înrăutăţeşte lucrurile. Te aduce aici. La Lambeth. La crimă, la mizerie şi la *tatăl* meu – scuipă cuvântul – care nu a fost niciodată în viaţa lui nobil, bun sau cumsecade.

— Ai! interveni Alfie.

Adelaide continuă:

— Este un infractor. Un hoţ. La fel cum…

Vocea ei cedă, iar Henry întinse mâna spre ea, dorind să o aibă aproape, dorind să o strângă în braţe, să îndrepte lucrurile. Ea se îndepărtă de el, refuzându-l. Făcând un pas înapoi şi terminând ce voise să spună:

— La fel cum sunt şi eu. Ea clătină din cap. Mi-ai spus odată că nu te-ai căsători niciodată din dragoste, pentru că îţi era teamă de ceea ce secretele tale i-ar putea face soţiei tale.

— M-ai eliberat de asta, spuse el. Vreau să mă căsătoresc. Am de gând să mă căsătoresc. Am de gând să mă căsătoresc cu *tine,* la naiba!

Ea clătină din cap.

— Secretul tău… Este tot ce e mai frumos pe lume! Este onoare, speranţă şi dragoste. Este ceea ce aspirăm cu toţii. Dar al meu… Adelaide îşi întinse larg braţele. Crezi că într-o zi nu vei privi în jur şi vei vedea că să te căsătoreşti cu mine este ce e mai rău pe lume? Lăcomie şi minciună şi crimă. Te voi ruina, Henry. Şi eu…

Ea se opri.

— Spune.

Ea îl privi cu ochii ei frumoşi, catifelaţi şi plini de

lacrimi, iar el ştia ce avea de gând să spună. Ştia, de asemenea, că era tot ce-şi dorea.

— Spune, Adelaide.

— Cum voi supravieţui când bărbatul pe care îl iubesc mă va dispreţui? Cum voi supravieţui când voi fi persoana care te va distruge?

Cuvintele erau o lovitură, ameninţând să îl doboare.

— Să mă ruinezi? Doamne, Adelaide, tu *m-ai făcut.* Din nou şi din nou, în toate modurile care contează. Fără tine, nu sunt nimic. Sunt un om care a învăţat prea târziu ceea ce tatăl său a încercat atât de mult să-l înveţe – că dragostea este tot ce există. Tot ce contează. Ce trebuie să fac ca să-ţi arăt că a mă căsători cu tine ar fi un dar! Că mi-am petrecut ultimele două săptămâni – chiar şi perioada în care am fost inconştient, aş putea adăuga – imaginându-mi cum ar fi să te urmez în luptă cu aceste femei nebune care te iubesc la fel de mult ca şi mine?

— Nu sunt nebune.

— O, nu vă faceţi griji pentru noi, nu ne supărăm deloc, spuse Sesily de la distanţă.

— Sincer, suntem puţin nebune, spuse Imogen.

— Vorbeşte în numele tău, spuse Ducesa.

— Este un lucru bun că şi ele te iubesc, continuă Henry cu tenacitate, pentru că, dacă nu ar fi aşa, aş fi îngrozit de ele, deoarece ele ştiu totul şi par să fie în toate locurile deodată, nelăsând nimic să le scape.

Adelaide chicoti.

— Cu siguranţă nu se vor supăra că ai spus *asta.*

Henry îi înclină bărbia în sus, minunându-se de pielea ei incredibil de fină, de oasele înalte ale obrajilor ei, de catifeaua ochilor ei din spatele ochelarilor. Micul rid de pe fruntea ei, pe care intenţiona să-şi petreacă restul vieţii netezindu-i-l.

— Adelaide. Mă vrei.

— Da. Evident.

El zâmbi la răspunsul ei laconic.

— Mă iubeşti.

Ea clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să o spun. Nu contează.

— Ba contează, iubire! Este tot ce contează. Tu mă iubeşti.

— Da, mărturisi ea. Dar nu e de ajuns.

— Dragostea… Este de ajuns. El o trase mai aproape. Bineînţeles că e de ajuns. Tu, această lume sălbatică în care trăieşti, aceste femei sălbatice care vin cu tine, toate astea… sunt pentru mine mult mai mult decât mi-am imaginat. Sunt totul. Făcu o pauză, sărutându-i încheieturile degetelor până când ea lăsă să iasă un mic oftat. Acum… Tu mă iubeşti şi eu te iubesc şi suntem într-o biserică frumoasă.

— Sunt atât de mulţi explozibili ascunşi sub băncile din acest loc, încât suntem la o scăpărare de chibrit distanţă de a rade South Bank de pe faţa pământului, îi dădu ea replica.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Serios? Atunci hai să ne căsătorim repede şi să plecăm. El se aplecă spre ea, degetul lui mare mângâindu-i pielea moale a obrazului, mirosul de ploaie proaspătă înconjurându-i chiar şi aici, în această biserică veche. Căsătoreşte-te cu mine! Nu pentru că aşa vrea tatăl tău. Nu pentru că ai făcut o înţelegere. Căsătoreşte-te cu mine pentru că te iubesc! Pentru că tu mă iubeşti. Pentru că aici, în această lume, doar aşa câştigăm.

Ea îi strânse mâna, apăsându-şi obrazul pe palma lui, iar el ar fi dat tot ce avea în acel moment ca să ştie ce gândea. Dar ea îşi întoarse privirea de necitit către tatăl ei şi spuse:

— Mă căsătoresc cu el, iar tu îi eliberezi pe Lord şi pe Lady Carrington. Imediat.

Henry răsuflă, aspru şi plin de speranţă. Asta era. Avea să fie a lui.

Zâmbetul lui Alfie se lărgi.

— Cum să nu!

Ea îşi privi tatăl printre gene.

— Imediat, Alfie.

— Absolut. El se întoarse spre băieţii de lângă Jack şi

Helene. Linus, du-te şi adu-l pe vicar! Voinţa lui îndeplinită, se întoarse spre ei. Mai este ceva.

Bineînţeles că mai era ceva.

— Spune!

— Un lucru mărunt, de fapt. Destul cât să ne asigurăm că acest – flutură o mână între ei – nou parteneriat nu se duce de râpă în momentul în care părăsiţi South Bank.

Henry aşteptă, întrebându-se care va fi ultima cerere a lui Alfie.

— Vreau ceea ce era în cutie.

Adelaide încremeni lângă Henry chiar în timp ce acesta spunea:

— Ce cutie?

— Nu, nu, nu face pe prostul cu mine. Ştiu prea bine că ai capul pe umeri. Addie a furat ceva de la mine care îţi aparţine. Ceva pentru care Havistock a fost dispus să plătească o sumă frumuşică. Iar eu îl vreau. Ştii tu, ca garanţie. În cazul în care începi să te gândeşti să anulezi înţelegerea.

Iritarea izbucni la sugestia că Henry nu şi-ar fi onorat jurămintele de căsătorie – jurăminte pe care intenţiona să le onoreze în fiecare moment al fiecărei zile pentru tot restul vieţii sale.

— Nu, îi spuse Adelaide tatălui ei, cuvântul ei fiind tăios şi rece. Asta nu e pentru tine.

— De fapt, este, întrucât ai furat-o de la mine.

— Mai întâi tu ai furat-o de la el.

— Şi ce-am găsit o să fie al meu, spuse Alfie.

— Cred că vrei să spui că o să fie al meu.

— Nu contează, spuse Henry, băgând mâna în buzunar şi extrăgând vechea scrisoare a tatălui său, pe care o băgase în buzunar înainte de a veni să lupte pentru această femeie pe care o iubea. La fel cum făcuse şi tatăl său. Nu mai contează!

Ea întinse o mână pentru a-l opri.

— Henry. Nu! Asta nu e pentru el. Nu e pentru nimeni altcineva în afară de tine. Fruntea ei se încruntă de îngrijorare. Amintirea asta. Povestea asta. Este a ta.

„Asta dovedea că dragostea există”, îi spusese el despre scrisoare şi despre motivul pentru care nu o distrusese niciodată. „Că este bună, demnă şi adevărată.”

Doar că el nu avea nevoie de ea acum. Acum, dovada lui era Adelaide şi felul în care ea îl eliberase de frica pe care o avusese de ceea ce se afla în acea scrisoare.

Îi luă mâna şi o sărută.

— Poţi avea tot ce este al meu dacă doar îţi doreşti asta.

Lacrimile curgeau din ochii ei frumoşi când ea recunoscu cuvintele tatălui său către mama sa. Ea răspunse cu blândeţe:

— Tot ce-mi doresc este să avem un viitor pe care să-l putem numi al nostru.

— Da, spuse el, aplecându-se şi sărutând-o temeinic, până când Alfie mârâi, iar Jack şi Helene aplaudară fericiţi, iar Sesily Calhoun îşi exprimă entuziasmul printr-un strigăt.

Când termină sărutul, Henry îi înmână scrisoarea tatălui ei, în ciuda sunetului de protest al lui Adelaide. Trumbull o deschise, privirea lui urmărind încet cuvintele, iar expresia lui rămase neschimbată când împături hârtia şi o băgă în buzunarul hainei.

— Voi, aristocraţilor, petreceţi mai mult timp decât oricare dintre noi preocupaţi de locul de unde veniţi. Ar fi mai bine să fiţi mai atenţi la locul în care vă îndreptaţi, nu?

Înainte ca acesta să poată răspunde, gardianul pe care Alfie îl trimisese să-l aducă pe vicar se întoarse cu bărbatul după el.

— Bine! Alfie bătu din palme, apropiindu-se de Jack şi de Helene şi de altar. Aş vrea să notez că acest tăntălău, fratele tău, a fost de acord să lupte pentru bani şi încă îmi este dator. Mă aştept să fiu plătit. O voi considera zestrea mea.

Adelaide îi aruncă o privire.

— Zestrea vine de la tatăl fetei către mire, Alfie.

Ochii lui Alfie se făcură mari.

— Ce? Trebuie să-l plătesc *eu* pe *el* ca să mi te ia de pe cap?

— Ei bine, nu e ca şi cum aş fi fost pe capul *tău* în ultimii ani, dar da.

— La dracu'! Eu nu fac aşa ceva!

— Imaginează-ţi cât sunt de surprinsă, spuse ea sec, în timp ce cei adunaţi li se alăturară în faţa altarului, creând un mic semicerc în jurul vicarului.

— Chiar îmi plac nunţile, spuse Sesily.

Ducesa oftă.

— Încă un bărbat adăugat în echipă, presupun. După atâta chin şi jale.

— Cel mai bine e ca soţul să stea departe pe o insulă, nu-i aşa? întrebă Adelaide.

— Cel mai bine ar fi să nu ai soţ deloc, spuse Ducesa. Dar uneori simţi nevoia unuia sau ai nevoie de unul, iar acest duce pare să nu fie cea mai rea dintre opţiuni.

Henry înclină capul în direcţia ducesei.

— Mare laudă, Excelenţa Voastră!

— Felicitări pentru nuntă, Excelenţa Voastră! răspunse ea.

Henry apucă mâna miresei sale, întorcând-o spre el, punându-şi mâinile pe faţa ei şi înclinând-o să se uite la el.

— Te iubesc! Hoaţa mea din sudul Londrei. Iubita mea din nordul Londrei.

În ochii ei străluci o expresie nouă şi frumoasă. Ceea ce el îşi dorea de la început. Sinceritate, claritate şi speranţă pentru viitor. Şi ea se ridică pe vârfuri pentru a-i înfăşură o mână în jurul gâtului şi a-l trage în jos pentru un sărut.

Când termină, ea deschise ochii şi zâmbi, răspândind căldură în el până când tot ce îşi dorea era să se căsătorească şi să o ducă acasă. În patul lor.

În spatele lui, uşa bisericii se deschise cu zgomot şi brutal, iar privirea ei trecu pe lângă umărul lui şi totul se schimbă.

— Am ajuns prea devreme pentru „să vorbească acum sau să tacă pe vecie"?

Întreaga adunare se întoarse spre spatele bisericii, unde Danny stătea în picioare, arătând de parcă tocmai

câştigase la curse. Iar lângă el, cu pistolul în mână, se afla marchizul de Havistock.

Capitolul 24

Ultima dată când fusese în această biserică, Adelaide purta o rochie furată, prea mică pentru ea şi nu avea o armă. De data aceasta, era pregătită, însoţită de femeile care îi fuseseră alături din momentul în care părăsise South Bank.

Şi de bărbatul care jurase să o iubească pentru totdeauna. Să împartă viitorul cu ea.

Doar că acum, exact când îl avea pe Henry aproape, Danny şi marchizul de Havistock sosiseră pentru a-i distruge încă o nuntă.

Adelaide se săturase deja, şi nu era singura. În urma cuvintelor lui Havistock, cei adunaţi se întoarseră şi se mişcară, fiecare întinzând mâna spre cea mai apropiată armă. Mâinile se strecurară în buzunarele ascunse ale fustelor, în interiorul hainelor şi – în cazul lui Adelaide – către pumnalul legat de coapsa ei. Prinse mânerul de fildeş şi aşteptă în timp ce tatăl ei îşi luă bastonul şi se uită fix la Danny.

Henry vorbi primul.

— Ar fi trebuit să-ţi iau capul când am avut ocazia, Danny.

— Eşti un trădător nenorocit care m-a tras pe sfoară, adăugă Alfie. Şi toate astea după ce te-am tratat ca pe propriul meu fiu!

Danny îşi întinse larg braţele şi zâmbi adunării.

— Nu este ceva personal, Alfie. M-am dus la omul care merită cel mai mult timpul meu. La fel cum ai făcut şi tu. Făcu o pauză. Doar că ai făcut o greşeală, pentru că această poveste nu se termină cu o căsătorie între scumpa ta fată şi un duce.

— Ajunge, Daniel, spuse marchizul de Havistock,

evident supărat că Danny primea mai multă atenţie decât el. Mă voi ocupa eu de aici încolo. Îşi ridică vocea pentru a fi auzit în toată biserica: Este adevărat ceea ce se spune, nu-i aşa? Că dacă vrei să faci ceva, trebuie să o faci singur.

— Tată!

Groaza şi dispreţul din vocea lui Lady Helene erau de netăgăduit.

— O, taci din gură, Helene! Suntem aici din cauza ta, căţea mică!

Ochii ei se făcură mari şi Jack păşi în faţa ei, părând dintr-odată mult mai matur decât cei douăzeci şi şase de ani ai săi.

— Nu-i vorbi aşa!

— Îi vorbesc cum vreau eu, băiete! Şi vei face bine să-ţi cunoşti superiorii!

Cu Helene în vizorul lui Havistock, Jack făcu o schimbare completă, coborând vocea, ţinând pumnii strânşi şi aspectul fermecător transformându-se în ameninţare totală.

— Trebuie să te considerăm superior nouă? Tu, care îţi ucizi cu plăcere partenerul de afaceri în văzul întregii Londre?

Havistock se uită urât spre fiica lui.

Ea îşi ridică bărbia.

— Am auzit totul. Am auzit că Lord Draven era îngrijorat de starea fabricilor, de felul în care i-aţi tratat pe copiii care lucrau acolo.

— Draven a făcut sute de mii de lire sterline de pe urma acelor fabrici, o luă în derâdere Havistock. Şi apoi a aflat că mustrarea conştiinţei nu te scapă de o moarte timpurie. Şi când te gândeşti că, dacă ţi-ai fi ţinut gura închisă, ai fi putut evita şi tu asta. Ridică pistolul şi îl îndreptă spre tinerii proaspăt căsătoriţi.

În partea cealaltă a bisericii, Imogen căuta în buzunarele ascunse ale fustelor ei veşnic verzi.

— Remarcabil! Nu se întâmplă în fiecare zi ca un om să mărturisească o crimă în faţa a douăsprezece persoane, spuse Henry cu cea mai rece şi aristocratică voce a sa. Deşi

nu mi s-a părut niciodată că logica ta este solidă în timpul dezbaterii, aşa că nu ar trebui să fiu surprins.

Havistock îndreptă pistolul direct spre pieptul lui Henry, iar Adelaide începu să caute în jur soluţii de a-l neutraliza pe Havistock. Cum îndrăznea să-l ameninţe pe viitorul ei soţ!

— Clayborn, spuse marchizul cu dispreţ. Întotdeauna atât de mândru şi de corect... Exact ca tatăl tău. Bună şi nobilă şi aristocratică perfecţiune! Scuipă. Dar nu eşti chiar aşa, nu? Nu ai nici măcar o picătură de sânge aristocratic în tine. Şi totuşi, vorbeşti despre ce este drept şi corect în Camera Lorzilor. Ce ipocrit, acum te-ai mai alăturat şi *femeilor,* scuipă el. Sunteţi de tot râsul şi ar trebui să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că am de gând să vă termin pe toţi. Învârti pistolul cu sălbăticie, îndreptându-l pe rând spre Ducesă şi Sesily.

Nu! Nicio persoană pe care Adelaide o iubea nu va muri în acea zi.

— Este un lucru îndrăzneţ să ameninţi o încăpere plină de oameni avându-l doar pe Danny ca ajutor, trebuie să recunosc asta, spuse Adelaide, injectând în ton toată bravada pe care o putea aduna.

Henry încremeni când pistolul lui Havistock se îndreptă spre ea.

— Poate că voi începe cu tine. Cea de care nu-i pasă nimănui. Fără bani, fără renume, fără relaţii – fără valoare. Să te întorc în noroiul din care ai venit.

Henry mârâi, iar Havistock se uită spre el.

— O, lui Clayborn nu-i place asta!

— Vezi să nu greşeşti ţinta, milord, spuse Adelaide, ridicându-şi bărbia. Pentru că, dacă ratezi, te asigur că vei învăţa exact cum e să te simţi în noroi. Îmi va face plăcere să delectez toată Londra cu povestea despre cum odiosul marchiz de Havistock a fost terminat de o coaliţie de femei puternice şi de un cap al mafioţilor din South Bank!

— Ai făcut bani pe spinarea celor săraci şi slabi, spuse Henry făcând un pas înainte, spre pistol. Roata se întoarce şi uită-te la tine. Vocea lui era plină de dispreţ. Tremuri de

frică.

Îl momea pe Havistock. Şi dacă privirea sălbatică a bărbatului era un indiciu, momeala avea să funcţioneze.

Marchizul era roşu de furie din cauza acelei provocări. Adelaide ştia că îşi asumase un risc. Havistock se dezlănţuise, având acel sentiment că nu exista nicio ieşire pentru el de aici, acelaşi sentiment ca un om aflat în faţa călăului. Nu-i putea ucide pe toţi. Nu putea să supravieţuiască acestei situaţii, dar va încerca din răsputeri să ia pe unii dintre ei cu el.

Havistock se uită urât la Henry.

— Am auzit că te-ai tăvălit prin noroi cu fata. Spune-mi, cum ar reacţiona aristocraţia dacă ar descoperi că preţioasa verişoară a ducesei de Trevescan nu este altceva decât o puştoaică născută la Lambeth? Se uită la Ducesă. Crezi că ar mai veni cineva la petrecerile tale după ce îţi va descoperi minciunile?

Ducesa nu ezită să răspundă:

— Cred că jumătate din Londra există doar din cauza minciunilor. Nu trebuie decât să ne uităm la tine, Havistock. Ideea că poţi fi nobil prin naştere este cea mai mare minciună dintre toate.

Ura îi curgea lui Havistock prin vene.

— Aşa o să mă bucur când voi băga gloanţe în toţi!

— Ăsta e planul tău idiot? interveni Helene, care în mod clar se săturase de acest om. Să-i omori pe toţi cei de aici?

— Voi face ceea ce trebuie să fac!

— Nu, fără oamenii mei nu vei reuşi, spuse Alfie, făcând semn cu capul către un bărbat care stătea la uşa bisericii. Eşti pe teritoriul meu acum, marchize, iar eu m-am alăturat altuia.

— Bineînţeles că ai făcut-o. Este exact ce mă aşteptam – o lipsă totală de onoare, spuse Havistock. Dar, vezi tu, îmi folosesc propriile mele forţe, iar tu ai o problemă, Alfie. Există o nouă generaţie, gata să preia conducerea.

Danny rânji răutăcios şi scoase un cuţit de la brâu.

— E timpul pentru o nouă conducere în Taurii Voinici. Unii care să nu se pună pe ei pe primul loc înaintea datoriei.

Alfie îl luă în derâdere.

— Nu, băiete! Dacă vrei să fii rege, spune sincer că vrei tronul meu. Dar să nu-mi spui că nu îţi place coroana mea. Dădu din cap în direcţia unui gardian de la uşă, care plecă imediat, fără îndoială pentru a chema mai mulţi bătăuşi. Băieţii nu vor sta alături de tine dacă nu au încredere în tine. Şi nu vor avea niciodată încredere în tine dacă vor crede că le vinzi minciuni. Atunci nu eşti cu nimic mai bun decât aristocratul cu care te-ai aliat. Hmm. Cu toate că nici să te dai de partea unor bogătaşi cu titluri nobiliare nu este cea mai bună cale de a câştiga încrederea băieţilor.

Danny se încruntă când auzi cuvintele lui Alfie – rostite cu siguranţa calmă a unui om care avea experienţă şi ştia cum stau lucrurile. Tocmai când se părea că cei doi se vor ciocni şi va începe – încăierarea, Imogen găsi ceea ce căuta.

— E cald aici, nu-i aşa? strigă ea din locul ei.

Frumoasele, ştiind ce avea să urmeze, se întoarseră cu spatele la ea. O străfulgerare de lumină intensă însoţi o bubuitură puternică în partea îndepărtată a băncilor, lăsându-i pe Havistock şi pe Danny distraşi pentru o clipă.

Suficient de mult timp.

— Vino! Sesily o apucă de mână pe Helene şi o trase prin norul de fum care persista, spre uşa din spate a bisericii – cea pe care Adelaide ştia bine că permite o ieşire rapidă, pentru că o folosise ea însăşi, cu ani în urmă.

— După asta, Lady Helene, va trebui să discutăm despre tatăl tău, îi spuse Sesily.

— După asta, spuse Lady Helene, cu un ton neaşteptat de puternic, în timp ce o urmă pe Sesily, voi discuta cu mare plăcere despre tatăl meu.

Între timp, Jack alergă direct spre marchiz, împingând arma din cale şi doborându-l la pământ. Pistolul său se descărcă în timp ce cădeau, zgomotul răsunând în toată biserica întunecată, acum plină de fum.

— Adelaide! Henry se întoarse spre ea instantaneu, în momentul în care auzi pistolul, apăsând-o ferm la pieptul lui, protejând-o de pericol. Când se făcu liniște, își slăbi strânsoarea și se uitară unul spre celălalt, îngrijorarea lor fiind la fel de mare. Eşti…

— …rănit?

Fiecare palpa corpul celuilalt, căutând sânge, răni proaspete.

— Doamne… Henry se aplecă şi o sărută, repede şi apăsat. Rămâi aici.

Şi apoi dispăru, înapoi în luptă, unde o mulţime de brute ale lui Alfie veniseră de afară, atrase de explozie. Veniră şi alţii – care probabil că mizaseră pe triumful lui Danny. Henry dădu un pumn şi se feri de un altul care viza coasta lui ruptă.

Adelaide era plină de indignare că cineva se gândea să îi facă rău ducelui ei!

— Categoric nu rămân aici! anunţă ea, luând pumnalul în mână şi urmându-l.

— La naiba, Adelaide! strigă el, doborând un altul cu un singur pumn. Sunt arme peste tot şi prietena ta a aruncat în aer biserica!

— Nu chiar, strigă Imogen fericită de la distanţă. Nu este ceva dăunător. E doar o explozie mică… Fumul se risipi şi ea îşi îndepărtă un strat subţire de praf de pe rochie, apoi spuse: Care a făcut o mizerie încântătoare!

— Aştept cu nerăbdare să dezbatem detaliile explozibililor dumneavoastră cu altă ocazie, milady, spuse Henry, dând o bancă la o parte pentru a ajunge la o altă brută. Dar, la un moment dat, aceste brute îşi vor aminti că, deşi această încăierare este între ele, războiul le implică pe Frumoasele Diabolice.

Asta era clar, iar Imogen încuviinţă din cap.

— Vor fi deja foarte supăraţi când vor descoperi…

Atenţia lui Henry se îndreptă spre ea.

— Ce să descopere?

Adelaide nu putu să audă răspunsul, căci altceva îi atrase atenţia: Alfie se folosea de învălmăşeală pentru a se

îndrepta spre uşă. Privirile lor se întâlniră, ochii lui fiind la fel de căprui ca ai ei, dar mult mai puţin sinceri, şi ea spuse:

— Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă, nu-i aşa, tată?

Nici măcar nu părea supărat.

— Nu merită să mori pentru asta. Băiatul ăla nu se va opri până nu se va căsători cu tine, aşa că voi obţine ceea ce vreau, oricum.

Doi bătăuşi se năpustiră asupra lui Adelaide din spate, împingând-o în pieptul lui Alfie. Agăţându-se de haina lui, ea îşi restabili echilibrul.

— Nu şi dacă bătăuşii tăi îl elimină.

— Eeeh. El flutură o mână. Ei sunt de partea ta în seara asta.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Taurii Voinici, luptând pentru fetele mele?

— Am spus „în seara asta”, Adelaide. Ia-o ca pe un cadou de nuntă.

Un strigăt veni din spatele ei, iar ea se întoarse şi îl văzu pe Henry lovindu-l pe unul dintre oamenii lui Danny. Când se uită înapoi… tatăl ei dispăruse. Bineînţeles.

— Imogen!

Toţi se întoarseră spre chemarea ascuţită a Ducesei, pentru a o descoperi ghemuită deasupra lui Havistock, ajutându-l pe Jack să-l lege pe marchizul ucigaş, care continua să protesteze. Ducesa se uită în jos la prizonierul ei şi spuse:

— Ai adus cumva ceva din acel preparat minunat pe care îl foloseşti pentru a-i face pe bărbaţi să nu mai vorbească?

— Ooo, nici nu ies din casă fără el! zise Imogen în gura mare şi se duse să-l lase inconştient pe bărbatul odios.

Henry ridică o sprânceană în direcţia lui Adelaide.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Doar dacă vei intra vreodată în conflict cu noi, răspunse ea fericită, în timp ce el aprobă încet din cap şi se întoarse la lupta sa.

— De ce să intrăm în conflict? întrebă el. Fac parte din

echipă acum, nu-i aşa?

În acel moment, în timp ce în jurul ei domnea haosul, iar cuvintele lui Henry se auzeau frumoase şi sincere, Adelaide îşi dădu seama că, încăierare sau nu, era cu adevărat foarte fericită de felul în care decurgeau lucrurile. Lady Helene era în siguranţă, Lord Havistock era pe cale să fie capturat de-a binelea şi, cumva, în mod incredibil, ducele de Clayborn era alături de ea. Partenerul ei.

Şi poate că ea ar putea fi o hoaţă de buzunare din South Bank şi o ducesă, două într-una.

Familia nu e cea cu care te naşti, e cea pe care ţi-o faci singur, îi spusese ea lui Henry atunci când acesta îi dezvăluise adevărul despre tatăl său. El alesese dragostea, aşa că de ce nu ar fi ales şi ea la fel? De ce să nu-l revendice ca fiind al ei şi să suporte consecinţele?

Până la urmă, găsise dragostea. Poate că nu ar fi fost groaznic să o păstreze.

Ciudat să găseşti o astfel de pace interioară în mijlocul unei încăierări, dar cumva părea potrivit pentru o fată crescută ca o prinţesă a hoţilor.

— Ne-ar prinde bine o altă panglică cu care să-l legăm, spuse Imogen, iar Adelaide porni spre prietenele ei, începând să scoată o panglică din fusta ei. Se uita în jos, nemaifiind atentă pentru o fracţiune de secundă, fără să mai observe oamenii din jur sau locul în care se afla fiecare.

O fracţiune de secundă fusese de ajuns.

Un braţ greu o prinse, trăgând-o şi lipind-o strâns de corpul înalt şi urât mirositor.

Danny.

— Nu aşa de repede! spuse el. N-ar fi trebuit să te mai întorci aici!

— Adelaide!

Strigătul lui Henry venea din cealaltă parte a camerei, iar el se apropia, cu un pistol în mână.

— Dă-i drumul, Danny!

— Nu, spuse Danny, nu cred că o voi face. Ştii cât timp a trebuit să-l ascult pe Alfie plângându-se că şi-a pierdut cel mai bun hoţ? Cea mai bună hoaţă de buzunare?

Cum că Addie era singura care putea să spargă o încuietoare rapid şi fără să lase urme? Ştii de câte ori m-a întrebat câte o fată cu ochii sclipind dacă o cunosc pe Addie Trumbull? spuse el, respiraţia lui acră simţindu-se fierbinte în urechea ei, având lama cuţitului la gâtul ei. O să-mi facă plăcere să mă asigur că de data asta vei pleca definitiv.

Henry se apropia înfuriat, iar lui Danny nu-i păsa, lipind-o pe Adelaide mai strâns de el.

— Lasă arma jos, duce!

Apăsă lama, zgâriindu-i pielea, iar ea închise ochii strâns, suportând înţepătura. Când îi deschise, Henry era ghemuit la câţiva metri în faţa lor, cu ochii lui albaştri pe ai ei, punând arma de foc la pământ.

— Lady Imogen?

— Da, Excelenţă? spuse ea, politicoasă chiar sub presiune.

— E cald aici, nu-i aşa?

Adelaide îşi ţinea respiraţia.

Un zâmbet larg se zări pe faţa lui Imogen.

— Teribil de cald!

Adelaide întoarse capul, în timp ce Imogen îşi accentuă cuvintele cu o altă strălucire strălucitoare şi o explozie de fum. Neputând să vadă, Danny slăbi strânsoarea, iar Adelaide se eliberă, dându-se la o parte înainte să…

O împuşcătură răsună în toată încăperea.

— M-a împuşcat! strigă Danny de pe podea în timp ce fumul se risipea, dezvăluindu-l pe Henry, cu pistolul în mână. Ticălosul m-a împuşcat!

— Era şi timpul, dacă mă întrebai pe mine, spuse ducesa, de parcă ar fi fost la un joc de crochet şi nu la o încăierare în biserică.

Henry o luă pe Adelaide în braţe, o mână apropiindu-se de obrazul ei.

— Te doare ceva?

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Nu acum că sunt cu tine.

El o sărută, rapid şi ferm.

— Nu te cred.

Îngrijorat, el îi mângâia rana de pe gât unde cuţitul lui Danny îi atinsese pielea. Se încruntă, vizibil enervat, şi o lăsă pe Adelaide ca să se ducă după Danny, să termine treaba începută.

Adelaide întinse mâna spre el, oprindu-l.

— Nu!

Lui Henry nu i-a plăcut asta – bineînţeles că nu i-a plăcut, căci era războinicul ei drag… şi tânjea după luptă. El se uită la Danny, care se răsucea pe pământ, cu mâna la coapsă, şi îi spuse:

— Dă-mi un motiv să-l las în viaţă.

— Pentru că celor de la South Bank nu le plac trădătorii, nu-i aşa, Danny? Apoi scoase o panglică lungă din fuste şi i-o oferi lui Henry. În schimb, sugerez să-l lăsăm tatălui meu drept cadou.

Danny era ultimul care căzuse dintre bătăuşi şi, în timp ce Henry se ocupa de el, Adelaide se gândi la haosul pe care îl lăsaseră în capelă în acea zi: bănci răsturnate, un candelabru căzut, fumul care încă se risipea de la explozia lui Imogen, o mulţime de bărbaţi fie căzuţi la pământ şi inconştienţi, fie care îşi doreau să fie inconştienţi, temându-se de pedeapsa pe care o vor primi pentru trădare.

În tot acest timp, Ducesa şi Imogen îl asigurau pe vicar că nu numai că vor plăti pentru pagubele create şi băncile distruse, dar vor face o donaţie generoasă pentru repararea vitraliului care era crăpat de ani întregi, de când se ştia Adelaide.

Vicarul a fost liniştit de aceasta şi de promisiunea că ar putea folosi cea mai frumoasă trăsură a ducelui de Trevescan pentru a-şi vizita sora la ţară chiar în acea zi, apoi Ducesa se întoarse spre restul grupului aflat la capătul culoarului, lângă uşă, şi spuse:

— Având în vedere că Imogen a provocat două zgomote destul de puternice, nu credeţi că ar trebui să facem tot posibilul să scăpăm de aici până nu ne găseşte cineva?

— Îmi cer scuze, dori Imogen să sublinieze, dar aceste

zgomote puternice au salvat ziua!

— Aşa e, spuse Henry, încet, înfăşurând-o pe Adelaide cu braţul şi sărutând-o pe tâmplă în timp ce se îndreptau spre culoar. Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, Lady Imogen. Îmi permiteţi să vă cumpăr un cadou? Orice aţi dori.

Imogen păşi ea însăşi peste o bancă răsturnată pe culoar.

— Îmi plac substanţele chimice.

Sprâncenele lui se ridicară şi Adelaide râse, simţindu-se uşurată şi cu inima plină de bucurie.

Henry se opri când auzi acel sunet, întorcându-se spre ea şi sărutând-o până când ea suspină şi uită de toţi cei din jur, lăsându-se cu totul în grija lui. Când sărutul se termină, el duse buzele la fruntea ei şi spuse, încet şi sigur pe el:

— Mă voi căsători cu tine, Adelaide Frampton. Şi îmi voi petrece restul vieţii iubindu-te.

Ea închise ochii şi şopti:

— Mai spune-mi o dată ultima parte.

Încă un sărut moale pe buzele ei.

— Partea în care te iubesc pentru tot restul vieţii noastre?

Ea aprobă din cap, dându-i lacrimile. Lui i se tăie respiraţia. Oare se va obişnui vreodată cu acei ochi desprinşi din basme? Avea o viaţă întreagă să descopere asta.

— Te iubesc, Adelaide Trumbull! O sărută, rapid şi dulce. Frampton. Încă un sărut. Carrington. Un ultim sărut. Ducesă de Clayborn.

Ea clătină din cap şi zâmbi sfioasă, simţindu-şi inima bătând cu putere, stând parcă să explodeze de la prea multă fericire.

— Încă nu.

Nu era adevărat. Ea purta deja acele nume în inima lui. Şi în inima ei, de asemenea.

Henry o luă de mână pe Adelaide, ieşind din biserică, şi le găsi pe Imogen şi pe Ducesă îngrămădite în trăsura pe care Sesily o chemase pentru ele. Henry avea alte planuri –

o plimbare pe străzile labirintice din Lambeth, una mai lentă decât de obicei, în care să aibă timp pentru toate sărutările pe care i le va da în timp ce vor trece pe lângă docuri şi peste podul Westminster, până la cel de-al patrulea turnuleţ pe partea cu palatul Westminster.

— Nu e dimineaţă, spuse el încet. Dar sper că e bine şi aşa.

Luna răsărise şi râul strălucea argintiu – un alt fel de frumuseţe în care să fii învăluit, frumuseţea nopţii.

— Spune-mi din nou ce îţi doreai atunci, zise el, trăgând-o aproape.

— Pe tine, spuse ea, ridicându-şi faţa spre a lui. Mă rugam să te am lângă mine.

El îi cuprinse faţa cu mâinile lui mari şi calde şi o ţinu sus pentru a se uita în ochii ei.

— Atunci îmi doream un om exact ca tine, puternic şi nobil şi bun şi să stea alături de mine, să mă protejeze şi să mă iubească.

El încuviinţă din cap, serios şi sever în lumina lunii.

— Ce altceva?

Ea clătină din cap.

— Nimic altceva. Cineva care să mă iubească. Asta e tot ce mi-am dorit atunci.

— Şi acum? Acum ce vrei, Adelaide?

— Acum… Ea se uită în ochii lui, atât de albaştri, atât de sinceri. Şi îi răspunse cu aceeaşi sinceritate: Acum, te vreau doar pe tine. În orice formă ai veni la mine. Ea clătină din cap. Dar pare imposibil că m-ai putea iubi aşa cum sunt. Chiar dacă îmi cunoşti toate secretele şi trecutul… Ce se va întâmpla când toată lumea va afla că te-ai căsătorit cu o hoaţă din Lambeth? Ce vei face atunci? Ce legi vei adopta atunci?

El clătină din cap cu un mic zâmbet.

— Voi lupta cu lumea întreagă. Dacă ei nu-mi vor aproba legile, voi lupta alături de tine pentru a schimba lumea într-una mai bună. Tu, femeie glorioasă, strălucitoare şi puternică – îmi voi petrece restul vieţii încercând să fiu demn de a sta alături de tine!

O singură lacrimă îi căzu pe obraz la auzul acelor cuvinte, căci simţi în sfârşit, în sfârşit, că îl crede pe cuvânt. Se apropie de buzele lui, sărutându-l profund, şi îi şopti dragostea ei.

Ţinând-o strâns aproape, el îi spuse supărat:

— Aproape că m-ai distrus când m-ai părăsit. Să nu mă mai laşi niciodată!

— Nu te mai părăsesc. Îţi promit!

El încuviinţă şi îşi duse o mână în buzunar, scoţând o cutie mică – şi Adelaide trase adânc aer în piept când îşi dădu seama ce era acea cutie din stejar frumos filigranat. Inelul dinăuntru strălucea în lumina lunii când el îl scoase de acolo. Îi luă mâna.

— Vrei să fii soţia mea?

— Da, şopti ea.

El îi puse inelul pe deget.

— Când?

Ea zâmbi.

— Acum. Şi pentru totdeauna.

— Acum, repetă el. Pentru totdeauna. Încă un sărut. Şi apoi îi spuse: Odată ai spus că mama mea a fost soarele tatălui meu. Făcu o pauză. Cred că ai avut dreptate. Până să te cunosc pe tine, nu am ştiut ce înseamnă lumina.

Nu părea posibil ca acesta să fie bărbatul ei. Nu-i venea să creadă că se vor căsători şi vor trăi împreună şi se vor iubi şi vor avea o casă plină de copii şi animăluţe. Şi se vor certa şi vor râde şi se vor iubi… şi îşi vor face un viitor împreună.

Şi toate le vor face din toată inima.

— Du-mă acasă, Adelaide Frampton!

Ea clătină din cap.

— Camerele mele… nu sunt pentru duci.

— Întrucât aparţin unei viitoare ducese, nu sunt de acord.

Ea tresări.

— Voi fi o ducesă groaznică.

— Nu prea cred. Cred că vei fi genul de ducesă care îşi foloseşte puterea pentru binele celorlalţi şi pedepsirea

celor care merită. Cred că vei fi genul de ducesă care va schimba definiţia cuvântului.

Ea privi peste pod.

— Mi-ar plăcea asta.

El o sărută pe tâmplă.

— Mie îmi va plăcea *nespus.*

Ea se uită în ochii lui.

— Îmi place de tine.

Sărutul pe care el i-l oferi era delicios, pasional şi plin de păcat. Ca o comoară furată. Şi când se termină, iar el îşi duse buzele la fruntea ei şi îi şopti numele, Adelaide abia mai putea respira.

Când, în sfârşit, reuşi să respire, spuse:

— Despre camerele mele… E ceva ce ar trebui să ştii… Am un singur pat.

— Excelent! Mă gândesc să arunc şi eu toate paturile în plus din casa mea.

Ea râse când el o trase mai aproape, cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

— Şi scaunele, de asemenea, pentru că am demonstrat că avem nevoie doar de unul singur. O sărută pe obraz, chiar sub ureche, provocându-i un fior în timp ce îi şoptea: Şi trăsura. Acum a mai rămas doar una, pentru că ai distrus-o pe cealaltă cu frumuseţea ta răpitoare care mi-a distras atenţia.

Ea râse, petrecându-şi strâns braţele în jurul gâtului lui, în timp ce el îi promitea că îi va pune lumea la picioare, că-i va da orice îşi dorea. Atâta timp cât se căsătorea cu el, cât mai curând posibil.

Şi cum nu era o proastă, ea acceptă fără tăgadă.

Capitolul 25

Detectivul inspector Thomas Peck avea o zi proastă. Nici măcar nu putea fi considerată o zi întreagă în acel moment, dar Tommy avusese parte de mai multe zile

proaste în viaţa lui şi ştia, fără îndoială, că atunci când o dimineaţă începea cu un poliţist care îi bătea la uşa camerei din Holborn, trezind-o pe proprietăreasa lui şi făcând-o să ţină predica ei preferată – „Oamenii decenţi nu sună la uşă înainte de micul dejun” –, era clar de atunci că va avea o zi proastă.

Acest lucru se confirmă când intră în Capela Sfântului Ştefan din Lambeth, de unde se raportase că avusese loc o încăierare în noaptea precedentă. Singurele dovezi erau câteva bănci răsturnate, iar sub două dintre ele se găseau buncăre goale, ca şi cum cineva le golise în grabă.

Se pare că vicarul desemnat pentru capelă se afla în vizită la sora sa din Nottinghamshire, aşa că Tommy fusese lăsat să inspecteze singur locul, doar pentru a găsi ceea ce părea a fi o a treia trapă în podea, sub o bancă din faţă, o trapă care nu fusese închisă bine.

Tocmai se aplecase să o deschidă când cineva strigă prin biserică:

— Domnule detectiv inspector! Salutare!

Ştia dinainte de a se întoarce pe cine va vedea: Lady Imogen Loveless – fiica unui conte, sora a mult prea multor lorzi şi prietena câtorva dintre cele mai puternice femei din aristocraţie. Înaltă de abia de un metru şi jumătate, plinuţă, drăguţă, şireată. Un mic drăcuşor.

Îşi muşcă limba. Nu iar această femeie! Nu astăzi. Clătină din cap şi arătă spre uşă, indicându-i că ar trebui să plece.

— Nu. Afară!

Ignorându-l cu desăvârşire, ea continuă să se apropie, aruncând o privire curioasă la trapa din podeaua de la picioarele lui.

— Asta da, gaură frumoasă şi bine ascunsă! Dumneavoastră aţi făcut-o?

El strânse din dinţi.

— Nu.

— Aaa. Ce este în ea?

— Nimic.

— Cum puteţi fi atât de sigur dacă nu aţi deschis-o?

— Lady Imogen, nu există altcineva cu care să vorbiţi în această dimineaţă?

O clipă, apoi ea spuse:

— De fapt, nu există.

Se temuse de asta.

— Şi presupun că e prea mult să vă întreb cum de aţi ştiut exact unde să mă găsiţi.

— Nu e prea mult, de fapt, îi spuse ea. De obicei ştiu unde sunteţi.

Inspectorului nu îi plăcu acest răspuns.

— Şi de ce anume?

— Păi, ca să pot apela la dumneavoastră în caz de nevoie, evident. Îşi puse geanta pe o bancă din apropiere şi îi deschise fermoarul. Aţi vrea să ştiţi ce am făcut săptămâna trecută?

Categoric nu.

— Ce aţi făcut săptămâna trecută?

— Am inventat un nou tip de explozibil.

Despre ce naiba vorbea femeia asta? Şi de ce nu reuşea să o ignore când era prin preajmă?

— Mă gândesc, Lady Imogen, că o astfel de declaraţie ar putea fi luată ca o mărturisire.

— O, nu vă faceţi griji! Nu am făcut nimic cu acesta încă. Aşteptă o clipă, apoi ea spuse din nou: încă. Ei bine, dacă nu punem la socoteală acoperirea laboratorului meu cu proiectile strălucitoare neaşteptate.

El era nedumerit.

— Proiectile neaşteptate.

— Nu, proiectilele erau de aşteptat. Evident, fiind vorba de un exploziv, spuse ea, fluturându-şi o mână înmănuşată în dantelă albă. A fost neaşteptat faptul că erau atât de strălucitoare. Ştiam că vor fi foarte mici, dar asta… a fost o surpriză minunată. Extrem de dificil de curăţat, dar frumos, într-adevăr. Mai degrabă iritant decât periculos.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să vezi aşa ceva, zise el. Dar, chiar dacă erau mici, străluceau puternic.

Ea îi zâmbi, iar el refuză cu desăvârşire să se lase orbit de zâmbetul ei.

— Sunt foarte flatată că aveţi această părere.

— Eu…

Era pe punctul de a-i spune că nu voise să o numească frumoasă. Doar că ea era frumoasă. În modul sălbatic, terifiant în care erau frumoase furtunile imprevizibile şi leoaicele la vânătoare.

Înainte ca el să găsească cuvintele, ea spuse:

— Totuşi, vă înşelaţi. Eu sunt *mult* mai periculoasă decât iritantă, spuse ea fericită, fericirea aceea părând nepotrivită aici, în Lambeth, pe teritoriul Taurilor Voinici.

De ce femeia asta îl făcea mereu să se simtă ca şi cum ar fi primit o lovitură în cap? Era aproape acum, suficient de aproape încât, dacă întindea o mână spre ea, ar putea să o atingă.

Nu că ar fi atins-o vreodată. Ar putea avea hainele stropite cu otravă în urma unui experiment nebunesc.

— Lady Imogen, ce căutaţi aici?

Ea se opri şi se uită la el, cu faţa ei frumoasă şi rotundă, încadrată într-un halo de bucle negre.

— V-am adus un cadou!

— Nu!

Ultima dată când primise un cadou de la această femeie, el se afla printre dărâmăturile închisorii sale.

— Serios, inspectore detectiv, îl mustră ea. Dacă nu v-aş cunoaşte mai bine, aş crede că sunteţi nepoliticos în mod deliberat. Ar trebui să cred că până acum v-au plăcut cadourile mele. Data trecută, v-am făcut unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Londra! Nu aşa aţi fost numit în ziarul *News*?

— N-am de unde să ştiu, minţi el.

— Sunt convinsă că aşa a fost, spuse ea. Am citit că femeilor necăsătorite din Mayfair le place foarte mult să cheme Scotland Yardul la ele acasă în speranţa că un anumit inspector detectiv ar putea să se rătăcească pe acolo. Este un fel de joc. Are şi un nume.

El se uita la tavan rugându-se: „Nu spune!”

— „Ţară, ţară, vrem detectivi cu muşchi!”

El strânse din dinţii.

— Nu sunt atent la ziare.

— Serios? întrebă ea, cu o licărire periculoasă în ochi. Asta *este* o surpriză, având în vedere că aţi fost citat în mai multe interviuri despre… Făcu o pauză, fără îndoială pentru un efect nebunesc. Cum le numiţi pe acele doamne? „Frumoase şi diabolice”?

Tommy ar paria salariul pe un an că această femeie sălbatică era una dintre acele doamne.

— Nu am acordat niciun interviu de acest gen, Lady Imogen. De fapt, cred că numele acela este ridicol.

— O, eu nu cred! spuse ea zâmbitoare. Este mai degrabă numele perfect. Mă face să-mi doresc să am o sabie de foc.

— Din fericire pentru dumneavoastră, este dificil să daţi foc la oţel.

— Ei bine, cu această atitudine, cu siguranţă că este.

Înainte ca el să o poată ruga pe femeie să nu dea foc malului sudic al Tamisei, ea căuta prin geanta prea mare pe care o purta peste tot pe unde mergea, ca şi cum ar fi fost nevoită să îşi facă tabăra pentru noapte în orice moment.

Se uita atent la felul cum ea se apleca şi scotocea printre lucruri, pentru că în orice moment ea putea distruge ceva. Clar nu se uita pentru că îi plăcea să-i privească fundul mare… Cu siguranţă nu pentru că se întreba cum ar arăta acel fund mare fără fusta de deasupra…

Femeia aceasta crea numai necazuri; pe el nu-l interesa fundul ei.

Când ea se îndreptă şi se întoarse cu faţa la el, fluturând un mic pachet, el nu se simţise dezamăgit, chiar deloc…

— Nu vă temeţi, în ciuda nerecunoştinţei de care aţi dat dovadă, vă voi da totuşi cadoul.

Nu voia să-l ia, dar parcă *nu putuse* să o refuze. Era un pachet mic, rotund, cald, învelit într-o hârtie.

— Ce este asta?

— Un sendviş cu şuncă, spuse ea simplu.

Ca şi cum ar fi fost un lucru perfect obişnuit pe care să i-l oferi unui poliţist în mijlocul unei biserici.

Năucit, el spuse:

— Aţi venit până în Lambeth ca să-mi aduceţi un sendviş cu şuncă.

Ea zâmbi, şi iată că el avu din nou acel sentiment că o ia pe arătură.

— Mă gândesc că aţi fost chemat aici înainte de a fi avut timp să luaţi micul dejun. Nu ar trebui să prindeţi niciodată răufăcătorii pe stomacul gol.

— De unde… începu el, apoi se opri. Lady Imogen, nu ar trebui să fiţi aici. Nu este un loc pentru oameni decenţi.

— Serios, domnule inspector detectiv! Este un lăcaş de cult.

Se întoarse să scotocească în geanta ei.

— Da, ei bine, sunt destul de sigur că este un lăcaş de cult care a fost recent plin până la refuz cu muniţie.

Aruncă o privire spre trapa nedeschisă din podea.

Posibil să fie încă muniţie acolo. Ea trebuia să plece.

Lady Imogen îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Ce deştept sunteţi! Dar cineva a avut grijă să rezolve această problemă, nu-i aşa?

— Aş prefera să ştiu unde au fost mutate muniţiile.

— O, eu nu mi-aş face griji, spuse ea. Sunt sigură că vor fi bine folosite.

El o studie cu atenţie, cuprins de un gând nebunesc.

— Lady Imogen?

— Da?

— Nu dumneavoastră aţi fost cea care a scos armele, nu-i aşa?

— O, Doamne, nu! spuse ea inocentă, făcând ochii mari. Vă puteţi imagina cum aş putea să car lăzi de explozibil prin oraş? Mi-aş strica mai mult ca sigur rochia.

Nu ar fi trebuit să se uite la rochia în cauză, catifea fină de culoarea unei păduri veşnic verzi. Mantia ei era deschisă, dezvăluind linia corsetului, suficient de strâmt pentru a-i dezvălui sânii mari, la care *cu siguranţă* nu ar fi trebuit să se uite.

— Bineînţeles.

— Am oameni care se ocupă de astfel de lucruri.

Ce?!

— Bărbaţi foarte musculoşi, în uniforme cu bretele, adăugă ea.

Tommy constată că nu-i plăcea imaginea pe care i-o evocau acele cuvinte. Înainte ca el să poată răspunde, ea flutură un dosar albastru marcat cu un clopoţel indigo deasupra capului.

— Aha! Vreţi să primiţi cadoul adevărat?

Ştia dosarul acela. Mai văzuse unul înainte, lăsat în dărâmături când cineva aruncase în aer una dintre celulele din închisoarea de sub Scotland Yard. În mod deloc surprinzător, această femeie fusese în clădire cu puţin timp înainte de incident.

Ea ţinea dosarul la piept şi el se forţă să se concentreze pe ochii ei.

Şi atunci auzi. Un sunet, înăbuşit şi scurt. O voce.

Lady Imogen Loveless îl auzi şi ea, întorcând ochii mari spre trapa închisă de la picioarele sale.

— Domnule detectiv inspector, credeţi că ar trebui să o deschideţi?

El arătă spre capătul îndepărtat al bisericii.

— Duceţi-vă şi staţi acolo!

Ea făcuse întocmai.

— Pentru ce?

Femeia asta îl scotea din sărite.

— Pentru orice eventualitate.

— Ce s-ar putea întâmpla? întrebă ea, dar continuă să se îndepărteze, pe culoarul bisericii. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar sunt în stare să mă apăr singură, dacă va fi nevoie.

Fără îndoială că femeia avea ceva cu care să se apere la îndemână. Întorcându-i spatele, se lăsă pe genunchi, scoţând un cuţit din cizmă.

— Oo, excelentă idee! spuse ea încurajatoare.

— Mulţumesc, spuse el ca un idiot adevărat, înainte de a deschide trapa dintr-o singură mişcare lină.

Acolo, în gaură, legat cu panglici colorate de mătase şi cu căluşul în gură, era…

— Doamne! Este marchizul de Havistock?

Ea se întorsese, stând lângă umărul lui – sau mai degrabă lângă cotul lui –, privind în jos în gaură.

— Ce surpriză!

— Este ciudat, Lady Imogen, pentru că nu păreţi deloc surprinsă.

De fapt, panglica cu care erau legate mâinile marchizului era exact de culoarea rochiei lui Lady Imogen.

— Da, ei bine, voi fi sinceră, întotdeauna am crezut că locul omului acestuia este într-o groapă. Dar nu aţi spus că această pivniţă era pentru muniţii? El nu arată ca o muniţie. Făcu o pauză. Este posibil să ai o singură muniţie? La singular?

Tommy se uită la ea.

— Ce?

— În fine. Vă recomand să citiţi dosarul înainte de a-l elibera pe marchiz. Ea îl bătu pe braţ. Iar în ceea ce priveşte muniţiile lipsă, nu vă temeţi! Cel mai probabil vor apărea mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul.

— Hmmm, spuse Tommy, deschizând dosarul pentru a descoperi o declaraţie semnată ca martor a unei anume Lady Helene Carrington, născută Granwell, unica fiică a marchizului de Havistock.

Se pare că marchizul nu numai că era implicat în ceea ce se întâmplase aici în noaptea precedentă, dar îl şi omorâse pe contele Draven, iar fiica sa fusese martoră la crimă. Doamna îi lăsase adresa pentru alte întrebări. Sub declaraţia martorului, o colecţie de date suplimentare – tratamente îndoielnice aplicate angajaţilor de la fabricile bărbatului, registre ciudate, copii dispăruţi şi multe altele.

Închise dosarul şi îşi trecu degetele peste clopoţelul albastru, încă un dosar plin de probe, încă un infractor aristocrat lăsat să fie descoperit de el.

Din nou Frumoasele.

Şi abia atunci, în mijlocul surprizei sale, răsunară în el cuvintele lui Lady Imogen.

„Muniţiile vor fi bine folosite.”

Îşi ridică privirea.

— Ce aţi spus?

Ea dispăruse, iar dosarul din mâna lui era singura dovadă că fusese în acel loc.

Îşi întoarse privirea spre aristocratul legat acolo, la picioarele lui, şi înjură, limbajul vulgar fiind urmat de un zgomot făcut de uşa bisericii, un ecou greu care îi atrase atenţia asupra tânărului jandarm care intră, cu ochii mari şi fără suflare, oprindu-se brusc de îndată ce îl văzu pe Tommy.

— Domnule detectiv inspector!

Tommy îi făcu semn cu mâna.

— Vino.

El se apropie, scoţând deja o misivă din buzunar.

Deschizând-o, inspectorul detectiv citi textul de acolo.

Explozii matinale raportate la toate cele cinci fabrici Havistock. Fără victime sau martori. Întoarce-te la Whitehall pentru o şedinţă urgentă.

Şi uite aşa, ziua lui Thomas Peck merse din rău în mai rău.

Epilog

Ducele de Clayborn se trezi în soarele dimineţii, alături de femeia pe care o iubea, la fel ca în fiecare dimineaţă de când stăteau împreună în Lambeth şi luptau umăr la umăr pentru viitorul lor. În timp ce lumina pătrundea prin fereastra dormitorului lor, învăluindu-l într-o strălucire aurie, iar lumea de dincolo părea amorţită în liniştea zorilor, el stătea şi o privea pe Adelaide, aşa cum o făcuse de nenumărate ori în ultimul an. La fel cum o va face de nenumărate ori, pentru tot restul vieţii sale.

Respirând adânc, îşi duse mână la piept, acolo unde simţea pe o parte uşurare că o găsise, pe o parte bucurie că era a lui, pe o parte neîncredere că fusese atât de

binecuvântat încât să o poată numi pe această femeie magnifică soţia lui.

Neputând să-i mai reziste o clipă, se aplecă şi o sărută pe obrazul ei cald, moale şi roziu, cuprins de somn. Când ea suspină, el nu se putu abţine să nu scoată un mic sunet de plăcere din piept când o sărută din nou, pe linia maxilarului, sub ureche, în locul unde gâtul ei se întâlnea cu umărul, locul moale şi dulce şi mirosind a cimbru şi a ploaie proaspătă. Mâna lui îi mângâia corpul, găsind rotunjimile burţii ei în care se afla copilul pe care avea să-l nască în curând.

Cu o întindere leneşă şi un zâmbet mulţumit de sine, ea îl îmbrăţişă, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui şi lipindu-se de el, de corpul lui lung şi cald şi atât de moale, apoi spuse, cu ochii încă închişi:

— La mulţi ani, iubitul meu soţ!

El o sărută parcă pentru a-i fura cuvintele de pe buze.

— Aniversare fericită, draga mea soţie!

În timp ce planurile lui Alfie Trumbull se duseseră pe apa sâmbetei şi el nu asistase la nunta fiicei sale cu un duce în acea noapte la Capela Sfântului Ştefan, Henry şi Adelaide găsiră drumul înapoi spre Lambeth în următoarea zi, unde ducele de Clayborn îşi folosise toată influenţa pentru a stabili o întâlnire cu arhiepiscopul însuşişi, primind o permisiune specială, se căsătoriră în capela de la palatul Lambeth. Jack şi Helene fuseseră prezenţi, împreună cu echipa lui Adelaide – ducesa de Trevescan, Lady Imogen Loveless, Lady Sesily şi domnul Calhoun. Şi Maggie O’Tiernen, care deschisese The Place imediat după aceea pentru o petrecere de nuntă zgomotoasă. Dimineaţa trecuse repede, se făcuse după-amiază şi apoi seară, iar ei sărbătoriseră cu mult dans şi urări de bine pentru mire şi mireasă.

Şi nimeni din Mayfair nu ar fi crezut că ducele de Clayborn, cunoscut pentru atitudinea sa rece, un bărbat care îşi arăta pasiunea doar când ţinea discursuri sau dezbătea în Camera Lorzilor, îşi petrecuse seara cu soţia sa în braţe, ţinând-o scandalos de aproape în timp ce se

bucurau unul de celălalt şi de promisiunea unui viitor luminos.

În acea noapte, epuizaţi şi fericiţi, urcaseră scările până la camerele lui Adelaide – până la patul de o persoană din dormitorul ei, plin de cărţi şi lipsit de aproape orice altceva – şi făcură dragoste încet, savurând fiecare moment, pentru a marca începutul restului vieţii lor.

De atunci, cei doi îşi împărţiseră timpul între Covent Garden, unde camerele pe care le închiriau deasupra The Place erau pline de ţesături preţioase, de amintiri şi mai preţioase şi de râsetele prietenilor şi ale familiei, şi casa lor de la ţară, unde îşi petreceau zilele explorând proprietatea, departe de ochii curioşi ai aristocraţiei, şi nopţile în pat, explorându-se unul pe celălalt.

Iar lui Henry nu-i venea să creadă ce noroc avea – această femeie frumoasă, strălucitoare, magnifică… era a lui. Pentru totdeauna. Cu un alt sărut, el îi şopti:

— Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc!

Adelaide se ridică spre el.

— Mie nu-mi pare rău că m-ai trezit. Încâlcindu-şi degetele în părul lui, ea se uită în ochii lui şi întrebă: Ce făceai?

— Eu… El făcu o pauză, mângâindu-i obrazul, gâtul, pieptul, până la locul în care o buclă roşu aprins înconjura sfârcul unui sân. Te observam.

Ea zâmbi.

— Întotdeauna mă observi.

— Da, îi dădu el dreptate, pierzându-se în privirea ei drăgăstoasă. Sunt atent la tine când râzi cu prietenele tale, când iei poziţia de vizitiu al trăsurii, când ne luptăm împreună pentru dreptate.

Pentru că ei chiar luptau împreună. Scriau amândoi discursurile lui şi participau împreună la misiunile ei, deşi pentru moment făceau mai mult primul lucru decât al doilea, până la venirea copilului.

— Şi mă uitam la tine astăzi… în timp ce tu dormeai, învăluită în frumuseţea dimineţii. Soţia mea.

Îl trase jos, mai aproape de ea, ezită un pic şi apoi îl

sărută.

— Soţul meu.

Deasupra ei, ridicându-se din mângâiere, Henry se uita la ea, atât de nebun după ea, nebun de dragoste pentru ea, încât abia putea să înţeleagă acest sentiment pe care nu se aştepta să-l aibă vreodată. Această relaţie la care nici măcar nu visase.

— Cât de norocos sunt, spuse el încet, că te iubesc atât de mult!

— Cât de norocoasă sunt eu, spuse ea, mâna ei ajungând la obrazul lui, pentru că sunt iubită atât de mult!

Un alt sărut, lung şi insistent. Ea îl întrerupse de data aceasta, dându-se jos din pat şi, în ciuda protestelor lui Henry, îşi trase pe ea halatul imaculat de mătase albă şi traversă camera.

— Este devreme, iubirea mea. Întoarce-te! strigă el, în timp ce se sprijinea de perne şi o privea, lumina aruncând dungi aurii pe trupul ei frumos şi lung, tachinându-l pe el cu priveliştea, făcându-şi să-şi dorească să o dezbrace din nou.

Ignorându-l, ea deschise un sertar şi luă o cutie dinăuntru, întorcându-se pentru a o aduce lângă pat.

— Nu vrei să-ţi primeşti cadoul?

Încântarea i se citea pe chip.

— Un cadou?

Ea râse.

— Arăţi ca un băieţel disperat după o jucărie nouă.

— Tu eşti singura jucărie de care am nevoie, îi dădu el replica, întinzându-se spre ea, trăgând-o în poala lui şi bucurându-se de micul ei ţipăt înainte de a adăuga: Dar nu aş vrea să fiu considerat nepoliticos.

Când ea aşează cutia din lemn de mahon lângă el, Henry începu să o studieze. Cutia era plată, avea poate zece centimetri lungime şi doar doi centimetri adâncime, era decorată în filigran frumos. Două litere, aurite, sculptate în mod complex: A şi H.

— Adelaide şi Henry, spuse el, trecându-şi degetele peste desen înainte de a-şi da seama ce ţinea în mână. Se uită la ea, cu zâmbetul pe buze. Este un puzzle!

Ea încuviinţă.

— Nici pe departe la fel de complicat ca acela care ne-a adus împreună, dar m-am gândit că ai vrea…

Ducele lucra deja la el, găsind butoane şi pârghii şi funduri false şi magneţi, iar în zece minute găsi un sertar ascuns din interior şi descoperi un dosar albastru familiar, marcat cu cerneală indigo, cu un clopoţel frumos realizat. Şi acolo, în partea de jos, o etichetă clară pe care scria: „Ducele de Clayborn”.

Sprâncenele i se ridicară, recunoscând conţinutul cutiei. Era un dosar de la Frumoase, unul care ar fi putut fi pregătit chiar de către Spioana Relaţiilor Nedorite. Îi aruncă lui Adelaide o privire vicleană.

— De cât timp ai asta?

Ea îi întâlni privirea pentru scurt timp înainte de a-şi întoarce atenţia la dosarul din mâinile lui. I se înroşiseră urechile?

— Adelaide?

Ea vorbi uitându-se către dosarul din mâinile lui.

— L-am făcut când m-am întors la… tatăl meu. Intenţionam să ţi-l dau în acea seară. Să ţi-l trimit acasă, după ce mă ocupam de el, de tot.

— După ce *amândoi* am fi rezolvat totul, vrei să spui.

După acea noapte, Havistock fusese judecat şi condamnat pentru uciderea unui alt nobil. Danny fusese dat pe mâna unui chirurg care îi salvase viaţa şi apoi fusese dus la docuri, unde i se dăduse de ales între a rămâne în Lambeth şi a se lupta cu Alfie sau a pleca în Australia şi a încerca o viaţă nouă. Cât despre Alfie, el rămase şeful Taurilor Voinici – un ghimpe în coasta lui Adelaide şi al lui Henry, dar mai uşor de gestionat acum că era în căutarea demnităţii… şi a moştenitorilor.

— Bine, după ce amândoi am fi rezolvat totul, recunoscu ea. Dar nu am găsit niciodată momentul potrivit ca să-ţi arăt… ceea ce este înăuntru.

El se uită la ea cu o privire curioasă.

— Şi astăzi este ziua potrivită?

Ea zâmbi.

— Este. Simt că acum… va fi bine.

— Am înţeles.

Fără ezitare, el deschise dosarul, găsind două foi de hârtie înăuntru. Pe prima o recunoscuse instantaneu, fiind foarte surprins când ridică scrisoarea tatălui său către mama sa, trecându-şi degetele peste scrisul vechi de ani de zile.

— Cum ai… începu el, apoi se opri. Alfie Trumbull avea asta. I-am dat-o în acea noapte.

Ea zâmbea ca o pisică în faţa bolului cu smântână.

— Şi eu i-am furat-o din buzunar.

El se încruntă.

— Când?

— La nici zece minute după ce pusese hârtia acolo pentru a o păstra în siguranţă.

El râse zgomotos, încântat.

— Îmi imaginez că nu i-a plăcut asta.

— Îmi imaginez că nu i-a plăcut, spuse ea. Dar nu a crescut degeaba o regină a furtului din buzunare.

El deschise scrisoarea, citind-o… amintindu-şi fiecare cuvânt. Amintindu-şi că se ridicase la înălţimea aşteptărilor tatălui său în ceea ce-l privea. Că şi Jack o făcuse, fericit alături de soţia sa, Lady Helene, fiind deja tată.

Adelaide întinse o mână spre el, punându-şi degetele pe braţul lui în timp ce el citea.

— Aniversare fericită, iubirea mea! şopti ea. În cinstea viitorului pe care îl putem numi al nostru!

— Da, spuse el, ridicând privirea spre ea. Vom fi mereu împreună.

— Împreună, şopti ea, apoi îi făcu un semn spre dosar. Mai ai ceva acolo.

El îi urmă instrucţiunile, ridicând a doua foaie de hârtie dinăuntru.

— Asta e a ta şi o poţi păstra.

Henry se uită în jos şi citi textul, inima bătându-i sălbatic în piept:

Ducele de Clayborn este o partidă excelentă.

Semnat,
Spioana Relaţiilor Nedorite

Henry îşi ridică privirea, cuprins de plăcere, chiar dacă mai rămăsese o fărâmă de frustrare pentru ce s-ar fi putut întâmpla cu un an în urmă. Descoperi că ea îl privea, aşa că se uită adânc în ochii ei în care citea mai multe emoţii.

— Ai intenţionat să-mi dai asta… şi să pleci?

Ea aprobă din cap.

— M-am gândit că te-ai putea decide să cauţi dragostea dacă ai afla din acest dosar cât de… perfect eşti.

— Adelaide. El o trase aproape, lipindu-şi fruntea de a ei. Nu înţelegi, niciodată nu aş fi căutat dragostea în altă parte decât la tine. Nu mai era nimeni altcineva. Niciodată nu ar fi existat. Dragostea… Eu nu sunt perfect. Sunt perfect doar *alături de tine,* căci tu mă completezi. O sărută din nou. Doamne, cât te iubesc… dincolo de raţiune. Clătină din cap. Nu, nu este adevărat. Există zeci de motive raţionale pentru care te iubesc. Sute de motive.

Ea zâmbi, simţind o fericire pură.

— Chiar aşa?

— Vrei să le enumăr?

El se apropie de gâtul ei, sărutând-o în timp ce o trăgea în poala lui şi îşi începea lista… o listă care ar fi putut continua încă un an… încă cincizeci de ani.

— Ai o minte strălucită… eşti isteaţă… îmi place felul în care deschizi o încuietoare, conduci o trăsură, mânuieşti un dosar… Felul în care îi îngrozeşti pe bărbaţii din Mayfair şi le faci mândre pe fetele din Lambeth… Ochii tăi frumoşi… părul tău uimitor…

— Hmm, spuse ea, cu braţele petrecute pe după gâtul lui. Toate motivele sunt excelente.

— Eşti a mea, Adelaide Frampton, îi şopti el la ureche, cel mai frumos dar. Aşa cum mi-a spus cineva odată, cel care găseşte păstrează.

— Hmm, spuse ea, trecându-şi degetele prin părul lui moale şi minunat. Dar *eu* te-am găsit pe *tine,* dacă îţi

aminteşti.

Henry îi sărută zâmbetul de pe buze până când ea suspină de plăcere. Apoi el spuse:

— În regulă, atunci. Tu m-ai găsit… dar *eu* te păstrez.

Orice argument pe care ea l-ar fi putut avea se pierdu într-un alt sărut. Şi încă unul. Şi încă unul…

Sfârşit

Mulţumiri

În aceşti doi ani de pandemie, nu exagerez deloc când spun că romanele de dragoste m-au ajutat să rezist. Nu este o surpriză pentru nimeni care mă cunoaşte în viaţa de zi cu zi că acest gen literar îmi aduce cea mai mare

bucurie. Citind romane de dragoste, îmi amintesc zilnic că lumea nu poate exista fără speranţă, iar scriind romane de dragoste – în special seria „Frumoase şi Diabolice” – în ultimii doi ani, mi-a oferit o evadare constantă şi plină de speranţă într-o lume în care oameni frumoşi, strălucitori şi ieşiţi din comun sunt capabili să trăiască vieţi frumoase, strălucitoare şi ieşite din comun.

Dar ceea ce este cel mai nebunesc este următorul lucru: în toţi anii în care am scris romane istorice, nu am avut niciodată o idee pentru care să nu pot găsi cel puţin o urmă de dovadă în istorie, iar această serie de romane nu este diferită. Cu câţiva ani în urmă, am descoperit The Forty Elephants (Cei patruzeci de elefanţi), o reţea criminală formată numai din femei şi cea mai mare reţea de hoţi de magazine pe care Regatul Unit a văzut-o vreodată. Cele patruzeci de femei s-au născut într-o lume care le-a învăţat de timpuriu să fure pentru a supravieţui, iar cele care au ajuns în rândurile lor nu numai că au supravieţuit, dar au *prosperat* timp de aproape un secol.

Fără poveştile lor impresionante şi minunate, nu mi-aş fi imaginat niciodată „Frumoase şi Diabolice”, cu reţeaua lor extinsă de cercetaşi, spioni şi parteneri care ştiu să se descurce cu hoţii (şi hoaţele) de drumul mare, conflicte în biserici şi hoţi de buzunare. Taurii Voinici sunt inspiraţi de jumătatea masculină a celor Patruzeci de Elefanţi – banda Elephant and Castle – care a precedat anilor 1940. Dar ei nu aveau blănuri, modă şi o regină proprie. Pentru mai multe informaţii despre ambele bande, nu rataţi cărţile *Alice Diamond and the Forty* şi *Gangs of London* de Brian McDonald.